KAZINSKI

CRIME

Somnul și moartea

AUTORUL BESTSELLERULUI ULTIMUL OM BUN

FICTION CONNECTION

TREI

A.J. KAZINSKI

SOMNUL ŞI MOARTEA

Pentru prima dată, Niels Bentzon dă greş.

Într-o noapte, la Copenhaga, o femeie cu un mesaj enigmatic scris pe mână se aruncă de pe un pod. Deşi a fost chemat Niels Bentzon, negociatorul poliţiei din Copenhaga, acesta nu a reuşit s-o convingă pe femeie să renunţe la gestul său.

Niels va descoperi că victima nu era doar o simplă femeie labilă psihic care s-a sinucis, ci o prim-balerină la Teatrul Regal, care dispăruse de două zile.

În timp ce oraşul e sufocat de caniculă, ancheta cunoaşte noi răsturnări de situaţie în clipa în care autopsia dezvăluie că femeia fusese deja înecată şi resuscitată înainte să se arunce de pe pod.

Atunci când ajunge în sânul unei societăţi secrete care practică moartea clinică, Niels Bentzon descoperă că se află pe urmele unui criminal misterios şi foarte meticulos...

Kaziński povesteşte cu vervă şi entuziasm. Reuşeşte să jongleze cu noţiunile legate de spirit şi suferinţă sau viaţa de după moarte, însă fără a pierde nicio clipă legătura cu realitatea, suspansul sau dinamismul.

ekstra bladet

Somnul şi moartea este una dintre cele mai interesante sugestii daneze în legătură cu un gen care pare să ia cu asalt piaţa. Toate romanele poliţiste aduc în scenă Moartea. Iar Somnul va fi probabil ceea ce vă va lipsi odată ce veţi începe să citiţi acest roman.

Kulturkapellet. Dk

Un roman cu o scriitură elegantă şi misterioasă, care conţine chiar şi o lecţie de filosofie greacă.

Berlingske tidende

A. J. Kazi**ń**ski este pseudonimul sub care semnează Anders Ronnow Klarlund şi Jacob Weinreich. Colaborarea lor a început în 1999, după ce Klarlund a realizat scenariul filmului Besat (Possessed). Încântat de această realizare, Jacob Weinreich, la rândul său scenarist şi scriitor, care a mai publicat independent trei romane şi peste 20 de cărți pentru copii, l-a contactat pe Anders Ronnow şi au început să lucreze împreună.

La Editura Trei a apărut, în 2012, romanul lor de debut, Ultimul om bun.

A. J. Kaziński

Somnul şi moartea

Traducere din franceză şi note de
Doru Mareş

Editura Trei
Bucureşti, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAZINSKI, A. J.
Somnul şi moartea

Titlul original: Siavnen og deden
Autor: A. J. Kaziński
Copyright A.J. Kaziński and P/Politikens Forlag, Copenhagen, 2012

Partea I

Cartea de sânge

Tu, fiul omului, voieşti oare să judeci,
să judeci cetatea sângelui?
Spune-i toate urâciunile ei.
Şi-i spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu:
O, cetate, care verşi sânge în mijlocul tău,
ca să-ţi vină vremea.
Iezechiel, 22, 2 şi 3[1]

---

[1] Traducerea tuturor citatelor biblice din acest volum este preluată după *Biblia sau Sfânta Scriptură,* Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2008, versiunea oficială a Bisericii Ortodoxe. *(N. red.).*

1

Moartă. Era moartă. Fusese împinsă dincolo. Şi nu intenționa nicidecum să se întoarcă. Niciodată. Nici nu se punea problema, pentru ea, să facă drumul înapoi. Cu toate acestea, vor veni să o caute împotriva propriei voințe, o ştia prea bine. Vor trage de ea prin timp şi spațiu. Va încasa două sute douăzeci de volți în plin piept şi va simți iarăşi infernul care-i ajunsese trupul. O să se dea peste cap ca s-o readucă la viață. Poate ar fi mai bine să încerce să restabilească legătura? Ca să o lase, în sfârşit, în pace. Şi să îi permită să-şi regăsească liniştea.

Auzi un strigăt. În spate? Nu cumva chiar ea striga? Zări filamentul argintiu care şerpuia vesel către infinit, dar care continua, în acelaşi timp, să-i țină sufletul agățat de învelişul său pământesc. Precum un cordon ombilical. O legătură pe care ar trebui să o rupă. De acum avea de luptat, în sinea ei nu se îndoia de asta. Şi, mai ales, nu trebuia să pună din nou mâna pe ea, să o întoarcă la viață cu forța, fiindcă atunci ar tortura-o încă o dată şi pe urmă ar ucide-o iar şi iar. Era necesar să atingă lumina. Să scape. Clipă în care simți cum o trăgea de acolo. Începuse să o reanimeze. Se uită spre filamentul argintiu care se întindea ca un elastic.

Lăsați-mă să intru. Vă rog.

O lumină puternică se aprinse şi o voce îi răspunse:

Tu eşti aceea care se agață de viață. Nu mai putem face nimic pentru tine.

Ba nu. Vocea se înşela. Ea era gata. Nu despre ea era vorba. Doar nu îşi dorea decât să-şi urmeze calea, refuzând să-şi reîntâlnească trupul martirizat.

E din cauza lui. Nu din a mea. Trebuie să mă ajutați.

Dintr-odată, fu trasă înapoi ca un peşte ce muşcase momeala. Lumea se volatiliză din fața ei, iar firul minunat

care înconjura pământul fu ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a se prăbuşi în întuneric.

Pe urmă simți o durere nemăsurată.

— Mă auzi?

Vocea îi era cunoscută. Să fi fost tatăl ei? Nu, niciodată nu i-ar fi făcut aşa ceva. Cu toate acestea...? Se trezi.

— Mă auzi?

Vocea era calmă, plăcută, grijulie, o voce cu totul altfel decât faptele proprietarului ei.

— Îți dau să bei suc de fructe. Încearcă să deschizi gura.

Suc de zmeură, la fel cu acela pe care îl primise la spital, când îi operaseră fractura de gleznă.

— Mă doare, murmură.

— Te doare când bei?

— Da.

— Muşchii ți-au fost supuşi unei încercări dificile când te-am reanimat. Trece. Am amestecat analgezice în suc, ca să se mai potolească durerea. Încearcă să mai bei puțin.

Bău. Lichidul gros îşi croi drum de-a lungul esofagului. Până la urmă putu să-şi deschidă ochii, recunoscându-şi apartamentul. Patul. Ventilatorul fixat pe tavan. Nemişcat. Nu îşi văzuse niciodată apartamentul din unghiul acela, de pe podea, unde zăcea întinsă, legată. Nu îşi putea mişca nici brațele, nici picioarele. Ajunsese, între moarte şi viață, în locul acela pe care catolicii îl numesc purgatoriu şi care, în realitate, nu avea absolut nimic înfricoşător sau groaznic.

Bărbatul se ridică, aşeză grăbit o carte pe comodă şi începu să se învârtă de colo până colo prin living. Nu cumva citise fără grijă cât timp ea fusese moartă? Era cartea ei, biblia ei, intitulată simplu: *Phaidon.* Phaidon era un discipol al lui Socrate. Împreună cu alții, îi fusese alături, în celulă, în ultimele lui clipe de viață. Înainte ca filosoful să bea otrava. În ceasurile acelea, Socrate dovedise nemurirea sufletului. Dacă nu ar fi citit şi ea opera cu pricina, dacă nu

ar fi obsedat-o într-atât reflecțiile lui Socrate despre nemurirea sufletului, nimic din tot ceea ce i se întâmpla acum nu ar fi avut loc. Curiozitatea îi fusese fatală.

— Poți vorbi?

— Da'.

— Ai reuşit să iei legătura cu ea?

Poate că ar fi mai înțelept să inventeze ceva? Să-i spună ceea ce el îşi dorea să audă? Pentru a-l face să renunțe, pentru a-l convinge să îi facă injecția letală.

— Da. Am luat legătura. Doar o clipă, adăugă în şoaptă.

— Adevărat? Nu minți!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu. În fine, poate... Nu ştiu.

Ar fi vrut să-şi şteargă ochii, dar mâinile îi erau legate la spate. Cu grijă, ca să nu o doară. Bărbatul înfăşurase sfoara într-o bucată de catifea, ca să nu îi lase semne la încheieturi, asigurând-o că nu avea să îi rămână nici cea mai mică urmă.

— Nu mai văd nimic.

Îi şterse ochii.

— Poți să-mi dezlegi capul? Mă doare.

— Nu. Trebuie să te întorci. Continuăm până când va funcționa. Înțelegi cât este de important?

— N-ai dreptul... zise, dar protestele i se înecară în lacrimi.

— E ultima oară. Promit.

În respirația lui simți o uşoară aromă de scorțişoară. De scorțişoară şi de ceai. Să fi citit din *Phaidon,* bându-şi ceaiul, pe când ea era moartă? Ca un general englez pe câmpul de luptă, insensibil şi stoic în fața băii de sânge. Liniştindu-se la gândul că nu era chiar aşa de grav să o ucidă o dată şi încă o dată. Fiindcă însuşi Socrate dovedise că ființa omenească poseda un suflet. Femeia îşi drese glasul:

— Nu merge aşa cum crezi tu.

— Ba da. Ştiu că se poate. Îți amintesc că, de altfel, a fost ideea ta...

Cineva sună la uşă.

Să fi auzit ea bine? Se uită la el atentă. Privirea îi era îngrozită, şovăitoare. Soneria răsună din nou. De data asta nu mai era niciun dubiu, cineva se afla la uşă. Voi să țipe. Numai de ar fi putut. Dar el îi pusese palma pe gură. Şi secundele defilară prin fața ei. Pe urmă, se făcu iar linişte.

— Cu siguranță a fost vreun coleg, îi şopti ea, pe când bărbatul îşi retrăgea mâna. S-or fi întrebând de ce?...

Tăcu din cauza durerii. Parcă vorbele i-ar fi înfundat gâtlejul. Îl privi, ghicind la ce se gândea: când o să spargă uşa indivizii ăia?

Trebuie să fi trecut una sau două zile de când era la ea, îşi spuse. O zi şi jumătate. Cam treizeci şi şase de ore. Treizeci şi şase de ore de când era prizonieră în propriul apartament. Iar el era grăbit. Evident. Îl observă ridicându-se şi învârtindu-se în jurul ei. Uitându-se la ceas. Deschizându-şi mobilul. Primise două mesaje.

— N-am timp, mormăi, ducându-se în bucătărie cu telefonul.

În momentul acela ea realiză că nodul de la spate i se desfăcuse. Reuşi să-şi răsucească mâna stângă. Încheietura fină scăpă din bucata de catifea. În tot acest timp îl auzea vorbind în bucătărie:

— Nu, ați făcut foarte bine. N-aş putea totuşi să vă sun eu când ajung acasă?

Acasă? se gândi femeia. Are şi diavolul un „acasă” al lui? Se strădui să-şi pună gândurile în ordine, însă substanțele pe care i le administrase în ultimele treizeci şi şase de ore îi bruiau creierul. Cu mâna stângă reuşi să-şi desfacă fâşia de catifea care îi lega cealaltă încheietură. Apoi, pe pipăite, dădu de şuruburile care îi țineau capul fixat. Îl asculta în

continuare:

— Nu e grav. Nu, vă asigur. Fără-ndoială.

Vocea îi era exagerat de blândă. Când Dumnezeu le-a împărțit oamenilor glasurile, ar fi trebuit să țină cont de cât de rele le erau sufletele. Şi aşa ea n-ar fi ajuns în locul acesta. Ar fi recunoscut şuieratul diavolului încă de la prima lor întâlnire. Fiindcă îl cunoştea foarte bine. Şi poate că nici n-ar fi avut vreodată atâta încredere în cineva. Îi destăinuise secretele ei cele mai ascunse. Îşi deschisese sufletul în fața lui. Ceea ce nu îl împiedicase să o tortureze.

— Pot trece mâine-dimineață, îl auzi murmurând.

Desfăcu primul şurub şi bucata de catifea care îi ținea capul căzu. Cu al doilea merse mai uşor.

— Chiar credeți că ar fi de folos?

N-o să aibă timp. Ochii i se umplură de lacrimi la gândul că o va ucide. Dac-ar urla? Probabil că nu s-ar schimba nimic. Mai mult, îi era frică să nu îşi fi pierdut vocea, iar el ar fi dat fuga imediat să o amuțească.

— Puteți aştepta o clipă? mai spuse el la telefon.

Îi auzi paşii. Îşi duse mâinile la spate şi se uită în tavan. Cu coada ochiului îl văzu băgând capul în camera de zi şi privind-o. Pe urmă merse din nou în bucătărie şi închise uşa. *Acum!* îşi întoarse cu ambele mâini, în acelaşi timp, şuruburile plasate de o parte şi de alta a obrajilor. Ultimele, cele care îi prindeau bărbia, nici nu mai contau.

— Preferați să vin imediat?

N-avea de gând s-o lase în viață, o ştia prea bine. Nu îi era frică de moarte, dar asta nu însemna că trebuia să se supună execuției fără a încerca să se apere. Corpul voia să lupte.

— Pot să vă sun mai târziu?

De acum, capul îi era liber, nu-i mai rămâneau decât gleznele. El închise telefonul. N-o să aibă timp. Însă ținea să lupte. Să strige şi să se bată. Gleznele îi erau legate doar cu

nişte cureluşe cu arici, ca acelea utilizate în spitalele de psihiatrie. Scoaseră un sunet caracteristic când şi le smulse.

Îl auzi mergând prin bucătărie şi se grăbi să-şi elibereze şi cealaltă gleznă înainte de a se ridica. În grabă, se împiedică de ceva îndreptându-se către uşă. O carte? Aceasta alunecă pe podea până spre dormitor. În acelaşi moment, se deschise uşa bucătăriei. Şi el apăru în faţa ei. Năucit. La aşa ceva nu se aştepta.

— Nu are niciun rost să iasă rău.

Ghici în vocea lui o undă de nervozitate. În clipa în care bărbatul îşi întoarse privirea către geanta neagră în care îşi ţinea seringile şi anestezicele, femeia o luă la fugă pe coridor. Încercă să îi iasă în drum, dar ea îl lovi.

— Nu!

O prinse de încheietură şi se uită spre geantă, ducându-şi cealaltă mână la tâmplă. Ei, nu, nu eşti în stare de nimic fără seringile alea ale tale, îşi zise femeia. Îi dădu drumul aproape imediat, iar ea profită ca să gonească iarăşi spre uşă. El avusese grijă să pună lanţul de siguranţă, aşa că ea se forţă să-l desfacă.

— Ajutor! strigă, dar vocea abia de i se auzi.

În living, la doar câţiva metri de ea, îl observă pregătind o seringă cu dexteritate profesională. El se ridică în clipa în care ea, reuşind în sfârşit să desfacă lanţul de siguranţă, deschise uşa. O prinse înainte să apuce să iasă din apartament, apucând-o de ceafă. Încercă să mai strige după ajutor, dar palma lată a bărbatului îi imobiliză maxilarul şi simţi un ac înfigându-i-se în carne, undeva între gât şi umăr. O senzaţie dureroasă. Poate că exact această durere îi dădu trupului puterea necesară pentru un ultim semn de revoltă. Întinse ambele braţe în lături, lovindu-se la ceea ce ar fi trebuit să fie capul ei. În orice caz, bărbatul slăbi strânsoarea, aşa că ea deschise uşa, se repezi pe scări şi

bătu la vecinul de dedesubt.

— Ajutor!

Îl auzi. Era pe urmele ei. Fără să se mai întoarcă, sări în jos, pe scări. Era mai rapidă decât el, o ştia, dar substanța anestezică şi halucinogenă pe care i-o injectase începea să-şi facă efectul. Zgomotul paşilor grei, care răsunau pe trepte, în urma ei, îi dădu forța de a trage de uşa de la intrarea clădirii şi de a ieşi în goană pe trotuar.

Abia în această clipă realiză că era goală. Îi lipsea până şi lenjeria. Secunda de ezitare o făcu să piardă avantajul. Mai că o ajunse, şi ea îi percepu vocea de foarte aproape:

— Nu-ți fac niciun rău. Nu poți să pleci aşa.

Începu iarăşi să fugă, dar el o prinse de păr, făcând-o să se împiedice. Urlă, se zbătu. Unde ajunsese? aruncă o privire către camioanele aflate în parcare. Cineva strigă într-o limbă străină. O luă din nou la fugă, însă picioarele îi erau deja grele. În niciun caz nu trebuia să se prăbuşească, i-ar fi fost fatal fiindcă atunci ar fi prins-o şi ar fi dus-o înapoi în apartament, pretinzând în fața trecătorilor că totul era în ordine, că îi va purta el de grijă.

— Hei, frumoaso, n-ai uitat nimic?

Auzi râsete. Ştia că el era undeva în spatele ei, aşteptând ca trupul să îi cedeze sub efectul anesteziculuí. Era genul de om care inspira încredere. De altfel, şi ea avea încredere în el. Ce tip simpatic, îşi spusese când îl întâlnise pentru întâia oară. Ar fi putut-o face să înghită orice minciună.

— Lasă figurile, băi, drogato! Du-te napoi şi pune-o țoală pe tine!

Trebui să alerge mai repede. Ajunsă la intersecție, confundă culoarea roşie cu luminile de poziție ale unui avion pe cale să aterizeze. Nu. Nu era adevărat. O ştia. Şi de celelalte dăți anestezicul îi provocase halucinații: podeaua se lichefiase înaintea ei, iar tavanul începuse să se onduleze. Fusese nevoită să-l roage să oprească ventilatorul.

— O să leşini. Lasă-mă să te ajut, îi şopti bărbatul.

Se întoarse. Un ecou în depărtare. Maşini oprite pe stradă. Poate din cauza căldurii, îşi zise. Nimic nu se poate deplasa pe căldura asta. Îi arătă pumnul, apoi traversă strada în fugă. Trenul se aruncă direct spre ea. Ba nu, o luă pe sub pod. Îşi bătu joc de prostia de care dăduse dovadă, râse îndelung, ţinându-şi cu degetele pleoapa stângă ridicată, în timp ce se apropia de mijlocul podului. De aici perspectiva era larg deschisă către spaţiul nesfârşit, până la Tâstrup. Într-o străfulgerare de luciditate înţelese ce era pe cale să i se întâmple. Nu mai avea mult până să-şi piardă cunoştinţa. Tot ceea ce resimţea în mod obişnuit era acum învăluit într-o ceaţă groasă şi nu se mai putea încrede în propriile simţuri.

— Balustrada, şopti căzând în genunchi.

Dybbol, mai avu timp să citească pe o pancartă, înainte ca mâinile să i se agaţe de metalul îngheţat. Aruncă o privire peste umăr.

— Lăsaţi-mă-n pace!

Se strângeau oameni. Fie erau mai mulţi, fie o singură persoană care se tot multiplica.

— Lăsaţi-mă-n pace! urlă.

Un tren trecu pe sub pod, de-a lungul peronului. Da, se gândi, şi eu am să merg mai departe. Pentru o clipă, metalul balustradei acţionă ca un antidot, neutralizând pe loc senzaţia de ireal care o cuprinsese. Metal lipit de piele. Negru pe alb.

— Rugină, mormăi săltându-se pe balustradă.

Când va sosi şi trenul ei?

— Opreşte-te! îi strigă unui bărbat care dădea să se apropie.

Să fi fost cel de care fugise? Diavolul. Nu conta. Peste puţin avea să sară sub roţile unui tren. Trenul spre eternitate.

2

Cartierul Islands Brygge. Ora 23:35

Ce este o crimă? în fond, ce ştim despre viaţă? Dar despre moarte?

Erau întrebările pe care şi le punea Hannah Lund în momentul în care ieşi pe terasă, chiar înainte de miezul nopţii. Nu reuşea să adoarmă. Închise cu grijă uşa de sticlă. Nu voia să-l trezească pe Niels. Chiar dacă mai mult ca sigur că o făcuse. Chiar dacă el înţelesese că era ceva în neregulă. Niels observa totul: starea în care te afli, toate semnalele acelea infime pe care le lansezi inconştient. Era şi motivul pentru care ajunsese negociator la poliţia din Copenhaga, ba chiar unul dintre cei mai buni în domeniul lui, trimis la înaintare când vreo persoană disperată ameninţa să comită ireparabilul. De asta şi era, pentru ea, tovarăşul ideal. Fiindcă şi ea era disperată.

Luminile semafoarelor, roşii şi verzi, se reflectau în apele întunecate, de cealaltă parte a portului. De ce oare doar roşii şi verzi? se întrebă Hannah aprinzându-şi încă o ţigară. Îşi dorea să sară în caiac şi să mişte pagaia în noapte până la luminile acelea. Pentru a se alătura petrecerii. Cel mai bun remediu împotriva insomniei şi a tuturor acestor întrebări prosteşti, la care nu există răspuns, dar care ne invadează spiritul pe când trupul refuză să se lase prins în mrejele somnului, este să o rupem cu propriile obişnuinţe. Este esenţial să nu intrăm în conflict cu ceasurile nocturne, să nu ajungem duşmanii somnului. Se pune problema de a ne umple timpul cu preocupări folositoare. Citise pe undeva că trebuia lucrat mental asupra angoaselor personale. OK. la să vedem cum stau eu cu angoasele mele, îşi zise, sperând să le poată număra pe degetele unei singure mâini. Unu: sunt gravidă şi soţul meu nu este la curent. Întrucât

intenționez să avortez. Să ucid fetusul. Să comit o crimă. Mă îndoiesc că aş putea aduce pe lume un copil normal. Unicul pe care l-am avut s-a dovedit a fi cu defect. Bolnav, psihotic, a sfârşit prin a se sinucide. Era dotat cu o inteligență excepțională care a însemnat în egală măsură un blestem şi o binecuvântare. Ca şi în cazul meu.

În copilărie, Hannah fusese o ruşine pentru părinți, care ar fi preferat ca ea să fie ca toți ceilalți şi făcuseră tot posibilul pentru a o forța să se schimbe. „Ca să nu se mai dea mare cu inteligența ei", cum zicea tatăl ei. Fusese obligată să intre la Institutul Niels-Bohr la o vârstă extraordinar de fragedă, ca să simtă în sfârşit că îşi găsise locul printre toți acei intelectuali stângaci care nici măcar nu observau că aveau resturi de mâncare pe la colțurile buzelor, că îşi puseseră cămaşa pe dos sau că purtau pantofi desperecheați. Era ceva ce restul oamenilor nu putea înțelege. Anume că întreaga lume obişnuită se putea şterge complet din mintea ei. Că universul îi era constituit din ecuații, din rezultate matematice, din numere care îi țâşneau în minte vertiginos, drept care se întâmpla, uneori, să realizeze că încă mai avea casca pentru ciclism pe cap deşi trecuseră trei ceasuri de când se întorsese acasă.

Prin urmare, chestia asta se pune ca o singură problemă sau ca mai multe? se întrebă uitându-se la imaginea ei reflectată în uşa de sticlă. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, îi repeta neîncetat Niels, întins peste ea, privind-o în adâncul ochilor. Or, în chiar această clipă nu reuşea să vadă absolut niciun dram de frumusețe. Nu zărea decât o femeie pe la patruzeci şi cinci de ani, cu părul şaten-închis, tăiat până la umeri. Petele roşii care îi acopereau chipul în copilărie păreau să fi ieşit la spălat. Abia dacă mai puteau fi observate în timpul verii. Îşi continuă observațiile nocturne: forme frumoase, înaltă aproape cât Niels. Subțire, poate un pic cam prea subțire. În

loc să ia în greutate cât fusese gravidă, pierduse câteva kilograme. Probabil din cauza grijilor. Doar pieptul i se mai mărise puțin. Apropie lanterna de geam pentru a-şi vedea ochii. Privirea îi părea speriată. Sunt moartă de frică, se gândi. Nici măcar nu sunt convinsă că îl mai iubesc pe Niels. Dar oare sunt în stare să iubesc pe cineva? Poate că facultatea asta nu se transmite tuturor prin naştere?

Avea nevoie de încă o Gauloise şi, fără îndoială, şi de o tărie. Îşi dorea să mai treacă o dată în revistă propriile angoase înainte de a se întoarce în pat.

3

Cartierul Islands Brygge. Ora 23:37

Telefonul zumzăi pe masa din bucătărie. Niels Bentzon se uită la ceas. Nu putea fi decât cineva de la serviciu. Cine ştie ce fiinţă nenorocită şi disperată decisese, probabil, să-şi pună capăt zilelor şi toţi se bazau pe el spre a o convinge să-şi vină în fire. Dar nu şi în seara asta, îşi zise Niels. Vor trebui să-l sune pe următorul de pe lista de negociatori.

Telefonul suna în continuare.

Deşi Hannah rămase pe terasă, la doar câţiva metri de Niels, era de parcă un întreg univers i-ar fi despărţit. O urmărise cât timp se contemplase în geamul de la uşă şi constatase că ei nu-i plăcuse deloc ceea ce văzuse. Se prefăcu adormit când soţia lui se întoarse după ţigări şi după spray-ul antiţânţari. Deşi ea se străduia vizibil să nu facă zgomot, tot o auzise şoptind pe terasă. De una singură. Ca şi în noaptea trecută. Şi în cea de mai înainte. Ştia că nu ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia dacă ea şi-ar fi dat seama că insomniile i se răsfrângeau şi asupra somnului bărbatului ei. Totuşi, despre asta era vorba.

În ultima vreme, Hannah se închisese în sine. Nu cumva hotărârea lor de a locui împreună şi de a se căsători fusese prematură? Niels îşi punea adesea această întrebare. Nu cumva confundaseră o simplă atracţie infantilă cu iubirea autentică? Nu cumva aceasta era greşeala pe care o comiseseră?

Hannah închise cu grijă uşa şi se întoarse pe terasă. Niels zări vârful incandescent al ţigării sclipind intermitent. Pulsând. Pulsul nopţii. Dacă nu ar fi considerat că era imposibil, şi-ar fi zis că era gravidă. În ultima vreme i se umflaseră şi sânii. Observase asta acum câteva săptămâni, în bucătărie, când o luase în braţe pe la spate. Îl respinsese

de îndată cu fesele şi începuse să se zbată ca să-i scape. Pretextând o migrenă. Ei bine, dacă nu ar fi ştiut că ea nu mai putea avea copii, chiar ar fi jurat că era însărcinată.

Se uită atent prin apartamentul lor cu trei camere, încercând să nu bage în seamă rahatul ăla de telefon. De ce l-or fi cumpărat? Nu îi plăcuse niciodată. Sigur, perspectiva către portul din Copenhaga era minunată, însă nu îi plăcea goliciunea caracteristică apartamentelor moderne, cu pereţii şi tavanele lor albe. Parc-ai fi fost într-un spital, dar poate că tinerii îndrăgostiţi îşi pecetluiau destinul comun prin intermediul unei astfel de achiziţii absurde. O maşină mult prea veche, un apartament mult prea mic, o casă la ţară gata să se dărâme. Dintr-odată, gândul îl duse la Kathrine, fosta lui nevastă. Ea îi lipsea ori pur şi simplu o prezenţă oarecare? Habar n-am, conchise. O prezenţă. Cineva alături. Tot ceea ce se presupune că ar exista într-un cuplu, dar de care el nu mai dispunea de acum, alături de Hannah. Să se fi căsătorit într-o clipă de nebunie? Da, da, fir-ar să fie!

Păi, nu oferă dragostea ultimul cadru în care legea autorizează comportamente criminale? în care un dram de nebunie este tolerat? Ba nu! Niels alungă gândul acesta. Nu, până la urmă, sfârşim prin a fi pedepsiţi. Fireşte, nu de către justiţie, ci sub formă de nopţi lipsite de somn, dar pline de spaime, de seri chinuite de gânduri, aşezat pe canapea. De câtă vreme o duceau aşa? De două luni? încercă să numere. O lună şi jumătate? Poate doar o lună? Parc-ar fi trecut un an. Mai bine s-ar muta în altă parte, mai bine şi-ar găsi un apartament mai mic. Probabil că ar dispune de mijloace, în pofida crizei. Când aceasta începuse să facă ravagii în ţărişoara lor, Niels nu devenise şomer. Ca toţi colegii săi negociatori, poliţişti formaţi special pentru a-i readuce la realitate pe cetăţenii dezorientaţi care ameninţau să-şi zboare creierii, să le facă rău altora ori lumii întregi. Numărul acestor indivizi creştea exploziv de fiecare dată

când economia cobora drapelul în bernă. Da, avea ce pune pe masă şi nimănui nu i-ar fi trecut prin minte, până una-alta, să-l dea afară. Prin urmare, îşi putea permite să se mute. Ca să o ia de la zero. S-ar putea chiar să-şi găsească o nouă tovarăşă de viaţă? Tot mai era seducător şi el ştia asta. Era mai înalt decât media, iar umerii largi i se potriveau cu faţa colţuroasă. Şi chiar dacă nu mai era în plină formă, tot îi mai rămânea ceva din vechea glorie. Se pricepea mai ales să intre în vorbă cu lumea, chiar şi cu femeile. Unde ar mai putea da de Kathrine? Cape Town e un oraş în care se poate trăi în mod plăcut. Oare chiar ar putea-o lua de la capăt împreună, să şteargă tot ce fusese rău? Cel puţin Kathrine nu îl pedepsise niciodată tăcând şi evitându-l. Ce ar zice ea dacă l-ar vedea mâine debarcând acolo, pe aeroportul internaţional din Cape Town, cu valiza în mână şi cu un zâmbet nesigur pe buze? Şi, când ar ajunge în pat cu ea, s-ar mai gândi el la Hannah? I-ar lipsi? Poate că îşi atrăsese mânia cine ştie cărui zeu şi asta îi era pedeapsa: să fie condamnat la a dori veşnic femeia pe care nu o avea.

Baliverne!

Se ridică. Totul mergea bine până când Hannah se închisese în ea însăşi. Trebuia să-şi găsească valiza şi să rezerve o cameră la hotel. Să ia o gură de aer proaspăt. Să doarmă. Sentimentele exacerbate şi căldura estivală alcătuiau un cocteil exploziv.

— Te-am trezit? întrebă Hannah când Niels ieşi pe terasă şi luă o ţigară din pachetul lăsat pe masă.

— Nu.

— Eşti sigur?

Bărbatul strivi un ţânţar care i se aşezase pe mână. În loc să se uite la Hannah, privi pata de sânge lăsată de insectă pe încheietură.

— Te supără ceva? se nelinişti ea.

— Hannah... începu el lăsând să treacă o pauză scurtă, ca să se mai gândească pentru ultima oară.

Ba da, e gata.

„Nu se anunță nimic bun”, presimți ea.

Telefonul suna în bucătărie, fără încetare. Niels se întoarse, dar Hannah îl prinse de mână.

— Ce te pregăteai să-mi spui?

— Trebuie să răspund. Nu poate fi decât de la muncă, evită Niels răspunsul retrăgându-şi mâna.

În bucătărie, ecranul telefonului era aprins şi afişa patru litere pe fond albastru: Leon.

— Bentzon sunt.

— Bentzon, am o treabă pentru tine.

Vocea lui Leon avea o nuanță de agresivitate aproape amenințătoare, cu care Niels nu se putuse obişnui niciodată. Era felul în care Leon se adresa tuturor. Ca şef al unității speciale a poliției din Copenhaga, era obişnuit să dea ordine.

— Ce se întâmplă, Leon?

— Pleci la război, Bentzon. Mă bizui pe tine ca să câştigi bătălia de la Dybbol[2].

— La război?

— Exact. O curvă toxicomană complet dusă stă în curul gol pe podul Dybbolsbro. Şi îşi închipuie că poate să zboare.

Niels ezită. Schimbă o privire cu Hannah.

— Mai e cineva cu ea?

Dintr-odată, Niels îşi aminti că băuse o tărie înainte de a

---

[2] Dybbel este un orăşel danez din Schleswig-Holstein, cel mai nordic land din Germania, teatrul operațiunilor din 2 aprilie 1864, când armata prusacă a repurtat o victorie decisivă în timpul celui de-al doilea război al Ducatelor, care a opus regatul Danemarcei confederației germane (Imperiul Austriac şi Regatul Prusiei), din februarie până în octombrie, acelaşi an. (N.t.).

se duce la culcare.

— O să fii tu, imediat, Bentzon. Dacă sare, riscă să facă nişte pagube serioase la vreun vagon. Nu vreau să se întâmple aşa ceva. DSB-ul[3] e tare amărăştean. Nu mai are cu ce plăti genul ăsta de tâmpenii.

— Aseară, la cină, am băut ceva...

Leon nu îi luă în seamă observația.

— Înfige girofaru-n acoperişul rablei şi tai-o. Ai trei minute. Încerc s-o distrez eu, cumva, în timpul ăsta.

Ora 23:42

Niels execută marşarierul exact ca după cea dintâi întâlnire cu Hannah, când avusese senzația că ea era cu ochii pe el. Şi că nu îi spunea totul. Era astrofiziciană, deci gândurile îi zburau cu viteza luminii. Nu, nu era bună metafora: dacă Hannah ar fi fost un Ferrari, Niels ar fi fost doar un Trabant.

— Cum este să fii căsătorit cu o femeie de o sută de ori mai inteligentă decât tine? îl întrebase colegul Damsbo, pentru a-l tachina, când Niels îi vorbise despre Hannah şi despre căsătoria lor oficiată în secret, la primărie.

— Chiar eşti obraznic, îi replicase, după care adăugase: Inteligența are în ea ceva sexy, dar e clar că nevastă-ta nu este de aceeaşi părere cu mine, Damsbo.

Odată cu trecerea timpului, vorbele colegului său nu i se mai păreau chiar atât de obraznice. Hannah era un rebus învăluit de mister, în mijlocul unei enigme. Cine mai enunțase fraza asta? Churchill? Nu, ajunge, gata Niels. Concentrează-te asupra misiunii. Asupra podului Dybbolsbro. Asupra femeii care amenință să se arunce în

---

[3] Danske StatsBaner, societatea daneză a căilor ferate. (N.t.).

gol. Trebuia să-l sune pe Leon, să se informeze despre trecutul femeii ca să elaboreze o strategie în timp ce conducea. Nu se putea însă împiedica să se gândească la Hannah, la felul în care se uita la el, la transformările ei fizice. Ceva nu se lega. Ochii i se umplură de lacrimi când îşi aduse aminte de unul dintre momentele fericite pe care le trăiseră împreună: întâia oară când îl adusese în vizită la Institutul Niels-Bohr. Era pe la începutul legăturii lor. Îşi petrecuseră weekendul în pat, iar apoi ea îşi dorise ca el să-i descopere universul. Îi vorbise despre materia neagră, despre energia întunecată şi îi arătase pipa lui Niels Bohr. După care se aşezase pe biroul bătrânului savant, iar Niels încuiase uşa. Îi mai murmurase că mecanica cuantică fusese dezvoltată pe aceşti câțiva centimetri pătrați, în clipa în care o sărutase şi îi lipise trupul de al lui.

Un autobuz frână brusc înaintea lui. Reuşi să-l evite în ultimul moment. Îşi frecă obrajii şi făcu o ultimă încercare: aşadar, podul Dybbolsbro. Ce îi spusese Leon? O drogată. Goală puşcă. Era tot ce ştia. În timp ce viră în dreptul parcului de distracții Tivoli, se mira de alegerea unui astfel de loc pentru sinucidere. Podul Dybbolsbro nu era unul foarte înalt. Pe de altă parte, înălțimea îi era totuşi suficientă ca să ai certitudinea că săritura poate constitui o cale simplă de a ajunge în paradis ori în infern. De ce apăreau mereu chestiuni de ordin tehnic care să-i rețină atenția? Pentru ce modalitate de sinucidere optaseră subiecții? Din înălțimea cărui turn prevăzuseră s-o facă? Ce medicamente ingeraseră? Utilizaseră o frânghie sau un cablu electric pentru a se spânzura în sufragerie? Femeile băuseră acid nitric sau îşi îmbrăcaseră rochia de mireasă înainte să-şi taie venele? Spre deosebire de colegii săi, Niels nu se întreba niciodată de ce oamenii aceia ajunseseră la concluzia că viața nu mai merita să fie trăită. Poate şi fiindcă el însuşi se gândise cândva la sinucidere.

Aparatul de radio conectat la centrala poliției şuieră. Era Leon.

— Da.

— Ce naiba faci, Bentzon?

— Ajung în două minute.

— Două minute? Femeia stă să sară dintr-o clipă-ntr-alta. Dă-mi un sfat bun.

— Un sfat bun?

— Ceva ce i-aş putea spune.

Niels se gândi. Ce-ar fi putut Leon să îi spună unei femei care era gata să-şi ia adio de la viață? Drum bun? Era necesar ca totul să fie sub semnul adevărului. Fusese primul lucru pe care îl învățase ca negociator: cinstea era regula numărul unu.

— Te gândeşti ori n-ai nicio idee? întrebă Leon prin radio.

— Trebuie să îi spui exact ceea ce gândeşti. Ăsta e abc-ul...

— Ce gândesc? Gândesc că ar face mai bine să se îmbrace, să se dea iute jos şi să se comporte ca un cetățean normal.

Lipsa de răbdare a lui Leon era legendară. Poate din cauza capacității lui aproape supranaturale de a ajunge contra cronometru la locul faptei. Orice s-ar fi întâmplat, oriunde s-ar fi petrecut, Leon era întotdeauna primul care îşi făcea apariția cu pistolul încărcat în mână şi cu speranța nemărturisită că evenimentele aveau să evolueze de o aşa manieră încât recursul la forță să devină inevitabil. Niels îi auzise de multe ori pe polițiştii mai tineri vorbindu-l pe la spate cu un amestec de silă şi de fascinație care, în realitate, nu însemna nimic altceva decât teamă şi respect. Îl considerau pe Leon un luptător pe care se putea conta întotdeauna. Nimeni nu îl iubea. Era imposibil să-l iubeşti. Dar Leon era fericit în felul acesta. Se împotrivea ferm oricărei forme de sentimentalism care, în opinia lui, risca să

îi aducă atingere bărbăției. Altfel, se spunea că nevasta îi era devotată şi copiii adorabili, însă viața e plină de contradicții de felul acesta.

Niels trecu pe roşu în piața Fisketorv, depăşi un taxi, după care vră în direcția portului. Într-un minut avea să sosească la locul faptei. Podul Dybbolsbro se găsea în apropierea pieței Fisketorv. Nu era chiar genul de cartier pe care-l puteai eticheta drept drăguț. Poate însă că astfel de considerații nu sunt prioritare atunci când te pregăteşti să-ți pui capăt zilelor. Şi anume cele care țin de estetică şi de frumusețea cadrului. În mod frecvent candidații la sinucidere aleg să se îndrepte către un pod. Ca, de exemplu, către podurile Grand Belt, Oresund sau Vejle. De altfel, în legătură cu acest subiect, negociatorii şi psihologii poliției, când vorbeau între ei, nu ezitau să glumească propunând, de pildă, ca ridicarea marilor poduri să fie trecută în finanțarea Uniunii Naționale a Pompelor Funebre, presupunând că o asemenea asociație chiar ar exista. Drept pentru care negociatorii se bucurau de fiecare dată când aflau că politicienii hotărâseră să construiască un tunel, mai degrabă decât un pod. În domeniu, recordul mondial îl deținea Golden Gate, întrucât, în fiecare an, nu mai puțin de douăzeci şi cinci de indivizi îşi puneau capăt zilelor aruncându-se în apele golfului San Francisco. Oare undele apei scurgându-se pe sub poduri exercitau o atât de mare putere de atracție? Dacă îşi închipuia însă cineva că moartea îi va fi mai plăcută astfel, se înşela teribil, fiindcă, de la o asemenea înălțime, suprafața mării era la fel de dură ca a betonului. Poate că mai degrabă erau atraşi de latura misterioasă a apei, de ideea de a ateriza într-un ocean de sentimente, de a străpunge valurile până în regatul morților?

După un ultim drum în linie dreaptă, Niels frână brusc, la doar câțiva metri de pod, descoperind spectacolul obişnuit:

maşini ale poliției, ambulanțe, cordonul de siguranță, polițiști ce se străduiau să mențină calmul şi să asigure ordinea în mulțimea de curioşi care, inevitabil, se adunau de fiecare dată când apărea perspectiva unei drame. Mereu erau pe-acolo. Fără excepție. Indiferent de loc, indiferent de oră. Cu oamenii ăştia Niels fusese deseori mai-mai să-şi piardă cumpătul. Şi-ar fi dorit să le strige că ar face mai bine să se întoarcă acasă, să se uite la televizor, să-şi bea cafeaua de seară şi să-şi îndeplinească datoria conjugală, să îi facă să priceapă că nu era vorba despre un film care rula într-un cinematograf, ci despre o tragedie umană, gata să se desfăşoare sub ochii lor. La ce bun, însă? Tot nu i-ar fi putut împiedica să revină data viitoare. Unii, chiar, nu se dădeau înapoi de la a filma totul cu telefoanele mobile ori cu camerele video.

Un ultim detaliu, înainte de a coborî din automobil: se privi în oglinda retrovizoare. Când sari în ajutorul unei ființe nefericite, este nevoie să fii prezentabil. Aşa că îşi descoperi privirea gravă, ochii verzi şi ridurile generate de o îngrijorare care cu siguranță nu exista cu un an mai devreme.

Niels ieşi şi merse lângă Leon. Era o căldură grea, apăsătoare, aşa că dădu de un Leon lac de sudoare, care îi strigă:

— Am oprit traficul feroviar. Dar nu avem, oricum, tot timpul din lume.

— Ce ştim despre femeia asta? întrebă Niels lăsându-i altui coleg cheile maşinii.

— A fost văzută alergând goală pe strada Skelbaekgade, îi răspunse întorcându-se către pod.

La prima vedere, Niels nu observă nimic, apoi privi în direcția indicată de Leon, al cărui deget se ridica spre micul turn din față, ba chiar câțiva metri deasupra acestuia, către cer.

— Cum a ajuns până acolo?

— N-ai decât s-o întrebi pe ea.

— Ştim cum se numeşte?

Leon neagă din cap.

— Nimic, Niels, nimic. Urcă-te mai repede până colo, sus, şi rezolvă treaba. Ţi-am adus o scară. Fă tot ce poţi. Dacă sunt probleme, am o echipă gata de intervenţie, în trei ceasuri or să fie câteva sute de mii de locuitori ai capitalei care vor avea nevoie de tren.

Niels îl aprobă. O echipă. Termen neutru care îi desemna pe cei special antrenaţi pentru a curăţa locul după accidente. Pentru a aduna la un loc hălcile de trupuri răspândite peste tot. Pentru a face să dispară sângele şi bucăţile de creier. Leon întoarse capul şi se uită fix la Niels.

— Bentzon, ai băut?

Niels aprobă tăcut.

— Trei rachiuri şi-o bere.

— Puţi a alcool ca un alambic.

— Doar ţi-am zis mai adineauri, la telefon.

— Pe bune?

— Dacă preferi să chemi pe altcineva, te înţeleg perfect.

— Ar mai dura o jumătate de oră.

— Tu eşti şeful, tu decizi.

— Bagă viteză până la fata asta ca s-o rezolvăm şi să ne întoarcem acasă. Dau box pe Eurosport.

Unul dintre specialişti îi întinse lui Niels un cilindru din plastic negru, puţin mai mare decât o pastilă.

— Puneţi-l în ureche, ca să putem să-ţi vorbim, îi explică.

— Ca să-mi spuneţi ce?

Cel întrebat se făcu că nu aude şi fixă încă un aparat microscopic pe gulerul ud de transpiraţie al cămăşii lui Niels.

— Şi aşa o să te şi auzim, preciză tehnicianul înainte de a-i întoarce spatele.

Leon îi zâmbi încurajator lui Niels. Era mulţumit, simţea

o bucurie sinceră, copilărească.

— Nu mă simt deloc în apele mele cu şmecheriile astea, protestă Niels.

Leon ridică din umeri.

— Bun venit în lumea modernă. Va trebui să te obişnuieşti.

Niels trecu pe sub cordonul de siguranţă şi urcă pe pod, de unde o observă limpede pe tânăra care se ţinea în echilibru pe vârful turnuleţului negru. Parc-ar fi o statuie, îşi spuse. Fragilă. Un corp de puştoaică, dar faţă de adult. Numai piele şi os. Femeia se întinse.

— Bentzon?!

Se întoarse către Leon care se apropie foarte mult de el, la limita intimităţii, în aşa fel încât niciunul dintre colegi să nu îi poată auzi şoapta:

— Hai, c-o să meargă. Până acum nu ai pierdut pe nimeni. N-ai niciun motiv să schimbi regula exact în noaptea asta.

Acestea fiind zise, îi dărui un surâs neobişnuit de sincer şi îl strânse discret de braţ. Poate că pur şi simplu se bucura că nu era obligat să urce chiar el acolo sus.

4

Gara Dybbolsbro. Ora 23:51

Nu, nu trebuia să adoarmă tocmai acum. Dacă ar face-o, el ar prinde-o şi ar omorî-o încă o dată, înainte de a o aduce iarăşi la viaţă, trăgând-o ca pe un peşte care a muşcat momeala, mai întâi prin apă, apoi prin aer, după care ar flutura-o ameninţător, la capătul undiţei. Ea s-ar zbate, muribundă, şi ar fi scuturată în toate părţile, apoi şi-ar reveni. Iar şi iar. Pe veci.

Veşnicia...

Cuvântul o revigoră. Se îndreptă şi se aşeză, fără a-şi aminti cu adevărat cine era. Nici cum ajunsese aici. Un râs involuntar îi ţâşni de pe buze la vederea spectatorilor. Pentru o clipă, grilajul rece al micului turn se transformă într-o scenă. O fi adevărat? Se ridică. Ceilalţi îi strigară ceva. Ştia că anestezicul pe care i-l injectase îi altera simţurile. Dintr-odată, îl zări. Jos, printre spectatori. Diavolul. Care-i surâdea. Ba chiar îi făcu semn cu mâna. Dădu instinctiv înapoi. Pentru a se îndepărta de el, de teroarea pe care i-o inspira.

— O să urc până la dumneavoastră, se auzi o voce din spatele ei.

O fi el sau altcineva? Dar cum să poată fi în două locuri, în acelaşi timp? Ştia ea bine: nu era în stare să facă diferenţa din cauza licorii drăceşti care-i curgea prin vine. N-ai cum să te încrezi în ceea ce vezi, îşi zise. N-ai cum să te încrezi în ceea ce auzi. Nu trebuie să adormi. Pentru numele lui Dumnezeu, rămâi trează!

5

Gara Dybbolsbro. Ora 23:53

— Urc până la dumneavoastră, repetă Niels.

Mai aşteptă câteva secunde. Trase adânc aer în piept şi se gândi, ca de obicei, că problema în care era pe punctul de a se implica era una absolut personală. Că nu avea niciun drept de a interveni în ceea ce era pe cale să aleagă persoana din faţa lui. Până la urmă, situaţia prezentă era una banală: o femeie care se săturase de viaţă şi hotărâse să-şi pună capăt zilelor. Fie. Nu era prima care îşi dorea s-o sfârşească. Numai că societatea nu putea accepta aşa ceva. Nu se dovedea a fi soluţia cea bună. Sinuciderea nu era un act civilizat. Ba chiar am dat legi în acest sens. Suicidul e interzis. Aşa stau lucrurile. Poţi mânca, iubi, urî, poţi să te baţi, să fumezi, să te distrugi la foc mic: una peste alta, poţi trăi cum ţi se pare mai bine, poţi face orice vrei. Ai până şi dreptul de a înceta să-ţi mai iubeşti soţul, se gândi Niels, simţind o înţepătură dureroasă. Nu ai însă şi dreptul de a muri sau, cel puţin, nu ai dreptul de a-ţi provoca moartea de unul singur. Societatea nu poate permite aşa ceva. Şi aici intervin eu. Ca ultim bastion al civilizaţiei. Eu, cel chemat în ajutor atunci când psihologii, psihiatrii, agenţiile care oferă locuri de muncă, clinicile de dezintoxicare, terapeuţii de cuplu nu mai pot face nimic, toate aceste instituţii pe care societatea le pune la treabă pentru a evita ca membrii ei să sfârşească pe podul Dybbolsbro într-o noapte fierbinte de vară, cu intenţia limpede de a-şi pune capăt zilelor; eu, cel care sunt chemat când situaţia devine în asemenea hal de disperată, încât graniţa dintre viaţă şi moarte nu mai este decât o problemă de centimetri. Niels lucra de cincisprezece ani la brigada criminală, dintre care mai bine de zece ca negociator. Dacă se bucurase de o astfel de longevitate în

acel post, era fiindcă avea harul de a le vorbi oamenilor. Fiindcă ştia să asculte, să vadă şi să simtă. Până şi în cazurile extreme, precum luările de ostatici ori tentativele de sinucidere, în cursul cărora se confrunta cu persoane atinse de grave tulburări psihice.

— Grăbiți-vă! Acum o să sară, strigă cineva din mulțime.

Niels clătină din cap. Nici vorbă de grabă. În realitate, lucrurile stăteau exact pe dos. Trebuia să câştige timp. Să-l facă pe celălalt să înțeleagă că nimic nu îl presa. Din contră. Odată atins acest scop, Niels se străduia să-l convingă pe cel disperat că îl aştepta o viață îndelungată în față. Înainte de a intra în raza vederii femeii, se opri o clipă din urcuş.

— Pe mine mă cheamă Niels, îi spuse cu voce tare. Sunt polițist. Nu sunt înarmat. Vreau doar să stăm de vorbă. Nimic altceva.

Ciuli urechile, dar nu auzi decât vacarmul venind de jos, din stradă. Un beţiv sau un drogat oarecare țipă:

— Da sari odată, băi, handicapato!

Niels aruncă o privire peste umăr. În cască, vocea lui Leon se auzi ca un murmur înfundat:

— Nu le da atenție cretinilor ăstora, Bentzon. Mergi mai departe.

Niels se uită încă o dată în spatele lui, spre mulțime, şi îl zări pe Leon pe cale de a-i pune cătuşele şmecheraşului care strigase, cu un genunchi apăsându-i omoplații. Să nu uit: fii sincer cu ea, îşi repetă Niels. Şi nu-i asculta pe toți ăia, ori sunt beți, ori sunt idioți, adăugă în gând, punând cu grijă piciorul o idee mai sus.

De data aceasta o văzu bine. Prima impresie: părea sigură pe ea, degajând o eleganță care friza aroganța. Ea nu avea prea mult spațiu acolo unde ajunsese, ca să fie în siguranță. Un pas cât de mic într-o parte sau alta şi avea să cadă în gol. Cu toate acestea se ținea cât se poate de dreaptă. Era calmă. Pentru o clipă îi observă trupul gol. Să fie o drogată?

Era într-adevăr foarte slabă. Şi totuşi nu, pielea îi este prea delicată, de mătase parcă. Era îngrijită şi frumoasă. Niels ajunse în partea de sus a turnului. Evită să se uite în jos. Parcă s-ar fi aflat pe trambulina unei piscine.

— Mă cheamă Niels. Mă aflu chiar în spatele dumneavoastră.

Femeia se întoarse şi îl privi atentă. Privirile li se încrucişară şi rămaseră aşa o bucată de vreme, pentru ca ea să nu se simtă lăsată de izbelişte. Ea lupta împotriva somnului, împotriva substanţei care îi curgea prin vene. Heroină este, probabil, îşi spuse Niels.

— Distrage-i cinci minute atenţia, Bentzon.

Vocea lui Leon îi hârâi în urechea stângă, chestie care îl deranj a atât de mult încât, pentru o clipă, se gândi să scape de cască. N-o făcu însă, pentru că ar fi riscat ca ea să-i interpreteze gestul ca o ameninţare. Trebuia ca femeia aceea să înţeleagă că nu era singură pe lume. Niels simţi cămaşa lipindu-i-se de spinare.

— Încă patru minute, Bentzon, şi vor fi gata să o prindă, şopti Leon.

Deloc nu-i plăcea că Leon putea auzi ce spunea. În decursul tuturor acestor ani în care Niels negociase cu cei ce luau ostatici sau cu candidaţii la sinucidere, el nu pierduse nici o singură potenţială victimă. Nu deţinea vreo formulă prestabilită, însă ştia ce avea să funcţioneze şi se adapta fiecărei situaţii. Or, vocea lui Leon îl împiedica să se concentreze.

Femeia îşi coborî iarăşi privirea către calea ferată, apoi către mulţimea de curioşi. Oare căuta pe cineva anume?

— Vorbiţi daneza?

Pe Niels îl surprinse propria întrebare. În pofida pielii ei albe, i se părea că avea ceva de străină. Ceva divin, aproape.

— Bine jucat, Bentzon. Încearcă în englezeşte.

Lui Niels îi veni să-l roage pe Leon să mai tacă odată din

gură.

— *English? Do you understand? Where are you from? Poland? Russia? Ukraine?*

Oare să fi dat din cap? în orice caz, foarte uşor. Părea că înţelege engleza.

— *Listen. Just tell me your name.* Numele dumneavoastră, înţelegeţi daneza?

— Încearcă în româneşte, Bentzon. Capitala se numeşte Bucureşti, propuse Leon.

Niels închise ochii şi se strădui să uite vocea din ureche.

— Haide, prinde-o! strigă un gură-cască.

Femeia reacţiona uitându-se de jur-împrejur de parcă ar fi fost în mijlocul străzii, nu în vârful micului turn al podului. Îi e frică să nu adoarmă, constată Niels. Frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă drogul ar lăsa-o şi fără ultimele puteri.

— Nu-i ascultaţi, îi zise. Uitaţi-vă la mine. Nu vă vreau răul. Sunt poliţist. Vreau să stăm de vorbă. Să vă apăr. *Protect.*

Vocea lui Leon răsună în cască.

— Două minute, Bentzon.

Niels făcu un pas către femeie. Ea se lăsă pe vine, luptând continuu pentru a-şi ţine ochii deschişi. Ţipă. Îi era frică şi de el, şi de somn. Frică de somn mai mult decât de moarte, se gândi Niels.

— Sunt poliţist. Acum sunteţi în siguranţă. Voi avea grijă de dumneavoastră dacă veţi adormi.

Femeia ridică ochii spre el, dar se închipui alături de altcineva. De cine? De fostul soţ? De un torţionar? Niels riscă totul pe o singură carte:

— Hei!

Ridică tonul pentru a restabili contactul şi acoperi zgomotul mulţimii.

— Cum vă numiţi? Eu sunt Niels. Niels, repetă lovindu-se

cu pumnul în piept, ca altă dată Livingstone întâlnind pentru întâia oară un băştinaş.

Femeia clipi. Nu va mai rezista mult. Dădu un pas înapoi, spre golul de sub pod, căutând în continuare din priviri, în mulțime, pe cineva anume. Pentru un moment, Niels crezu că era deja prea târziu, dar ea se opri liniştită la marginea platformei. La zece sau doisprezece metri dedesubt era calea ferată. Îi privi chipul cu atenție. Nu era al unei toxicomane.

— *Please. Let me protect you. Hold you.*

Părea a avea cam treizeci de ani, dar acum arăta parcă mai în vârstă. Era trasă la față. Ochii îi erau întunecați, privirea abătută şi inteligentă. Trăsături fine, pometi înalți, sprâncene formând semicercuri perfecte. Nu corespundea niciunei imagini pe care o avea în memorie. După mai bine de un deceniu petrecut ca negociator, s-ar fi putut crede că văzuse totul: soldați întorşi din misiune, din cine ştie care teatru de război, care începeau pe nepusă masă să-şi descarce armele, împuşcându-şi nevestele şi copiii, bolnavi mintal, aflați în tratament, care confundau clienții paşnici ai unui supermarket cu demonii care le populau coşmarurile, persoane aflate în şomaj de multă vreme, care scăpau de frustrări vărsându-şi-le asupra asistenților sociali însărcinați cu dosarele lor, toxicomani care-şi băgaseră prea mult timp prea multe porcării în vene. Numai că de data asta era altfel, femeia aceasta nu semăna cu nimic din ceea ce întâlnise până atunci.

— Dă-o-n mă-sa, Bentzon, zi-i ceva, înjură Leon în cască. Mai ține-o ocupată un minut.

— Văd bine că sunteți obosită. Că vreți să dormiți. Vă este frică de ceea ce vi s-ar putea întâmpla în timpul somnului? Asta este? N-o să se întâmple nimic, voi fi lângă dumneavoastră. Vă voi ajuta.

Femeia rămase tăcută. Niels repetă aceleaşi cuvinte în engleză, în timp ce pleoapele ei luptau împotriva

inevitabilului: somnul.

— Vă este frică? Spuneți-mi din ce cauză. Vă urmăreşte cineva?

Îi privi mâna stângă. Un tatuaj. Care pleca de la încheietură spre dosul palmei. O inimă să fie? Sau un nume?

— Pot să mă apropii? *Closer?*

Niciun răspuns. Se uită la picioarele ei goale. Tălpile îi depăşeau puțin marginea platformei ca acelea ale unui înotător de la Olimpiadă care se pregăteşte să sară în bazin.

— Vreți să aflați ceva despre mine?

Încă o umbră de pas, discret, mereu vorbind.

— Mereu se poate găsi un motiv bun pentru a rămâne în viață.

De ce spusese asta? Mai ales nu trebuie să mintă, îşi aminti. Să spună numai şi numai adevărul. Nimic altceva decât adevărul. Coborî privirea. Chiar era convins de ceea ce spusese? Lui nu i se întâmplase niciodată să aibă impresia că epuizase toate motivele de a rămâne pe lumea asta? Ba da, cunoştea foarte bine sentimentul cu pricina, îl ştia chiar mult prea bine. Numai că, acum, Niels n-o putea mărturisi. Are şi onestitatea limitele ei. Când ridică iarăşi ochii spre femeie, realiză că îl privea lung.

— Vorbiți-mi. Cum vă numiți? *Just tell me your name. That's all. Name? Nome?*

Niels se apropie de marginea platformei, având grijă să păstreze distanța. Dedesubt, pompierii erau pe cale să-şi termine treaba. Dacă i-ar mai putea reține atenția măcar câteva secunde. Genunchii începură să îi tremure, nesiguri, de parcă ar fi amenințat să cedeze sub greutatea corpului. Îi ascultă respirația şi constată că era slabă şi sacadată.

— Mai ales, nu uitați: dacă veți sări, voi fi cel din urmă care v-a văzut în viață. Sunt scrisoarea dumneavoastră de adio. Există cineva căruia ați dori să îi lăsați un ultim

mesaj?

Îi întinse mâna, însă femeia reacționă încă o dată împingându-l violent, lovind la întâmplare şi zgâriindu-l cu unghiile ei îngrijite. Niels realiză că îi era sfâşiată pielea de pe braț, dar nu resimți nicio durere. Sângele începu să îi curgă de-a lungul mâinii până în palmă, pe sub brățara ceasului, apoi pe pod. Femeia goală lăsă să îi scape un țipăt.

— Bentzon, strigă Leon, vrei să urc şi eu?

Femeia privi către spectatori, nu cei de pe pod, ci aceia care aşteptau pe peron. Reperă pe cineva. Cineva de care îi era frică.

— La mine trebuie să vă uitați, nu la ei! Nu aveți de ce vă teme. Sunt aici pentru a vă ajuta.

Ea se îndepărtă de Niels mergând pe marginea care o despărțea de gol, cu grație, pas cu pas, centimetru cu centimetru. Rămase nemişcată. Îl privi pe Niels adânc în ochi, dintr-odată în stare să şi-i deschidă larg pe ai ei. Ca o supernovă care se luminează înaintea inevitabilului.

— Nu, exclamă Niels, opriți-vă!

— Numai douăzeci de secunde, Bentzon!

Femeia ridică încet piciorul stâng, păstrându-şi echilibrul doar pe vârful dreptului.

— Dacă săriți, voi sări şi eu odată cu dumneavoastră.

Imediat ea pronunță un cuvânt, doar unul singur, ce se înecă în țipetele venind de pe peron. O secundă păru inundată de speranță. De parcă ar fi fost convinsă să creadă din nou în viață. După care se lăsă să alunece în gol. Niels făcu un salt. Pentru o clipă, aproape că fu gata să-şi țină promisiunea pe care i-o făcuse, de a sări odată cu ea, de a despica aerul cu propriul trup. În loc de asta încercă să o prindă, însă nu reuşi decât să îi atingă uşor pielea mătăsoasă a spatelui cu vârfurile degetelor. *Dacă săriți, voi sări şi eu odată cu dumneavoastră.* O zări în cădere liberă, apoi clipa în care corpul îi tresări mecanic atunci când, fără

zgomot, spatele şi ceafa i se loviră de şinele negre. Cam asta avu timp să mai vadă. Aterizase pe marginea platformei, iar picioarele i se clătinau în gol. Când îşi aruncă iarăşi privirile în jos, observă o băltoacă de sânge întinzându-se sub ceafa zdrobită. Picioarele îi erau desfăcute şi drepte. Un braţ îi era întins deasupra capului, iar celălalt lipit de corp. După care auzi ţipete şi dinspre pod, şi dinspre peron. Cu ambele mâini se agăţă de marginea platformei. Ar fi trebuit să îi dea drumul şi să sară odată cu ea. Cum îi promisese. „E de ajuns să dai drumul mâinilor, Niels", şopti. Nimic mai simplu. Haide, dă-i drumul, îşi spuse în gând, exact înainte ca o mână puternică să-l prindă de antebraţ.

6

Gara Dybbolsbro. Ora 23:57

Pentru o clipă, considerase că totul era pierdut. În timp ce poliţistul urca după ea spre micul turn. Apoi, miracolul se produsese: ea sărise. El o văzuse. O văzuse căzând. Bătrâna care stătea lângă el, pe peron, i se agăţase de braţ. De parcă ea ar fi fost cea care cădea. În cealaltă mână ţinea o sacoşă neagră. În timp ce toată lumea ţipa, îşi aduse aminte de lucrurile lui, pe care le lăsase acasă la ea. Îşi croi drum prin mulţime. Unii plângeau, aşa că se strădui să pară, la rândul lui, tulburat, şocat, năucit. Numai că fremăta de uşurare. Se apropie de femeie cât mai mult cu putinţă. Ochii îi erau deschişi, privirea fixă. Pe urmă un medic îi trecu prin faţă. Nimeni nu se mai grăbea, nici măcar poliţia şi personalul de la ambulanţă. Murise. Craniul îi era dislocat, iar pietrişul pe care zăcea îi absorbea sângele. Cu toate acestea bărbatul continuă să se apropie de fiecare dată când i se ivea ocazia. Ar fi trebuit să aibă mustrări de conştiinţă? îşi analiză sentimentele şi ajunse la concluzia că, de acum, ea se afla într-o lume mai bună. Doar ea însăşi i-o spusese.

— Atenţie!

Agenţii îi împingeau pe curioşi. Poliţistul care urcase în vârful turnului pentru a încerca să o convingă să renunţe la a sări în gol alerga acum prin mulţime, privind atent fiecare om. Parc-ar fi fost un maniac. O clipă, privirile li se încrucişară. După care coborî ochii şi se îndepărtă.

Realiză cu uşurare cât era de obosit. Cu toate acestea, trebuia să rămână treaz şi să-şi păstreze mintea limpede. Era obligatoriu apoi să-şi recupereze lucrurile înainte ca poliţia să descopere cine era femeia şi să îi scotocească apartamentul. Ritalină. Corpul lui îşi cerea doza obişnuită. Medicamentul era deosebit de eficient mai ales când şi-l

injecta intravenos, dar cum nu o putea face acum, înghiți două comprimate. De cât timp nu mai dormise? De patruzeci şi opt de ore? Cel puțin. Totuşi, doar ochii îi erau obosiți. Ritalina şi, poate, şi Modafinilul pe care îl luase ceva mai devreme, pe seară, îl țineau treaz. Produsele acestea erau deseori utilizate în tratarea narcomanilor, stimulând organismul şi diminuând nevoia de somn. Fiindcă nu avea timp să doarmă. În ultimele zile se mulțumise doar să aţipească în maşină sau acasă, pe canapea. Ştia că nu le va lua mult până să-l aresteze. Poliția daneză era eficientă şi cine credea contrariul se înşela. Evident, mai devreme sau mai târziu tot va fi prins. Era inevitabil. Din această cauză nu avea timp de pierdut cu odihna. Trebuia să continue până obținea răspunsul. Doar asta conta, răspunsul.

7

Gara Dybbolsbro. Ora 23:58

Niels sărise dintr-odată toate cele patru trepte ale scării care ducea pe peron, începând să se uite cu atenție la cei care plecau, pornind de la principiul că acela care o împinsese să se sinucidă nu va mai rămâne multă vreme pe acolo. Numai că singurele persoane care urcau treptele pentru a pleca din gară erau femei. Or, polițistul era convins că nu despre o femeie putea fi vorba. Victima era complet dezbrăcată şi doar un bărbat ar fi putut-o lăsa aşa. Abia mai trăgându-şi răsuflarea, Leon îl apucă pe Niels de braț.

— Dă-o dracului, Bentzon, ce s-a întâmplat? De ce-ai zis...

Niels îl întrerupse:

— L-a văzut.

— L-a văzut? Despre cine vorbeşti?

Niels nu se opri, dând peste bărbatul din față, analizând chipurile pe lângă care trecea.

— Bentzon!

De cealaltă parte a şinelor, două fete urlau fără încetare. De ce nu s-or fi ducând acasă, dacă nu suportă vederea sângelui? se întrebă Niels. Le privi şi pe ele cu atenție, până când simți pe umăr mâna lui Leon.

— Gata, Niels. A sărit.

— Era urmărită.

— Vino după mine, vom încerca să-l identificăm...

Niels îl întrerupse:

— Nu, Leon. Ascultă-mă. Îi era frică să adoarmă. Îi era frică să-şi piardă cunoştința. Era terorizată de gândul a ceea ce i-ar fi putut face dacă ar fi furat-o somnul.

— Niels.

— Ba ascultă-mă tu bine: a preferat să moară decât să

adoarmă. Pentru a-i scăpa. E pe aici pe undeva, printre oamenii ăştia.

Leon se uită de jur-împrejur. Se adunaseră cel puțin vreo sută de persoane, dintre care jumătate erau bărbați.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să-i arestăm. Pe toți.

Leon clătină din cap.

— Ba da, ba da, e singurul mijloc de a...

— Haide, Niels, vino, nu mai este nevoie de noi aici.

Niels simți cum îi sare muştarul. Îi venea să-i tragă un pumn în nas lui Leon. În loc de asta, începu să privească scrutător figurile curioşilor adunați dincolo de cordonul de siguranță. Mulți dintre aceştia se uitau şi ei atenți la el. Tineri pe jumătate beți, care se întorceau din centrul oraşului. Câțiva oameni de afaceri care coborâseră pe peron în căutarea unei prostituate. Să fi fost unul dintre ei? Ori să fie vorba despre neîncrederea lui bolnăvicioasă în bărbații copți, în costum, care încă mai erau în formă la o asemenea vârstă şi oră?

— Vino.

Leon îl trase de braț. Niels renunță să mai opună rezistență şi îl urmă ca un copil cuminte. În trecere, avu timp să revadă capul femeii. Sângele colorase în roşu pietrişul din jurul craniului spart. Sângele ei. Fluidul vital care i se scursese din trup printre pietrele şi şinele înnegrite de rugină, şi care se afunda acum în pământul uscat al oraşului. Niels începu din nou să privească atent chipurile celor din jur. Ale tuturor. I se părea că toți erau de vină. Cu toții o împinseseră în gol. Întreg oraşul. Lacrimile îi stăteau să țâşnească. Cum nimeni nu trebuia să-l vadă plângând, lăsă ochii în jos, rămânând aşa chiar şi când ajunse pe pod, unde câțiva cetățeni mai stăteau încă dincolo de banda bicoloră. O tânără mamă tocmai se răstea la un polițist, considerând că sectorul nu fusese izolat suficient de bine,

iar fetița ei era în stare de şoc, aşa că solicita sosirea imediată a unui psiholog. Cam asta era realitatea lui Leon. Misiunea lui era de a proteja populația şi de a întoarce spatele tuturor celorlalte evenimente. Dar ce căutai pe-aici la o asemenea oră, cu tot cu copil? i-ar fi urlat Niels în față acestei mame.

Abia reîntors lângă maşină, îşi ridică privirile. Leon analiza evenimentul împreună cu echipa care se adunase în jurul lui. Auzi cuvintele *urme de injecții* şi *drogată,* după care Leon îl trase deoparte.

— Ai înțeles? O toxicomană în plină criză paranoică. Nici Gandhi nu ar fi reuşit să o facă să-şi schimbe părerea.

— Nu a fost o sinucidere.

— Niels? Ştiu că e dificil să...

— Îi era frică de cineva. Mult mai mult decât de moarte.

— Ca într-un delir. Nu e prima oară când vezi aşa ceva, îl pisă Leon trăgând adânc aer în piept şi începând să-şi piardă răbdarea. Niels, doar a sărit în fața acel puțin o sută de martori. E greu să conchizi că a fost altceva decât o sinucidere. Ezită: Ai zis pe bune că o să sari şi tu odată cu ea?

Niels ridică ochii. Simți că se face mic de tot.

— Habar n-am. Mi-a fost tare greu să mă concentrez cu vocea ta mereu în ureche.

— Ce vrei să zici?

— Nimic.

Un polițist îi întrerupse şi îi şopti ceva lui Leon care I se adresă imediat lui Niels:

— Bentzon, tu vorbeşti foarte frumos. De asta şi eşti atât de bun în meseria ta. Păi, nu-i aşa? Noi, ăştialalți, nu prea vorbim. Toate cuvintele astea ne obosesc. Suntem ca nişte butuci. Nu vorbim, acționăm.

Zâmbi preț de o secundă, iar lui Niels i se păru mai inteligent decât oricând, plin de înțelepciune şi de

compasiune.

— O să-l rog pe unul dintre oamenii mei să te însoțească până acasă, conchise Leon.

Acestea fiind zise, dispăru. Avea de dat o mie de ordine într-o astfel de noapte. O noapte în care Niels era pe panta descendentă, în cădere liberă, după ce făcuse o promisiune unei femei care nu mai era în această lume. Tehnicienii întinseseră un cearşaf peste cadavru. Unii dintre cei de față încă mai plângeau. Niels privi masa de oameni adunați pe peron. Acolo, jos, pe undeva, se ascundea cel care o împinsese să comită gestul ireparabil. Niels îi observase teroarea din priviri. Nu despre angoasă era vorba. Angoasa este abstractă. Frica, în schimb, este reală. Palpabilă. Frica pe care o avem față de cei care ne pradă. De maşini. De accidentele rutiere. De boli. Angoasa este altceva. Este insesizabilă, cleioasă ca o meduză. Or, femeia se uitase în jurul ei căutând ceva concret, căutând prădătorul care o aştepta în căldura sufocantă a oraşului. Îi era atât de frică de el, încât preferase să se arunce în gol. Niels se îndreptă către maşină. Îşi dorea să se întoarcă acasă singur, doar cu gândurile lui, pentru a încerca să le dea de rost. Îl văzu chiar în clipa în care deschidea portiera. Un bărbat, o siluetă îi aruncă o privire peste umăr, înainte de a părăsi în grabă locul. Niels trânti portiera şi se lansă în urmărirea lui.

8

Cartierul Vesterbro. Ora 23:59

Străzile se legănau uşor înaintea lui ca efect al medicamentelor stimulatoare pe care le înghiţise. Cum de îl reperase poliţistul ăla? Oare fiindcă întorsese capul? Ca soţia lui Lot fugind din Gomora.

Ştia că dispunea de un avans confortabil. Totuşi, asta nu îl împiedica să se teamă de tot ce putea fi mai rău. Avea în el ceva de obsedat poliţistul ăsta. Ar fi fost mai bine să-şi continue drumul sau să se ascundă? Ba nu, trebuia cu orice preţ să-şi recupereze lucrurile care l-ar putea trăda. Riscă încă o dată şi se uită peste umăr. Nu era nimeni. Numai că poliţistul nu va întârzia să se arate la colţul străzii şi, atunci, ar putea să-l zărească. Uşa de la intrarea în clădire se deschise împinsă de un ins care împarte ziarele, extrem de matinal. Îl salută din cap şi se pierdu în hol. Uşa se închise încet în urma lui, în timp ce urca scările. Uşa apartamentului rămăsese întredeschisă. În bucătărie lumina era aprinsă. Alergă în living şi îşi strânse lucrurile. Pe jos era apă. Poate că ar fi mai bine să deschidă fereastra ca să se evapore mai iute. Ba nu, nu avea niciun interes să tragă de timp. Se mai uită o dată prin încăpere înainte de a stinge lumina şi de a închide uşa.

Rămase ascuns un moment în casa scărilor, pe întuneric, aşteptând să se termine valul de vehicule ale poliţiei şi de ambulanţe. Dintr-odată, prin uşa de sticlă de la intrare, îl văzu trecând pe poliţist. Avea ceva de maniac în modul în care se deplasa, verificând minuţios pe sub maşini şi prin spatele lor, pe toate străduţele din preajmă. Apoi dispăru.

Bărbatul mai stătu încă vreo jumătate de ceas în casa scărilor, înainte de a ieşi. În timp ce aştepta pe întuneric, realiză că, în seara aceea, fusese la un pas de catastrofă.

Oboseala îl făcea să comită greşeli, pândindu-l continuu, gata să sară pe el. Se grăbi să ajungă la maşina pe care avusese grijă să o parcheze la o distanță considerabilă de locuința femeii. Se aşeză la volan. Cartierul colcăia de poliţişti. Demară şi rulă prin oraş, însă fu nevoit să facă o pauză în apropierea parcului Faelledparken. Doar o clipă, înainte să se întoarcă acasă. Mâinile îi tremurau sub efectul substanțelor care îi infestau venele şi tot corpul. Era pradă unei agitații de necontrolat. Trebuia să-şi golească creierul. Să reflecteze. Nu era totul pierdut doar fiindcă mecanismul nu funcționase de la prima încercare. O ştia prea bine. Era necesar să mai încerce, iar şi iar. Să persevereze. Scoase lista din buzunar. Lista cu numele celor care muriseră timp de mai multe minute, înainte de a fi, până la urmă, reanimați. A celor care se dovediseră a fi în stare să treacă în lumea de dincolo şi apoi să se reîntoarcă. Celor care trecuseră prin experiența morții şi care reveniseră cu mesajul că nu trebuia să ne temem de ea. Şterse numele din capul listei şi îl citi pe următorul: – Hannah Lund.

LUNI, 13 IUNIE 2011

9

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 8:55

Sânge. La sânge mă gândesc. La sângele de pe jos, de pe pereți, de pe chipul ei. La sângele de pe cuțit, de pe mâini, de pe degete, de pe unghii. De parcă s-ar fi vopsit singură, de sus până jos în roşu.

Mă gândesc însă mai ales la ciocolata cu lapte.

N-am mai băut din ziua aceea nici măcar o picătură. Numai gândindu-mă la ciocolată cu lapte şi mi se întoarce stomacul pe dos. Pentru mine, gustul de cacao va rămâne pentru totdeauna legat de amintiri dureroase. De moartea Mămicii. De senzația de trădare şi de neputință pe care am simțit-o în acele momente şi care, cu timpul, a lăsat loc dorinței de răzbunare.

Abia ce m-am trezit. Raze de soare trec prin storurile de la geamul camerei mele. Împrejur, pereți albi. Au fost vopsiți de curând, aşa că încă mai pluteşte în aer miros de diluant. Pe aici, pereții sunt goi. Imaculați şi granulați. I se zice cameră de spital, dar nu este nimic altceva decât o celulă. Patru pereți care mă izolează de restul lumii. Acolo unde locuiesc şi unde mă simt cel mai bine. Singură, în colțişorul meu. Doar un lucru m-ar putea face să-mi schimb părerea: să găsească Vinovatul şi să-l condamne pentru crima abominabilă pe care a comis-o ucigându-mi mama, acum opt ani.

Ciocolată cu lapte. Stau sub duş şi mă gândesc la gustul ei. Şi greața nu întârzie să apară. De ce alesese Mămica tocmai ciocolata cu lapte? Pentru că aroma de cacao era suficient de puternică să acopere gustul de dinainte, al somniferelor? Nicio clipă nu bănuisem trucul. Aceeaşi scenă

se repeta zi de zi: Mămica bătea la uşă, îmi întindea paharul, iar eu beam fără a pune întrebări. Cum ar fi făcut-o oricare alt copil de cinci ani. Să fi avut totuşi ceva bănuieli? Păi da, sigur că avusesem. Altfel de ce aş fi vărsat la un moment dat ciocolata cu lapte la rădăcina unei plante? De ce aş fi făcut efortul de a rămâne trează, la mine în cameră, pândind toate acele zgomote care, încă de pe atunci, mi se păreau suspecte? Copiii au un al şaselea simţ, se prind când ceva nu e în regulă. Ca să mă conving, era de ajuns să mă uit la Tati şi să-mi închipui cum ar reacţiona el dacă ar afla. Insuportabil gând! Aproape la fel de insuportabil ca şi să aud gemetele Mămicii şi ale Vinovatului, în camera de alături. De câte ori să fi venit? Cât timp să fi ţinut toată povestea asta? Nu am socotit niciodată. De două sau trei luni, poate? Să fi ştiut Tati ce se întâmpla? Este o întrebare pe care continui să mi-o pun mereu. Totuşi, mă îndoiesc. Mai degrabă îmi închipui că, atunci când se întorcea de la muncă şi ne săruta pe Mămica şi pe mine, era departe de a-şi imagina ceea ce se petrecea sub acoperişul lui.

Storurile camerei sunt acoperite cu un strat subţire de praf. De parc-ar fi fost pulverizat. Le ridic, apoi mă aşez *o* clipă la fereastră. Doi pacienţi iau micul dejun în parc. Recunosc un băiat care trebuie să aibă vreo doisprezece ani. Ieri şi-a petrecut întreaga zi în sala de mese, scărpinându-şi pielea păroasă şi spunând cuvinte de neînţeles. Ca şi mine, sunt copii şi adolescenţi cam aiuriţi, care au nevoie de o atentă supraveghere. De ceea ce se cheamă secţie închisă. Opt copii. Treizeci şi doi de angajaţi. Un loc rezervat tinerilor care reprezintă o ameninţare pentru ei înşişi. Sau pentru ceilalţi. Soarele bate deja foarte puternic. Închid ochii.

Astăzi nu mai păstrez decât o amintire vagă a acelei zile sângeroase. Ţin minte, mai ales, culoarea roşie şi cearta care izbucnise între Mămica şi Vinovat. Dar şi ploaia care

ropotea în pătratele ferestrelor şi silueta Vinovatului, pe care o zărisem prin gaura cheii. Înalt, cu părul negru, nebărbierit de două zile. Asta este tot ceea ce putusem vedea, înainte ca Mămica să înceapă să urle.

— Silke?

Vocea asta atât de blândă. De cealaltă parte a uşii. Bună ziua, Silke. Ce mai faci?

O voce de fetiţă în gura unei adulte.

— Ţi-e foame, Silke? Ai mâncat?

În mare, infirmiera repetă în fiecare zi aceleaşi cuvinte. Cu variaţii infime. Însă nu eu sunt cea care are dreptul să o critice. Fiindcă şi eu spun cam aceleaşi lucruri. Tot timpul. De ani şi ani, nimic. Niciun cuvânt nu îmi iese din gură.

— Am pentru tine o surpriză. Ghici cine-a sunat? E pe drum.

10

Cartierul Islands Brygge. Ora 9:10

A sări este un cuvânt glumeț, se gândi Niels. Nu cumva prea glumeț, totuşi? Comisese cumva o greşeală folosindu-l? *Dacă săriți, voi sări şi eu odată cu dumneavoastră.* A sări este un act vesel. Sari de bucurie, de fericire. Dacă în loc de asta ar fi zis *Dacă vă veți sinucide, mă voi sinucide şi eu odată cu dumneavoastră,* s-ar fi schimbat cu ceva lucrurile? Nu, ar fi putut spune orice altceva, ba chiar ar fi putut să nu spună nimic, tot nu s-ar fi schimbat ceva.

— Cum s-a rezolvat aseară?

Hannah stătea în cadrul uşii cu părul ud şi cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Nu te-am auzit când te-ai întors. Ai dormit pe canapea?

— N-am vrut să te trezesc.

Niels se ridică şi se uită la ceas. Era nouă şi un sfert. Trebuia să meargă la poliție pentru a solicita autopsierea cadavrului femeii şi pentru a asculta înregistrarea, încercând să descopere ce cuvânt pronunțase ea chiar înainte de a se arunca în gol. Cuvântul acela care, evident, însemna un lucru anume pentru ea şi care se înecase în vacarmul mulțimii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, nimic.

— Nimic?

— Nu. Se terminase înainte să ajung eu, ocoli Niels adevărul, apoi schimbă subiectul. A mai rămas apă caldă?

— Trebuie să mai aştepți cinci minute.

— Cu atât mai rău, o să fac duş cu apă rece.

De ce o mințea? Pentru a evita să fie categorisit drept un ratat? De frică să nu se simtă dominat de ea?

Ajuns în baie, nu aruncă lenjeria în coşul pentru rufe

murdare, intenționând să o ia cu el. Venise vremea să-şi pregătească valizele. Deocamdată, trebuia să facă duş cu apă rece. Țevăria de la subsol avea o problemă. Să le ia dracu' de apartamente noi! în aşteptarea finalizării lucrărilor, în fiecare baie fuseseră instalate boilere de cinci litri. Era suficient pentru a te şampona, dar nu şi pentru a te clăti. Hannah strigă ceva din bucătărie, iar Niels răspunse nu, fără să fi înțeles întrebarea. Niels, vrei să o iei de soție pe această femeie? Nu. Nu, băga-mi-aş uite ce trebuia să fi răspuns. Nu mă iubeşte. S-a închis în ea. Mă respinge. În minte îi reveni o amintire plăcută: prima lor călătorie. În sudul Angliei. La Stonehenge. Numai ei doi. Fusese ideea lui Hannah. O revede lipindu-se cu spatele de o piatră. După care îl sărută şi îi şopteşte ceva legat de solstițiul de vară. E în amurg. Habar nu au unde urmează să-şi petreacă noaptea. Probabil în primul sat care le va ieşi în drum. Vor lua o bere într-un pub şi vor face dragoste într-un pat străin.

Înăuntru, duşul cu apă rece. Afară, cerul albastru şi copacii cu frunzele arse de razele soarelui.

11

Cartierul Islands Brygge. Ora 9:25

Când va fi pronunțată sentința? Cum va fi executată?

Hannah se uită pe fereastră după Niels care traversa parcarea. De dimineață păruse agitat şi puțin confuz. Parcă n-ar fi ştiut în ce direcție să-şi îndrepte ochii, iar mâinile i se tot bălăbăneau fără rost. Hannah nu avea nicio îndoială: se întâmplase un lucru pe care nu dorea să i-l împărtăşească. Astă-noapte, probabil, când se întorsese târziu. Nu se simțea ofensată, avea şi aşa destule griji la rândul ei. Cu procesul. Cu decizia de a-şi lăsa copilul din pântece să trăiască sau să moară.

Pe Niels îl cunoscuse acum un an. Era deja despărțită şi aproape că renunțase la toate când i se strecurase în viață. Venise după ea pe un ponton pentru scăldat, la capătul căruia ea pescuia. Unicul plan pe care îl avea, la vremea aceea, era să realizeze tot ceea ce nu putuse face cât locuise împreună cu Johannes, adică să pescuiască, să alerge, să tundă gardul viu.

Johannes. Fiul ei adorat. Care se sinucisese când nu avea decât cincisprezece ani. Nu ar fi trebuit să facă nicicând vreun copil cu Gustav. Aveau prea multă materie cenuşie ei doi. Şi aşa apăruse Johannes. Un copil care, încă de la doi ani, îşi demonstrase calitățile ieşite din comun. Dar care suferea îngrozitor. Şi pe care trebuiseră să se resemneze şi să-l interneze într-o instituție specializată. Necesita supraveghere clipă de clipă, iar Hannah rămăsese singură cu el. Johannes îşi pusese capăt zilelor într-o miercuri. Şi tot într-o miercuri aterizase Niels în viața ei, câțiva ani mai târziu. Pe malul lacului. La vremea aceea era neurastenică şi locuia izolată, într-o casă de la țară. Închisă în sine şi incapabilă să întrețină vreo relație socială indiferent de cine

ar fi fost vorba. Niels i se prezentase pretextând o anchetă de rutină. Încă de la prima vedere, Hannah constatase că nu semăna a polițist. Nici ea nu semăna a astrofiziciană, îi mărturisise el. Ea îl sunase cea dintâi. Mda, cam aşa se petrecuseră lucrurile. El venise după ea, dar ea se agățase de el. Nu vorbeau niciodată în ce problemă îl ajutase ea atunci. Poate şi fiindcă fuseseră implicați într-un teribil accident de circulație cu ocazia aceea, în urma căruia suferiseră amândoi fracturi multiple. Fuseseră operați şi puşi în ghips. Inima lui Hannah încetase chiar să mai bată şi fusese necesară reanimarea. Reanimare. Asta simțea. Atunci, Niels îi reanimase inima. Supraviețuiseră miraculos. Aşa le ziseseră doctorii. Un miracol. Cu timpul, sentimentul miracolului sfârşise prin a lăsa loc rutinei cotidiene: spălat, gospodărie, cumpărături. În plus, hotărâseră amândoi s-o ia încet. Asta era înainte ca Niels să se suie în avion pentru Africa de Sud, ca să încerce să reînnoade relația sfărâmată cu fosta soție. Se întorsese după o săptămână, divorțat. Trecuse pe la Hannah. La drept vorbind, nu fusese vorba decât despre o cafea. De cum intrase, observase anemonele de iarnă pe care ea le creştea în nişte boluri umplute cu apă. Îşi zisese: lui Niels ăsta, nimic nu-i scapă. Mulțumită acestei rare calități ajunsese negociator al poliției. Remarca tot ceea ce Hannah era incapabilă să vadă. Pe de altă parte, dacă vreunul dintre ei se simțea ca un ostatic, atunci despre ea era vorba, sechestrată cum se afla în propriul trup, prea strâmt pentru uriaşul sentiment de culpabilitate pe care îl resimțea în privința copilului pe care îl pierduse cu câțiva ani mai devreme. Şi uite că acum îl aştepta pe al doilea.

Hannah Lund privi încă o dată portul din Copenhaga. Trebuia să avorteze. Deşi Niels nu i-ar fi iertat-o niciodată. Dar chiar trebuia să ştie? Va avea ea însă puterea de a duce de una singură acest secret până la sfârşitul zilelor? Cum adică să iei o viață plăpândă, să ucizi un suflet înainte de a

fi avut timp să ajungă pe lumea asta? Până la urmă, era ea în stare să decidă o astfel de condamnare? De judecată? Fiindcă exact aşa ceva trebuia să facă. Să stabilească un verdict într-un proces. Un proces care avea să decidă soarta copilului pe care îl purta în pântece. Să moară sau să trăiască? Aceasta era miza. Desigur, insuportabilă. Şi inumană. Însă inevitabilă.

Îşi aprinse ţigara şi alungă un ţânţar. Ridică ochii spre cer. Poimâine avea să fie eclipsă de lună. Se bucurase că va fi martora fenomenului împreună cu Niels. Că îi va putea explica modul în care pământul trece printre soare şi lună, că îi va putea arăta cum se vede, pentru o clipă, ca într-o oglindă, conturul planetei noastre reflectat pe suprafaţa satelitului său natural. Dar asta fusese înainte...

Ieşi pe terasă. Devenise pentru ea un adevărat ritual, îi plăceau lucrurile care se repetau. Pe terasă, cu o ceaşcă de cafea şi cu o ţigară. Pentru a privi cum se trezeşte oraşul. Pentru a vedea cerul oraşului luminându-se şi apoi devenind palid. Soarele era deja sus, iar strigătele ascuţite ale pescăruşilor şi copiilor nu aveau să întârzie a răsuna peste tot. Cele ale şcolarilor care aveau de acum voie să lase pentru moment cărţile deoparte, pentru a profita de vară la piscina din port. Îi privea deseori cum se jucau de sus, de pe terasă. Cum săreau în apă sub ochii grijulii ai mamelor şi ai învăţătoarelor. Copii. Hannah se întrebă cum avea să se desfăşoare procesul. Fiindcă trebuia să fie echitabil. Vor exista martori, un procuror, un avocat al apărării... Era necesar să fie lămurite toate aspectele cazului. Doar nu era vorba despre o problemă oarecare. Era în joc viaţa unui copil. Îl zări pe Niels deschizând portiera şi urcând în automobil. De aici, de sus, părea liliputan. O orbiră razele soarelui reflectate de capota maşinii, aşa că fu nevoită să-şi întoarcă privirea.

12

Prefectura poliției din Copenhaga. Ora 9:45

— Bentzon!

În clipa în care coborî din automobil, auzi vocea lui Leon răsunând ca un motor vechi şi ruginit.

— Ce mai seară!...

Dădu să-i tragă o palmă peste spate lui Niels, însă acesta se întoarse ca şi când ar fi uitat să încuie portiera. Leon aşteptă.

— A fost identificată? se interesă Niels.

— Pariez că este românсă. Sau ucraineancă.

Merseră unul lângă altul. Niels încercă să se lase depăşit, dar Leon dădu dovadă de o neobişnuită răbdare. Şeful războinic şi micul cercetaş. Oare, din această zi, colegii îl vor privi altfel? se întrebă Niels. Ca pe cineva care făcuse o prostie? Care pierduse o ființă omenească aşa cum îți pierzi un ciorap? Niels îşi duse mâna deasupra frunții ca să se apere de soare. Asfaltul turnat de curând în parcare se înmuiase şi i se lipea de tălpi. În fiecare vară, acelaşi lucru, se gândi. Danemarca nu suportă căldura. Nu există spațiu climatizat, oamenii se prăjesc la soare într-o clipită şi fac rinită alergică de cum scot nasul pe-afară. Erau îndeajuns câteva zile cu timp frumos pentru ca plajele să fie invadate de alge şi de copii palizi, unşi cu cremă de protecție solară.

— Bună ziua, spuse Niels secretarei, trecând prin fața recepției.

— Bună ziua. Nu ai zi de odihnă astăzi?

Niels se mulțumi să mormăie un răspuns de neînțeles şi se grăbi mai departe, străduindu-se să ignore micile semne emise inconştient de cei din preajma lui, care le trădau starea de spirit. Ceea ce se numeşte limbaj corporal. Îi era prea frică de ceea ce ar putea descoperi. Recent, când una

dintre secretare îi anunțase că divorțase, Niels nu fusese surprins. De câtva timp, observase o uşoară schimbare a nuanței lacului de unghii şi a rujului pe care le folosea femeia. Culori ceva mai vii. De parcă ar fi vrut să semnaleze faptul că, indiferent dacă soțul nu îi mai dădea atenție, ea tot merita să fie privită.

Odată ajuns în birou, Niels închise ochii. Dacă ar fi avut măcar o clipă de răgaz. Dacă măcar nu i-ar fi *simțit* pe toți oamenii aceia. Trecu imediat la micile ritualuri matinale: îşi lăsă geanta într-un colț, îşi agăță haina în cuier, deschise computerul şi aruncă cu greu o privire pe fereastră, pentru a-şi mai schimba gândurile. Un avion trasa o linie lungă şi albă pe cer, pe care Niels, aproape într-o stare de somnolență, se închipui cățărându-se ca să strige arogant de acolo, de sus: Da, aşa e, am pierdut-o, dar ia uitați-vă acum la mine! Ia uitați-vă cum păşesc în gol, cum traversez cerul! Scutură din cap şi îşi reveni. Se întoarse încet şi îşi privi lung biroul. Nu era nimeni care să se uite la el. Ca de obicei. După care trecu la computer şi, timp de zece minute, parcurse ultimele fotografii primite cu prostituate din Europa de Est. Numai că niciuna nu semăna cu acea femeie. Niciuna nu avea pielea atât de mătăsoasă, de pură, de pală, de sclipitoare. Niciuna nu iradia aceeaşi distincție, nici aceeaşi siguranță de sine pe care le manifestase cea pe care o pierduse în ultimele secunde de viață. Şi niciuna nu avea pe dosul palmei un tatuaj. Ceea ce, în schimb, aveau în comun toate acele prostituate din fotografii erau sânii şi buzele umflate la maximum, gata să explodeze. Unele dintre ele fuseseră cu siguranță supuse unor operații ieftine, în cine ştie ce clinică din Kiev, înainte de a fi expediate în Europa de Vest. Or, formele fetei care se aruncase aseară în gol abia dacă erau împlinite. Buzele îi erau fine, ca o linie trasată cu subtilitate. De parcă nu ar fi ajuns la maturitatea sexuală. Cert era că semăna a orice numai a femeie de

consumație nu.

Voi sări şi eu odată cu dumneavoastră.

Lui Niels îi luă cinci minute ca să dea de numărul de telefon al departamentului de informatică din organigramă, după care sună. Persoana care îi răspunse lăsă receptorul deoparte, iar Niels îl îndepărtă pe al lui de ureche, în vreme ce, de la celălalt capăt al firului, îl izbi o zarvă neobişnuită.

— Alo?!

— Casper la telefon.

— Sunt Niels Bentzon.

Aşteptă. S-ar fi zis că tânărul informatician nu îl recunoştea, cu toate că lucraseră împreună la un caz, cu un an şi jumătate în urmă.

— Niels Bentzon, de la brigada criminală, se simți obligat să adauge.

— Da?

Nu mai contează, să ne concentrăm asupra problemei noastre, conchise Niels îndreptându-se în fotoliu.

— Ați primit, probabil, o înregistrare, cea de astă-noapte.

— Te referi la zburătoare?

Lui Niels îi veni să-l înjure. Să-i ceară să dea dovadă de respect față de cei morți. Să țină pentru el jargonul ăsta zglobiu şi să treacă la tonul profesional.

— Da, la ea.

— Sommersted mi-a cerut să îi retranscriu înregistrarea, ceea ce tocmai am terminat de făcut.

— Ți-a cerut Sommersted să faci asta?

Niels simți cum i se urcă sângele la cap. De ce se interesa şeful de detaliile cazului? Doar nu se ocupa niciodată de cazurile obişnuite, ci doar de cele importante, cele care implicau în special oameni politici.

— Mai eşti acolo? întrebă Casper.

— Da. Ascultă-mă bine: femeia a spus ceva. A pronunțat un cuvânt...

— Tot despre zburătoare vorbeşti?

— M-aş bucura dacă i-ai zice altfel.

— Cum, adică?

— *Victima* mi se pare un termen convenabil. Sau, pur şi simplu, *femeia.*

Tăcere la celălalt capăt al liniei. Prin fereastră, Niels auzi muzică de jazz, nepăsătoare şi veselă, venind de pe unul dintre vapoarele turistice amarate în port.

— Reiau: a spus ceva ce nu am înțeles, chiar înainte de a sări în gol. Sau chiar în momentul saltului. Poți să izolezi sunetul?

— O să încerc.

Ora 9:55

Niels dădu de subprefectul de poliție W.H. Sommersted lângă automatul de cafea. Până una-alta, superiorul nu îl băgă în seamă. Era în plină conversație cu un polițist de la stupefiante şi părea bine dispus. Ceea ce pe Niels îl miră. Să fi trecut pe antidepresive? Niels observase deja că mirosul respirației lui Sommersted era tot mai greu pe măsură ce starea de spirit i se îmbunătățea. Problemele la stomac erau unul dintre cele mai de nedorit şi mai frecvente efecte ale antidepresivelor. Niels mai ghicise şi că trebuia să fie o legătură şi cu soția superiorului. Seducătoarea soție a lui Sommersted. Ca şi Niels, acesta se dovedise incapabil să procreeze. Poate că aşa se şi explica faptul că soția lui Sommersted, la toate petrecerile şi ceremoniile, se arăta atât de avidă să atragă privirile admirative ale bărbaților. Asupra lui Niels exercitase întotdeauna o anume fascinație. Era o frumusețe în declin. Când Sommersted ținea discursuri pe la zile festive – fiindcă nu lăsa să treacă nicio ocazie fără să se audă vorbind – femeia nu se uita la el decât întâmplător, în rest, arunca priviri de jur-împrejur, în speranța de a surprinde pe vreunul dintre durii în haine de piele aruncând o ocheadă la trupul ei strâns în rochia mulată. Bârfa spunea

că Sommersted şi cu ea trecuseră printr-o criză a cuplului, dar că acum erau din nou împreună, că reuşiseră să depăşească încercarea. În schimb, între Niels şi Hannah criza abia începea.

— Ai zece minute, Bentzon?

Sommersted se proțăpi în fața lui.

— Acum?

Niels se strădui să nu se vadă nimic din anxietatea care îl cuprinsese. Sommersted îl privi lung câteva secunde care trecură deosebit de greu.

— Peste zece minute, Bentzon. Te aştept la mine în birou în zece minute.

Niels nu avusese niciodată relații prea bune cu superiorul său. Se consola însă zicându-şi că nimeni nu se înțelegea bine cu Sommersted. Cu excepția lui Leon. Spre deosebire de acesta din urmă, Sommersted îmbătrânise vizibil. Sprâncenele stufoase, bărbăteşti începuseră să bată în cenuşiu. Sigur, vocea îi devenise mai hârâită, dar privirea îi rămăsese aceeaşi, glacială, dură, sigură pe sine. Ca a unui individ care tocmai comisese o crimă, dar ştia că nu va fi bănuit niciodată.

— Leon va fi şi el aici într-o clipă, îl anunță Sommersted după ce Niels fusese introdus în birou de secretară.

— Leon? se miră Niels.

Abia de avu timp să fie cuprins de îngrijorare, că Leon li se şi alătură.

— Închide uşa, ordonă Sommersted.

Leon se execută. Pe urmă se sprijini de perete, în spatele lui Niels, care stătea chiar în fața lui Sommersted. De data asta chiar că era încercuit.

— De ce au mers prost lucrurile ieri? începu Sommersted.

— Eu... începu Niels, întorcându-se către Leon, nu am reuşit să stabilesc dialogul cu femeia. Dar nu cred că e vorba despre o sinucidere.

Sommersted oftă. Începe prost, îşi zise Niels.

— Mai bine spus, nu cred că este vorba despre o simplă sinucidere, se corectă Niels.

— A fost împinsă?

— Era urmărită. Şi a fost împinsă să se sinucidă.

— Leon, câți oameni au văzut-o sărind?

— Aş zice că vreo sută cincizeci de persoane. Mai mult sau mai puțin...

— Şi vreuna dintre acestea a observat pe cineva forțând-o să o facă?

— Cred că ar trebui autopsiată, sugeră Niels.

— Autopsiată?

Sommersted se trase înapoi cu scaunul.

— Şi, după părerea ta, unde o să ducă asta?

— Uitați despre ce este vorba: femeia încerca să fugă de cineva. Ştiu asta foarte bine. Îi era frică să adoarmă. Să-şi piardă cunoştința. Îi era frică de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă adormea.

— Şi de cine încerca să scape?

— Am văzut un individ luând-o la fugă, precizează Niels. Am alergat după el şi...

— Străzile sunt pline de indivizi care n-au niciun chef să stea de vorbă cu poliția, obiectă Sommersted.

— În orice caz, aş cam şti şi eu câțiva, confirmă Leon. Niels ezită. Pricepu că plutea în ape tulburi, dar optă pentru stilul kamikaze şi continuă:

— I-am observat şi comportamentul.

— I-ai remarcat comportamentul?...

— I-ați văzut fotografiile?

— Nu. Dar ce ar putea demonstra? Că era urmărită?

— Domnule Sommersted, mă cunoaşteți foarte bine. Ştiți că am calitatea de a simți genul acesta de lucruri.

— Leon mi-a spus că erai băut.

Niels se întoarse. Leon coborî privirea în pământ.

— Am băut două pahare de tărie câteva ceasuri mai devreme. I-am explicat asta lui Leon când m-a sunat şi i-am repetat-o şi când am ajuns la faţa locului.

— Adevărat, Leon?

Cel întrebat ridică din umeri.

— Nu-mi aduc aminte ca Niels să mi-o fi spus la telefon, în orice caz, conversaţia a fost înregistrată, deci se poate verifica.

Sommersted clătină din cap. Căzu pe gânduri. Niels ghici calculul pe care şeful său era pe cale să şi-l facă: mda, i-ar putea pune în cârcă lui Niels treaba asta. Un poliţist beat. Numai că totul ar sfârşi prin a se întoarce împotriva lui, dacă s-ar afla că unul dintre oamenii săi era alcoolic. Singurul care ar fi ieşit basma curată ar fi fost Leon. Poate din acest motiv spuse:

— Leon, vreau să fiu convins că am înţeles bine: Niels te-a informat, ajungând la faţa locului, că a băut?

— Da, dar...

— Şi cu toate astea l-ai trimis în vârful turnului?

Mai multe scuze îi trecură prin minte lui Leon, dar niciuna suficient de bună. Sommersted era mai tare decât oricine altcineva la genul ăsta de şmecherii: responsabilitatea erorilor comise în seara precedentă şi consecinţele lor erau de acum împărţite între ei trei. Leon aprobă din cap. Niels coborî ochii, iar Sommersted trase adânc aer în plămâni. Cineva bătu la uşă. Casper, cel de la arhivă, băgă capul înăuntru.

— Poftiţi copia înregistrării sonore pe care mi-aţi cerut-o.

— Ai adus şi un aparat ca să avem la ce o asculta? se interesă Sommersted.

Niels se uită terorizat la micul cilindru metalic pe care Casper îl lăsă pe birou. Înregistrarea sonoră.

— E cea de ieri? întrebă Leon.

Niciun răspuns.

— Bun. Să ascultăm ce s-a întâmplat, spuse Sommersted, pe când Casper punea în funcțiune aparatul miniatural.

Leon era agitat. Spatele ud de sudoare al lui Niels se lipea de spătarul scaunului cu tot cu cămaşă. Sommersted închise ochii. Casper se sprijini de perete, cu mâinile la spate. Mai întâi se auzi vacarmul, după care Niels îşi ascultă propria voce:

— Urc până la dumneavoastră.

Din depărtare, un bărbat ridică glasul:

— Grăbiți-vă! Acum o să sară!

Sommersted ridică privirea.

— Cine a spus asta?

— Un civil. Un idiot, explică Leon.

Şi, din nou, vocea lui Niels:

— Pe mine mă cheamă Niels. Sunt polițist. Nu sunt înarmat. Vreau doar să stăm de vorbă. Nimic altceva.

— Da sari odată, băi, handicapato! se auzi un strigăt acoperit de râsetele unor tineri beți.

Sommersted dădu din cap.

— Nu-l lua în seamă, Niels. Am eu grijă de el, spuse vocea lui Leon.

— Foarte bine, Leon, mormăi Sommersted, lăsându-se pe spate în fotoliu.

Îşi întinse picioarele sub birou şi întoarse capul spre fereastră. Dintr-odată începură nişte pârâituri.

Niels îndrăzni să spere că finalul înregistrării fusese şters. În caz contrar, nu prea avea să îi rămână mare lucru de făcut, decât să-şi depună pistolul şi ecusonul pe biroul superiorului şi să-şi ia picioarele la spinare. Înregistrarea continuă însă.

— Vorbiți-mi. Cum vă numiți? *Just tell me your name. That's all. Name? Nome?*

O nouă pauză. Strigăte de pe peron.

Sommersted ridică privirea. Surprins. În acelaşi moment

un țipăt despică aerul. Țipătul ei.

— Bentzon, vrei să urc şi eu? urlă Leon în microfon.

— La mine trebuie să vă uitați, nu la ei! Nu aveți de ce vă teme. Sunt aici pentru a vă ajuta, spuse Niels cu o nuanță de nervozitate în glas.

Sommersted se îndreptă în fotoliu. Tensiunea ajunsese la punctul maxim, ca în ultimele secunde ale unui meci de fotbal. Când arbitrul acordă penalty chiar înainte de a fluiera sfârşitul meciului.

— Numai douăzeci de secunde, Bentzon!

— Nu, opriți-vă, o rugă Niels. Dacă săriți, voi sări şi eu odată cu dumneavoastră.

Niels se aplecă spre aparat. Şi auzi şi de această dată. Abia de se distingea, însă femeia spusese ceva. Poate că vreun cuvânt lipsit de importanță. Apoi țipete, învălmăşeală, Leon începând să dea ordine:

— Aduceți doctorii jos! Evacuați podul pentru a putea trece ambulanțele!

Sommersted opri aparatul. Leon părea mulțumit de prestația lui de astă-noapte.

— Dacă săriți, voi sări şi eu odată cu dumneavoastră, repetă Sommersted aşezându-se mai bine, fără a-l scăpa pe Niels din ochi. E vreo metodă nouă pe care ai învățat-o la cursul de formare?

Niels neagă din cap.

— De ce ai spus, de data asta, aşa ceva?

Niels ezită. Ar fi preferat să discute despre cuvântul pe care îl spusese femeia înainte să sară. Despre cuvântul pe care el îl auzise. Ştia însă că superiorul său nu se va lăsa cu una, cu două.

— Asta mi-a trecut prin cap.

Regretă imediat răspunsul.

— Asta ți-a trecut prin cap, aşa deci?

Dintr-o simplă privire de o monstruoasă eficacitate,

Sommersted îl făcu pe Niels să priceapă că răbdarea îi ajunsese la capăt.

— Un negociator nu poate miza decât pe propria intuiție, explică Niels, dar fu întrerupt până să-şi ducă propoziția la capăt.

— Un negociator nu poate miza decât pe propria intuiție şi pe cei douăzeci de colegi care sunt gata să intervină, mârâi Sommersted ridicându-se brusc şi ducându-se la fereastră, de unde se uită lung la peisajul însorit.

Ai zice că, dintr-odată, avea tot timpul din lume la dispoziție.

— A spus ceva. Cred că un singur cuvânt. L-ați auzit? întrebă Niels.

Sommersted dădu din cap. Casper zâmbi.

— Am făcut un pic de curățenie în înregistrare şi am reuşit să-l izolez. Vreți să ascultați?

— Evident, răspunse Sommersted agasat.

Niels se uită cum Casper selecta un fişier nou.

— Aici e, anunță tânărul informatician apăsând butonul *Play*.

Ciuliră urechile cu toții. Zgomotele de fond fuseseră atenuate. Aşa că îi puteau discerne glasul femeii, care pronunță cuvântul, încă de neauzit.

— Încă o dată, ordonă Sommersted. Nu-l poți da mai tare?

Casper mări volumul. Niels veni cât putea de aproape de difuzor. Şi, încă o dată, acel cuvânt straniu.

— Nimic n-aud, mormăi Leon.

Niels însă aprobă din cap. Casper îi privi pe rând.

— Ba eu o aud.

— Şi eu, să dea naiba, strigă Sommersted. Dar ce spune?

Niels răspunse cu promptitudine:

— Echelon.

Sommersted scutură capul.

— Casper, mai pune-o o dată.

Ascultă iarăşi înregistrarea. De data aceasta auziră cuvântul perfect. Încet, fără să ridice vocea, femeia zisese „Echelon”. După care sărise. Sommersted se întoarse şi se uită din nou pe fereastră.

— Echelon, repetă clătinând capul. Bravo.

— Ce să însemne? întrebă Leon.

Casper luă şi el cuvântul. Îşi drese glasul şi, dintr-odată, părea chiar mai tânăr decât era în realitate.

— *Echelon* desemnează sistemul de interceptare a conversațiilor publice şi private dezvoltat în colaborare de americani şi britanici. Acoperă întreaga planetă şi utilizează treizeci şi opt de mii de persoane pentru un buget estimat la dublul celui al CIA şi al FBI la un loc. Graţie acestui sistem, zilnic sunt interceptate şi analizate trei miliarde de conversații telefonice, SMS-uri şi e-mailuri.

Sommersted dădea fără încetare din cap. Casper continuă:

— Existența Echelon-ului nu a fost niciodată recunoscută oficial. Totuşi, fără îndoială că există, conchise tânărul informatician, vizibil impresionat de monstrul pe care îl descrisese.

— Mi se pare totuşi exagerat, comentă Niels. Trei miliarde de SMS-uri...

— *Echelon,* repetă Casper de parcă ar fi savurat cuvântul.

— Ei şi? le-o tăie Sommersted. O femeie cu mințile rătăcite, aflată sub efectul stupefiantelor, paranoică, închipuindu-şi că lumea întreagă este pe urmele ei. Nimic nou.

— Era urmărită, insistă Niels calm, cu fruntea în pământ.

După care ridică ochii şi îşi adună întreg curajul:

— Trebuie să fie autopsiată.

— Autopsiată? se prefăcu Sommersted că zâmbeşte. Sunt sigur că ai vrut să zici „identificată”. Autopsia este o operație

care costă peste o sută de mii de coroane, pentru care optăm fără să mai stăm la discuții în cazurile de moarte suspectă. Or, de data aceasta, cauza decesului este indubitabilă: sinuciderea.

— Era urmărită. Nu a avut altă opțiune în afara sinuciderii. Şi-apoi, tatuajul?

— Care tatuaj?

— Cel de pe mână.

— Bentzon, toată lumea se tatuează în zilele noastre. Mai uită-te şi tu în jur. Şi Leon are un vultur pe spate.

Cel numit mormăi ceva.

— Cred că avea ceva scris, pe mână. Am putea afla astfel de unde vine, dacă e rusoaică ori...

Sommersted scutură iarăşi din cap şi îi făcu semn lui Casper să iasă. După care se aplecă spre Niels, apăsându-şi coatele pe tăblia biroului.

— Următoarele mele cuvinte vă privesc pe amândoi: în noaptea trecută v-ați dat în petic şi unul, şi altul. Tu, Leon, ai încredințat unui negociator în stare de ebrietate...

— Nu eram beat, protestă Niels.

Sommersted rectifică:

— Ai încredințat unui coleg „afumat” delicata misiune de a susține o negociere.

Apoi, întorcându-se către Niels:

— Acum tu, Bentzon.

— Da?

— „Dacă săriți, voi sări şi eu odată cu dumneavoastră”. Ce mai e şi cu tâmpenia asta?

13

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 10:03

— Ce mai faci, Silke? mă întreabă Tati sărutându-mă pe obraz. Nu e prea cald ca să stai afară?

Ne privim. Este singurul care are dreptul să mă privească direct în ochi. Toți ceilalți, chiar şi psihiatrii, nu stabilesc cu mine un contact vizual serios. Nu le dau eu voie. Oricum nu mă înțeleg şi atunci de ce ar trebui să-i las să ajungă înăuntrul meu?

— Dacă vrei, ne putem întoarce.

Aroma ierbii proaspăt tunse şi razele soarelui care îmi ard pielea. Ceva mai departe nişte copii stau pe bancă cu privirea fixă şi goală. Simt vântul mângâindu-mi fața şi zăresc mierlele cocoțate în coroanele arborilor. Cărămizile roşii ale clădirilor scânteiază sub lumina soarelui. Mă uit la zidul care înconjură parcul, înalt, de netrecut, ca al unei închisori. Privesc prin uşa de sticlă coridorul pe unde medicii şi infirmierele umblă încolo şi-ncoace, cu ceştile de cafea şi tot felul de hârtii în mână.

— Ai adormit greu aseară? mă întreabă Tati mângâindu-mi părul.

Cred că îl sună pentru a-l informa şi despre cea mai mică transformare în comportamentul meu.

— Nu peste mult timp ar trebui să te tunzi. Doar dacă nu vrei să-ți laşi plete...

Simt în întreg trupul prezența lui Tati. Nu mă relaxez decât când este alături de mine. Cu degetele lui catifelate şi calde îmi mângâie obrajii, pe urmă brațele şi palmele.

— Dacă ai şti cât sunt de dat peste cap în momentul ăsta, îmi zice. Cu serviciul şi... cu tot restul. Nici măcar de grădină nu am mai avut timp să mă ocup. Ar trebui să vezi în ce hal au ajuns florile de pe terasă. Am uitat să le ud... Se

întrerupe. Cred că totuşi este prea cald, Silke. Haide, acum, să ne întoarcem.

Nu vorbeşte niciodată despre Mămica. Nici despre ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea. Încă un lucru care îmi place la el. Când mă vizitează, despre noi doi este vorba şi numai despre noi. Cei doi supraviețuitori ai familiei. De ce nu şi-o fi căutând o nouă tovarăşă de viață? îmi pun deseori această întrebare. Doar este un bărbat atrăgător, cu părul lui des şi negru, cu puterea lui de a te asculta. Ceva însă îl reține. Poate că eu? Trebuie să recunosc că nu este deloc într-o situație simplă nici el: nevasta i-a fost omorâtă şi s-a trezit dintr-odată singur, cu o fiică adolescentă care se încăpățânează în muțenia ei, care e anorexică, după cum zic doctorii, absolut handicapată şi îşi petrece cea mai mare parte a timpului fixând tavanul camerei ei de la spitalul de psihiatrie.

Oare chiar sunt nebună? Iată o întrebare pe care nu încetez să mi-o pun. După ce am dezbătut îndelung, cu mine însămi, problema, am ajuns la concluzia că da, sunt nebună. Nu poate fi nicio îndoială. Bineînțeles că sunt nebună. Bolnavă la creier, bolnavă de furie, de frică şi de sete de răzbunare. Şi nu ştiu decât un singur remediu pentru boala de care sufăr: să fie găsit ucigaşul mamei mele.

— A mâncat ceva de dimineață? întreabă Tati pe o infirmieră.

— Nu ştiu. Încă nu am strâns, aşa că puteți merge să luați ceva de la bucătărie.

Se uită amândoi la mine. Nu-mi face nici rău, nici bine să mă ştiu obiectul privirilor lor. M-am obişnuit să se discute despre mine în prezența mea. S-ar zice că nu fac niciun efort pentru a fi mai discreți. Şi au dreptate. Nu există niciun motiv să-mi ascundă ceva.

— Vino, draga mea, îmi spune Tati luându-mă de mână. Haide să căutăm ceva de mâncare.

Ne ridicăm şi traversăm peluza unde unul dintre băieţi urlă şi dă cu piciorul în gol. Două infirmiere o iau la fugă şi le aud pronunţând cuvântul *cămaşă de forţă*. Mergem mai departe şi intrăm în clădire. Tati mă ţine de mână. O infirmieră al cărei nume l-am uitat ne salută. Ştiu pe toată lumea din spital. Tati la fel. De acum, consider locul acesta drept casa mea.

La început, în anii de după moartea Mămicii, nu veneam aici decât pentru consultaţii şi pentru internări de scurtă durată. Pe vremea aceea încă mai credeau că îmi voi reveni, odată trecut şocul. Şi că voi putea relua o viaţă normală. Aşa mă gândeam şi eu. Poliţia îl căuta pe ucigaşul Mămicii, iar eu eram convinsă că până la urmă tot îl vor găsi. Numai că a trecut timpul – luni, ani – şi, într-o după-amiază, pe când îl însoţeam pe Tati la comisariat pentru a asculta nişte voci, am înţeles că renunţaseră sau că, cel puţin, nu mai considerau cazul drept prioritar.

Le-am dat dreptate. O parte din mine le-a dat dreptate, între timp fuseseră comise şi alte crime. Aveau şi alte lucruri de făcut şi, atunci când un caz ca uciderea Mămicii nu avansa, erau obligaţi să-l lase deoparte.

Din acea zi nu am mai vorbit. Bine, nu-i chiar aşa. Nu exact aşa. Aş fi vrut să fie aşa. În realitate, s-a întâmplat progresiv. După moartea Mămicii, a vorbi mi se părea că nu mai avea niciun rost. Ce ar mai fi fost de spus? Ce cuvinte m-ar fi putut ajuta? Niciunul, nu-i aşa? Mai ales că muţenia mă făcea mai puternică. Dacă într-o bună zi va trebui să reîncep să vorbesc, o voi face doar pentru a-i îndemna pe ceilalţi să încerce forţa tăcerii. Pe care am experimentat-o şi eu. Şi dacă se începe cu o oră sau o jumătate de zi, scopul este să ajungi încet-încet la o totală stăpânire de sine. De când am reuşit să fiu eu stăpâna tăcerii mele, am fost internată de mai multe ori la spital şi uite că au trecut şase luni de când locuiesc aici permanent. Vasăzică, de acum

este casa mea. Celula mea. În acest univers pot ține lucrurile sub control. Căci este universul meu.

— Aproape că este la fel de cald şi înăuntru, constată Tati aşezând pe masă un platou cu pâine, suc de fructe şi brânză. Vrei să te aşezi, iubito?

Trage fotoliul la umbră, mă aşez, iar Tati se lasă pe marginea patului.

— N-ar fi timpul să-ți decorezi şi tu cumva camera? adaugă luându-mi palmele într-ale sale, gest care are asupra mea efectul unei îmbrățişări pline de tandrețe. E cam trist pe aici.

Pe urmă rămânem aşa. Mână în mână. Cum facem în fiecare zi. Un ceas, nici mai mult, nici mai puțin. Din când în când, Tati spune câte ceva. Eu mă mulțumesc să-l privesc. Numai că astăzi este altfel. Tati începe să plângă. Pe neaşteptate. Lacrimile îi curg fără zgomot de-a lungul obrajilor. Număr patru. Se ridică dintr-odată, se şterge la ochi cu mâneca de la cămaşă şi îşi drege glasul, încercând să-şi vină în fire.

— Iartă-mă, Silke, spune apropiindu-se. N-am vrut... A venit uite-aşa...

Îşi pune palma pe obrazul meu. Şi o lasă o clipă acolo.

— Ne vedem mâine, draga mea.

Zicând acestea, pleacă.

14

Frederiksberg. Ora 10:52

Şedinţa poate începe, se gândi Hannah trăgând maşina în faţa casei doctorului, o clădire drăguţă din cărămidă, acoperită cu ţiglă roşie. Locul inspira tihnă şi prosperitate. De la moartea lui Johannes venea aici de două ori pe săptămână. Puţin câte puţin, Hannah sfârşise prin a lega o adevărată prietenie cu Naomi Metz, medicul ei de origine evreiască.

Ieşi din maşină şi o luă pe aleea pavată. În clipa în care sună la uşă, se întrebă: cine are dreptul să judece? Să decidă dacă cineva trebuie să trăiască ori să moară? Am oare dreptul s-o fac eu? Da. În definitiv, eu sunt judecătorul. Aşa stau lucrurile. Apărarea să cheme primul martor.

— Hannah?!

Naomi o luă în braţe. Era parfumată. Cu Chanel. Copiii se jucau în grădină.

— Să te servesc cu ceva? Vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc. Tocmai am băut una.

Hannah o urmă în cabinet. Pentru o clipă îi veni greu să recunoască încăperea. Canapeaua pe care stătuse atâtea ore vorbind despre Johannes dispăruse, fiind înlocuită cu două scaune aşezate faţă în faţă. Hannah luă loc pe unul dintre ele. Medicul o observă pe deasupra ochelarilor.

— Tot în casa de la ţară locuieşti?

— Nu. M-am mutat. Se face în curând un an. Numai că îmi ţin adresa secretă.

— Totuşi, mie mi-ai fi putut-o da, nu-i aşa?

— Doar în cazul în care îmi promiţi că nu o vei comunica

obsedaților ălora de la EMI[4].

— Tot te mai bat la cap?

— Da, şi doctori, şi cercetători, sunt de toate soiurile. Şi toți vor să ştie ce s-a întâmplat. Ce am simțit. Să mă facă să iau parte la cercetările lor.

— Ştii bine că moartea este un subiect care face, de acum, obiectul unor studii serioase. Chiar s-a alocat şi buget în acest sens. Însă nu asta te-a adus la mine. Din contră. Zâmbi şi îşi aranjă ochelarii: Ce Surpriză, Hannah! Eşti însărcinată!

— Aşa e.

— O surpriză fericită?

Naomi o privi atentă, cu ochii ei blânzi. Ochi care o convinseseră pe Hannah să aibă încredere în ea întreaga sa viață de adult.

— Cred că înțeleg: eziți în a păstra ori nu copilul.

Hannah ridică din umeri. Doar ea era judecătoarea.

Era rândul celor care erau de partea vieții să se descurce. Auzi un câine lătrând în depărtare şi glasuri de copii pe stradă.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu primul tău copil?

Încă o ridicare din umeri. Oare cum avea să abordeze cazul? Căci tot ea rămânea judecătorul. Şi, de obicei, judecătorii nu sunt deloc vorbăreți. Atâta doar că trebuia să joace şi rolul procurorului, atunci când apărarea îşi va chema martorii la bară. Aşa cum tocmai făcea. Or, când procurorul îşi va chema şi el martorii, tot ea va trebui să se exprime şi în numele apărării. Iar la urmă se va retrage pentru a delibera.

— Hannah!

— Normal că mă gândesc la Johannes. Şi la boala lui.

---

[4] Experiența Morții Iminente. *(N.t.).*

Totuşi, s-a sinucis.

— Deci te temi ca noul copil să nu fie şi el atins de aceeaşi maladie ca şi Johannes?

— Da.

— N-ai cum să ştii dinainte.

— Dar copilul tot va avea asemenea predispoziţii. Să nu uităm că nici tânără nu mai sunt.

Tăcere. Hannah profită pentru a-şi căuta cuvintele potrivite:

— Maladiile psihice... începu, malformaţiile, toate acele boli care se pot vedea cu ochiul liber şi...

Se întrerupse:

— Într-adevăr, există un risc, Hannah. Întotdeauna există unul. Nu te pot minţi.

Iarăşi tăcere.

— Şi aşa sunt destui oameni pe pământ, spuse până la urmă Hannah. Nu ţi se pare normal ca o femeie ca mine, care prezintă un risc ridicat de a aduce pe lume un copil nesănătos, să ezite să-şi ducă sarcina până la capăt?

— Ba da. Este normal să-ţi pui întrebări. Întrebări corecte...

— Dacă ai fi tu femeia aflată în această situaţie... încercă Hannah, dar lăsă fraza în aer. Cu toate că se simţea relaxată. Până aici, procesul se derulase fără greşeală. Foarte bine, fiindcă astfel simţea că îşi poate dezvălui mai uşor sentimentele. Aşadar, dacă ai fi tu femeia aceea?

— Hannah...

— Nu, lasă-mă să termin. Dacă ai fi tu femeia aceea de vreo patruzeci şi cinci de ani şi ai fi avut deja un copil bolnav, ce întrebări ţi-ai pune?

Naomi se lăsă cu spatele pe scaun.

— M-aş întreba care îmi sunt limitele şi dacă sunt gata să accept să fac toate sacrificiile necesare, în cazul în care ar trebui să cresc un copil cu tulburări mintale. Dacă nu risc

să aduc atingere vieții mele până acolo încât să am impresia că mi-am distrus-o în întregime.

Hannah o aprobă din cap. Judecătorul ascultase argumentele apărării şi le găsise prea puțin convingătoare. Sigur ar avea impresia că şi-a distrus viața dacă ar fi obligată să treacă încă o dată prin aceleaşi încercări. Era de domeniul evidenței.

Naomi interveni, de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Mai este ceva la care m-aş gândi.

— Da? La ce?

— M-aş întreba dacă, de fapt, nu cumva copilul m-a ales pe mine.

— Ce vrei să spui?

— Poate că ființa asta care creşte chiar acum în pântecele tău te-a ales ea pe tine. Poate că, de fapt, ea te-a ales pe tine mai mult decât ai fi putut-o tu alege pe ea.

— Cum adică?

Naomi ridică din umeri.

— Gândeşte-te mai bine. Orice ar fi, trebuie să mergi la consultație, la Rigshospitalet. Dacă vrei, mâine-dimineață, când ajung la cabinet, o să-mi rog secretara să îi sune şi să te programeze.

— Trebuie neapărat s-o fac astăzi.

Naomi o privi descumpănită.

— Păi, astăzi sunt Rusaliile.

— Spitalele sunt totuşi deschise. O mai fi ceva lume pe acolo. Nu mai pot, viața îmi este un adevărat coşmar...

Hannah voia să spună mai mult, dar Naomi se ridicase deja pentru a o lua în brațe. Plânsul învinsese cuvintele.

Trebuie să fiu în stare să accept eventualele sacrificii şi să mă întreb dacă nu cumva copilul m-a ales pe mine.

Aşadar, acestea sunt argumentele apărării, se gândi Hannah ieşind în stradă. Primul nu îi punea nicio problemă. Ştia bine că nu ar mai fi în stare, că nu ar mai suporta să

trăiască alături de încă un copil bolnav. În schimb, dacă copilul era cel care o alesese pe ea, atunci totul se schimba. Ar putea să mai facă un efort.

Nu.

Ba da.

Avea nevoie să audieze şi alţi martori. Procesul în care trebuia să se decidă soarta embrionului pe care îl purta în ea nu era decât la început.

15

Institutul Medico-Legal. Ora 10:54

Chiar ar fi trebuit să sară odată cu ea. După cum îi promisese. Ar fi trebuit să fie ca ea, în acest moment: inert.

— Niels!

Se întoarse. Theodor Rantzau stătea în cadrul uşii cu ţigara în gură şi pe buze cu un surâs care putea însemna orice. Niels ţinea la el. Erau de aceeaşi vârstă, deşi medicul legist părea mai bătrân. De parcă fiecare dintre numeroasele cadavre pe care le văzuse defilând prin faţa lui de-a lungul anilor i-ar fi luat câte o zi sau două din viaţă.

— Théo! exclamă poliţistul.

— Credeam că am terminat cu ea. Au fost prelevate eşantioanele, a trecut şi dentistul să o vadă. Analiza sângelui trebuie să...

Niels îl întrerupse:

— Mi se pare că avea un tatuaj pe mână.

— Hai să vedem.

Theodor îşi stinse ţigara de perete, înainte de a o lua după Niels în camera frigorifică. Unul dintre asistenţi trase sertarul. Tot dezbrăcată rămăsese. Degeaba nu o văzuse vreodată poliţistul altfel decât goală puşcă, fără vreun fir de păr pe altundeva decât pe cap, că tot era surprins.

— Tu ai...

Theodor nu îşi duse întrebarea până la capăt.

— Da, eu.

— Nu le poţi salva pe toate. Nici măcar aici, la spital.

Chiar şi moartă, chipul tot speriat îi rămăsese. Vederea cadavrului îl îndureră pe Niels. Oricine ar fi fost, nu merita să sufere atât de mult. Odată ce ai închis ochii pentru ultima oară, ar trebui să ai cel puţin dreptul să te odihneşti în pace.

— Partea posterioară a craniului este înfundată, constată Theodor. Ceafa e ruptă, la fel şi coloana vertebrală şi un şold. Genul de traumatism constatat de obicei după o cădere de la o asemenea înălțime. Nu a simțit nimic.

Niels îl aprobă din cap. Mereu spun doctorii acelaşi lucru: „A fost foarte rapid. Nu a avut timp să sufere". Dar cine poate şti ce simți când ți se face capul țăndări? Poate că nu durează decât o fracțiune de secundă, dar de aici şi până la a pretinde că nu doare deloc...

— Echelon. Îți spune ceva chestia asta?

— Echelon?

— Da. Acesta a fost ultimul ei cuvânt.

— Echelon...

— Da.

— Ca sistemul american de informații?

Niels preferă să ignore observația.

— Poate să fie vorba despre vreun drog? Vreun produs lansat recent pe piață?

— Nu. N-am auzit vorbindu-se despre aşa ceva.

Subsolul Institutului Medico-Legal era rece şi căptuşit cu metal prins în nituri albe. În afara zumzăitului neoanelor, înăuntru era o tăcere de mormânt.

— După părerea ta, ce vârstă avea? întrebă Niels.

— Aş zice că vreo treizeci. Vezi ridurile astea fine din jurul ochilor? în orice caz, a făcut sport. Observi cât de musculoase îi sunt coapsele?

— Toxicomanii nu fac sport...

— Cu siguranță nu era toxicomană. Îi examină minuțios brațele albe. În orice caz, nu se injecta. Nu e nicio urmă de ac. Şi nici violată nu a fost.

Niels se strădui să îi examineze şi el starea pielii.

— *Body age,* continuă legistul. Cunoşti expresia? Vârsta corpului. În societatea noastră occidentală modernă, nu rareori un om de cincizeci de ani prezintă un *body* âge de

şaptezeci. Proastă alimentaţie, lipsă de exerciţiu fizic, toate mizeriile astea. Dar cu ea lucrurile stau exact invers.

— Corpul, adică, pare mai tânăr?

— Aşa mi se pare. Are un corp de fată.

— Să fi venit de undeva, din vreo ţară din Est?

— E daneză.

Medicul ridică unul dintre braţele cadavrului şi îi arată lui Niels literele scrise cu stiloul.

— Uite şi faimosul tău tatuaj, zise zâmbind. Era dintre cele care îşi ţin agenda pe mână. Ştii genul?

— Nevastă-mea e aşa, aprobă Niels simţind o înţepătură dureroasă. Nevastă. Iubire. Suferinţă. Citi cu voce tare ceea ce femeia îşi notase pe dosul palmei. Scris elegant, tipic feminin: „Sună la bancă". Şi, mai jos: „NMSB. Mie. 16".

— Tot asta am citit şi eu.

— NMSB. Ce-o fi însemnând?

Rantzau ridică din umeri.

— În orice caz, mă îndoiesc că o româncă ar fi scris „Sună la bancă" şi „Mie".

— Şi eu. Dar ce-o fi însemnând NMSB?

— N-am idee, dar am mai remarcat şi o cicatrice veche. Aici, arată Theodor trecând cu degetul peste ea, între sprânceană şi tâmplă. Am notat totul în raport.

— O operaţie?

— Nu. Nimeni nu incizează în zona asta. Aş crede, mai degrabă, că a fost vorba despre un accident. Dar, după cum ţi-am spus, este ceva întâmplat extrem de demult. Probabil în copilărie.

— Altceva?

— Genunchii au o anume particularitate.

— Poţi explica?

— Are genunchii întorşi spre interior. Vezi? Are tălpile la zece şi zece, ca ale lui Chaplin. Ai fost de faţă când a fost ridicat cadavrul?

Niels simți cum îl sufocă iarăşi sentimentul de culpabilitate.

— De ce s-a încercat reanimarea? întrebă Theodor.

— Ce vrei să zici?

— Defibrilatorul nu poate face nimic atunci când craniul e zdrobit. Îmi închipui că mai toți medicii sunt la curent cu chestia asta. Fie şi cei de la ambulanță.

— Nu a încercat nimeni să o reanimeze.

— Eşti sigur? se miră legistul.

— Doar eram acolo şi am văzut totul.

— În cazul ăsta, poți să-mi spui despre ce este vorba aici?

Rantzau arătă un punct, sub sânul stâng. Niels se aplecă. Parcă ar fi fost urma unei lovituri.

— Urmele astea sunt lăsate de un defibrilator. Urme rectangulare. Sunt mai multe. Toate identice. Nu e nicio îndoială.

Theodor ridică fruntea.

— Poți întreba orice doctor şi îți va spune acelaşi lucru ca mine: s-a încercat reanimarea acestei femei cu un defibrilator.

Sună un telefon. Căzut pe gânduri, lui Niels îi trebuiră mai multe secunde pentru a realiza că era al său.

— Bentzon?

Sommersted vorbea mai încet decât de obicei.

— Da.

— O cheamă Diete Van Hauen. Este prim-balerină de cea mai înaltă clasă în trupa Baletului Regal.

Niels se uită iarăşi la femeia întinsă pe masa de oțel. Diete. Da, prenumele i se potrivea de minune. Delicat şi fragil. Repetă, de parcă asta ar fi putut-o readuce la viață:

— Diete Van Hauen.

Theodor ridică privirea.

— Prim-balerina?

Niels aprobă din cap.

Din biroul alăturat se auzi sunând telefonul lui Theodor.

— Mă duc să răspund, şopti acesta îndepărtându-se.

De la celălalt capăt al firului, Sommersted mormăi:

— Bentzon?

— Da.

— Nimeni nu a mai văzut-o de aproape treizeci şi şase de ore. Nu a ajuns la serviciu...

Sommersted se întrerupse, părea foarte tulburat, lucru care îl surprinse pe Niels. Din spate se auzeau voci. Să fie sunetul unui televizor? Niels nu îşi putea desprinde privirea de Diete. Chipul minunat îi era deformat de groază, de suferinţele pe care le îndurase în cursul acelor treizeci şi şase de ore la care se referea Sommersted.

— Uite ce e, Niels...

Era pentru întâia oară când superiorul i se adresa folosindu-i prenumele.

— Te vei duce la părinţii ei. O să-i spun lui Janni să-ţi comunice adresa.

— Sunteţi sigur? N-ar fi mai bine să...

Sommersted îi tăie vorba:

— Eşti ultimul care a văzut-o în viaţă. Ştiu că nu este distractiv, dar...

— Bine, se face.

— Va fi autopsiată. Când termini, vino după mine la Teatrul Regal. Să spunem... într-o oră?

Acestea fiind zise, Sommersted închise.

Niels era de acum singur cu trupul lipsit de viaţă al lui Diete Van Hauen şi cu enigmatica inscripţie de pe mâna acesteia. „Sună la bancă. NMSB. Mie. 16”. Miercuri. Adică azi! Avea o întâlnire chiar azi? Cu cine? Oare nu cumva exact din cauza acestei întâlniri trebuia să moară? Fusese împiedicată să meargă la întâlnire? Niels se uită la ceas: era trecut de 11. Mai erau cinci ore până la întâlnire. Cinci ore pentru a descoperi cu cine trebuia să se întâlnească. Şi

unde.

16

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 11:15

Tăcerea este arma mea. Fiindcă a vorbi şi-a pierdut orice sens. Pentru mine, cuvintele nu mai există. Nu le mai găsesc. Aşa că mă mulțumesc să ascult. Ascult vocile de pe coridor, vocile doctorilor care trec pe acolo, zgomotul paşilor lor pe linoleum, murmurele celorlalți pacienți, cuvintele psihiatrilor care, din când în când, aruncă un ochi în camera mea şi mi se adresează. Le ascult vocile cum o ascultam altă dată pe cea a Vinovatului. Am citit nişte lucruri în legătură cu vocile. Că sunt produse de laringe, corzile vocale şi aparatul respirator. Ştiu cu exactitate ce se întâmplă când vorbim: plămânii expulzează aerul care trece printre corzile vocale, ceea ce creează o vibrație care se transmite în cavitatea bucală, înainte de a ieşi pe gură. O călătorie. Fiecare cuvânt pe care îl pronunțăm, fiecare sunet pe care îl producem efectuează un periplu îndelungat până să ajungă la urechile interlocutorului, un periplu deseori inutil, întrucât cuvintele alunecă pe timpan ca insectele pe parbrizul unei maşini. Nu însă şi ale lui, ale Vinovatului. Vocea i-a penetrat atât de adânc în mine, încât şi acum, la opt ani după, tot îmi mai răsună în minte. O ştiu până în cele mai mici amănunte. O voce vie, cu ton dramatic. Viril. Sigur pe el.

Nu mă gândeam la toate acestea pe atunci, prin 2004. Era toamnă. Poate că s-ar fi putut întâmpla acum zece minute sau acum douăzeci de ani... Când mă întorceam de la grădiniță, obişnuiam să mă duc la culcare. Nu mă lăudam cu aşa ceva colegelor mele, fiindcă nu eram mândră de siestă, însă îmi făcea bine. Doar un ceas, între orele trei

şi patru. Înainte de a mă băga în pat, aveam dreptul la un pahar de ciocolată cu lapte, pe care mama mi-l aducea în camera mea. Într-o bună zi, habar nu am din ce motiv, poate fiindcă pur şi simplu nu aveam chef de ciocolată cu lapte, am vărsat paharul într-un ghiveci şi, dintr-odată, mi-a fost imposibil să mai adorm. Imediat apoi, auzind zgomotul cheii învârtindu-se în broască, am înţeles ce se întâmpla: mama mă încuia în cameră. Aşa că, rămânând întinsă în pat şi ajungând până la mine sunete din dormitorul alăturat, frica a început, puţin câte puţin, să pună stăpânire pe mine. Percepeam şoapte şi râsete înfundate. Mama lăsa să-i scape gemete scurte, care nu îmi plăceau deloc. După care l-am auzit plecând. A doua zi l-am auzit întorcându-se. Săptămâni şi luni de-a rândul, scenariul s-a repetat: ciocolata cu lapte, zgomotul cheii în broască, vocile, sunetele, salutul de despărţire. Nu întârzia niciodată. După plecarea lui, Mămica venea să-mi descuie uşa, iar eu mă prefăceam că încep să mă trezesc. Şi ea îmi zicea de fiecare dată acelaşi lucru: „Ai dormit bine? Mă duc să fac rapid un duş”. Lucrurile au ţinut-o tot aşa până în acea faimoasă zi de 17 septembrie 2004. Ploua atât de tare, încât puteam auzi zgomotul picăturilor lovind asfaltul. Ziua în care universul meu s-a făcut ţăndări. Mămica şi cu el au început să se certe în dormitor. Pe urmă au trecut în living. Abia în ziua aceea am auzit clar vocea lui, fiindcă strigau unul la altul. Abia în ziua aceea, în timp ce se certau, l-am redus într-o clipă numai la o voce ascunsă în străfundurile capului meu. Vocea. Mămica a început să plângă. Să plângă şi să urle. Pe urmă s-a făcut linişte. O linişte îngrijorătoare care, peste câteva secunde, m-a împins să mă ridic din pat şi să izbesc în uşa încuiată, care refuza să se deschidă. Am îngenuncheat şi am tras cu ochiul prin gaura cheii. Şi am zărit silueta unui bărbat. Silueta Vinovatului. Figura lui. Pielea. Câteva secunde mai târziu, după ce uşa de la intrare

s-a închis cu zgomot şi când Mămica încă mai urla, am reuşit, nici nu ştiu cum, să deschid uşa dormitorului meu. În orice caz, m-am năpustit pe coridor. Nu era nimeni acolo, doar o valiză scoasă dintr-un dulap. După care am luat-o la fugă spre living, în direcţia ţipetelor. În prima clipă nu am observat sângele. Nici cuţitul de pe podea. Ceva din mine refuza să le vadă. Acelaşi lucru care, apoi, m-a împins să iau totuşi cuţitul de pe jos, ca pentru a mă asigura că era de-adevăratelea. Abia atunci am zărit sângele care se scurgea din gâtul Mămicii, din beregata ei căscată. Ai fi zis că avea două guri, una care urla şi una care zâmbea. În faţa tabloului înfricoşător, am aruncat cuţitul care s-a lovit de parchet şi a dispărut sub canapea. Mămica s-a mişcat din loc şi a ieşit clătinându-se din living. Nici nu ştiu dacă m-a observat. Emitea un soi de gâlgâit, de parcă ar fi fost pe cale să se înece. Să se înece cu propriul sânge. Am mers după ea pe coridor, apoi la baie. Aş fi vrut să o ajut, însă nu ştiam cum, aşa că am asistat neputincioasă la lupta ei disperată de a rămâne în picioare. Şi mie îmi era greu să-mi păstrez echilibrul şi am alunecat de mai multe ori pe sângele ei. Pe urmă am văzut-o cum iese din baie şi am înţeles imediat că în curând avea să se prăbuşească. M-am întrebat deseori, ulterior, ce se dusese să facă în baie şi, chiar dacă poate părea o aiurealã, cred că pur şi simplu voise să se vadă în oglindă, să se convingă că era cât se poate de real, că într-adevăr i se tăiase gâtul cu un cuţit de bucătărie. A început să se învârtă de colo-colo, ca găinile cărora, văzusem eu, Tati le tăia gâtul în faţa coteţului de lângă pădure. Şi a umblat aşa, fără ţintă, pe urmă s-a reîntors în living. Încă mai aud zgomotul pe care l-a făcut când s-a prăbuşit pe podea, cu telefonul în mână. Un sunet extrem de moale. M-am aşezat lângă ea. În clipa în care m-a văzut, privirea i-a încremenit. De atunci îmi este ciudă pe mine că nu am reuşit să fac ceva pentru a o salva pe Mămica. Degeaba îmi

tot repetă psihiatrii, psihologii şi Tati că nu aveam decât cinci ani şi nu aş fi putut în niciun caz să o salvez, nu pot înceta să mă simt vinovată. Şi îşi închipuie că acesta este motivul pentru care nu vorbesc. Sentimentul de culpabilitate.

Când se deschide uşa camerei, nădăjduiesc că este Tati. Doar el este lumina care limpezeşte tenebrele. Îmi spun deseori – mi-o spuneam şi înainte de moartea Mămicii – că singurul lucru care contează cu adevărat pentru mine este fericirea lui. Din păcate, nu e Tati, ci infirmiera cu voce blândă. Îmi aduce cărţi, cum face, de altfel, în mod regulat. Cred că Tati a sfătuit-o.

— Ce mai faci? mă întreabă, ştiind foarte bine că nu are nicio şansă să îi răspund.

Lasă cărţile lângă mine, pe masă, şi se duce să deschidă fereastra. Admiră câteva momente parcul, peluza arsă de soare, băncile cu vopseaua scorojită, sălciile fremătând sub adierea brizei.

— Ce mai faci, Silke?

Se lasă în genunchi în faţa mea, părând să caute un lucru anume în adâncul ochilor mei, un lucru care, ştie ea foarte bine, se găseşte pe acolo pe undeva, doar că nu reuşeşte să dea de el.

„Mi-am cam pierdut obişnuinţa de a-mi pune întrebări”, cam acesta este răspunsul care îmi vine în minte. De fapt, este un citat extras din *Străinul* lui Camus, una dintre cărţile mele preferate. O clipă, am impresia că infirmiera m-a auzit. Oricum, dă din cap şi îşi lasă palma peste a mea. Nu-mi place chestia asta. Doar Tati are voie să mă atingă. Doar Tati al meu drag.

— Ţi-e sete? se arată îngrijorată, aşezând un pahar cu suc de fructe pe masă.

Pe urmă, pleacă. Şi mă lasă singură, în universul meu, cu acest suc de fructe roşu care îmi aminteşte de sânge.

Singură cu întrebarea care îmi arde creierul ca un fier înroşit în foc, care îmi răsună în cap de aproape opt ani: cine este Vinovatul?

17

Niels ieşi din Copenhaga la volanul maşinii, îndreptându-se spre nord. Spre cartierele elegante. Încet-încet, imobilele deveneau tot mai scunde, tot mai cenuşii, după care lăsau loc unor vile din ce în ce mai somptuoase, în faţa cărora erau parcate maşini tot mai luxoase. La radio, un fost coleg al lui Hannah, de la Institutul Niels-Bohr, vorbea despre eclipsa de lună care urma să aibă loc. O eclipsă, îşi zise Niels întristat, exact cum se întâmplă şi cu noi doi, cu Hannah şi cu mine.

Vedboek. Ora 11:30

Un sunet nou umplu interiorul automobilului: ţârâitul monoton al aspersoarelor automate, menite să apere peluzele verzi şi sclipitoare de razele devastatoare ale soarelui. Pe şosea, la fiecare douăzeci de metri, era montat câte un temporizator de trafic. Niels opri GPS-ul. Nu mai avea nevoie de el. Jurnaliştii i-o luaseră înainte, îi depăşi şi parcă la o distanţă destul de mare. Trecuseră deja câteva minute de când se tot uita la animalele astea de pradă, când îi sună telefonul mobil.

— Bentzon la telefon.

— Casper sunt. De la informatică. Sommersted m-a însărcinat să verific telefonul lui Diete. Şi e-mailul.

— Casper, nu le zicem morţilor pe numele mic, observă Niels iritat.

Se simţi brusc bătrân. Când te apuci să le dai lecţii de conduită adulţilor, înseamnă că ţi-a cam trecut data expirării...

— Am verificat telefonul mobil al lui Diete Van Hauen, anunţă Casper după două-trei secunde.

— Şi?

— Şi-a reziliat abonamentul acum trei săptămâni. Odată cu cel pentru internet şi cablu TV.

Niels mai aruncă o privire în retrovizor. Jurnaliştii băteau pasul pe loc, cuprinşi de nerăbdare, în faţa intrării în vilă.

— Ce îţi spune chestia asta, Casper?

— Dacă mi s-ar părea că se ţine Echelon-ul pe urmele mele şi îmi sunt ascultate convorbirile, cu certitudine aş reacţiona la fel.

Echelon-ul. Niels căzu pe gânduri. Rememorând expresia feţei lui Diete în clipa în care pronunţase acel cuvânt. Or, femeia privise către est, către port, către locul unde soarele apusese. Să o fi uşurat faptul că pronunţase cuvântul?

— Mai eşti acolo?

— Sunt, sunt, Casper. Verifică-i apelurile şi activitatea pe net în cursul ultimelor săptămâni.

— Deja am început s-o fac.

— Îţi spun ceva iniţialele acelea, NMSB?

— Absolut nimic, se grăbi Casper să răspundă.

— Să fi având vreo bancă numele ăsta? Doar pe mână scria „Sună la bancă" şi „NMSB miercuri ora 16".

Niels îl auzi pe Casper tastând rapid pe computer.

— NMSB zici?

— Da.

— Este o bancă în Massachusetts care se numeşte North Middlesex Savings Bank.

— Casper, n-ar fi oare mai bine să ne gândim că este vorba despre altceva decât despre o bancă?

— De ce? Dacă este vorba despre Echelon…

Niels îl întrerupse pe Casper înainte ca acesta să se aventureze mult prea departe pe calea teoriei conspiraţiei:

— Poţi să mai cauţi, te rog?

— Asta şi fac.

— Verifică SMS-urile. Şi pe internet. Prin e-mailuri. S-ar putea să fie vorba despre o persoană anume. Şi astea să îi

fie inițialele. Poate chiar angajatul unei bănci. Consilier sau...

— Adică, vrei să caut pur şi simplu tot ce ține de NMSB? îl întrerupse Casper, la rândul lui.

— Exact.

— New Mexico School of Baseball.

— Mă faci să pierd vremea.

— Nu ar trebui să aşteptăm un mandat înainte de a trece la treabă?

— Sună la biroul lui Sommersted. Cere-le s-o facă în procedură de urgență, îi ordonă Niels înainte de a închide.

Niels zări fotograful înainte ca acesta să-l repereze. Paparazzo fixase aparatul pe placa de alamă montată în zidul de cărămidă, în apropierea portiței din fier forjat.

— Sunteți de la poliție, este?

Jurnalistul îl recunoscuse. Să-l mai fi întâlnit Niels vreodată? Figură calmă, privire binevoitoare în spatele unei perechi de ochelari ieftini care îi dădeau un aer încă şi mai simpatic.

— Nu ați pierdut timpul, răspunse Niels.

Ar fi vrut să-l ia de guler şi să-l lipească de perete. Jurnalistul ridică din umeri.

— Pot să vă întreb ceva?

— Ştiți bine că nu am dreptul de a vă răspunde.

— Nici nu ştiți cel puțin ce vreau să vă întreb...

Niels nu îl lăsă să-şi termine fraza:

— Ascultați-mă bine: chiar nu puteți avea răbdare măcar o zi? Una singură. Oamenii ăştia au fost loviți de o tragedie.

Jurnalistul îşi flutură carnețelul pe care notă: *Tragedie.* Uite aşa obțin inşii ăştia declarațiile. Chiar dacă eşti hotărât să păstrezi tăcerea, tot reuşesc să te facă să vorbeşti, îşi zise Niels.

— Dumneavoastră ați încercat să o împiedicați să sară, nu-i aşa?

Prima intenție: să mintă. Să zică nu. Niels optă pentru a doua: să-i întoarcă spatele şi să sune la portiță.

— De aceea ați venit? Pentru a vă cere iertare?

Niels se întoarse.

— Poftim?

— Da. Pentru că nu ați reuşit să o salvați.

Clic. Şi iar clic. Fotograful se apropie şi îl mai imortalizează de două ori. Niels sună iarăşi.

— Nu umblați câte doi, de obicei? întrebă iarăşi jurnalistul.

„De obicei". Nu mai există obiceiuri, se gândi Niels. Au încetat să mai existe în clipa în care Diete a făcut marele salt, fiindcă nicicând mai înainte nu se sinucisese cineva sub ochii lui Niels Bentzon.

O voce moale i se adresă prin interfon:

— Ce mai vreți? Lăsați-ne în pace!

— Sunt de la poliția din Copenhaga. Vă rog să-mi deschideți, explică hotărât Niels.

Jurnalistul încă îşi mai nota ceva în carnet când Niels o luă pe aleea pavată care ducea la uşa de la intrare. Îl învălui un sentiment de uşurare. Aflaseră deja vestea groaznică, aşa că n-o va mai vedea pe mama victimei leşinând şi nu va mai asista la primele secunde de disperare. Niels se uita de fiecare dată direct în ochii oamenilor, atunci când le anunța dispariția unei ființe dragi. Nu trebuia sub nicio formă să coboare sau să întoarcă privirea. Trebuia să păstrezi permanent contactul, să le arăți că nu sunt singuri, să fii gata să intervii, la nevoie. Era de parcă ai asista la prăbuşirea unui oraş: orice speranță dispărea într-o secundă. Primele clipe erau cele mai grele, chiar dacă cei anunțați păstrau tăcerea. Urmau lacrimile, țipetele şi atunci totul se simplifica.

Uşa se întredeschise şi apărură nişte degete. Niels le privi: mână de femeie, îngrijită, purtând doar o verighetă de aur.

— Intrați, se auzi vocea din spatele uşii.

Femeia nu voia să se arate, iar Niels o înțelegea perfect. De dincolo de portiță, fotograful pândea şi cea mai mică imagine. O jumătate de chip răvăşit de plâns, de după o uşă întredeschisă, o mână fluturând amenințătoare – cu cât victimele încearcă să le scape, cu atât mai bine pentru jurnalişti. Niels se grăbi să intre şi să închidă uşa. Odată obişnuit cu întunericul din hol, descoperi o femeie prea tânără pentru a fi mama lui Diete, dar prea în vârstă pentru a-i fi soră.

— Niels Bentzon, de la poliția din Copenhaga. Condoleanțe.

Strânse îndelung mâna care i se întinse rece şi uscată.

— Cecilie Van Hauen. Sunt sora vitregă a lui Diete, îi explică în şoaptă femeia.

Ochi verzi. Păr negru, cu firul tare, tuns până la umeri, lăsând la vedere două mici pietre prețioase roşii prinse în urechi. Părea a avea origine mediteraneană sau din altă regiune îndepărtată, îşi zise Niels.

— Urmați-mă.

În timp ce mergea după ea pe coridor, se străduia să-şi alcătuiască o imagine rapidă a trecutului lui Diete: familie veche, avută, de tradiție. Pe un pupitru, îmbrăcată în piele, era aşezată o carte de oaspeți. În trecere, Niels apucă să citească două cuvinte, *mulțumesc* şi *fantastic,* scrise cu minunate caractere feminine. Deasupra, pe o etajeră, remarcă alte zece asemenea volume identice.

— De câtă vreme locuieşte familia Van Hauen aici?

— Familia sau părinții lui Diete?

Cecilie Van Hauen schiță un zâmbet şi adăugă, înainte ca Niels să fi avut timp să mai spună ceva:

— Mi se pare că de pe la jumătatea secolului al XIX-lea.

Niels aprobă din cap. Era convins că femeia ştia data precisă. Doar noii îmbogățiți însă fac paradă cu aşa ceva.

Familia Van Hauen demonstra apartenența la înalta societate cu o subtilitate deosebită, grație cărții de oaspeți în zece volume, colecției de portrete agățate pe pereții coridorului şi mobilierului vechi. Niels era convins că fiecare obiect îşi avea povestea lui. Precum mica piesă de mobilier care aparținuse cine ştie cărui farmacist chinez, care trona în vestibul cu toate cele o sută de sertăraşe ale sale. Dacă ar întreba, ar avea pesemne parte de o interminabilă narațiune în care ar fi vorba despre călătorii comerciale, aventuri în Orient şi străbuni care contractaseră malarie şi friguri galbene.

Cecilie oftă discret, apoi bătu la uşă, înainte de a deschide, tot atât de delicat ca briza estivală care trecea prin casă.

— Puteți să-mi mai spuneți o dată numele dumneavoastră? şopti.

— Bentzon. Niels Bentzon.

— Vă voi prezenta.

Mama era aşezată lângă fereastră. Perdelele de culoare deschisă erau trase, aşa că încăperea era scăldată într-o lumină difuză, blândă, celestă.

— Vi-l prezint pe domnul Jens Bentzon, de la poliție, anunță Cecilie.

Mama se întoarse. Plânsese. Tatăl se ridică. Era cu un cap mai scund decât Niels, iar craniul îi chelise de multă vreme. Ochi cenuşii şi dantură perfectă.

— Niels Bentzon de la poliția din Copenhaga.

— Credeam că faceți întotdeauna deplasarea câte doi.

— Nu şi astăzi.

Niels strânse mâna tatălui şi ghici întrebarea: li se acorda, aşadar, un tratament de favoare trimițându-li-se doar un polițist în loc de doi pentru a le spune ceea ce deja ştiau?

— Presa este aici de două ceasuri...

— Charlotte şi Hans Henrik. Ce-ar fi să ne aşezăm?

interveni Cecilie care îl invită pe Niels să ia loc la masa aflată în apropierea unei uşi de sticlă. Doriți ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Mie îmi poți turna un coniac, spuse uscat Hans Henrik.

Cecilie şi mama ei schimbară rapid o privire. Atât de rapid, încât poate că nici ele nu îşi dădură seama, se gândi Niels în timp ce se uita la fotografia în mărime naturală a lui Diete, fixată pe peretele din fund. O operă alb-negru cu semnătura fotografului. Diete se afla pe scena Teatrului Regal, cu un picior ridicat vertical, dreaptă, scrutând obiectivul. Aşa că, acum, părea a se uita adânc în ochii lui Niels, însă cu o privire liniştită, lipsită de orice spaimă. Exact opusul femeii fragile pe care o văzuse pe pod. Grațioasă, fermecătoare. Cu ochii negri ca un contrapunct față de albeața pielii. Cu pomeții înalți. Cu trupul ei cu forme estompate. Avea în privire o expresie în care Niels se recunoscu. Ce să fie? Convingerea că nimeni nu poate face nimic pentru tine? Că eşti singur pe lume?

— Ce ne-ați mai putea spune față de ceea ce am aflat? începu Hans Henrik.

— Vă pot spune că a sărit din înaltul podului Dybbolsbro astă-noapte, puțin înainte de ora unu. Şi că a decedat pe loc.

Tatăl i se adresă din nou, mereu pe acelaşi ton dur, intransigent:

— Era dezbrăcată?

— Da. Şi amețită.

— Alcool?

— Drog.

Prima reacție fu a Charlottei, mama lui Diete:

— Doamne Dumnezeule!

Hans Henrik îi puse o mână pe umăr. Femeia izbucni în lacrimi şi îşi lipi obrazul de gâtul soțului.

— Sunt dezolat... murmură Niels.

Cecilie se întoarse cu trei pahare de coniac. Unul i-l oferi poliţistului, fără a ţine seama de refuzul acestuia.

— Sportivii de mare performanţă au recurs uneori la dopaj cu diferite substanţe. EPO etc., reluă Niels. Fenomenul nu este nou. Poate că asemenea substanţe au sfârşit prin a avea efecte negative asupra creierului...

— Nu dorim să fie autopsiată, spuse Hans Henrik golindu-şi paharul. Dar poate că nu noi trebuie să hotărâm?...

Cum răspunsul era de la sine înţeles, Niels se abţinu să comenteze. Nu ar face decât să arunce gaz pe foc, ţinând cont de starea de frustrare a tatălui, din acest moment. Reacţie absolut normală, de altfel. Şi-ar fi dorit să-şi plesnească fiica, să o certe, să o întrebe ce fusese în capul ei, cum de le putuse face aşa ceva. Peste două ceasuri ar ruga-o să-l ierte şi ar plânge în hohote. Mama ridică paharul. Niels observă cum alcoolul se scurgea din pahar, oferindu-i o linişte de scurtă durată.

— Sunteţi sigur că a murit pe loc?

— Da. Diete a murit în clipa în care a atins pământul. Nu a suferit.

— Dar înainte de a-l atinge...

Hans Henrik nu îşi putu duce fraza până la capăt şi întoarse privirea.

— Sunt ultima persoană cu care a vorbit, recunoscu Niels.

Se miră şi el de dezvăluirea făcută. Oare de asta venise? Da, printre altele. Pentru a-şi primi iertarea. Dintr-odată, părinţii lui Diete se uitară la el uluiţi.

— Ultima persoană, repetă Hans Henrik. V-a spus ceva?

— Da. A pronunţat un cuvânt pe care nu l-am auzit prea bine. Ceva semănând cu „Echelon”.

Părinţii se priviră unul pe celălalt. Mama scutură din cap.

Niels repetă rar:

— Echelon. Vă spune ceva? Cred că este un cuvânt care ar putea trimite la... în sfârşit, nu ştiu cum să vă explic.

— Încercați totuşi, îl încurajă tatăl.

— Care în mintea ei trimitea la ceva agreabil. Părea atât de fericită spunându-l... Mi s-a părut dintr-odată liniştită.

Mama încercă să zâmbească.

— Altceva nu a spus?

— Nu. Mi-a fost extraordinar de greu să stabilesc contactul cu ea. La un moment dat chiar am încercat să-i vorbesc în engleză. Nu eram sigur că mă înțelege în daneză.

— Şi ce i-ați spus? îl întrebă tatăl.

Niels coborî privirea spre masă. Îşi drese glasul. Coniacul îl aştepta în continuare. Care să fi fost ultimele cuvinte pe care le auzise Diete înainte de a părăsi lumea aceasta? Asta dorea să afle tatăl. De altfel, pe bună dreptate.

— În acest gen de situații, urmăm o procedură precisă. Ne adresăm subiecților, încercăm să stabilim un dialog în aşa fel încât să întrerupem monologul care revine iar şi iar în mintea lor. Încercăm să îi aducem înapoi la realitate, înțelegeți?

Dacă mama aprobă cu un semn al capului, Hans Henrik îl privi lung, de parcă el ar fi fost cel care şi-ar fi împins fiica în gol. În clipa în care adresă următoarea întrebare, intui că intra într-o zonă cu acces interzis:

— Mi s-a părut că se simțea urmărită.

— Urmărită? se miră Charlotte.

— S-ar putea să fi fost numai din cauză că...

Niels se strădui să găsească cuvintele potrivite, însă renunță.

— Probabil că a fost o reacție provocată de delir, şi aşa să fi avut eu impresia că... Totuşi, trebuie să vă pun această întrebare.

Tăcere. Niels trase adânc aer în piept şi formulă:

— Fiica dumneavoastră a avut cumva vreun conflict cu cineva? V-a vorbit despre ceva neobişnuit care să i se fi întâmplat în ultima vreme?

— Neobişnuit? repetă tatăl interogativ.

— Despre un nou iubit? Sau poate despre necazuri financiare?

— Diete nu avea simţul banului, răspunse Hans Henrik. De administrat, noi îi administram conturile bancare. Aşa că nu a avut niciodată necazuri de această natură.

— Avea scris pe mână „Sună banca". De parcă nu ar fi vrut să uite...

— Danske Bank, da. Eu o rugasem să le dea telefon.

— De ce? Vă întreb fiindcă mi-aţi spus că dumneavoastră îi administraţi conturile.

— Trebuia să semneze nişte documente.

— Documente?

— Da, unele privitoare la pensie. Ceva de genul acesta. Nu văd legătura cu subiectul, se impacientă gazda.

— Vă spun ceva iniţialele NMSB?

Hans Henrik şi Charlotte se uitară unul la altul.

— S-ar putea să fie iniţialele unei persoane cu nume mai lung? Nu ar fi rar în zilele noastre, sugeră Niels pentru a încerca să îi aducă pe calea dorită.

Mama clătină din cap.

— Ceva gen Niels Michael? sugeră poliţistul. Niels Michael şi mai nu ştiu cum.

Tatăl negă şi el tot aşa.

— Sau Nadja... Natasja Marie...

Hans Henrik îl întrerupse:

— De ce ne puneţi toate aceste întrebări? Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Există motive pentru a considera că moartea lui Diete are o origine criminală?

— Nu sunt convins. Dar, cum v-am mai spus, am avut impresia că...

Niels renunță să mai explice, păstrându-se în limitele obişnuite ale cercetării.

— Avea scris pe mână „NMSB. Mie. 16 h”. S-ar putea să fie vorba despre un loc. Despre o asociație. Despre un partid politic...

Încă o dată, drept răspuns, nu obținu decât clătinări din cap.

— Bine. Dacă totuşi vă amintiți vreun nume...

— Nu vom întârzia să vă contactăm.

— Chiar dacă veți avea impresia că nu poate exista nicio legătură cu acest caz. Cel puțin aşa am putea evita să nu pierdem timpul ducând ancheta într-o direcție eronată.

— Sigur că da, aprobă sec Hans Henrik.

În sfârşit, un domeniu în care se simțea acasă. Eficiența. Evitarea pierderii de timp. Niels îi zâmbi compătimitor.

— OK. Să vorbim acum despre relațiile fiicei dumneavoastră. Nu rareori anumite persoane fac o adevărată pasiune pentru vedete. Ne întâlnim adesea cu cazurile unor vedete hărțuite de fani cu afecțiuni psihice. Evident, în general este vorba despre actori de cinema. Sau despre muzicieni. Dar de ce nu ar fi valabil şi pentru vedetele baletului?

Îşi îndreptă privirea către mamă. Aceasta ridică din umeri dezorientată.

— Când ați stat de vorbă cu ea ultima oară?

Hans Henrik îşi drese glasul.

— Cu mai multe săptămâni în urmă.

— Mai multe săptămâni? Puteți fi mai exact?

Mama îşi strânse soțul de mână. Niels constată că întrebarea îi zguduise. De aceea insistă:

— Câte? Cinci săptămâni? Zece?

— De ce este atât de important să ştiți de când nu am mai vorbit cu fiica noastră? se enervă tatăl.

— Dacă se va dovedi că împrejurările în care a murit fiica

dumneavoastră sunt suspecte, vom fi obligați să reconstituim ce a făcut, pas cu pas, în cursul ultimelor săptămâni...

Hans Henrik îl întrerupse:

— Nu am mai stat de vorbă cu Diete de şase luni. Asta este. Acum sunteți satisfăcut?

Niels preferă să nu răspundă. Hans Henrik era pe cale de a-şi pierde cumpătul.

— Ea... Noi...

Încremeni. Charlotte continuă:

— Diete se distanțase de noi.

— Se distanțase?

— Nu mai voia să ne vadă.

— De ce?

Hans Henrik interveni din nou:

— Chiar este nevoie să...

— De ce nu ați mai luat legătura cu fiica dumneavoastră de şase săptămâni? insistă Niels.

Tăcere. Secunde apăsătoare, în care Charlotte privea fix un colț al mesei. Până la urmă, Hans Henrik fu cel care reacționă, după ce îşi mai drese o dată vocea:

— După cum v-a spus soția mea, Diete se distanțase de noi. Decisese să nu mai pună piciorul în casa în care a copilărit.

— De ce?

— Bine, vă datorez o explicație.

Aruncă rapid o privire către Charlotte. Nu pentru a-i solicita ajutorul, nu, din contră, pentru a se asigura mai degrabă că nu va interveni:

— Totul s-a petrecut treptat, începând din toamna trecută. Nu ne-a mai sunat, nu ne-a mai răspuns la telefoane, nu ne-a mai vizitat. Ultima oară când am stat de vorbă cu ea a fost la teatru, cu ocazia premierei... Ce balet era?

Se întoarse către Charlotte pe care o lăsă, de data aceasta, să lămurească detaliul:

— *Dama cu camelii.*

— Exact. Ne-am dus să o vedem înaintea reprezentației, dar s-a purtat rece, inaccesibil. Îmi aduc aminte că atitudinea ei ne-a cam dat peste cap. Ai fi zis că...

Se întoarse iarăşi spre soție, care făcea eforturi pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Ai fi zis că nu mai era Diete a noastră cea pe care ne dusesem să o vedem.

— Şi apoi?

— Am încercat să o întâlnim. Charlotte chiar s-a dus de mai multe ori până la apartamentul ei. Numai că Diete nu i-a deschis niciodată uşa. Încet-încet, am realizat că nu ne mai vrea în viața ei.

— Adineauri mi-ați spus că ați rugat-o să sune la bancă.

Niels îl privi atent pe Hans Henrik.

— Aşa este, i-am scris.

— Un e-mail?

— Da.

— Pe o adresă pe care o utiliza numai la teatru?

— Ce vreți să spuneți?

— Am aflat că îşi reziliase abonamentul de internet.

Tatăl ridică din umeri.

— Dacă a fost comisă o crimă, nu printre noi trebuie să căutați vinovatul. Sper că înțelegeți.

— Avea cumva duşmani?

Hans Henrik clătină din cap.

— Nu, dar, după cum v-am spus, nu mai țineam legătura.

— Evident.

Niels se ridică. Ştia că nu avea cum obține mai mult de atât.

— Încă o întrebare, totuşi.

— Da.

— Diete avea o cicatrice. În zona aceasta.

Niels arătă cu degetul spre tâmplă. Charlotte îi aruncă o privire îngrozită, apoi se întoarse către soțul ei. Teribilele secrete de familie, reflectă polițistul. Ne închipuim că sunt bine păstrate, dar, în realitate, le purtăm în permanență cu noi, ascunse sub haine. Cândva, Hans Henrik trebuie că avusese probleme cu alcoolul şi probabil că încă le mai avea. Fata tăiase toate punțile care o legau de propria familie. Şi iată că apărea şi un vechi accident despre care nimeni nu vorbise niciodată. Până în clipa de față.

Hans Henrik tuşi şi răspunse:

— Diete a avut un accident când era mică, accident care s-a soldat cu puncte de sutură.

— Ce fel de accident?

— Unde mai vreți să ajungeți şi cu chestia asta?

Dintr-odată, de undeva, din casă, răsună un țipăt.

Hans Henrik sări şi o luă la fugă, iar soția lui îl urmă imediat. Niels îşi privi lung paharul de coniac şi hotărî că va rezista tentației de a bea. Se duse şi el după ceilalți, în living, unde o zări pe Cecilie în fața televizorului, cu fața ascunsă în palme. Canalul de ştiri difuza un film înregistrat cu un telefon mobil. Imaginea era tulbure, tremurătoare, întunecată şi calitatea devenise încă şi mai proastă în momentul în care cameramanul amator încercase să focalizeze pe săritura lui Diete. Charlotte izbucni şi ea în lacrimi şi dispăru în fugă din încăpere. Nu apucă să-l mai vadă pe Niels încercând să o prindă, atingându-i spatele gol înainte de cădere, şi momentul în care el însuşi îşi pierduse echilibrul. Hans Henrik rămase împietrit în fața ecranului. Îl observă pe Niels clătinându-se spre gol, în vârful micului turn al podului, apoi ajutat de colegi să coboare.

— Cred că ar trebui să vă mulțumesc. Văd că ați încercat tot ceea ce se putea, şopti înainte de a ieşi, la rândul lui, din living.

Niels urmări de unul singur reluarea filmului. De data aceasta, cu încetinitorul. Cum Diete îşi ia deodată avânt, îşi lasă toată greutatea corpului pe piciorul stâng şi sare cu eleganță. El se aruncă după ea, brațul stâng i se întinde la maximum şi degetele reuşesc să atingă spatele femeii. După care camera o urmăreşte pe Diete în cădere. Strivindu-se de şine. Murind pe loc. Niels face eforturi ca să nu cadă şi el. Nişte polițişti țâşnesc şi îl trag înapoi pe platformă.

În casă domnea o tăcere de moarte. Să fi ieşit Charlotte în grădină? Niels traversă livingul până la fereastră şi dădu puțin într-o parte perdeaua. Dincolo de marginea proprietății, zări podul Oresund. Un elicopter de la TV2 News survola zona filmând, fără niciun dubiu, casa îndoliată. Niels se întoarse în vestibul. Se opri în fața impresionantei cărți de oaspeți şi începu să citească. „Am petrecut o seară de neuitat. Mulțumesc pentru tot. Stephanie". Urma un cuvânt franțuzesc pe care nu îl înțelese. Întoarse paginile. Mulțumiri peste mulțumiri. Cuvinte precum *încântător, generozitate şi ospitalitate* reveneau cu regularitate, într-un incredibil număr de variante. Ceea ce făcea acum ținea oare de activitatea specifică a poliției sau nu era decât o simplă curiozitate satisfăcută într-un moment nepotrivit? Verifică data de pe ultima pagină. Numele Stephanie era din 21 martie. De ce oare nu puseseră pe masă volumul cel mai recent? Chiar să nu mai fi primit pe nimeni în casă de trei luni încoace? Niels ridică ochii spre etajera pe care cele zece volume erau aşezate în ordine, unul lângă altul. Mulțumirile invitaților adresate familiei Van Hauen durau de secole. Pe spatele celui dintâi volum erau imprimați, cu cifre aurite, anii 1876 – 1893. Însă cel mai bine reprezentați erau anii de după cel de-al Doilea Război Mondial. Luă de pe etajeră ultimul volum şi îl răsfoi. Până la ultima pagină. 28 mai 2011. Cam acum cincisprezece zile. „Ca de fiecare dată, o încântare",

stătea scris. Niels recunoscu imediat semnătura. Era aceeaşi cu cea care figura pe ecusonul lui de poliţist. Şi pe toată corespondenţa oficială pe care o primea de la eşalonul superior. W.H. Sommersted.

— Doriţi să contribuiţi la cartea noastră de oaspeţi?

Hans Henrik stătea în faţa uşii de la intrare.

— Nu, doar...

— Principiul nostru este de a nu lăsa pe nimeni să plece fără a ne scrie un cuvânt.

Niels coborî ochii în pământ.

— Este valabil numai pentru invitaţi. Acum, v-aş ruga să mă scuzaţi.

Clădirea trebuie să fie climatizată, gândi Niels simţind iarăşi razele arzătoare ale soarelui biciuindu-i pielea. Grupul de jurnalişti sporise considerabil de când intrase el în casă. În doar un sfert de ceas ajunsese de la două persoane la zece. O mai fi vreo ieşire? Prea târziu. Aparatele de fotografiat păcăniră la foc automat. Cel mai bun lucru era să îi ignori şi să te porţi cât mai firesc. Cu cât încercai mai mult să le scapi, cu atât îi excitai mai tare. Portiţa din fier forjat, înaltă de doi metri, se deschise automat în faţa lui. Auzi spunându-se:

— El e. Ăla care n-a reuşit să o salveze.

Şi o ploaie de întrebări se abătură peste el:

— A spus ceva înainte de a sări?

— Era sub influenţa stupefiantelor? A fost violată?

— Cine a dezbrăcat-o? Cum au reacţionat părinţii?

Niels se proţăpi înaintea jurnalistului care îi adresase ultima întrebare şi cea mai stupidă dintre toate. Chiar în clipa în care era gata să facă o prostie, sună telefonul.

— Bentzon.

Fu nevoit să-şi astupe cealaltă ureche pentru a putea auzi.

— Theodor sunt.

— Te aud foarte greu.

Se îndepărtă luând-o la trap pentru a scăpa de hoarda agresivă de jurnalişti. Medicul legist îşi drese glasul:

— Am descoperit ceva. Mai bine ai trece pe aici cât de repede poți.

— Despre ce este vorba? Sommersted mi-a cerut să mă întâlnesc cu el...

Rantzau îl întrerupse:

— Niels, nu se poate la telefon. Haide odată! Grăbeşte-te!

18

Centrul oraşului Copenhaga. Ora 11:50

Deschise geanta şi pregăti o seringă cu Ritalină. O înțepătură în şold era de ajuns. Îşi desfăcu mai întâi cureaua şi coborî apoi uşor pantalonii. Efectul nu se lăsă aşteptat. Se afla pe o străduță din centrul oraşului. Pentru o clipă închise ochii şi aşteptă ca substanța să se răspândească în sânge şi să îi împrăştie măcar provizoriu oboseala.

Se gândi din nou la imaginile văzute la televizor. La momentul în care Diete sărise. Polițistul rămăsese o clipă suspendat în gol. Să fi avut ea timp să îi spună ceva? Să-l denunțe? Nu, doar îi urmărise de pe peron. Ea nu pronunțase niciun cuvânt. Era convins. Numai că astăzi era mai expus decât ieri. De acum, poliția trecea la treabă, iar anchetatorii nu erau nişte idioți. Nu vor întârzia să descopere că femeia nu sărise doar din disperare. Drept pentru care vor deschide o anchetă oficială. Corpul va fi autopsiat. Apartamentul va fi scotocit în amănunt şi fotografiat din toate unghiurile. Nu vor neglija niciun detaliu. Să fi uitat ceva acolo? Amprente digitale? Dovada de neglijență i-ar fi fost fatală, fiindcă poliția dispunea de amprentele lui în arhivă, o ştia foarte bine. Ei, nu, trebuia să-şi păstreze calmul. Doar nu atinsese nimic. Nimic altceva decât ceaşca de ceai pe care avusese grijă să o şteargă. Trecu încă o dată în revistă toate etapele acțiunii. Diete deschisese uşa şi îl invitase să intre. Părea bucuroasă să-l vadă. După care el se aşezase fără să atingă nimic. Fusese deosebit de atent ca nu cumva să pună mâna pe ceva. După care o rugase să-l lase să meargă la baie. Acolo, pretinsese că uşa se blocase, pentru a o atrage pe Diete. Într-un apartament, cel mai bine izolat fonic colțişor este baia. O

trăsese înăuntru, închisese uşa cu piciorul şi îi înfipsese acul seringii în umăr. Diete păruse surprinsă, şocată, se zbătuse, iar el o lovise, numărând în gând secundele. Cele mai delicate erau primele şaizeci. După care, femeia se destinsese. Ketamina îşi făcuse efectul. Zbătându-se, Diete răsturnase mai multe obiecte: coşul pentru rufe murdare, prosoapele... Aşteptând-o să-şi revină, ca să-i mai treacă timpul, citise din mica biblie a lui Diete: *Phaidon.* Aşa se numea cartea consacrată ultimelor ore din viaţa lui Socrate şi reflecţiilor filosofului despre nemurirea sufletului. Numai că, în momentele acelea, deja îşi pusese mănuşile. Nu, nicio grijă, şterse totul în urma lui după ce puse stăpânire pe ea. Şterse clanţa de la baie şi...

Nu, cu siguranţă nu lăsase nicio amprentă, era convins. Nici măcar atunci când se întorsese pentru a-şi recupera lucrurile, după ce ea sărise. Trebuia să-şi vină în fire. Şi să continue. Nu putea abandona tocmai acum. Scoase lista din buzunar. Numele lui Diete Van Hauen era primul. După care urma cel al lui Hannah Lund. Din păcate, nu reuşise să îi procure adresa. Nu era la liber. Neplăcut. Era cea mai cunoscută dintre toate persoanele care trăiseră experienţa morţii iminente. Experienţa morţii iminente! Ce termen absurd! Dar cum să numeşti altfel fenomenul? Ce cuvinte să utilizezi pentru a desemna călătoria dincolo? Hannah Lund era cea care adusese dovada cea mai convingătoare că exista viaţă după moarte. Citise articolul despre ea pe un site specializat. Hannah Lund fusese internată la Rigshospitalet în ziua de Crăciun a anului 2009, în urma unui grav accident de circulaţie. Cu un an mai devreme, în 2008, cercetătorii hotărâseră să înceapă o experienţă ştiinţifică la scară planetară, destinată să facă lumină în cazurile de EMI, care erau tot mai numeroase. Ceea ce putea fi explicat pur şi simplu prin progresele în domeniul reanimării. Şi, într-adevăr, cu cât persoanele reanimate erau mai multe, cu

atât se înmulțeau și relatările referitoare la lumea de dincolo, la lumina intensă, la tunel, la pânza misterioasă și sublimă care învăluia pământul, la întâlnirile cu persoane decedate de multă vreme. Ceea ce-i determinase pe medicii britanici și americani să organizeze un congres sub egida Națiunilor Unite. Pentru întâia oară în istoria agitată a lumii științifice, subiectul nu mai era tabu. Savanții sfârșiseră prin a admite existența fenomenului fără să fie însă în stare să-l explice. Dintr-odată, medicii de la secțiile de urgență din lumea întreagă fuseseră autorizați să vorbească despre acele povești stranii pe care li le spuseseră unii pacienți după ce fuseseră reanimați. Astfel, cei din domeniu se puseseră de acord că moartea merita să fie studiată, îndrăznind să considere conștiința ca pe un fenomen complex, posedând numeroase zone întunecate. Conștiința, nu sufletul. Cercetătorii puseseră astfel la punct colaborarea cu spitale din mai multe țări. În sălile de reanimare instalaseră mici etajere, la câțiva centimetri de tavan, acolo unde pacienții pretindeau că plutiseră pe deasupra corpurilor lor. Pe respectivele etajere așezaseră imagini cu conținut neașteptat: un bebeluș dungat, un elefant călcând pe un autobuz, chestii de genul acesta. Ulterior, când pacienții care fuseseră reanimați pretinseseră că își părăsiseră trupurile, în clipa în care inima le încetase să le mai bată, și se ridicaseră până la tavan, fuseseră întrebați dacă văzuseră ce se găsea pe etajeră.

Or, Hannah Lund fusese singura persoană din lume care descrisese cu precizie respectivele imagini. Era om de știință. Astrofiziciană. Evident, erau destui care se îndoiau de declarațiile ei. Pe net, pe diferite forumuri, cazul era dezbătut cu aprindere. Unii pretindeau că fusese cineva care îi suflase răspunsul corect. Că trebuia să fi fost o scurgere de informații. Realitatea era că Hannah Lund făcuse de trei ori stop cardiac în noaptea în care fusese operată. Cu totul,

fusese în stare de moarte clinică timp de aproape douăzeci de minute. Şi aşa ajunsese vedeta pasionaţilor de EMI. Poate şi din acest motiv adresa îi era de negăsit. Cu siguranţă se săturase să fie deranjată de toţi descreieraţii care încercau să intre în legătură cu ea, din toate colţurile lumii, pentru a afla ce mai făcea iubita lor resuscitată. Li se întâmplase şi altora înaintea ei. Cei care trăiseră experienţa morţii iminente erau solicitaţi neîncetat de oameni care îi întrebau ce văzuseră cu exactitate. El ştia, se informase foarte bine şi trebuia să admită că unele dintre aceste EMI erau într-adevăr tulburătoare. Îl impresionase mai ales cazul lui Ranelle Wallace. În 1985, americanca şi soţul ei se făcuseră praf cu avionul, în timpul unei furtuni de zăpadă, undeva în centrul statului Utah. Corpul ei suferise arsuri pe şaizeci la sută din suprafaţă şi făcuse un stop cardiac care durase mai multe minute. În tot acel timp avusese senzaţia că bariera dintre viaţă şi moarte se evaporase. Nu doar că îşi întâlnise bunica moartă de mai multă vreme, ceea ce era un fenomen obişnuit, dar şi fiul care o rugase să se întoarcă. Să revină la viaţă. Lucrul cel mai straniu, în toată povestea, era că fiul la care se referise nu avea să se nască decât câţiva ani mai târziu.

Îşi frecă obrajii. Trebuia să se concentreze asupra misiunii. Să treacă la numărul trei. Peter V. Jensen. Şi pe acesta îl cunoştea personal, ca şi pe Diete. Ceea ce îi va uşura sarcina.

Seringa.

Îşi aduse brusc aminte. De ce nu s-o fi gândit mai devreme? Din cauza blestematei de oboseli care îl prinsese în gheare. Uitase să-şi recupereze seringa pe care o utilizase în momentul în care Diete încercase să fugă. Lucrul nu era neapărat grav. Doar femeia locuia la Vesterbro. Cartier în care se găseau seringi peste tot. Problema era că o pregătise acasă. Aşa că lăsase amprente. Pe urmă, Diete reuşise să îi

scape şi coborâse mai multe trepte cu seringa înfiptă în gât, până când reuşise să i-o scoată. Iar el uitase să o culeagă din drum. Băgă cheia în contact şi demară. Trebuia să se întoarcă la apartamentul ei. Telefonul mobil începu să îi sune. Era de la serviciu. S-or fi întrebând ce se întâmpla cu el. O clipă dădu să răspundă şi să spună că era ţintuit la pat de o criză de lumbago. Se răzgândi şi lăsă telefonul să sune în gol.

19

Institutul Medico-Legal. Ora 12:15

Niels urcă aleea în pas alergător şi intră în clădirea Institutului. Pantofii scoteau un zgomot surd de fiecare dată când loveau dalele reci. Ecoul îl urmărea până la capătul de jos al scărilor, apoi de-a lungul coridorului, până în vestiar, unde se grăbi să pună pe el un halat alb, masca şi saboţii acoperiţi cu un strat protector din plastic, în timp ce se schimba, se gândi la ceea ce îi mărturisiseră părinţii tinerei: „Ai fi zis că nu mai era Diete a noastră".

Intră pe uşa glisantă în sala de autopsie unde Rantzau, cu dictafonul în mână, se afla în mijlocul echipei sale de legişti şi asistenţi.

— Niels, mă bucur că ai venit.

— Ai ceva să-mi arăţi?

— Două secunde.

Niels inspiră adânc şi privi corpul femeii. Nu mai rămăsese mare lucru din fiinţa omenească disperată pe care o întâlnise pe pod, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte. Încă şi mai puţin din prim-balerina de înaltă clasă Diete Van Hauen, femeia pe care Niels o zărise în fotografia din casa părinţilor ei. Organele interne erau în curs de disecţie. Craniul fusese decupat şi creierul pus într-o chiuvetă de oţel.

— Sunt imediat al tău, Niels.

Theodor i se adresă fără a-l privi. Era ocupat cu înnodarea unui fir în jurul intestinului subţire şi al colonului, pe care le aşeză în chiuvetă, alături de creier. Niels se apropie. Imaginea era greu de suportat. Parcă mai mult decât alte autopsii la care asistase. Fiinţa omenească nu este decât un organism biologic, îşi aminti. O grămadă de muşchi, tendoane, oase, ţesuturi, sânge şi piele. Nimic

altceva.

— Suporți? îl întrebă Theodor privindu-l drept în ochi.

— E mai dur decât de obicei. Habar nu am de ce. Poate pentru că vin direct de la părinții ei.

— Vrei să faci o pauză?

— Nu. Mă aşteaptă Sommersted.

Theodor se mai uită la el câteva secunde pentru a se convinge că prietenul său nu risca să leşine ori să vomite, să se prăbuşească pe nepusă masă pe gresia albă. Reacții obişnuite la Institutul Medico-Legal, mai ales când era vizitat de către elevii de la şcoala de poliție.

— Ți-am mai vorbit despre urmele de defibrilator, începu el făcând un semn către cutia toracică deschisă.

O ținea aşa un fel de umeraş metalic.

— Mi-ai spus că s-a încercat reanimarea ei.

— Uite, aici se văd arsurile de la defibrilator.

Străduindu-se să nu îşi piardă stăpânirea de sine.

Niels se apropie.

— Şi asta nu e tot, adăugă Rantzau înainte de a se întrerupe observându-şi unul dintre asistenți aplecat deasupra organelor interne. O clipă, te rog.

Niels îl văzu ducându-se lângă tânărul specialist şi dându-i o serie de sfaturi despre cum să fotografieze" respectivele organe. Începu să-şi piardă răbdarea. Sommersted îl aştepta la Teatrul Regal. Numai că o autopsie era o lucrare care necesita răbdare, ştia asta foarte bine. În unele cazuri putea dura ore întregi, ba chiar zile. Nimic nu trebuia neglijat. Fiecare organ intern era examinat cu mare grijă. Erau prelevate probe de țesut care apoi erau trimise la laborator pentru analize bacteriologice, toxicologice şi biochimice. Eşantioanele de sânge trebuiau prelevate direct dintr-o arteră de la nivelul coapsei. Şi, când totul se termina, organele interne erau aşezate la locul lor şi se cosea pielea. O dată, îi mărturisise Rantzau lui Niels,

organele interne nu fuseseră puse aşa cum trebuia, fiindcă era aproape imposibil. Bun, evident că astfel de detalii nu se spuneau în gura mare.

— Trebuie să vezi chestia asta, reluă Theodor, trăgându-l pe Niels spre masa pe care erau dispuse flacoane conținând eşantioane de sânge şi de țesut.

Puse mâna pe cel mai mare, în care se afla o materie tulbure şi puțin gălbuie.

— Am descoperit aproape un litru.

— Ce e?

— Apă sărată. Din fundul sinusurilor. Şi din plămâni.

— Eşti sigur?

— Evident. Analiza chimică nu ne-a luat decât circa patru secunde. E baza medicinei legale. Soțul care îşi asfixiază nevasta şi o aruncă pe urmă în mare pentru a-şi ascunde crima sub masca unui înec total accidental. Dar...

— Dar?

— Dar pentru că victima încetează să mai respire, fiindcă este moartă, apa nu are cum să-i mai umple plămânii. Nici sinusurile.

— Şi ce înseamnă asta în cazul nostru?

Rantzau trase adânc aer în piept.

— Concluzia mea, provizorie, desigur, este – asta dacă nu aş fi ştiut că şi-a spart capul sărind de pe pod – că a murit din cauza asfixierii produse drept urmare a unei imersiuni prelungite. Zău că aş fi jurat...

— Înec?

Vocea lui Niels era aproape lipsită de orice nuanță.

— Acesta ar fi termenul comun...

20

Cartierul Vesterbro. Ora 12:25

Simți furnicături în degetele de la picioare. Semn de oboseală. Ai fi zis că excitantele care-i curgeau prin vene se străduiau să o împingă în părțile periferice ale corpului. Parcă premeditat la o distanță considerabilă de imobil. Străzile colcăiau de lume. Bărbați în costum şi cravată alergau la întâlniri deja stabilite, pe când grupuri de mame umblau încolo şi-ncoace cu pahare de cafea în culorile unei firme a comerțului echitabil, aşezate pe marginea landourilor. Simți cum transpira.

Se uită în jur, înainte de a-şi pune mănuşile şi de a împinge uşa. Evident, era încuiată. Ştia că nu avea niciun minut de pierdut, că trebuia să recupereze urgent seringa. Chiar se miră cum de poliția nu ajunsese aici. Probabil că nu aveau să întârzie prea mult şi poate că ar fi fost mai înțelept s-o lase baltă şi s-o şteargă. Să se roage ca polițiştii să nu dea de seringă sau să-şi închipuie că fusese abandonată de vreun toxicoman. Nu, nu aşa proceda poliția. Doar le cunoştea minuțiozitatea extremă. Sună la interfon.

— Da? răspunse o voce feminină. Cine este?

— Stau temporar la Henrik, la patru, şi mi-am uitat cheile.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Jakob. Sunt un prieten de-al lui Henrik. Puteți să-mi deschideți, vă rog?

Femeia închise. După câteva secunde de aşteptare, când era gata să-şi încerce norocul la un alt vecin, uşa scoase un zumzăit. O împinse şi intră. Casa scărilor nu era aşa cum şi-o amintea. Noaptea trecută păruse scoasă dintr-un film apocaliptic. Reflectând perfect starea lui de spirit haotică. Acum nu mai era decât o simplă casă a scărilor, scăldată de

soare şi prevăzută cu balustradă.

Ajungând înaintea uşii apartamentului, începu să se uite atent pe jos. Nimic. Nicio urmă de luptă, nicio seringă. Poate că o găsise cineva şi o aruncase la gunoi? Gândindu-se că aparţinea vreunui toxicoman care venise până aici pentru a se înţepa la adăpost de alte priviri. Ba nu, trebuia să fie sigur. Coborî scara. Nimic. Verifică de-a lungul balustradei. Dacă seringa căzuse, era posibil ca ea să fi ajuns la subsol. Se întoarse şi se opri la parter, apoi se aplecă peste balustradă pentru a se uita în jos. Acolo! Seringa era acolo, în echilibru instabil pe marginea unei trepte, în faţa uşii de la pivniţă. Se linişti. Până la urmă, poate că totul avea să se petreacă aşa cum fusese stabilit. Se apropie de uşa de la intrare pentru a arunca o privire afară. Vehicule ale poliţiei erau oprite în faţa imobilului. Agenţi în uniformă stăteau la doar câţiva metri de el, în stradă, şi îşi descărcau materialele. Pe moment, ceva îl ispiti să urce. Nu, în niciun caz aşa ceva! Ori ieşea din clădire şi dispărea până să intre poliţia, prefăcându-se că era un locatar oarecare, ori cobora la subsol. Oricum, seringa tot trebuia să o recupereze. Dacă nu, era pierdut. Optă pentru a doua variantă şi se repezi pe scară. Fără să aprindă lumina. Câteva secunde mai târziu auzi deschizându-se uşa de la intrare. Poliţiştii erau acum deasupra lui. Dacă ar fi dat peste el aici... în timp ce doi dintre ei urcau, ceilalţi rămaseră în hol. Se pregăteau să blocheze accesul spre apartament? Spre întregul imobil? Dacă aşa stăteau lucrurile, cum avea să mai iasă? Se lăsă pe vine şi pipăi pe întuneric în căutarea seringii. În clipa în care o simţi cu vârfurile degetelor, aceasta căzu în gol, aterizând pe planşeul betonat.

— E cineva acolo?

Poliţistul i se adresase unui coleg. Nu lui.

— Mă duc să verific. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi avut portar. Cel puţin ne-ar fi putut deschide apartamentul.

Luă seringa şi scrută subsolul, prin întuneric. Zgomot de paşi pe scară. Poliţiştii coborau. Nu avea niciun interes să mai rămână acolo. În câteva secunde ar fi ajuns în faţa lui şi i-ar fi cerut documentul de identitate. O apucă pe un coridor. În aer plutea un miros puternic de detergent şi de unsoare de lanţ de bicicletă. În spălătorie, maşina storcea rufele vibrând. Trebuia să-şi caute o ascunzătoare? Nu, trebuia pur şi simplu să iasă de aici. Trecu prin faţa boxelor cu grilaj la uşă. Începu să alerge. Poliţiştii ajunseseră deja în subsol, îi auzi vorbind. Nu erau prea departe. Sigur, încă nu îl reperaseră, însă câştigau teren şi, dacă nu avea să găsească o ieşire, până la urmă aveau să dea peste el. Coti la capătul coridorului. În sfârşit, o uşă. Nu mai era decât la un pas de salvare. Vocile din spatele lui se apropiau. Apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată.

21

Teatrul Regal. Ora 12:25

Pasajul August-Bournonville. Numele părea a se ivi de undeva, dintr-un trecut îndepărtat, dintr-o vreme în care potcoavele cailor răsunau pe pavaj, în care bărbații purtau jobene şi în care țațe bârfitoare trăncăneau pe treptele teatrului. Cu toate acestea, Niels nu fu întâmpinat nici de Oehlenschlăger[5], nici de Holberg[6] când trecu pragul Teatrului Regal, ci de paznic şi de o fată care se prezentă „Ida, responsabilă cu relațiile publice" şi care îi strânse rapid mâna cu vârfurile degetelor. De parc-ar fi fost regina Angliei, îşi zise Niels. Aşa să fie obiceiul pe aici?

— Sunteți aşteptat în biroul maestrului de balet.

Fata înainta cu pas rapid, aproape alergând. Niels se strădui să se țină după ea, făcându-şi, în acelaşi timp, o primă impresie asupra teatrului: la acea oră erau pe acolo mai mulți muncitori decât artişti. Muncitori ca pe vremuri, nu genul celor ajunşi milionari grație exploziei prețurilor în imobiliare, care vi se prezentau acasă în cămaşă albă, mulțumindu-se să ia câteva măsuri cu un boloboc laser înainte de a se evapora fără urmă. Nici vorbă. Acolo erau încă la mare preț berea pentru micul dejun, sandvişurile, grosolănia şi ierarhia masculină. Niels auzi cum era ocărât un ucenic: „Băi, ai puleşte-n loc de deşte sau ce?" Lucru care îi aminti de vremea când urma şcoala de poliție. Instructorii nu erau deloc comozi şi avea îndoieli că se schimbase ceva.

— Ida.

---

[5] Adam Gottlob Oehlenschlăger (1779-1850), poet şi dramaturg romantic danez, autorul imnului național al Danemarcei. (N.t.).

[6] Ludvig Holberg (1684-1 754), dramaturg, istoric şi filosof danez. (N.t.).

— Da.

— N-am putea merge un pic mai încet?

— Sigur că da, vă rog să mă iertați. E îngrozitor ce s-a întâmplat! adăugă ea ca pentru a justifica ritmul pe care îl impusese, de parcă ar fi fost suficient să te deplasezi rapid ca să scapi de realitate. Aveți cumva fobie de ascensor?

Niels zâmbi şi clătină din cap, în timp ce fata îl invită să vină în liftul atât de spațios, încât ar fi putut încăpea vreo cincizeci de persoane. Ida îşi ținea privirea în pământ.

— Ăsta este un ascensor?

— Trebuie să fie destul loc cât să încapă o targă. Ştiți cum este când un număr mare de oameni se adună la un loc, într-un spațiu strâmt.

— Şi nu orice persoane.

— Presupun că faceți aluzie la familia regală. Aveți dreptate, avem mai degrabă interesul de a-i încânta.

— Pe Diete Van Hauen ați cunoscut-o? întrebă pe nepregătite Niels.

Ida clătină din cap.

— Nu foarte bine. Cred că am stat de vorbă de două sau trei ori. De fiecare dată într-un cadru strict profesional. Era...

— Cum?

— Unele prim-balerine de acest nivel sunt un pic diferite de restul lumii. Trebuie însă spus că, în acelaşi timp, muncesc nebuneşte, se grăbi fata să adauge.

Ascensorul se opri.

— Vă rog să mă iertați. Nu am intenționat să spun nimic rău despre Diete. Vă asigur. Sunt foarte tulburată.

— Va rămâne doar între noi, o asigură Niels.

Un moment îi trecu prin cap să o bată prieteneşte pe umăr pentru a o linişti, numai că purta o bluză cu bretele şi îi străluceau pe gât picături de sudoare.

Biroul avea pereți de sticlă. Erau oameni care vorbeau la

telefon, având obligația să noteze anulările de bilete ori de spectacole, să trimită iarăşi costumele la curățat, să cheme dansatoarele de la celălalt capăt al lumii etc. Ida enumeră situațiile neprevăzute cărora trebuie să le facă față.

— Decesele sunt întotdeauna sursa a nenumărate complicații, îi explică. Dar suntem obişnuiți. Acum câțiva ani, un dansator care avea unul dintre rolurile principale a făcut infarct şi a murit în cabina lui. Pur şi simplu. Subit. A fi dansator într-o trupă ca a noastră presupune să dai în permanență tot ce ai mai bun. Şi se mai întâmplă ca organismul să cedeze. Ştiți că şi Thorvaldsen[7] tot aici a murit?

— Pictorul?

— Sculptorul, îl corectă, continuând însă imediat, pentru a evita ca nepriceperea polițistului să plutească prea mult prin aer: Şi mai sunt şi jurnaliştii...

Se pregătea să mai spună ceva, când fu întreruptă de un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu costum şi cravată, vizibil stresat:

— Ida!

Fata încremeni şi ezită o clipă între obligațiile profesionale şi loialitatea față de poliție.

— Ai dat de Kresten? Au început toți să-şi piardă răbdarea.

— Nu... eu...

— Ce-o să mai inventezi? Acum ai început să faci pe ghidul? o întrebă bărbatul pe un ton amenințător, fără să îi mai pese de asistență.

Niels se îndepărtă pentru a-i permite Idei să se apere, îi auzi şuşotind. Se apropie de un panou de afişaj. Diete Van Hauen. Numele îi era scris pe o bucată de hârtie care trona

---

[7] Bertel Thorvaldsen (1770-1844), sculptor neoclasic danez. (N.t.).

în vârful unei piramide făcute tot din astfel de bucăți, fiecare cu alt nume pe ea. Ca un arbore genealogic.

— Aici dansatorii şi dansatoarele pot consulta distribuirea rolurilor, explică Ida întoarsă lângă el.

— *Guisselle*[8]? citeşte Niels pe ton întrebător.

Rolul lui Diete era scris cu litere elegante. Ida îi corectă imediat pronunția:

— *Giselje.* Este numele personajului principal.

— Aşadar, ea deținea rolul principal.

— Exact. Înțelegeți de ce avem acum o groază de treabă pe cap.

— Nu ați renunțat la spectacol?

Ida se uită la polițist nevenindu-i să-şi creadă urechilor. De parcă i-ar fi adresat cea mai prostească întrebare pe care ar fi auzit-o în viața ei.

— Vreau să zic: îi puteți găsi o înlocuitoare într-un timp atât de scurt?

— Întotdeauna este prevăzută o dublură pentru rolul principal. Ca măsură de precauție. Altfel, am fi obligați tot timpul să anulăm reprezentații. Necazurile sunt ceva la ordinea zilei...

Se opri înaintea unei uşi.

— Am ajuns.

Niels privi dincolo de peretele de sticlă. Ceva nu se lega. Sommersted era aşezat de cealaltă parte a mesei, față în față cu doi bărbați. Amuțiră cu toții când Niels îşi făcu intrarea.

— Bentzon, îl prezentă Sommersted pe un ton aproape prietenesc.

Niels salută. Avea impresia că pe maestrul de balet îl mai văzuse la televizor.

— Alexander Flint, se prezentă acesta, strângându-i

---

[8] Pronunțarea daneză a titlului celebrului balet. (N.f.).

mâna.

Niels îl privi drept în ochi. Ochi simpatici. Dar şi... Şi cum? se întrebă Niels. Nu, în niciun caz trişti.

— Domnul Flint este directorul teatrului, preciză Sommersted.

— Mă scuzaţi, numele dumneavoastră nu l-am auzit, observă Niels încercând să prindă şi privirea maestrului de balet, care avea genele date cu rimel.

— Frederik Have.

— Ia loc, îl invită Sommersted.

Niels rămase totuşi în picioare şi, cu un semn discret al capului, arătă spre uşă.

— Acum?

— Da.

— OK. Domnilor, vă rog să ne scuzaţi o clipă.

Sommersted se ridică şi îl urmă pe Niels pe coridor, închise uşa în urma lui şi se uită prin peretele de sticlă la cei doi bărbaţi care aşteptau cuminţi ca nişte şcolari.

— Pariez că pică până la sfârşitul lunii, constată Sommersted fără umbră de compasiune în voce. E terminat.

— Cine? Maestrul de balet?

Sommersted aprobă cu un semn din cap.

— O să încerce el să mai reziste, dar a pierdut susţinerea directorului. Este prea mare presiunea. Presa va da pe spate de bucurie şi va profita de ocazie pentru a denunţa condiţiile inumane de muncă ce domnesc în trupa de balet. Maestrul va fi descris ca un incompetent şi nu se va putea baza pe director pentru a-l susţine. Flint nu va dori să se amestece şi nu m-ar mira ca peste puţină vreme să plece într-o călătorie până se potoleşte furtuna.

— Domnule Sommersted, încercă Niels să-l aducă înapoi la problema lor, am avut dreptate.

— În legătură cu ce?

— Nu a fost o simplă sinucidere. Anumite elemente...

— Dar ai văzut-o cu ochii tăi sărind!

— Vin de la Institutul Medico-Legal. Au găsit apă în plămânii şi sinusurile victimei.

— Apă?

— Da, apă sărată.

— Stai aşa, Niels, ştii foarte bine că nu s-a înecat.

— Pur şi simplu vă raportez ceea ce a constatat Rantzau. Apă în sinusuri. Deces prin asfixiere ca urmare a unei imersiuni prelungite. Altfel spus, înec.

— Dar e absolut incorect, doar a fost şi filmată aruncându-se de pe podul Dybbolsbro!

Niels continuă fără să se lase încurcat:

— După care a fost reanimată. Pe piept s-au descoperit urmele de arsură lăsate de defibrilator.

— Hai să nu ne grăbim cu concluziile, Bentzon. S-ar putea să se fi înecat în cadă, după care cineva a dat de ea şi...

— Aveți cumva acasă un defibrilator în baie? îl întrerupse Niels.

— Nu, dar...

— Şi vă curge apă sărată la robinet? Păi, nu, nu-i aşa? Ştim, cel puțin, dacă are cadă în baia de acasă?

Sommersted inspiră adânc. Până în acel moment, Niels nu îl văzuse îndoindu-se de ceva. În fine, da, poate că o singură dată, acum câțiva ani, când se certase în şoaptă, cu nevasta, în fața tuturor polițiştilor. De data aceasta însă chiar căzuse pradă îndoielii, zguduit de ceea ce tocmai aflase.

— Aşadar, afirmi că înainte de a se urca pe pod şi de a se arunca în gol, a fost înecată şi apoi reanimată? Am înțeles corect?

— Ați înțeles perfect. Iar faptele s-au petrecut cu doar câteva minute înainte de a sări. Altfel nu s-ar fi putut găsi atâta apă în sinusuri. Prin urmare, între timp a fost şi

reanimată.

— Şi cine a reanimat-o? întrebă Sommersted. Şi, mai înainte, cine a înecat-o?

— S-a refugiat în vârful podului fiindcă îi era frică de cineva. Tot spun asta încă de la început. Căuta pe cineva din priviri.

În timp ce Sommersted îşi cobora ochii în podea, Niels mai înfipse un cui:

— Diete nu şi-a pus pur şi simplu capăt zilelor. Cineva o omorâse cu câteva clipe mai devreme. Şi acest „cineva" era pe urmele ei.

— Bine, am înțeles.

După câteva secunde de tăcere, din birou se auzi o tuse nerăbdătoare. Niels deschise uşa.

— Aveți cumva un defibrilator în teatru?

— Un defibrilator? repetă maestrul de balet ridicând privirea.

— Da. Aveți cumva vreunul?

Directorul confirmă din cap:

— Regulamentul de securitate ne obligă să...

— Ați putea trimite pe cineva să-l aducă? îl întrerupse Niels.

— Pentru ce?

— Vă rog. Acum, imediat...

Directorul îi aruncă o privire înfuriată, oftă şi telefonă cuiva pe mobil. Niels închise uşa.

— Din acest moment putem considera că avem de a face cu o crimă, conchise.

Sommersted îl aprobă tăcut şi îşi lăsă din nou ochii în pământ. Niels continuă:

— Trebuie făcut tot ceea ce trebuia deja întreprins astă-noapte: cercetat locul, apartamentul...

— Cred că sunt deja acolo...

Niels îl întrerupse iarăşi:

— Şi strada pe care individul a urcat în fugă. Trebuie găsiți martori.

Sommersted continuă ideea:

— Trebuie reconstituit şi tot ceea ce a făcut Diete în cursul celor treizeci şi şase de ore de când nu a mai fost văzută. Cu cine a vorbit, cu cine s-a văzut...

— Să nu uităm de camerele de supraveghere, completă Niels.

— Trebuie verificat totul. Îl sun pe Leon.

Superiorul se pregăti să se întoarcă în birou după telefon, când Niels îl opri:

— Încă ceva: nu ştiam că vă cunoaşteți cu familia lui Diete.

Sommersted se întoarse şi se uită lung la Niels. Ai fi putut jura că era pe cale să-i tragă o pereche de palme. Să-l trimită la plimbare. Să-l dea afară din poliție cu şuturi în fund.

— Cartea de oaspeți, explică Niels. V-am văzut numele acolo. Ați fost pe la ei acum cincisprezece zile.

Superiorul aprobă încet din cap.

— Bentzon, haide să nu depăşim limitele anchetei, da?

Niels îl privi gândindu-se la ce se refereau, în cazul acela, limitele anchetei. O prim-balerină de cea mai înaltă clasă care, după toate aparențele, fusese înecată şi reanimată, după care se sinucisese aruncându-se de pe un pod şi al cărei ultim cuvânt fusese: „Echelon”. Un şef de la poliție prieten cu familia dansatoarei. O familie cu secrete. Dacă existau limite ale anchetei, atunci chiar îi era greu să le distingă.

— Niels, continuă Sommersted încet, pentru moment ne aflăm aici. Trebuie să îi obligăm pe maimuțoii ăştia doi să ne mărturisească tot ce ştiu. Intuiția îmi spune că există o persoană în teatrul ăsta care ştie din ce cauză a murit Diete. Bine?

— Bine.

— Prin urmare, cine eşti? întrebă Sommersted uitându-se întrebător la Niels. Poliţistul bun ori poliţistul rău?

— Cel rău, răspunse Niels deschizând uşa.

22

Cartierul Vesterbro. Ora 12:26

Vocile se apropiau. Trase încă o dată de uşă. Degeaba. Se întoarse şi o luă la fugă pe culoar. Ajuns la intersecție, aruncă o privire către celălalt capăt. Era riscant, ştia asta foarte bine, dar nu avea de ales. Doi polițiști se opriseră în fața unei uşi. Dacă reuşea să traverseze şi să pătrundă pe celălalt culoar, poate că dădea de o ieşire. Nu putea fi sigur, dar tot era mai bine decât să aştepte să fie ajuns din urmă şi luat la întrebări. Mai aruncă o privire. Polițiştii nu se uitau în direcția lui. I-ar fi de ajuns două secunde. Doar două secunde...

Pe neaşteptate, se stinse lumina. Acum! O zbughi şi traversă culoarul cât de repede şi de discret putu. Odată ajuns în cealaltă parte, îşi ținu răsuflarea. Lumina se reaprinse. Unul dintre polițiști găsise întrerupătorul. L-o fi văzut? Se uită împrejur şi observă o fereastră întredeschisă, în fundul unei încăperi pline cu biciclete vechi şi cauciucuri dezumflate. Uşa era deschisă. Dădu la o parte câteva biciclete şi un landou pentru a-şi croi drum până la fereastră, fără a-şi mai pune problema că făcea zgomot.

Se sprijini de o bicicletă care se răsturnă, antrenând o reacție în lanț. Se auziră voci – clar din pricina vacarmului – care strigau ceva ce nu înțelegea. Deschise larg fereastra prin care avea exact atâta loc cât să-şi strecoare corpul. Zgomot de paşi. Polițiştii soseau în fugă. Bărbatul puse un picior pe o țeavă, se sprijini pe coate, se ridică şi reuşi să iasă pe fereastră. Afară îl întâmpină lumina soarelui şi un miros plăcut de iarbă proaspăt tunsă. În sfârşit scăpase din clădire, de cealaltă parte a intrării, unde câțiva băieți jucau fotbal şi un ins îşi plimba câinele. „Calm”, îşi spuse. Trebuia să-şi stăpânească propriului instinct care îl îndemna să o ia

la fugă. Trebuia să-şi păstreze sângele rece. Dacă o rupea la fugă, ar fi atras atenția asupra lui. Mai bine era să meargă liniştit, să se îndepărteze de parcă nimic nu i s-ar fi întâmplat, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție. Dintr-odată, simți că îl înțepa ceva în palmă şi observă seringa pe care o strângea în pumn. Uitase de ea. O picătură de sânge i se scurse de-a lungul degetului mare. Aruncă o privire peste umăr. În câteva secunde, polițiştii aveau să țâşnească în fugă pe uşa imobilului.

23

Rigshospitalet. Ora 12:55

Şedinţa se poate relua, îşi spuse Hannah aşezându-se. Ca un judecător în sala de tribunal. Aşa că judecătorul îşi reluă dialogul interior. A ucide. A asasina. A executa. A lichida. A omorî. A împuşca. A răpune. A suprima. *A avorta.* De ce or fi existând atâtea cuvinte pentru a descrie un act atât de simplu? De acum, avea cuvântul avocatul apărării. Dar pe cine trebuia să apere avocatul apărării? Pe copilul care stătea să se nască sau dreptul lui Hannah de a dispune de propria viaţă cum credea de cuviinţă? Nu. Pe copil. Apărarea trebuia să fie purtătoarea de cuvânt a copilului. Iar procurorul avea să o reprezinte pe Hannah şi să se lupte pentru ca drepturile ei să fie respectate. Mai ales dreptul legitim la o viaţă liniştită.

Hannah îşi înmuie buzele în cafeaua pe care o luase de la automat şi se uită la cele trei femei care, ca şi ea, aşteptau liniştite să li se afişeze numărul de ordine pe micul ecran de deasupra ghişeului. Femei însărcinate, cu pântecele umflat, cu pielea dizgraţioasă şi chipul speriat din cauza durerilor neaşteptate, a sângerărilor, a absenţei semnelor de viaţă din partea fătului. Multiplele griji legate de sarcină nu îşi luau zi liberă. Din contră, era vorba despre nouă luni de coşmar neîntrerupt, după câte îşi amintea Hannah. Se uită şi la bărbaţii care se străduiau să-şi liniştească nevestele. Şi gândul o ducea la Niels. Singurul bărbat care se pricepuse să o facă fericită. Care reuşise să acopere în acelaşi timp şi rolul de iubit, şi de frate şi de tată. Altfel spus: singurul bărbat de care avea nevoie. Numai dacă nu s-ar fi întâmplat chestia asta, numai dacă ar putea avorta şi uita totul. Ar putea apoi să plece în călătorie în sudul Angliei sau la Veneţia, oraşul despre care Niels vorbea atât de des. Să facă

lucrul la care se pricepeau cel mai bine, adică să meargă fără un scop precis, fiindcă deja îşi atinseseră scopul. Se găsiseră unul pe celălalt şi, din acel moment, nu le mai rămânea decât să străbată lumea la întâmplare, mână în mână. Îi lipsea acum teribil, cu mirosul lui, cu pieptul pe care îi plăcea să-şi lase capul şi să îi asculte bătăile inimii. Privea ceva mai atentă sala de aşteptare în care domnea o atmosferă opresivă de fericire şi de angoasă. Ai fi zis că oamenii aceia se aşezaseră în primul rând al unei săli de spectacole pentru a asista cu religiozitate la naşterea vieţii. Locul se chema „clinică de obstetrică". După părerea ei însă, i s-ar fi potrivit mai bine denumirea de „poarta vieţii". Fireşte că era vorba despre biologie, despre cromozomi şi gene, dar nu numai despre atât. Mai erau şi cele ce nu se puteau explica, de pildă conştiinţa ori sufletul. Studiile demonstraseră că până şi cel mai mic fetus visa. Hannah citise câteva articole despre subiectul acesta. Dar ce ar fi putut visa? Visurile sunt generate de inconştient, susţinea Freud. Sunt expresia dorinţelor refulate de conştient. Prin urmare, se poate spune că până şi fetuşii de doar câteva săptămâni sunt dotaţi cu conştiinţă? Cu suflet? Că îşi visează viaţa anterioară?

Numărul treizeci şi doi. Mai erau încă două paciente şi îi venea rândul. În aer plutea miros de spital, de alcool, de transpiraţie, de produse de igienă. Hannah încerca să citească o revistă. Să-şi acorde un moment de pauză înainte de deschiderea următoarei şedinţe a procesului imaginar care se desfăşura atât de realist în mintea ei. Numărul treizeci şi trei. Procurorul luă cuvântul. Se referi la boala care, indiferent cum ar fi fost tratată, avea să dureze toată viaţa. Boala care, în anumite perioade, mai ales la începutul relaţiei cu Niels, ajunsese să dea înapoi până acolo încât se crezuse vindecată. Dar nu fusese decât o iluzie, o autosugestie de cel mai înalt grad. De acum însă era

conştientă că nimeni nu avea să reuşească să o vindece, era vorba despre o maladie rezistentă la orice formă de tratament medical, prea profund ancorată în ea, până la oase, până în sânge, până în gene, poate chiar până în suflet. Era contagioasă. Doar îl contaminase şi pe Johannes, fiul ei iubit. Ea îi inoculase maladia atroce care îl împinsese la sinucidere. Nebunia era ereditară.

Deseori, Niels încercase să o liniştească: „S-ar putea să vină şi de la Gustav. Din genele lui".

Numai că se înşela: Gustav avusese copii şi cu altă femeie, copii perfect sănătoşi. Ba chiar făcuseră studii strălucite. Nu, ea fusese de vină. Purta bacteria în ea şi uite că, acum, se pregătea să o mai transmită o dată, să dea viaţă unei fiinţe care nu va suporta să existe şi nu va visa decât la un singur lucru: să moară. Dar chiar îi va da viaţă? Blestemul ei nu era cumva acela că nu putea da viaţă, ci moarte? Aşa că nu avea ea dreptate, dacă nu cumva chiar obligaţia de a se proteja, de a apăra societatea şi de a îndepărta de un biet suflet teroarea de a cunoaşte iadul pe pământ?

Treizeci şi patru. Numărul ei începu să pâlpâie într-un roşu ameninţător. Se deschise o uşă şi o infirmieră tânără îşi făcu apariţia. Hannah se ridică şi merse către ea. Îşi strânseră mâna.

— Bună ziua, o salută infirmiera pe un ton vesel. Intraţi.

Medicul era un bărbat în vârstă, cu mină serioasă, care îşi ascundea partea de sus a figurii în spatele unei perechi impozante de ochelari cu lentile fumurii şi al unui breton stufos. Fără un zâmbet, o invită pe Hannah să ia loc.

— Aţi venit pentru o urgenţă? o întrebă.

— Da.

— Doriţi să avortaţi?

— Da.

Doctorul mormăi ceva.

— V-a trimis Naomi Metz?

— Da, este medicul meu curant.

— În câte săptămâni sunteți? se interesă medicul punându-şi ochelarii pe birou.

— În opt sau nouă. Poate mai puțin. Nu ştiu exact.

— Nu ați făcut ecografie?

— Nu.

— Ați consultat vreo moaşă?

Hannah neagă din cap.

— Oricum, vă vom face una acum.

Medicul îi atrase atenția infirmierei, care se duse să pregătească aparatul, în spatele unei perdele albe.

— Când trebuia să aveți ciclul?

— Nu am ciclu regulat.

— Nu sunteți la prima sarcină.

— Nu. Am mai avut un copil.

— Sarcina aceea a fost cu complicații?

— Nu.

— Ați născut prin cezariană?

— Da.

— De ce?

— Copilul nu era în poziția necesară. Nu se întorsese. Hannah realiză că şoptea. Fără îndoială fiindcă acesta era adevărul: viața lui Johannes se anunțase defectuoasă încă înainte de naştere. Copilul nu era modelat pentru a putea înfrunta realitatea dură a lumii noastre.

— Este o sarcină dorită?

Hannah ridică din umeri. Ce să răspundă? Da. Şi nu. Ambele variante ar fi fost corecte. Îşi dorea să aibă un copil, unul normal, care să nu îi moştenească boala, care să trăiască o viață minunată. Să facă un copil cu Niels? Da şi nu, nu era sigură.

— Pot să vă întreb de ce doriți să avortați?

Hannah ghici din tonul doctorului că apărarea îl chemase

la bară ca martor.

— Mă tem că i-aş putea transmite o maladie ereditară.

— Păreți totuşi sănătoasă.

Tăcere. Se priviră lung. Hannah simți că îl irita.

— Trebuie să vă atrag atenția că nu este vorba despre o intervenție lipsită de riscuri.

— Nici naşterea. Ba chiar cred că este vorba despre un risc mai evident.

Medicul nu luă în seamă comentariul.

— Şi că vă poate diminua şansele de a mai rămâne gravidă.

— De ce să mai rămân?

— Am obligația de a vă preveni. Aşa este procedura.

Infirmiera interveni:

— Mai trebuie să ştiți că va trebui să participați la ceea ce numim discuție de consiliere, în timpul căreia puteți pune orice întrebare doriți. Putem fixa întâlnirea pentru această după-amiază? Ce spuneți?

— Poate, se mulțumi Hannah să răspundă.

Doctorul continuă:

— Trebuie să aflăm cu precizie de cât timp sunteți însărcinată. Şi, mai ales, să ne asigurăm că nu este vorba despre gemeni. Ceea ce ar putea complica intervenția. Odată examinarea încheiată, veți primi o pastilă pe care va trebui să o luați diseară. Substanța pe care o conține contribuie la relaxarea colului uterin. Odată ingerată, avortul este pornit şi nimic nu îl mai poate opri. După care vă veți întoarce aici mâine-dimineață la ora zece şi vom proceda la expulzare.

— Chiar trebuie făcută ecografia?

— Da.

— Protestez.

Medicul şi infirmiera o priviră uluiți. Hannah clătină din cap. Procurorul era cel care protesta. Ecografia avea să îi trezească implacabil instinctul matern, în detrimentul

lucidității.

— Este absolut indispensabil să faceți ecografia dacă doriți să avortați.

Hannah nu răspunse, mulțumindu-se să se uite la infirmiera care, cu zâmbetul ei plăcut, o invită să se apropie.

— Nu ia decât un minut. Puteți trece în încăperea de alături pentru a vă scoate pantalonii şi chiloții. Arătă spre o uşă. După care vă întindeți pe pat.

Pe urmă trase un prezervativ pe o sondă pe care o unse cu o cremă. Hannah rămase o clipă încremenită pe scaun, de parcă nu ar fi auzit. Fără discuție, era ziua apărării. Judecătorul nu putea decât să se lase impresionat de imaginea fetusului viu. Chiar dacă era în alb-negru. Chiar dacă se dovedea imprecisă. Chiar dacă era necesar un efort de concentrare pentru a o interpreta. Nu trebuia în niciun caz să se întindă pe pat.

— Nu ia decât o clipă, repetă infirmiera. Trebuie doar să fim siguri că totul este normal.

24

Teatrul Regal. Ora 13:05

Cu crimele, ca şi cu accidentele, lucrurile stau cam la fel: cea mai mare parte survin acasă. Or, Teatrul Regal era casa lui Diete, îşi zise Niels luând loc pe scaun, lângă Sommersted. Urmă un moment apăsător de tăcere. Lui Niels nu îi luă prea mult ca să ghicească indispoziția directorului. Mâinile i se agitau continuu. Sommersted stătea picior peste picior, ca pentru a-i face să înțeleagă că dispunea de cât timp era necesar. Directorul se uită la ceasul de la telefonul mobil. Maestrul de balet îşi drese glasul. Pe gât îi apăruseră pete roşii. Perfect. Să-i lăsăm să mai clocească un pic, calculă Niels. Să îi facem să înțeleagă că nu vom ieşi din camera asta până când nu ne vor fi spus tot ce ştiu. Temperatura în birou era de cel puțin douăzeci şi cinci de grade. Sommersted nu se lăsă influențat de tăcerea celor doi. Din contră, era obişnuit să interogheze suspecții şi era vestit pentru că scotea totul până şi de la cei mai înrăiți criminali. Aşa că se simțea chiar în apele lui.

— Unde rămăsesem? întrebă Sommersted întorcându-se către Niels.

El era cel care trebuie să conducă interogatoriul, după cum se puseseră de acord. Fiindcă el era polițistul rău, iar Sommersted le va alerga politicos în ajutor, după ce subalternul îi va fi fiert bine la foc mic.

— Aşadar, în momentul morții lui Diete Van Hauen nu mai ştiați nimic despre ea de treizeci şi şase de ore. Am înțeles bine? Deci din după-amiaza zilei de 11 iunie?

— Treizeci şi şase de ore?

Directorul se uită la maestrul de balet. Evident nu era la curent cu informația. Frederik Have se scărpină pe gât.

— Exact. A plecat alaltăieri la ora 16 fix şi nu s-a mai

întors la repetiția de seară. Nu ne-a sunat ca să ne anunțe că va absenta.

— A fost ceva neobişnuit? întrebă Niels.

— A fost chiar de neconceput, cu doar câteva zile înaintea premierei, confirmă maestrul de balet. Sigur că am încercat să dăm de ea. Ba chiar cineva s-a dus în câteva rânduri şi a sunat la uşa ei.

— Cineva?

— Lea. Una dintre dansatoarele noastre care locuieşte la doi paşi de Diete. De altfel, tot ea o va şi înlocui în rolul Giselle.

— Nu i-a răspuns nimeni?

— După toate aparențele, nu era acasă.

— Aveți idee cam ce ar fi putut face în decursul celor treizeci şi şase de ore?

— Niciuna.

— Poate cunoaşteți vreo persoană cu care ar fi putut să fi fost.

Maestrul de balet clătină din cap.

— Sau la care ar fi putut suna?

— După cum v-am mai spus, nu suntem la curent cu lucruri din astea.

Sommersted îşi trase puțin mai în față scaunul şi interveni:

— Să trecem la altceva: experții noştri au descoperit urme de substanțe ilegale în sângele lui Diete Van Hauen. Printre altele ketamină, un anestezic care se prescrie în general pentru cai. Dar şi cocaină, amfetamine şi Ritalină. Altfel spus, suntem extrem de departe de medicamentele obişnuite precum aspirina sau pastilele pentru tuse.

Directorul îşi drese glasul şi se uită fix la maestrul de balet ca pentru a-l obliga să răspundă. Strategie de succes.

— Ce-ați vrea să vă spun? Nu ne putem totuşi supraveghea toți angajații.

— Ştiţi cumva dacă se droga?

— Avem un colectiv mare aici, explică cel întrebat. Compania noastră cuprinde aproape o sută de dansatori de diferite naţionalităţi.

Evită să se uite în ochii poliţiştilor. Directorul interveni:

— Nu trebuie să tragem concluzii pripite.

— Cum ar fi?

Have li se adresă din nou:

— Baletul poate fi comparat cu un sport de mare performanţă. O activitate care pune din greu la încercare trupul. Dansatorii se antrenează zi şi noapte. Am fost şi eu dansator. Evident, vom mai reveni la subiect, dar trebuie să vă informez că anul trecut am cerut o anchetă destinată să măsoare cât de mult foloseau angajaţii noştri substanţe dopante. Rezultatele ne vor parveni la toamnă. Vă reamintesc, de asemenea, că Universitatea Roskilde a publicat în 2005 un raport despre climatul din instituţiile de învăţământ superior artistic din Danemarca şi că şcoala noastră de balet nu era situată mai prost decât cea de cinema ori Institutul Literar, de exemplu. Aşa că ar fi nedrept să se afirme că nu facem nimic în această direcţie.

— Cine a spus aşa ceva? i-o întoarse Sommersted.

— Aşa vor interpreta jurnaliştii când vor afla că...

În sfârşit, directorul reacţionă fluturându-şi telefonul mobil:

— Din fericire l-am trecut pe silenţios, fiindcă deja am primit şase apeluri de când suntem aici. Sunt gata să se arunce asupra noastră.

Niels făcu semn că înţelege.

— Asta-i altă poveste.

Directorul se uită speriat la maestrul de balet.

— Diete Van Hauen, continuă Niels, a fost vreodată în mod vădit victima unui accident cardiac în urma căruia să fie necesară reanimarea?

— Reanimare?

Uimirea maestrului de balet păru sinceră.

— Din acest motiv ne-ați întrebat dacă avem vreun defibrilator? Doar nu vă închipuiți că...

Niels îi tăie vorba:

— Nu, nu e nicio închipuire, e o certitudine. Ştim că a fost reanimată cu doar câteva clipe înainte de a se fi aruncat de pe pod.

Tăcerea puse stăpânire pe încăpere. Dintr-odată, se auzi zgomotul traficului din piața Kongens-Nytorv, voci pe coridor şi paşi grăbiți.

— Vreau să fiu sigur că am înțeles bine ce ne-ați comunicat, reluă maestrul de balet. Vreți să spuneți că a mai murit o dată înainte de?...

— A mai murit o dată. Exact.

Directorul se ridică şi se duse la fereastră. Ca şi cum ar fi vrut să fugă din birou. Niels îşi drese vocea şi dădu scaunul înapoi.

— Părinții lui Diete ne-au declarat că nu mai avuseseră nici cea mai mică legătură cu ea de aproape şase luni. Prin urmare e firesc să vă întreb lucrurile acestea pe dumneavoastră mai curând decât pe ei. Aşadar: a făcut Diete vreun stop cardiac?

Maestrul de balet se ridică şi el.

— În niciun caz aici, la noi.

— Puteți fi sigur?

Tăcere. Maestrul de balet se uită la director, apoi întoarse ochii în altă parte. Situația era pe punctul de a-i scăpa de sub control. Deja mirosea a interogatoriu. Scutură din cap.

— Firește, era sub presiune, dar... Nu. Nu am auzit niciun moment vorbindu-se despre vreun stop cardiac.

Niels lăsă tăcerea să lucreze pentru el. Maestrul de balet continuă:

— Uitați cum stă treaba: meseria de balerină este extrem

de dură. Mai ales aici, la Teatrul Regal. Trebuie să dai în fiecare zi tot ce ai mai bun, dar nu suntem animale, suntem şi noi fiinţe omeneşti. Dacă ajunge cineva să fie victima unui stop cardiac...

Scutură capul. Sommersted deschise gura pentru prima dată după minute şi minute:

— Ei bine, dacă ajunge cineva să fie victima unui stop cardiac, ce faceţi?

Aici răspunse directorul. Superiorul superiorului.

— În astfel de cazuri procedura este aceeaşi în întreg regatul, normal, deşi poate că noi facem chiar un pic mai mult de atât. Medicii teatrului verifică zilnic pulsul, tensiunea, masează. Tratează... Deci, dacă cumva credeţi că...

— Nu credem absolut nimic, îl corectă Sommersted calm. Pur şi simplu încercăm să înţelegem de ce o prim-balerină de renume internaţional, frumoasă şi sănătoasă, se aruncă dezbrăcată, în miez de noapte, de pe podul Dybbolsbro.

Directorul dădu din cap şi se împinse uşor înapoi. Nu îşi dorea să fie amestecat în această chestiune. Telefonul îi vibră. Se uită întrebător la Sommersted, care îi făcu semn să răspundă. Convorbirea fu scurtă.

— Bine. Mulţumesc.

Fură singurele cuvinte pronunţate de director care închise şi se întoarse iarăşi către poliţişti.

— Doreaţi să vedeţi defibrilatorul?

— Da, confirmă Niels.

— Unul dintre cele două pe care le avem a dispărut. Sigur, este posibil să fi fost pus pe altundeva...

— Recunoaşteţi totuşi că este o coincidenţă dată naibii, îl întrerupse Niels ridicându-se.

Acum, legătura era stabilită. Legătura dintre Teatrul Regal şi moartea lui Diete Van Hauen. Voiau ori nu, directorul şi maestrul de balet aveau să fie implicaţi şi să le

fie pusă în discuție total ori parțial posibilă responsabilitate. După privirile lor cuprinse de panică, realiză că erau deja conştienți de ceea ce avea să urmeze.

25

Rigshospitalet. Ora 13:15

Procurorul avea să piardă. Era inevitabil. Hannah înțelese asta în clipa în care se întinse pe pat.

Simțind mâinile infirmierei palpându-i pântecele, Hannah descoperi răspunsul la o întrebare care o chinuia de o lună întreagă. Prin urmare, contactul fizic cu Niels o îngrețoşa. Evident despre el era vorba, despre săruturile, mângâierile, şi numai gândul la cel mai mic contact fizic cu el îi producea greață. Nu doar o dată fusese nevoită să-l plesnească atunci când se apropia pe la spate şi o săruta ori încerca să îi mângâie burta, brațele ori sânii. „Ce dracu' ai, lasă-mă-n pace!", îi venea să strige. Însă se abținea. Şi înghițea întreg dezgustul pe care îl resimțea.

— Puteți vedea acum embrionul.

Medicul i se adresă fără a o privi. Hannah zări lumina şovăitoare a ecranului.

— Iată-i şi inima care bate.

— Luminița aceea pâlpâitoare?

Hannah simți lacrimile umplându-i ochii.

— Da, aşa se văd bătăile inimii.

Infirmiera zâmbi.

— Acum vom măsura embrionul, îi explică. Astfel vom şti precis în ce lună sunteți.

Hannah nu o asculta. Întreaga atenție îi era concentrată asupra ecranului.

— Opt săptămâni şi două zile, conchise medicul. Sunteți însărcinată de opt săptămâni şi două zile. Ceea ce înseamnă că, dacă vreți să avortați medicamentos, trebuie să luați pilula cel mai târziu mâine-seară. Ulterior va fi necesar să ne gândim la intervenția chirurgicală.

Infirmiera îl atinse pe braț pe doctor şi puse degetul

undeva, pe ecran. Aparent, Hannah nu era obligată să vadă şi detaliul acesta. Medicul îşi aranjă ochelarii şi îngustă ochii pentru a vedea mai bine. Infirmiera mai indică odată cu degetul.

— Mda, fu tot comentariul specialistului, care îşi notă ceva.

Hannah se uită şi ea atentă la ecran. Când medicul i se adresă, văzuse deja pâlpâind şi cel de-al doilea punct luminos. Apărarea tocmai reuşise o lovitură de mare anvergură.

26

Teatrul Regal. Ora 13:17

Niels se ridică pentru a se dezmorți, în timp ce maestrul de balet se referi la medicul teatrului în încercarea disperată de a trece asupra altcuiva responsabilitatea stării fizice a dansatorilor săi. Niels reluă:

— Îl puteți suna pe domnul acesta?

— Este o doamnă. Se numeşte Caroline Christensen, îl corectă maestrul de balet.

— Mi se pare că este în concediu, interveni directorul.

— În concediu? Ce bine pică... De când este în concediu? se interesă Sommersted.

— Vom încerca să facem în aşa fel încât să puteți sta de vorbă cu ea chiar astăzi. Măcar la telefon.

Niels preluă şirul întrebărilor fără a le lăsa timp celor doi să se ascundă încă o dată în spatele considerațiilor de ordin tehnic precum medic, concediu sau număr de telefon:

— Diete avea o cicatrice pe tâmplă. Ştiți cum s-a întâmplat?

Nu răspunse nimeni.

— Poate că a avut un accident în copilărie? continuă Niels. Presupun că o parte din ea şi-a petrecut-o aici.

— Nu ştiu la ce vă referiți, răspunse Frederik Have. Nu îmi spune nimic lucrul acesta.

— Moral, cum se simțea? Avea suişuri şi coborâşuri?

Maestrul de balet ridică din umeri, grăbindu-se să vadă conversația încheiată.

— Era cumva instabilă emoțional? insistă Niels. Deprimată? Nelinişitită? Avea duşmani?

Tăcere. Maestrul de balet reflectă o clipă, apoi exclamă:

— Da. Era instabilă, isterică, angoasată, curajoasă, fantastică. Şi nu mai continui. Ca mai toți dansatorii. Se

aplecă puțin înainte: Uitați cum e: tinerii aceştia trăiesc împreună de pe la şase sau opt ani. Zi de zi, de dimineața până seara. Se antrenează împreună, transpiră împreună, plâng împreună, petrec împreună, se culcă unii cu alții, explică maestrul de balet cu voce stridentă.

În sfârşit, am ajuns unde doream, îşi zise Niels.

— Au luptat zi de zi pentru a fi cei mai buni. Pentru a se depăşi unii pe alții. Fără a-şi menaja eforturile. Şi în toți aceşti ani aproape că nu au cunoscut pe nimeni altcineva. Aici este ca într-un internat în care se stă douăzeci, douăzeci şi cinci de ani. Au renunțat la orice formă de viață socială, aşa că puteți compara ceea ce se întâmplă aici cu ceea ce se întâmplă într-o mănăstire. Tineri minunați care au trăit împreună toate situațiile imaginabile, care au avut aventuri unii cu alții, care... Făcu o pauză pentru a-şi regăsi suflul. Aşa că da, Diete avea şi duşmani. Fiindcă era una dintre cele mai bune. Provoca invidia, evident. Pe aici, gelozia nu este neapărat ceva rău. Din contră. Poate că exact defectul acesta este cel care îi incită să se autodepăşească în permanență.

Sommersted zâmbi şi îşi încrucişă mâinile. Din nou tăcere. Maestrul de balet se uită încurcat la director care întoarse privirea. Imaginea pe care subalternul o oferise despre Baletul Regal era aceea a unei secte înfricoşătoare care s-ar fi putut să-şi împingă unul dintre membri la sinucidere.

— V-a spus vreodată că se simțea urmărită?

— Niciodată, răspunse maestrul de balet.

— Vă spune ceva cuvântul Echelon?

— Echelon?

— Da. Acesta a fost ultimul ei cuvânt, înainte de a muri.

Maestrul de balet ridică din umeri şi îşi privi superiorul. Sommersted interveni pe loc, până să se pună de acord cei doi că nu erau la curent cu absolut nimic în acest sens.

— Avea cumva gânduri de sinucidere?

— Nu, e de neconceput, declară Have.

— De ce?

— Ei bine, fiindcă o cunoşteam perfect.

— Spuneți că o cunoşteați perfect, dar nu ştiți că avea o cicatrice pe tâmplă. Totuşi, nu era chiar atât de discretă, constată Niels. Ca să nu mai vorbim că nu ştiți nimic nici despre viața ei personală...

Maestrul de balet tuşi:

— A visat dintotdeauna să interpreteze rolul Giselle. Când mă gândesc la Diete, primele cuvinte care îmi vin în minte sunt *seriozitate* şi *profesionalism.* Presupun că nu jignesc pe nimeni dacă afirm că era una dintre cele mai bune trei dansatoare ale companiei noastre. Şi făcea parte din topul zece european. Pur şi simplu se prăbuşea sub numărul de propuneri venite şi de la New York, şi de la Balşoi.

Îşi desfăcu larg brațele.

— Profesional, îndeplinise visul a milioane de fetițe din întreaga lume. Şi încă nu ajunsese în vârful propriei performanțe. Lumea era la picioarele ei. De ce să fi vrut să se sinucidă?

— Viața nu înseamnă doar carieră, constată Niels.

— Ba, pentru o prim-balerină de acest nivel, da!

— Poate că tocmai aici e problema?...

Niels îl privi drept în ochi.

— Mai stăm mult? Vineri am o premieră.

— Vă spun ceva inițialele NMSB?

Cei doi conducători ai teatrului schimbară o privire.

— NMSB, repetă Niels. Avea o întâlnire astăzi la ora 16.

— Nu, nimic. Ora 16, în schimb, s-ar putea. Este ora la care luăm pauză, răspunse maestrul de balet.

Niels mai încercă o dată:

— NMSB. S-ar putea să fie un nume? Al unui kinetoterapeut? Al unui medic? Al unui iubit? Al unui coleg?

Al unui loc?

Sommersted îşi drese glasul:

— Iată cum vom proceda: Niels va rămâne câteva zile aici. Se întoarse către subordonat: Bentzon are harul de a vorbi cu oamenii. Chiar şi cu prim-balerinele.

Un surâs rar îi apăru pe buze. Maestrul de balet interveni:

— Chiar este necesar?

Directorul nu părea nici el încântat de perspectivă.

— Nu e cam excesiv? Doar v-am spus că Diete avea un comportament cât se poate de normal.

— Normal? ridică Niels tonul. Nu ştiu cum definiţi dumneavoastră normalitatea, însă dacă vi se pare normal ca dansatoarele să vă dispară, să fie ucise, apoi reanimate poate chiar cu ajutorul defibrilatorului din dotarea teatrului, atunci sunt pur şi simplu fericit că nu lucrez aici.

Tăcere.

— Evident, ar mai fi o soluţie, propuse Sommersted privindu-l pe Flint drept în ochi.

— Care?

Niels ghici în vocea directorului o undă de speranţă.

— Aceea ca toţi angajaţii Teatrului Regal să se deplaseze singuri la prefectura poliţiei ca să ascultăm ce au de spus. Unul după altul. Dansatori, bucătari, actori, îngrijitoare, maestru de balet, director.

Iată şi duşul rece.

Acestea fiind zise, Sommersted se ridică, îşi aruncă haina albastră pe braţ şi se îndreptă către ieşire. În momentul în care ajunse în cadrul uşii, se întoarse:

— Vă sugerez să adunaţi întreg personalul în aşa fel încât Bentzon să se poată prezenta.

27

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 13:20

Cum de a putut scăpa de poliție Vinovatul în toți aceşti ani? Nu încetez să-mi pun întrebarea. Lucru care îmi face tare rău. Doar nu indiciile lipseau. Aveau amprentele digitale, sperma, ADN-ul. În afara descrierii mele lacunare, dispuneau chiar de mărturia unuia dintre vecini, care îl văzuse ieşind din casă şi urcând în maşina care demarase în mare viteză. Nu era de ajuns? De altfel, nu m-am putut abține să nu fac observația în fața polițiştilor, câteva luni mai târziu. Zicându-le că sunt nişte idioți. Le-am reproşat că nu acordă suficient timp anchetei deşi, în adâncul meu, ştiam că greşesc. Evident, polițiştii făceau tot ce puteau mai bine. Urmăriseră toate pistele posibile, fără a fi reuşit să pună mâna pe Vinovat. Lucru mai degrabă rar. Cea mai mare parte a cazurilor de omor sfârşesc prin a fi elucidate. Am citit statisticile de la vremea respectivă. De acum, nu mai este cazul. Pentru mine şi-au pierdut orice sens în ziua în care am înțeles că ancheta despre uciderea mamei era în impas.

Stau iarăşi pe bancă, în parc. Căldura este aproape insuportabilă. O adolescentă tocmai a vomat în spatele unui copac. Câțiva băieți joacă fotbal. Şi-au făcut hainele ghemotoc, pe peluză, pe post de bare. Unul dintre ei țipă că este Messi. Habar nu am cine este Messi. Nu mai cunosc pe nimeni. Până şi cine sunt eu însămi habar n-am. Uneori mă trezesc în plină noapte şi mă privesc în oglindă. Pe întuneric. Mă întreb: cine-oi mai fi şi tu, Silke? întrebarea rămâne fără răspuns. Îmi apropii fața de oglindă cât pot de tare şi mă privesc drept în ochi, însă de fiecare dată mi se pare că mă aflu în fața unei străine şi mă îngrozesc. Poate din cauză că nu vorbesc. Tăcerea naşte voci noi în capul

meu. Fiindcă nu las niciuna să iasă vreodată din mine.

— Silke, nu te-ai gândit că ar fi trebuit să-ți dai cu cremă de protecție solară? îmi zice o infirmieră apropiindu-se. Poate că ar trebui să mergi un pic mai la umbră.

Se așază lângă mine, pe bancă. Îmi vorbește de parcă m-ar ști dintotdeauna.

— Cum faci de suporți căldura asta? mă întreabă surâzând. Sunt peste douăzeci și cinci de grade.

E nouă. Tânără și implicată în munca pe care și-a ales-o. Îmi place de ea. Îmi place mai ales de ochii ei care se uită la mine fără umbră de milă. Ăsta este cel mai rău lucru pe care mi-l pot face oamenii: să mă privească de parcă le-ar fi milă. Bineînțeles că știu că nu așa gândesc. Mă rog, ba da. Poate că le este milă de mine fiindcă mi-am pierdut mama în condiții dramatice. Dar, de acum, lucrul acesta ține de trecut, a venit vremea să mă îndrept spre altceva. Cam așa gândesc cei din jurul meu, ceea ce îmi convine.

— Mă lași să te iau puțin de mână, Silke? mă întreabă infirmiera.

Și o face. Doar o clipă. E prea cald ca să ne ținem de mână. Dar mă ține destul cât să-mi dea lacrimile. N-am ce face. Dacă se apropie prea tare de mine cineva, încep să plâng.

— Tocmai ne-a sunat polițistul, mă anunță. Vrei să treacă să te vadă?

Personal aș prefera să plece și ea. Fiindcă imaginea începe să prindă contur, cu încetul, în mintea mea. Cum se întâmplă de obicei în acest moment al zilei, orice aș face pentru a o evita. Îmi închipui uneori că asta trebuie să simtă cei cărora le țiuie urechile. Cu diferența, în ceea ce mă privește, că nu îmi țiuie urechile, ci o imagine îmi bântuie creierul. O imagine care refuză cu obstinație să dispară. Țiuit vizual. Așa am botezat fenomenul. Un proces care durează ceasuri întregi și în cursul căruia tot ceea ce mă

înconjoară pare a se risipi puțin câte puțin în fața imaginii mamei mele întinse pe podeaua din bucătărie. Moartă. A chipului ei. A privirii fixe, uluite, care pare a întreba: de ce eu? De ce a trebuit să mă ucidă? Pielea ei netedă, palidă. Sângele care îi desenează un soi de aureolă în jurul capului.

— Ok, Silke. Mă duc să-l sun.

Cine a făcut-o? Cine este Vinovatul?

— O să îi spun că poate veni să stea de vorbă cu tine. Chiar nu crezi că ar fi mai bine să intri şi să rămâi puțin la umbră?

28

Teatrul Regal. Ora 13:35

— Se adună toți în sala mare.

Ida îi aruncă lui Niels o privire plină de reproşuri.

— N-o să dureze decât o secundă. Vreau doar să mă uit un pic prin camera lui Diete.

— Vreți să spuneți în cabină?

— Doar două minute.

Traversară coridorul cu paşi grăbiți, urmați de la distanță de Sommersted, care discuta cu directorul.

— Mă ții la curent, Bentzon! îi strigă superiorul mimând un apel telefonic, înainte de a o lua pe alt coridor.

— Pe aici.

Ida trase cu ochiul la ceas şi acceleră pasul. Nu fu nevoie să îi arate cabina lui Diete. Lui Niels i se păru că ajunsese la locul unui accident auto care se produsese cu câteva zile mai înainte. Flori şi cărți de vizită cu mesaje de adio erau îngrămădite în fața uşii. O tânără cu ochii roşii tocmai depunea un buchet.

— Toate dansatoarele au dreptul la cabine personale? întrebă Niels.

— Doar solistele. Şi *guests.*

— *Guests?*

— Invitații din străinătate. Care vin şi dansează o reprezentație, după care se întorc la ei acasă.

— Dar ceilalți? Lucrează cu normă întreagă?

— Sigur că da. Altfel nu am putea vorbi despre o trupă, îi răspunse indignată, de parcă Niels s-ar fi pregătit să retragă licența teatrului.

„Te iubim" şi „Unei extraordinare prietene. Drum bun!" Niels fu nevoit să păşească peste cărțile de vizită cu mesaje şi peste flori ca să ajungă la uşă.

— Ar fi mai bine să ne grăbim, anunță Ida stresată, deschizând uşa. Suntem aşteptați.

— Vă rog să mă lăsați singur cinci minute.

Intră şi trase uşa în urma lui. Clanța nu se închise bine, aşa că o mai apăsă o dată. Acum se auzi declicul. Sunet lipsit de armonie. În jurul broaştei observă nişte zgârieturi. Urme de şurubelniță? De cuțit? Pe jos descoperi trei aşchii de lemn minuscule provenind cu siguranță de la pervaz. Uşa fusese forțată. De curând. Acum cel mult un ceas, dacă nu mai puțin.

Niels se sprijini cu spatele de uşă. Un vechi obicei al lui. Pentru o primă impresie. În încăpere se aflau un pat, un birou, o oglindă, o etajeră, un avizier. Cei de acolo îi ziceau cabină, dar era mai mult decât atât: vestiar, cameră de odihnă, birou privat. Da, era o încăpere personală.

— Tocmai m-au sunat. S-a adunat toată lumea şi ne aşteaptă, îi strigă Ida de pe culoar.

— Coborâți şi anunțați-i că sosesc în două minute. Nu vă faceți griji, găsesc eu drumul.

— Poftiți?

— Am spus că găsesc eu drumul.

O auzi oftând disperată şi, pentru o clipă, chiar îi fu milă de ea. Probabil că nu era uşor să lucrezi zilnic sub ordinele maestrului de balet.

Cineva a venit să recupereze ceva anume. Ia să vedem ce lipseşte.

Examină pereții. Erau acoperiți cu fotografii din spectacole de balet. *Lacul lebedelor, Silfida, Ritualul primăverii.* Evident, Diete repurtase un adevărat triumf şi nu doar o dată. Se apropie de avizier. Tăieturi din presă. „Mare clasă”, proclama un titlu. „Magia lui Diete Van Hauen”, spunea un altul. Cărți poştale. Fotografii cu prieteni. Niciuna de familie. Un citat din Cehov urmat de un emoticon zâmbăreț, înrămat şi cu geam: „Nu mă pricep

deloc la balet. Tot ceea ce ştiu este că, în pauze, balerinele put ca nişte cai". O aceeaşi fată apărea în mai multe fotografii. Frumoasă, cu plete negre. Într-una dintre imagini dansa alături de Diete. În alta, poza împreună cu ea în faţa Operei din Sydney. Amândouă zâmbeau larg. Verifică sertarele biroului. Totul era în ordine, nu fuseseră scotocite.

Intrusul a ştiut precis pentru ce a venit. El sau ea nu a avut nevoie să caute.

Privirea îi căzu pe etajeră. Balerini. Sute. Ambalaţi cu grijă în pungi de plastic. Un dulap. Când îl deschise, uşa scârţâi. Tutuuri. Vreo douăzeci de modele diferite. Şi, în plus, şi câteva identice. O oglindă. Truse de machiaj, antalgice de toate felurile, ulei de camfor şi alte comprimate: aspirină, ibuprofen, paracetamol.

De ce a intrat cineva aici prin efracţie? Ce o fi dispărut?

Verifică dulapul, lăsă degetele să îi alunece pe oţelul rece, bătu uşor în pereţi. Poate să fie vreo scobitură pe undeva? Biroul avu parte de acelaşi tratament. Sertare secrete? Nu găsi nimic. Inspectă apoi podeaua. O luă în patru labe. Parchetul era vechi. S-or fi putând ridica unele lamele? Se întinse pe spate şi se strecură sub birou. Nimic special în ceea ce privea placa de jos. Se întoarse la avizier. Examină minuţios fotografiile, apoi îl întoarse. Nimic. Îl ridică pentru a vedea mai bine în spatele lui. Tot nimic. Verifică flacoanele cu comprimate, deschizându-le unul după altul. Oare conţin altceva decât medicamente? Vreun mesaj?

— Trebuie să mergem, domnule Bentzon.

Ida se întorsese. Pentru prima dată sesiză în vocea ei o nuanţă de furie. Care-i stătea bine.

— Sosesc.

Niels se sprijini iarăşi de uşă şi scrută încăperea pentru ultima oară.

Hai, e ultima şansă. Ce lipseşte?

— Vă aştept pe coridor.

Ce a dispărut?

Oglinda. Se aşează pe scaun şi se uită. Acolo se aşeza Diete zilnic pentru a-şi contempla chipul, îşi zise.

Voi sări şi eu cu dumneavoastră.

Suprafaţa oglinzii era acoperită de un strat subţire de praf. Mai puţin într-un loc. În colţul din dreapta jos era un dreptunghi lipsit de praf.

Se ridică.

— A sunat Frederik. Vă aşteaptă cu toţii.

Ida era îngrijorată. Îl respecta mai mult pe maestrul de balet decât pe poliţie.

Niels nu răspunse. Privi iarăşi oglinda acoperită de stratul fin de praf cu excepţia micului dreptunghi din colţ.

— M-aţi auzit? Vă aşteaptă.

Păi, să aştepte, îşi zise Niels. Să înţeleagă că este ceva mai important decât premiera de vineri. Decât probele de costum, conferinţele de presă şi repetiţiile de seară.

— M-aţi auzit? Sunt toţi jos, în sală...

Cu vârful unui deget, Niels urmări conturul obiectului care fusese dezlipit. Patru colţuri. Deschise o cutie din metal care trona pe birou. Să fie din argint? în orice caz era un obiect rafinat, care strălucea uşor, ca luna dincolo de o pânză de nori. Pudră. Pudră albă. Aici se machia Diete înainte de ridicarea cortinei. Doar deschizând capacul, făcu să se ridice în aer particule fine. Niels se uită cum îi căzdeau la loc pe mână, pe birou, pe oglindă. Zona dreptunghiulară care, până atunci, fusese ferită de praf, se acoperi şi ea. Fulgi minusculi se lipiră de sticlă. Ceea ce dovedea că obiectul care se găsise acolo abia de fusese dezlipit. Despre ce o fi fost vorba?

— Nu am putea lăsa totul pe mai târziu? întrebă Ida aruncându-i o privire rugătoare. Mă sună încontinuu.

— Departamentul de relaţii publice nu se află cumva în drumul nostru?

— Dacă intenționați să stați de vorbă cu Kresten, vă avertizez că este extrem de nervos.

— Doar o clipă.

— Nu. Nu puteți face aşa ceva. Frederik o să turbeze.

Niels observă cât de mult suferea fata. Era îngrozită.

Era obişnuită să fie certată toată ziua, să i se tot reamintească faptul că aici era Teatrul Regal, vârful piramidei, aşadar, că mai sus de atât nu avea cum să ajungă şi că o a doua şansă nu avea să mai primească.

Niels încremeni. Ida mai făcu câțiva metri înainte de a realiza că nu o mai urma.

— Haideți!

— Ida, veniți încoace.

— Nu. Trebuie să...

— V-am rugat să veniți.

Se întoarse lângă Niels împotriva propriei voințe, încet, acesta scoase pistolul care de multă vreme nu mai ieşise din toc.

— Ştiți ce e ăsta?

— O armă de foc.

Niels schiță un zâmbet. Nu era momentul potrivit pentru glume. Acum se punea problema de a se face respectat.

— Acesta este un pistol. Încărcat. Cu totul altfel decât cele pe care le folosiți aici. Ştii de ce?

— Nu.

— Pentru că am dreptul să-l utilizez împotriva tuturor celor care îmi încurcă treburile. Când strig: „Stai!”, persoana somată trebuie să se oprească. Dacă nu, trag. Înțelegeți ce vă spun?

— Nu.

Îl privi atentă, stresată şi iritată.

— Aceasta înseamnă că trebuie să mă ascultați. Dacă nu, mă întorc la maşină după cătuşe, vi le pun la încheieturile mâinilor, vă duc la post şi vă arunc într-o celulă.

O clipă, Ida se uită la Niels zâmbind. *Păi, nu glumeşte?* După care zâmbetul îi îngheață pe buze şi coborî ochii în pământ.

— Vă rog să mă iertați.

— Începând de acum facem cum spun eu. Lăsați-l pe Frederik să aştepte. Îmi asum întreaga responsabilitate. OK?

— OK.

Acestea fiind zise, fata plecă mai departe. Merse până la capătul culoarului şi coborî scara. După care Ida se opri în fața unei uşi şi intră într-un birou unde un bărbat vorbea la telefon. Purta un ecuson pe care era scris „Kresten".

— Nu, nu avem fotografii cu ea în copilărie! exclamă furios. Şi chiar dacă am avea, nu vi le-am da!

Închise, se scutură ca un taur înfuriat şi ridică ochii spre Ida.

— Javrele astea de jurnalişti. Or să scrie cum li se scoală. Viața lui Diete va ține pagina întâi. Şi îți poți închipui sub ce unghi vor prezenta cazul. Mica prințesă nevinovată aflată în serviciul monstruosului Teatru Regal, maltratată până când şi-a pierdut cheful de a mai trăi. În alți termeni, vor pretinde că noi am omorât-o.

— Kresten.

— Ce mai e, Ida?

Fata se întoarse spre Niels.

— Domnul Niels Bentzon, de la poliția criminală.

— Da, bineînțeles. După cum vedeți, suntem un pic cam dați peste cap, răspunse la fel de puțin impresionat cum fusese şi Ida până când Niels îi fluturase pe la nas amenințarea cu cătuşele şi sejurul într-o celulă duhnind a sudoare şi vomă.

Niels se aşează pe marginea biroului şi îl privi adânc în ochi.

— Însă, desigur, este de datoria noastră să ajutăm poliția, adăugă Kresten. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Niels nu răspunse imediat, nu se grăbi, ci se uită atent la celelalte persoane din birou, care închideau telefoanele. O tânără se îndreptă în scaun şi opri MacBook-ul. Încet-încet, în departamentul de relații publice al Teatrului Regal se făcu linişte.

— Mă numesc Niels Bentzon. Sunt angajat al poliției criminale din Copenhaga. În decursul următoarelor zile, poate chiar săptămâni, va trebui să colaborați cu noi. Veți face tot ceea ce vă voi ruga fără a protesta. De acord?

Telefonul Idei suna încontinuu. Câțiva de „da" timizi se auziră din fundul încăperii.

— Dețineți documente de o valoare inestimabilă, care ne vor fi utile în cadrul anchetei. Pentru început, am nevoie de o fotografie a cabinei lui Diete Van Hauen.

Tăcere.

— În acest moment, aveți dreptul să vorbiți, preciză Niels.

Kresten luă cuvântul:

— Ce fel de fotografie? Una în care să apară şi Diete?

— Nu contează. Recentă, de preferință.

— Cea mai mare parte a fotografiilor noastre pentru presă au fost făcute pe scenă sau în sala de antrenament.

— Puteți verifica?

Kresten se întoarse către un tânăr al cărui birou era situat lângă intrare. Pesemne că este Casper al lor, îşi zise Niels. Un ins care crescuse lipit de computer şi pentru care informatica nu mai avea niciun secret.

— Jan, vezi dacă avem aşa ceva.

Jan dădu clic cu mouse-ul şi deschise un dosar care conținea fotografiile de presă ale trupei. Telefonul Idei sună din nou. Niels o auzi şuşotind.

— Da, sosim în două secunde.

Pe ecran începură să defileze fotografii cu Diete pe scenă. Într-una plutea în aer, cu ochii închişi, la câțiva centimetri deasupra mâinii unui dansator. Pe Niels gândul îl duse din

nou la noaptea precedentă, la muşchii ei întinşi, la tendoanele ieşite în relief, la întregul ei corp decis să facă saltul mortal. Cu eleganță. Fără teamă.

— Nu există, îmi pare rău.

— Sunteți sigur? Poate în fotografii private?

— Nu avem.

— Dar colegii?

— Nu ştiu. Ar trebui să îi întrebați pe ei, răspunse Jan, răzgândindu-se imediat: Pot să-mi iau eu această sarcină, dacă preferați.

— S-ar putea ca vreuna dintre colege să fi fost fotografiată în cabina lui Diete? îi sugeră Niels. Vreo prietenă? Probabil că era mai apropiată de unele decât de altele.

— Încearcă la Erika Scherling, propuse Ida, care rămăsese în spatele lor.

Încă vreo câteva clicuri şi pe ecran apărură fotografiile unei roşcate frumoase: pe scenă, în numeroase roluri prestigioase, în brațele maestrului de balet, în culise. Şi, în fine...

— Aici e. În cabina lui Diete. Vă convine?

Jan arătă cu degetul imaginea.

— A fost făcută acum o săptămână. În seara în care Erika şi-a serbat aniversarea. Oricum nu am putea-o utiliza, fiindcă toate dansatoarele sunt cu țigara în bot.

Niels examină fotografia. Diete era aşezată pe marginea patului, cu un pahar de vin în mână, pe când Erika, ținând țigara în colțul buzelor, se uita pe fereastră. Picăturile de transpirație le sclipeau pe piele. Însă nu acest lucru îi atrase atenția lui Niels. Nu. Ci oglinda din planul secund. Şi, mai ales, obiectul dreptunghiular din colțul din dreapta jos.

O carte poştală.

— Puteți mări imaginea? Vreau să văd cartea poştală.

Câteva secunde de tăcere. Niels simți cum Ida se apropia cu paşi mărunți. Jan acționă zoom-ul.

— Mai bine de atât nu se poate, îmi pare rău.

Niels privi atent. Cartea poştală era estompată. Doar culorile se distingeau. Alb şi albastru-deschis.

— Poate că fotograful a păstrat RAW-ul, comentă Jan.

— Ce este acela?

— Formatul de origine. Noi avem doar JPG-uri.

— Care e diferența?

Jan se uită lung la Niels, părând a se întreba dacă nu cumva îşi bătea joc de el.

— Diferența este la nivelul rezoluției imaginii, explică informaticianul. În sfârşit, RAW dispune de o rezoluție mai bună.

— Deci este o imagine mai detaliată, adăugă Ida.

— În acest caz, vă rog să luați legătura cu fotograful. Spuneți-i că îmi trebuie fotografia în...

—... format RAW, completă Jan.

Niels caută numărul lui Casper în telefon şi sună.

— De data aceasta putem merge? întrebă Ida.

Niels nu o băgă în seamă.

— Casper? Am nevoie de tine. Trebuie să ajuți un băiat pe care îl cheamă Jan să mărească un detaliu dintr-o fotografie. E de cea mai mare importanță. Ți-l dau.

Întinse mobilul tânărului. Ida spuse ceva legat de maestrul de balet, Jan îi explică lui Casper despre ce era vorba, însă Niels nu îşi auzi decât vocea interioară: de ce o carte poştală? Ce putea conține? Salutări din vacanță? O întâlnire? Un indiciu?

29

Cartierul Osterbro. Ora 13:45

Hannah vedea dublu. Vedea totul dublu. Două drumuri. Doi iubiți. O pereche de pantofi. Doi craci de pantalon. Două ființe în pântecele ei. O *crimă dublă.* O crimă care, indiferent de civilizație, ar costa-o cel puțin închisoarea pe viață, excluderea din societate, având să fie arătată cu degetul şi blestemată până la sfârşitul zilelor. Ce ar spune însă judecătorul?

Hannah realiză că oprise maşina. Deşi nu ajunsese acasă. Să fi tras pe dreapta doar pentru o țigară? Trebuia să se întoarcă peste puțin timp la spital pentru discuția de consiliere. De ce o fi acceptat? Şi acum, unde se afla? Ridică ochii. Centrul pentru Geogenetică, departament al Institutului de Biologie, de la Universitatea Copenhaga. Ce caut tocmai aici? se întrebă uitându-se la schelele care acopereau o bună parte a fațadei. „Fațadă". Un minut făcu tot soiul de asociații pe baza cuvântului acela. Ceva ce ascundea realitatea. Realitatea era că plănuia un dublu asasinat. Ei, nici chiar aşa, e deja un discurs demn de acei evanghelişti americani, opozanți sălbatici ai avortului, pe care europenilor le vine atât de greu să îi înțeleagă. Avortul nu este o crimă. De ce nu s-o duce acasă să se odihnească? O epuizaseră atâtea gânduri. Era nedormită. Trebuia să-şi revină. Ieşi din maşină şi fu orbită de razele soarelui. Simți o foarte plăcută senzație de irealitate. De parcă s-ar fi trezit în fața unui miraj. I se părea pur şi simplu ireal faptul că se afla aici. Şi la fel de ireal i se părea faptul că în pântecele ei băteau două inimioare. Senzația de irealitate o făcu să-şi vină în fire, îi dădu puterea de a intra în clădire, de a urca scările şi de a bate la uşă. Mai venise pe aici de vreo două sau trei ori cu Gustav, fostul ei soț pe cât de genial, pe atât

de odios care, ca mai toți ceilalți cercetători, nu contenea cu laudele la adresa tânărului specialist în ADN care, iată, apăru deodată în capul scărilor. Parcă era încă mai neglijent decât îl ținea minte. Avea ochii injectați, haine răpănoase, ba chiar duhnea a alcool.

— Eskild?

Bărbatul se opri şi o privi lung. Nu păru să o recunoască. Hannah începu să creadă că poate era mai bine aşa, că nu îşi mai aducea aminte de ea, poate astfel i se va putea confesa mai uşor. Bărbatul însă exclamă:

— Hannah Lund! Ca să vezi, era să nu te recunosc. Ce mai face Gustav? o întrebă strângându-i mâna. Tot la Vancouver este?

— La Toronto. Ai o clipă pentru mine?

— Sigur că da. Te previn însă că la mine e harababura de pe lume.

Deschise uşa biroului.

— Aseară am sărbătorit Crăciunul şi petrecerea s-a încheiat la mine în birou.

Râse. Un râs sec şi încărcat de alcool.

— Este o veche tradiție pe aici: se sărbătoreşte Crăciunul în iunie. Este o dată mai convenabilă pentru calendarul nostru.

A spune că în birou era harababură reprezenta un eufemism. Cu excepția computerului şi a rafturilor încărcate de cărți şi dosare, restul încăperii părea mai degrabă o tavernă. Pe birou se lăfăiau sticle de vin pe jumătate goale, cutii de bere şi scrumiere pline până sus. În aer persista mirosul de fum de țigară.

— Cam pute pe-aici, nu? constată bărbatul ducându-se să deschidă o fereastră. Aşa... la loc.

Arătă către o canapea pe care era întins un sac de dormit. Hannah îl dădu deoparte, se aşează şi se uită la el cum începea să debaraseze biroul de cadavrele sticlelor.

— Am auzit că te-ai întors la Institutul Niels-Bohr.

Musafira zâmbi şi ridică din umeri. Eskild veni în faţa ei. Chipul lui te trimitea cu gândul la Knud Rasmussen[9]. Pielea îi era de om trăit în mijlocul naturii, dar privirea, cea a unui om de ştiinţă.

— Am putea începe o colaborare, zise Hannah, între domeniul tău de cercetare şi al meu.

— Între ADN şi stele?

Ideea îl făcu să zâmbească.

— De asta ai venit?

— Ei, treceam prin zonă... răspunse Hannah întorcând capul către fereastră.

— Ai început să te întrebi de unde venim şi încotro ne îndreptăm? Atât universul, cât şi omenirea?

— Exact, îl aprobă, înţelegând că mica ei minciună introductivă nu o ajutase cu nimic să abordeze subiectul care o adusese de fapt aici.

— Şi te gândeşti la o cooperare ştiinţifică sau la o manifestare de genul *Noaptea culturii?*

— Poate că la amândouă. Deci şi de unde venim, şi unde ne ducem?

Eskild se uită intrigat la Hannah, însă intră în jocul ei, evocând cei dintâi *homo sapiens:*

— Am făcut progrese enorme în decodarea materialului nostru genetic. Suntem, de acum, în măsură să răspundem la întrebări precum: Cum a evoluat omul? Aparţinem cu toţii aceleiaşi rase ori există între noi mai multe diferenţe decât ne-am putea închipui? Am făcut însă progrese în special în sensul viziunii noastre asupra expansiunii umanităţii pornind din Africa ecuatorială. A stadiului în care ne aflam în epoca respectivă. Chestii de genul ăsta. Concluzia este că

---

[9] Knud Rasmussen (1879-1933) a fost un explorator danez care, în cursul expedițiilor sale, a studiat cultura inuită (N.t.).

specia noastră a fost întotdeauna foarte activă pe plan sexual. Primii *homo sapiens* şi-o trăgeau ca iepurii cu neanderthalienii.

Hannah nu comentă.

— Ştiai că în America de Nord exista populație de origine europeană la sosirea indienilor? Nimeni însă nu vorbeşte despre acest lucru. Mai ales urmaşii amerindienilor care şi-au construit identitatea pe faptul că i-au deposedat pe aceştia de pământurile lor.

— S-ar zice că este vorba despre un subiect sensibil.

— Dacă am devenit om de ştiință, nu am făcut-o nici pentru a-mi spori numărul de prieteni, nici pentru a îngrăşa rândurile celor din tagma corectitudinii politice.

Hannah realiză că acest gen de conversație nu îi va oferi nicicând ocazia de a aborda subiectul care o preocupa.

— M-aş bucura să-ți aflu părerea despre un alt subiect, îi mărturisi.

— Mă aşteptam eu.

Hannah tuşi. Era rândul procurorului să-şi cheme martorul la bară. Un martor cu greutate. Unul dintre cei mai mari specialişti ai țării în materie de ereditate, ADN, transmitere a maladiilor pe această cale.

— Am o prietenă care doreşte să avorteze de teamă că ar putea aduce pe lume un copil anormal. Fiindcă există bolnavi mintal în familie, înțelegi?

Eskild se mulțumi să aprobe din cap. Hannah continuă:

— Se teme că nou-născutul ar putea să moştenească acea maladie.

— Despre ce este vorba? Despre schizofrenie?

— Exact. Consideră că este ereditară. Îi este îndreptățită îngrijorarea?

— Factorii ereditari joacă un rol important în transmiterea tulburărilor bipolare. O ştim de multă vreme. Acum mai multe zeci de ani, unii cercetători au încercat să

descopere ceea ce numiseră „larva schizofreniei”. Astăzi ştim că lucrurile sunt cu mult mai complexe. În joc intră mai mulți factori. Printre altele, depinde de capacitatea creierului de a asigura echilibrul între principalii neurotransmițători: dopamina, noradrenalina şi serotonina. Însă cea care pune probleme este în special dopamina.

— Cui datorăm factorii ereditari?

— Este exact problema care se dezbate în acest moment. Sunt suspectate mai ales genele COMT ŞI NRG1 că ar acționa asupra metabolismului dopaminei la nivel cerebral şi, în consecință, asupra stării psihice a persoanei.

— Statistic vorbind, care este cifra de risc?

— Nu-mi vin în minte cifrele exacte, dar, dacă îmi amintesc bine, riscul pentru o femeie sănătoasă să dea naştere unui copil schizofrenic este de 0, 9%, față de circa 20% în cazul unei femei care suferă ea însăşi de această boală.

— Aşadar, unu la cinci. Prietena mea aşteaptă gemeni. Asta ar însemna 40% risc?

— Sau că are de două ori mai multe şanse de a aduce pe lume un copil sănătos. E ca în cazul paharului pe jumătate plin. Totul depinde de punctul de vedere.

— Ai dreptate. Numai că 20% mi se pare un argument puternic în favoarea avortului.

— Depinde.

— Ce vrei să spui?

— Nu e de exclus varianta conform căreia o viață de depresiv merită totuşi să fie trăită.

Îi prinse privirea. Nu cumva îşi dăduse seama? Cercul cercetătorilor din Danemarca era o lume mică. Nu ar fi fost cu neputință ca Eskild să fi auzit vorbindu-se despre ceea ce i se întâmplase lui Johannes.

— Dar sufletul? întrebă Hannah pe neaşteptate.

— Sufletul? Mă gândesc la el doar când reflectez asupra

morții. În rest, nu mă interesează.

Musafira zâmbi.

— Prefer să cred în lucrurile pe care le pot observa la microscop sau cu care mă pot măsura într-un fel sau altul. Prin dovezi. Elaborezi o teorie, pe urmă te străduiești să o dovedești. Invers...

Ezită, și Hannah interveni:

— Invers, abia acum înțelegem până unde se întinde ignoranța noastră.

— Cum a zis Socrate.

— Pe bune?

— De fapt, cred că era mai degrabă oracolul de la Delphi. Adică afirma că el era cel mai înțelept dintre înțelepți fiindcă era singurul care își dădea seama de propria ignoranță. Iată de ce prefer să vorbesc despre ignoranță decât despre suflet sau despre Dumnezeu.

— Și eu.

— Ar putea asta să fie o temă a *Nopții culturii*? glumi gazda.

Hannah profită de ocazie pentru a încheia discuția așa cum o începuse, cu ideea cooperării între cele două institute. Idee care, firește, nu va vedea niciodată lumina zilei.

— Păi, sigur că da, ar fi o temă excelentă.

— Universul, sufletul, originea vieții, enumeră Eskild ridicându-se. De altfel, suntem departe de a fi doar ADN. Mai avem ceva în plus. Poate că exact lucrul ăsta îl numim suflet. Cum știu păsările migratoare unde să se ducă? Le este înnăscut simțul de orientare? Cam asta consideră toată lumea. O știm grație experienței cu un pui de cuc orfan, care nu și-a cunoscut niciodată părinții. Cu toate acestea, nimic nu l-a împiedicat să-și găsească drumul până în Coasta de Fildeș, ca toți ceilalți pui de cuc de pe fața pământului. Numeroase păsări migratoare au fost echipate

cu emițătoare şi, cu cât au fost studiate mai intens, cu atât ne-au uimit mai mult. Cum de ştiu toate cele necesare? Dacă este ceva înnăscut, cum să numim fenomenul? Suflet?

— Şi în care parte a corpului ar locui, în acest caz, sufletul?

— Şi din ce să fie făcut? adăugă el.

— Se presupune că tu nu pui întrebări, ci oferi răspunsuri.

Bărbatul tuşi şi surâse.

— Nu e drept, dacă ne gândim la cât am putut bea ieri.

Şi din nou râsul lui sec.

— Iartă-mă.

Hannah se ridică.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

Să fi fost martorul acuzării sau al apărării? Poate că al ambelor? Da, reprezenta şi procurorul, atunci când afirma că nebunia este o maladie ereditară, şi apărarea, întrucât considera că oricum lucrul acesta nu justifica recursul la avort. Dar, la drept vorbind, ce ştia despre nebunie? Să fie nebunia o boală atât de înfricoşătoare, încât să fie mai bine să ucizi un nevinovat decât să-ți asumi riscul de a aduce pe lume o ființă infectată? în ceea ce o privea, ea va fi călăul. Nu exista niciun motiv de a fi numită altfel. Îşi băgă mâna în buzunar. Pilula tot acolo era. Pilula otrăvitoare care, diseară, îi va folosi pentru a-şi ucide copiii.

30

Teatrul Regal. Ora 13:48

Aceasta este răzbunarea maestrului de balet, se gândi Niels. Pentru că îl lăsase să aştepte cu tot cu dansatorii lui, pentru că îl făcuse să asculte tocmai pe el, care era obişnuit să dea ordine. Niels îl remarcă imediat ce ajunse, cu mâna lui triumfătoare şi zâmbetul rezervat pe care îl afişa. Maestrul de balet ştia că scena avea un efect de intimidare. Scena mare. Cortina era ridicată şi Niels se trezi în faţa unei mulţimi de scaune goale, a ornamentelor aurite din lemn şi a fosei orchestrei. Trupa era adunată într-un colţ al sălii. Se privi în ochi cu maestrul de balet care nu renunţă nicio clipă la surâsul său triumfător. Directorul luă loc în fundul sălii, ca pentru a sublinia distanţa, ca pentru a spune: „Nu am nimic de-a face cu toată chestiunea asta". Niels parcurse cei douăzeci de metri care îl despărţeau de marginea scenei, observând aţintite spre el priviri curioase ori temătoare. Grupul era alcătuit din copii, femei şi bărbaţi, poate vreo optzeci de persoane în total. Îşi drese vocea. Maestrul de balet nu intenţiona să îi vină în ajutor.

— Mă numesc Niels Bentzon şi lucrez la...

Cineva îl întrerupse:

— Nu puteţi vorbi mai tare? Nu se aude.

Niels se apropie mai mult de trupa Baletului regal, care era adunată în faţa lui.

— Mă numesc Niels Bentzon. Acum mă auziţi? Niciun răspuns. În primul rând, o minionă înclină uşor capul şi îl privi. Un ins începu să caşte.

— Lucrez la poliţia criminală, încă o întrerupere:

— Dumneavoastră aţi încercat să o opriţi pe Diete? Niels încercă să localizeze vocea. Semănau toţi între ei, de parcă ar fi ajuns în China.

— Eu...

Iarăşi fu întrerupt:

— De ce nu aţi putut-o salva?

Întrebarea era pusă de o fetiţă. De una dintre cele mai mici. Poate că nici zece ani nu avea. În mod normal, Niels nu ar fi răspuns. Cu toate acestea, îşi auzi vocea încordată şi tremurătoare zicând:

— Eu... Mda, eu... Există persoane care nu pot fi salvate. Murmure în sală.

— Ceea ce vreau să spun este că... Niels îşi căută cuvintele: Nu am putut stabili dialogul cu ea.

Vorbele i se înecară în zgomotul sălii.

— Vă rugăm să ne iertaţi, domnule agent, interveni maestrul de balet. Pe aici eşecul este un lux pe care nu ni-l putem permite. Pentru noi este de neconceput. Şi asta seară de seară. An de an. Secundă de secundă.

Dintr-odată se făcu linişte. Niels îşi drese iarăşi glasul. Dacă rata şi următoarea luare de cuvânt, pierdea orice speranţă că s-ar putea face respectat de oamenii aceia. Trase adânc aer în piept.

— Credeţi că Diete s-ar fi putut sinucide exact din acest motiv?

Nu răspunse nimeni.

— Ştiu că i se încredinţase rolul principal. Credeţi că presiunea ar fi putut-o face să cedeze nervos? Tocmai fiindcă ştia că nu avea dreptul să greşească?

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Le putea citi în priviri că îl considerau duşmanul lor. Pentru o clipă se gândi la Agatha Christie şi la faptul că în acel grup aparent atât de unit exista cel puţin un individ ori o individă care ştia precis de ce se omorâse Diete. Care intrase prin efracţie în cabina ei chiar în acea dimineaţă. Şi care avea ceva de ascuns. Drept care ridică tonul, hotărându-se să o ia încă o dată de la capăt.

— Mă voi strădui să fiu scurt. După cum v-am mai spus, mă numesc Niels Bentzon şi sunt angajat al brigăzii criminale a poliţiei din Copenhaga. După cum aţi aflat cu toţii, trupa dumneavoastră de balet a fost lovită de o dramă îngrozitoare, care nu mă îndoiesc că v-a tulburat profund. Desfăşurarea evenimentelor s-a dovedit a avea însă destule zone întunecate, pe care ne dorim să le lămurim. Iată de ce voi petrece următoarele zile în mijlocul dumneavoastră, în încercarea de a înţelege mai multe despre împrejurările morţii ei. Prin urmare, intenţionez să stau de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră, în special cu cei care au fost mai apropiaţi de Diete. Cu toate acestea, dacă deţineţi informaţii susceptibile să ne ajute în cadrul anchetei, vă rog să nu ezitaţi să ni le comunicaţi. Uneori, chiar şi aparent cele mai banale detalii se pot dovedi hotărâtoare, de pildă o schimbare de comportament, în ultima vreme, apariţia cuiva care o speria, un lucru pe care încerca să-l ascundă, noi relaţii... Totul ne poate fi util. Aveţi întrebări?

Cei prezenţi intrară în priză. Era ca o descărcare de electricitate. Sala se umplu de şoapte.

— La ce vă referiţi mai exact când spuneţi că există nişte zone întunecate? Bănuiţi că ar fi putut fi victima unei crime? Un tânăr dansator luase cuvântul, uitându-se insistent la Niels. Ce vă face să credeţi că a fost o crimă?

— Scopul nostru este să strângem maximum de informaţii în aşa fel încât să putem reconstitui desfăşurarea evenimentelor cât mai exact cu putinţă, răspunse Niels. Pentru a o face, contăm pe dumneavoastră.

— Credeţi că BDSP are vreo legătură cu acest caz? se interesă o dansatoare.

Niels întoarse ochii spre maestrul de balet, care se mulţumi să ridice din umeri, justificându-se:

— I-am întrebat doar dacă aveau idee ce o fi însemnând acel SUDB.

Niels trase aer adânc în piept.

— Corect. Diete avea notat pe mână o întâlnire stabilită pentru astăzi. NMSB. Vă spun ceva aceste patru litere?

Tăcere. O clipă, o femeie păru să dețină răspunsul.

— În ordinea N... b...?...

— NMSB, o corectă Niels. Patru litere. În această ordine. O întâlnire, probabil. Cu un coleg sau cu o colegă? Un iubit?

Cineva râînji.

— Avem dreptul să ştim dacă suntem ori nu în pericol, interveni iarăşi tânărul. Este posibil ca vreunul dintre noi să fie următoarea victimă?

Agitația mai urcă o treaptă. În primul rând, o fetiță izbucni în plâns. Profesorul de lângă ea o luă în brațe pentru a o liniști.

— Totuşi, s-a aruncat de pe pod.

Un alt tânăr, din ultimul rând, ridică şi el vocea:

— Fără îndoială s-a sinucis. De ce a deschis atunci poliția o anchetă?

— Nu pot comenta.

Niels se grăbi să arunce către adunare o privire pe care o învățase de la Sommersted, anunțând că terminase ce avea de spus, că nu mai dorea să fie întrebat nimic şi că venise timpul să se întoarcă fiecare la treburile lui. Drept care, trupa se împrăştie. Unii se îndreptară către maestrul de balet pentru a-i cere explicații, alții către uşi. Telefonul lui Niels sună. Era Sommersted.

— Bentzon sunt.

Superiorul trecu direct la subiect:

— Imobilul în care locuia Diete se află chiar în fața unei bănci, aşa că uşa de la intrarea principală intră în raza camerelor de supraveghere ale acesteia. A fost filmată când se întorcea acasă, dar apoi, nimic. Deci, dacă nu a utilizat scara de serviciu, s-ar zice că nu şi-a părăsit apartamentul timp de treizeci şi şase de ore.

— S-ar zice?

— După cum ți-am spus, nu se poate exclude posibilitatea de a o fi luat pe scara de serviciu. Plus că imaginile sunt destul de neclare.

— Se vede cineva care ar fi putut veni la ea? Agresorul?

— Mai multe persoane se duc şi vin. Le-am identificat pe toate. Cu excepția unui bărbat.

— Când a apărut?

— Cam la jumătate de oră de la întoarcerea acasă a lui Diete. Pe 11 iunie la 16:58 o vedem sosind şi lăsându-şi bicicleta în fața intrării. La 17:31, individul apare şi sună la interfon.

— La ce oră a plecat Diete de la teatru?

— La 16.15.

— Aşadar intervalul este 16:15 – 16:58, repetă Niels gândind cu voce tare. Cu bicicleta nu ai nevoie de patruzeci şi trei de minute pentru a parcurge distanța dintre Teatrul Regal şi apartamentul din Vesterbro.

— S-ar putea să nu fi venit direct.

— A văzut-o cineva în acest răstimp?

— Nu, după câte ştim.

— După care nu şi-a mai părăsit apartamentul timp de...

— Circa treizeci şi şase de ore. Cel puțin aşa se pare. Cred că individul a sunat la interfon la o jumătate de oră după ce a ajuns Diete acasă, i-a deschis şi a rămas la ea în tot acest timp.

— Vreți să ziceți că a sechestrat-o?

— Mi se pare scenariul cel mai plauzibil.

— Avem semnalmentele lui?

— Nimic bun de folosit. Suspectul ține în permanență fața întoarsă, de parcă ar şti că este filmat. În orice caz, este conştient de risc. Are cam un metru optzeci şi cinci. Blond sau şaten-deschis. Blugi, haină de culoare deschisă, albă poate, geantă maro în mână. Evident, se verifică în baza de

date, însă mă îndoiesc că vom reuşi să-l identificăm cu atât de puține elemente.

— Se vede când ea iese în fugă?

— Da, este filmată ieşind în fugă din imobil, goală, cu un ins pe urmele ei. Calitatea imaginilor este însă şi mai proastă.

— Spuneți că insul avea o geantă la venire?

— O avea şi când a ieşit. Un soi de ghiozdan din piele. Sau o geantă medicală.

— În imaginile video de pe pod, în cele difuzate la ştiri, în ale camerelor de supraveghere ale gării nu se vede niciun bărbat cu o geantă de piele în mână?

— Din păcate, nu. Pesemne că s-a pierdut în mulțime. Dacă era acolo.

— Să-l fi cunoscut? se întrebă Niels. Pur şi simplu ea să-l fi lăsat să intre?

— Da, fără discuție. Insul a apăsat pe buton, a vorbit la interfon şi uşa s-a deschis. De parcă ar fi fost buni prieteni.

— Vreun coleg?

— Nu e exclus.

— Aşa s-ar explica şi de ce ştia că o poate găsi acasă la ora respectivă.

Sommersted tăcu. Niels continuă:

— Un bărbat relativ tânăr, îmi închipui. Fără familie.

— De unde poți să...

— Simplă deducție. Petrece la ea treizeci şi şase de ore. Un tată de familie nu poate lipsi atât de mult fără o motivație serioasă.

— Cred c-o iei cam prea repede, Bentzon. Individul ar fi putut foarte bine să fi utilizat şi scara de serviciu. Informațiile sunt încă prea disparate. Încearcă să afli mai multe şi sună-mă mai târziu.

Ida apăru în spatele lui Niels, privindu-l curioasă.

— Cum se numeşte dansatoarea care a preluat rolul lui

Diete?

— Lea?

— În ce relații erau? Se înțelegeau bine?

Fata aruncă o privire peste umăr.

— Nu prea s-ar zice...

31

Cartierul Norrebro. Ora 14:02

Peter V. Jensen. Citi numele iar şi iar, de parcă aceste câteva litere ar fi conţinut cheia prezenţei sale în acel loc, într-o zi caniculară, la volanul maşinii, împietrit şi obosit. Peter va fi următorul. De data aceasta nu va mai fi la fel de uşor cum fusese cu Diete, care aproape că i se oferise pe tavă.

Verifică adresa: Peter V. Jensen, strada Esromgade, numărul 12. Da, ajunsese la adresa dorită. „Jensen, etajul 4, la dreapta", era scris pe plăcuţa de la uşă. Pentru moment, Peter nu era acasă.

Înghiţi două comprimate de cofeină şi luă un gât de Coca-Cola, ca să i se ducă mai bine pe gât. Ar fi preferat-o pe Hannah Lund. Numărul de telefon nu îi apărea însă în anuar, iar la Institutul Niels-Bohr, unde lucra, fusese refuzat hotărât când le ceruse adresa. Căutase şi pe site-ul consacrat experienţelor morţii iminente, lumii celeilalte, dar nici pe acolo nu o cunoştea nimeni. Sau, mai degrabă da, era cineva care o cunoştea, însă din păcate refuzase să îi comunice numărul ei de telefon. Cineva pe nume Agnes Davidsen, o fostă moaşă care ajunsese membră a UISEMI – Uniunea Internaţională pentru Studierea Experienţelor Morţii Iminente. Îşi petrecuse ceasuri după ceasuri în faţa ecranului computerului citind articole şi urmărind filme pe net. La început era ca mai toată lumea, considerând că EMI erau produsul unei încercări a creierului de a îmblânzi perspectiva morţii, printr-o ultimă tresărire halucinatorie. Numai că erau atâtea cazuri inexplicabile, precum acela al bărbatului care, aflat în moarte clinică, îşi întâlnise sora biologică pe care nu o cunoscuse niciodată şi pe care, după ce fusese reanimat, ţinuse să o întâlnească, descoperind că,

de fapt, era moartă de ani întregi. Nenumăratele mărturii se intersectau toate într-un punct: când suntem dincolo, alte persoane decedate vin în întâmpinarea noastră. Suflete care doresc să ne ajute şi ne răspund la întrebări.

Peter V. Jensen.

Îi citi încă o dată numele. Peter V. Jensen. Omul care avea să-l ajute să obţină răspunsul la o întrebare esenţială. Marea întrebare. Singura care avea rost pentru el. Şi avea s-o facă astăzi. Câteva clipe rememoră toate informaţiile de care dispunea, legate de Peter, tot ceea ce i-ar fi putut fi util. Peter căzuse dintr-un copac la şaptesprezece ani. Şi murise pe loc. Aterizase pe spate, iar capul i se lovise violent de pământ. Totul se întunecase. Nu îşi mai simţea trupul. În schimb, auzea foarte bine. Îşi auzise prietenul plângând şi mama venind în fugă din casă. Sesiza vântul mai bine decât înainte, ca pe un murmur binefăcător, ca pe un torent al vieţii defilând cu o viteză vertiginoasă şi voind parcă să-l ia cu el. Aşa că deschisese ochii şi îşi văzuse corpul întins pe jos. Totodată, observase cum plutea pe deasupra bătrânului stejar şi că, de sus, acesta era de o frumuseţe extraordinară. Dumnezeu crease pesemne copacii pentru a-i admira din cer, pentru propria lui plăcere, pe când noi, oamenii, trebuia să ne mulţumim cu alcătuirea lor, cu trunchiul şi cu crengile, ridicând ochii spre coroane, ca într-o biserică. Pe când Dumnezeu le putea admira frunzişul. Da, iată cum îşi descria Peter experienţa. Puţin câte puţin se ridicase în aer şi văzuse şi ceilalţi copaci, apoi pădurea, lacul, curbura planetei, până când totul se amestecase. Simţea că tot ceea ce ne alcătuia lumea nu era decât un singur tot, că vântul binefăcător şi puternic era, în realitate, un soi de suflet care lega toate viţele între ele. Odată reanimat, Peter făcuse dezvăluiri extraordinare. Astfel, îşi anunţase mama că fratele cu care nu mai vorbise de cinci ani murise. Că se spânzurase în propriul apartament. Mai târziu, când

poliţiştii spărseseră uşa, îl găsiseră într-adevăr spânzurat în baie. Cum de putuse afla băiatul? Unica explicaţie era că unchiul luase legătura cu nepotul în cele câteva minute petrecute dincolo. Fără a-i vorbi, ca prin telepatie, îl informase pe Peter că dorea să-şi ia la revedere de la sora lui, că o iubea şi că nu trebuia să fie tristă.

Peter V. Jensen îşi lăsă bicicleta în faţa intrării în clădire. Îl privi cum şi-o asigura cu un lanţ negru. Era esenţial ca Peter să nu îl zărească, fiindcă altfel l-ar recunoaşte şi s-ar întreba ce căuta prin acest cartier. Se uită la ceas. Era începutul după-amiezii. Nu mai avea prea mult timp. Poate ar fi fost mai bine să o lase pe mâine? Să mai încerce o dată să dea de Hannah Lund? Operaţiunea ar fi mai dificilă cu un bărbat, şi nu mai experimentase decât pe Diete, care avea încredere în el. Cu Peter ar fi cu totul altceva. Nu ar trece mult până când să devină bănuitor. Şi s-ar apăra energic. Cu siguranţă aveau să se ia la bătaie. Deşi nu e niciun motiv ca lucrurile să meargă rău, îşi zise pentru a se linişti. Ar fi de ajuns să înfigă acul seringii în umărul lui Peter. Şi aşa, ceea ce era mai greu ar fi fost făcut. Sigur, ar dura un număr de minute, dar, până la urmă, Peter ar leşina, pierzându-şi controlul asupra propriului corp. Tocmai asta nu funcţionase în cazul lui Diete. Dacă ar fi reuşit să îi injecteze întreaga doză de anestezic înainte de a o lua la fugă, nu s-ar afla aici, în acest moment. Iar ea şi-ar fi dus misiunea până la capăt. Fiindcă ajunseseră atât de aproape...

Sosise momentul să treacă la acţiune. Peter tocmai intra în casă. Scoase cheia din contact şi ieşi în căldura zdrobitoare de pe stradă. Se duse să-şi ia geanta din portbagaj. O să coboare să ia restul materialelor după ce Peter îşi va fi pierdut cunoştinţa. Traversă fără a se mai uita nici în stânga, nici în dreapta şi mai-mai să fie lovit de o maşină.

— Băi boule, ce mă-ta nu eşti atent?! urlă şoferul prin fereastra coborâtă.

Se abţinu să răspundă. Nu era ceva important. Nimic nu mai conta în afara misiunii. Sună la interfon. Nu la Peter, ci la un vecin de la primul etaj.

— Cine e?

— Merg la Peter, la patru, dar văd că nu îi funcţionează interfonul. Puteţi să-mi deschideţi, vă rog?

Uşa scoase un bâzâit, o împinse şi îl întâmpină un damf greţos de spaţiu închis şi de mizerie. Prin aer era numai praf. Uşa se închise automat în urma lui. Apoi, linişte. Se grăbi să urce scările, auzind uşa de la intrare deschizându-se din nou şi paşi uşori pe trepte. O femeie care alerga. Bărbatul se ascunse la etajul al doilea. S-o fi ducând şi ea tot la Peter? S-ar alege praful, atunci, de tot planul. Consideră că era mai prudent să se întoarcă, prefăcându-se că tocmai cobora, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se întâlniră. O blondă frumoasă care îl salută:

— Bună ziua.

— Bună ziua, îi răspunse.

Femeia urcă mai departe. El se opri la etajul unu şi îl auzi pe Peter primind-o.

— Cum a mers? Vor suna?

Ultimul lucru pe care îl auzi, înainte ca uşa apartamentului să se închidă, fu râsul blondei. Se gândi la femei. La iubire. La ceea ce, de acum, nu mai avea. Apoi îşi zise că avea să se întoarcă. Da, Peter trebuia să moară. Şi să se reîntoarcă la viaţă. Până când va obţine răspunsul.

32

Teatrul Regal. Ora 14:14

Niels se aşează pentru a-şi pune ordine în gânduri. Se găsea într-o sală ceva mai mică decât prima. Muzica era în acelaşi timp lentă şi agresivă. Nu fusese niciodată la un spectacol de balet. Îşi aducea aminte doar de o scenă dintr-un film văzut la televizor, în care balerinele se antrenau aşa cum o făcea Lea acum, sub ochii lui. Asocia lumea baletului cu un univers închis, ermetic aproape, populat cu fetiţe subalimentate aparţinând familiilor avute, care îşi petreceau zilele muncind cu o disciplină de fier. Fugitiv, privirile li se întâlniră în oglindă. Ce văzu în ochii ei? Concentrare. O voinţă gata pentru orice încercare. Şi distanţare.

— Sunteţi poliţist? îl întrebă înainte ca ultima notă a pianului să se fi risipit.

Pianistul îşi strânse partiturile şi dispăru.

— Niels Bentzon.

— Lea Katz. Presupun că sunteţi deja la curent cu raporturile tensionate dintre mine şi Diete. S-ar putea spune chiar că ne detestam reciproc. Cu toate acestea, vă asigur că nu am nicio legătură cu moartea ei.

Niels o lăsă să îi revină suflul. Părul blond îi era prins în coc, iar pielea feţei era atât de netedă încât ai fi zis că purta o mască.

— Îmi pare rău dacă par atât de obosită. Nu am mai avut nicio clipă de pauză din ziua în care Diete nu a mai venit la repetiţii. Zâmbi. Trebuie să plec la masaj. Dacă vreţi, puteţi veni cu mine.

Niels ar fi preferat să rămână undeva, faţă în faţă, pentru a putea vorbi privindu-se în ochi, dar acceptă propunerea. Biografia Leei era mai degrabă succintă, exact inversul celei a lui Diete. Născută la Nykobing, crescută de părinţi

adoptivi, începuse dansul la şase ani şi urcase apoi toate treptele în cadrul Şcolii Regale de Balet. Era încântată de viaţa ei de balerină, în pofida exigenţelor meseriei, chiar dacă nu se putuse ţine departe, în decursul anilor, de diversele şi inevitabilele lovituri. Se opri şi se întinse.

— Mă dor muşchii din spatele coapselor, îi explică.

Niels încercă să nu se uite. Degeaba. Coapse suple, cu mişcări elegante şi precise. Rotunjimile spatelui şi ale şoldurilor.

— Nu vă faceţi probleme, suntem obişnuite să se tragă cu ochiul la noi, îi spuse fără a-l privi. Face parte din meserie. Învăţăm să ne placă să fie lumea cu ochii pe noi. Acceptăm realitatea că propriul corp nu ne mai aparţine.

— Prin urmare, vă cunoşteaţi cu Diete încă din copilărie?

Fata aprobă.

— Am crescut împreună. Am fost colege de şcoală.

— Din acest motiv nu vă puteaţi suferi?

— Să ne înţelegem, răspunse fata uitându-se la Niels, îmi pare sincer rău de ceea ce i s-a întâmplat. Nimeni nu merită să moară în felul acesta.

— Dar...

— Sigur, nu ne puteam suferi. Diete nu se înţelegea cu nimeni. În orice caz, nu avea mulţi prieteni, iar eu nu eram în niciun caz una dintre aceste câteva persoane.

— De ce?

— E o poveste veche. La început eram foarte apropiate. Până pe la paisprezece sau cincisprezece ani. Însă după... îşi schimbă poziţia. Făcu şpagatul, lăsându-şi trupul să alunece de-a lungul piciorului către gleznă. Pe urmă s-a întâmplat ceva.

— Ce?

— Nimic precis. Temele de lucru au devenit din ce în ce mai grele şi ne-am îndepărtat încet-încet. Diete şi cu mine eram printre cele mai bune. Ea a început să se poarte

ciudat.

— Ce înțelegeți prin ciudat?

— S-a închis în ea. Îşi era de ajuns. Abia dacă mai catadicsea să ne adreseze câte o privire. Cred că avea probleme grave.

— Puteți dezvolta subiectul?

— Vreau să spun, pe plan psihic. Ai fi zis că a dat-o ceva peste cap.

— Era depresivă?

— Într-un anume sens, da. Deşi totuşi nu, fiindcă atunci când dansa, era fantastică. Nu mi-e frică să o zic. Fiindcă atunci uita de tot. Avea o capacitate de concentrare ieşită din comun. Sigur că toți dansatorii au această calitate, însă în cazul ei era cu adevărat fenomenal. Uneori parcă se stingea, ai fi crezut, vă rog să-mi iertați expresia, că era gata să se sinucidă, dar imediat ce urca pe scenă se metamorfoza. Puține dansatoare au această calitate.

— Vă spun ceva inițialele NMSB?

— Ah, cele la care v-ați referit mai devreme?

Clătină din cap. Veni rândul celuilalt picior.

— Chiar nu aveți idee ce ar putea semnifica aceste litere? Ar fi avut astăzi o întâlnire peste...

Niels se uită la ceas.

— Nici două ore.

— Nu îmi spun nimic.

— Ce ar fi să vorbim puțin şi despre dumneavoastră? Ce părere aveți despre mediul în care lucrați? Lea ridică din umeri. Vreau să spun: vă simțiți bine? Ați simțit în jur... ostilitate?

— Ostilitate există mereu. Ieri am stat de vorbă cu o colegă nouă, o dansatoare americană care mi-a povestit că nimeni nu îi adresase niciun cuvânt de patru luni, de când venise aici. În fiecare noapte adormea plângând, după ce trimisese familiei, în California, e-mail-uri în care pretindea

că trăia o experiență fantastică. Nici eu nu vorbisem cu ea până ieri.

— De ce?

Şedința de întindere a muşchilor luă sfârşit. Porniră mai departe. Niels repetă întrebarea şi, de data aceasta, primi răspunsul:

— Din cauza spiritului de competiție. Nou-venitele, mai ales cele care apar din afară, reprezintă o amenințare. Aşa că faci efortul de a le ignora, pentru a evita să le sari la gât. Cum credeți că te simți când vezi o străină debarcând pe nepusă masă şi prinzând exact rolul pe care visai să-l interpretezi tu? într-un asemenea caz, e omeneşte să gândeşti numai de rău.

— Să gândeşti numai de rău?

— Să fii gelos, invidios. Cariera de balerină este extrem de scurtă. Ieşim la pensie la vârsta la care cea mai mare parte dintre oameni abia îşi încep cariera. Şi atunci, bineînțeles, când îți este suflat de sub nas un rol, nu te simți bine.

— În cazul de față, ați moştenit rolul principal.

— Giselle, da.

— Ce părere aveți?

— Ce vreți să spuneți?

— Despre felul în care l-ați obținut.

Lea se opri o clipă.

— Vreți să ştiți dacă mă mustră conştiința? Răspunsul este, evident, nu. Acestea sunt regulile jocului. Nenorocirea unuia aduce fericirea altuia. Să obții un asemenea rol este visul fiecăreia dintre noi.

— Un rol pentru care ați fi gata să ucideți?

— Chiar credeți că am omorât-o eu?

Niels nu răspunse.

— Ascultați-mă bine, domnule polițist. Dacă faptul de a gândi ceva rău despre alții ar fi pedepsit de lege, atunci întreaga lume ar primi condamnare pe viață. Nici Diete nu a

avut vreodată scrupule în a da din coate şi nici în a merge chiar mai departe.

— La ce vă referiți?

— *Come on...*

— La sex?

— Evident că nu e suficient să te culci cu unul sau altul pentru a avea o mare carieră de balerină. Dar, în orice caz, poate ajuta puțin să te culci cu persoanele potrivite în momentul potrivit. Aşa stau lucrurile. Şi pe aici ca şi prin alte părți. Or, în domeniul acesta, Diete dovedea virtuozitate. O luăm pe scări?

Deschise o uşă şi intră în casa scărilor. Niels se ținu pe urmele ei.

— Mi s-a spus că ați trecut pe la ea în seara în care a murit.

— Aşa este, am sunat la uşa ei. De altfel, în ambele seri. Însă nu mi-a deschis nici întruna, nici în cealaltă.

— Ați auzit cumva zgomote în apartament?

— Nu.

— Voci? Țipete? Paşi?

— Nimic.

— Deci nu ştiți dacă era acasă ori nu.

— Îmi amintesc că bicicleta îi era lăsată la intrarea în imobil. Or, Diete se deplasa numai şi numai cu bicicleta.

— Dar în casa scărilor? insistă Niels. Sau pe stradă? Nu ați remarcat nimic deosebit?

— La ce vă gândiți?

— La ceva neobişnuit. O maşină care să demareze mult prea repede, de pildă, sau la vreun obiect rămas pe trepte. Un detaliu oarecare...

Niels făcu o pauză. Sesiză că era pe cale să rătăcească drumul şi decise să schimbe tactica.

— Vorbiți-mi despre *Giselle.*

Lea ridică din umeri.

— Dacă *Lacul lebedelor* este Everestul baletului, *Giselle* este Kilimanjaro ori Mont Blanc, dacă mă înțelegeți. Orice dansatoare visează să o interpreteze.

Niels o privi atent, în speranța că va dezvolta subiectul.

— De ce?

— O să vă spun versiunea scurtă: *Giselle* este un balet în care se vorbeşte despre dragoste şi despre moarte. Moartea, în mod deosebit, dă târcoale în permanență. Este prezentă în fiecare dintre gesturile dansatorilor. Giselle moare, dar se întoarce la viață. Poate că doar în visele iubitului ei, ducele Albert de Silezia. Poate sub forma unei fantome. În al doilea act, toată lumea dansează în ținută albă. Este numit „actul celest". Sau „actul alb".

— „Actul alb"...

Lea aprobă din cap.

— Aş vrea şi versiunea lungă. Despre ce este vorba? Trebuie să fie o poveste. În fine, o intrigă.

— Un balet nu este un roman. Niciun film. Sunt mulți cărora le vine greu să înțeleagă. Anumite pasaje sunt lăsate la latitudinea regizorului şi a dansatorilor. Poate chiar şi a publicului. *Giselle* este o dramă triunghiulară, care se desfăşoară în Renania epocii medievale. Tânăra Giselle se îndrăgosteşte nebuneşte de băiatul unui țăran, Loys. Nu ştie că, în realitate, băiatul este ducele Albert de Silezia care nu doreşte decât un pic de distracție înainte de a se căsători cu prințesa Bathilde, logodnica lui. Sinceritatea sentimentelor lui Albert față de Giselle, în acest moment al poveştii, este o chestiune de interpretare. În orice caz, până la urmă se întoarce la Bathilde. În acelaşi timp, pădurarul Hans o curtează pe Giselle, dar tânăra țărancă nu are ochi decât pentru Albert. Când află adevărul, Giselle îşi cheamă moartea din amărăciune şi disperare. Între timp, Albert realizează că Giselle este cea pe care o iubeşte, însă este prea târziu. Când se duce după ea, fata murise. Actul

următor este ceva mai misterios.

— Ce se întâmplă?

— Scena se desfăşoară noaptea, în jurul mormântului Gisellei. Spiritele fecioarelor moarte, numite *willis,* ies din groapă spre a-l pedepsi pe Albert. Aceste *willis* se răzbună pe bărbaţi făcându-i să danseze până cad morţi. Giselle învie, sau cel puţin sufletul ei, iar Albert îi cere iertare. Fata acceptă mâna pe care ducele i-o întinde şi dansează amândoi până în clipa în care Giselle dispare brusc.

— Aşadar, fusese readusă la viaţă?

— S-ar putea să fie şi aşa. Pentru a mai muri o dată. Când Hans ajunge şi el, este omorât de acele *willis* care începuseră să-l încercuiască pe Albert. Şi atunci regina lor, Myrtha, îl condamnă să danseze până când va muri şi el. Numai că Giselle se întoarce din morţi şi reuşeşte să-l smulgă din ghearele Myrthei. În zori, *willis* se întorc în morminte. Lui Albert nu îi mai rămâne decât să îi mulţumească Gisellei că îi salvase viaţa. Acum, renunţând la răzbunare, ea se poate reîntoarce în mormânt pentru a se odihni în pace. Şi aşa, până la urmă, Giselle l-a iertat şi l-a salvat.

— Aşa se încheie povestea? Niciun spirit nu se mai întoarce pentru a-i chinui pe cei vii?

— Cortina cade. S-a terminat cu strigoii. Jur. Lea schiţă un surâs, primul după atâtea minute. Acum am terminat?

Ajunseseră la destinaţie, în faţa uşii pe care scria „Maseur”. Lea o deschise şi se întoarse spre Niels.

— De altfel, ea a cerut să se joace acest balet.

— Vă referiţi la Diete?

— Da. Ea a pretins ca *Giselle* să intre în program. Chiar îşi pusese demisia pe masă.

— Dovadă că însemna mult pentru ea.

— Fără îndoială.

— Şi maestrul de balet a acceptat?

— Cam aşa ar fi de crezut.

Balerina se pregăti să închidă uşa.

— Doar o ultimă întrebare pentru acum.

— Vă ascult.

— După părerea dumneavoastră, din ce motiv s-a sinucis?

Lea căzu pe gânduri câteva secunde.

— Îmi închipui că *Giselle* trebuie să i se fi urcat la cap.

— Ce vreți să spuneți?

— Ați intrat cumva la ea?

33

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 14:30

— Nu prea este în formă astăzi, poate din cauza căldurii, spune infirmiera.

După care îl aud pe polițist zicând:

— În acest caz, poate că ar fi mai bine să trec mâine.

— Aveți nevoie de mult timp?

— Nu, vreau doar să îi arăt ceva.

— Iarăşi fotografii?

— Zece minute îmi vor fi de ajuns.

— Silke?

Nici măcar nu mă obosesc să întorc capul.

— Silke, a venit domnul polițist. Infirmiera se apropie, se aşază în fața mea şi încearcă să-mi prindă privirea. Vrea să discute puțin cu tine.

Îmi vorbeşte de parcă nu l-aş cunoaşte. Doar a venit de atâtea ori să mă vadă. La un moment dat trecea chiar o dată pe săptămână. Şi, deşi ultima oară a fost cam acum o lună pe aici, tot mi-l amintesc perfect. Ce părere are infirmiera? Şi toate astea numai fiindcă nu vorbesc, aşa că îmi prezintă din nou toată lumea şi îmi explică despre ce este vorba de parcă ar fi pentru prima oară.

— Am adus doar câteva fotografii sau, ca să fiu mai exact, cinci, anunță polițistul apropiindu-se şi făcându-i infirmierei un semn din cap, ceea ce înseamnă că ne poate lăsa singuri.

— E totul în ordine, Silke? mă întreabă ea. Nu va ține mult. Ai ce să bei? Dar dumneavoastră? adaugă adresându-se nou-venitului. Doriți o ceaşcă de cafea?

— Nu, mulțumesc.

Infirmiera iese din cameră. Polițistul e bătrân. Oare o fi ieşit la pensie? Am auzit vorbindu-se despre acei polițişti care, odată pensionați, se încăpățânează să rezolve cazuri pe

care nu au reuşit să le elucideze pe vremea când mai erau în activitate. Nu m-ar mira să fie valabil şi pentru el. Are ceva încăpățânat în privire. Maniacal aproape.

— Ia uită-te, Silke.

Aşază în fața mea, pe masă, cinci fotografii. Tactică nouă. Până acum îmi arăta doar câte una la fiecare vizită. Astăzi mi le pune pe toate sub ochi. Un evantai de figuri. De unde le-o fi scoțând? Cine sunt bărbații ăştia? Nu mi-a spus niciodată. Îmi închipui că este vorba despre indivizi care au mai avut condamnări sau sunt suspectați în cazuri de crimă.

— Şi mai e şi asta. Pe care ai mai avut ocazia să o vezi.

Portretul-robot. Mereu mi-l arată. Ca şi cum ar spera să mă facă să scot la suprafață amintiri uitate. Un bărbat brunet, pieptănat cu cărare. Nebărbierit de două zile. Cu pomeți înalți. Un portret-robot care li se poate potrivi multor persoane. Nu îmi mai foloseşte la nimic. Deci prefer să mă concentrez asupra fotografiilor.

— Nu te grăbi, mă sfătuieşte polițistul lăsându-se pe spătarul scaunului.

Îl simt cum nu mă pierde din ochi, în timp ce mă uit la cele cinci fotografii. Îmi scrutează fața în speranța că va zări o reacție. Cel mai mic semn. O ezitare. O îndoială.

— Nu ne grăbeşte nimic, insistă. Ai răbdare să te uiți bine la ele.

Cinci bărbați bruneți. Cel mai tânăr trebuie să aibă vreo treizeci şi cinci de ani. Sau un pic mai mult. Fotografii alb-negru. Făcute din față. Cei din imagini se uită fix la mine, drept în ochi, fără vreo umbră de remuşcare în priviri. Par a nu avea nimic să-şi reproşeze. Nu îi recunosc.

— Ce vezi, Silke? mă întreabă polițistul aplecându-se spre mine. Îți spune ceva vreunul dintre aceşti bărbați? Individul o cunoştea pe mama ta, ştim asta. Poate că într-o zi v-ați întâlnit cu el pe stradă? Poate că a fost vorba despre una

dintre cunoştinţele ei? Fie şi îndepărtată?

M-a surprins ultima lui întrebare. Anturajul Mămicii făcuse obiectul unei examinări aprofundate. Mămica avea un amant. Amanţii sunt, în general, persoane pe care le întâlnim la locul de muncă sau în cluburi sportive. Sau pe care le-am cunoscut cândva, demult, şi care reapar pe nepregătite. Iubiri din tinereţe. Colegi de clasă. Sigur, ea l-ar fi putut cunoaşte pe internet, numai că nu avea computer şi nu manifesta nici cel mai mic interes faţă de informatică. Nu, era vorba despre o persoană cunoscută. Mămica nu avea serviciu. Era stăpâna casei şi trăiam confortabil datorită salariului lu' Tati. Nu ne lipsea nimic. Universul Mămicii era mai degrabă unul limitat, îşi petrecea mai tot timpul în casă, ocupându-se de ea însăşi. Poate şi plictisindu-se. Deseori m-am întrebat dacă nu cumva exact plictiseala o împinsese în braţele altui bărbat. Părinţii mei se înţelegeau bine. Cel puţin, mie această impresie mi-o dădeau. Se certau rareori. Când ieşeam în oraş, se ţineau de mână. Mămica râdea mai tot timpul la glumele spuse de Tati. Era mândră de el, vedeam eu bine. Cu toate astea, simţise nevoia să mai încerce şi altceva? De ce? Şi cine să fi fost bărbatul?

Cine este Vinovatul?

— Ia zi, Silke, ăsta de aici să fie? zice el, punând vârful arătătorului pe una dintre fotografii. A celui mai în vârstă. Un bărbat frumos, cu privire hotărâtă, sprâncene stufoase şi faţă colţuroasă. Crezi că s-ar putea să fie ăsta? mă întreabă poliţistul. Sau celălalt? îmi arată altul, mai tânăr, cu fruntea înaltă şi buzele groase. O faţă simpatică. Sau el?...

Tace. Regretă că s-a lăsat furat de fotografii. Ştie foarte bine că nu foloseşte la nimic să mă forţeze. Descoperirea trebuie să-mi aparţină. Doar eu l-am văzut. De ce i-o fi bănuind pe unii mai mult decât pe alţii? Din cauza alibiurilor? Sau a altor cazuri care i-au adus în atenţia

poliției?

— Poți să te uiți liniştită la fotografii, Silke, îmi zice oftând. Vrei?

Nu îşi poate ascunde dezamăgirea în momentul în care se ridică. Se întâmplă la fel de fiecare dată când vine să mă vadă. Optimism la sosire, speranță şi apoi, când se dovedeşte că nu am recunoscut criminalul, dezamăgire.

— Mă întorc mâine. De acord? Sau poimâine. Între timp, te uiți atentă la fotografii, OK?

De ce îmi tot pun polițiştii întrebări? Deşi ştiu că nu le voi răspunde.

Apoi, înainte de a pleca, aceeaşi obişnuită scenă penibilă. Ştie că nu are rost să se obosească întinzându-mi mâna, tot nu i-o voi strânge. Nu mă poate atinge. Cu toate acestea, şi cel mai adesea aşa se încheie vizita, îşi lasă palma o secundă pe creştetul meu de parcă aş fi un animăluț de companie sau o păpuşă, şi spune: Nu ne lăsăm până nu îl găsim. Îți promit.

34

Cartierul Vesterbro. Ora 14:30

Niels se uită la ceasul de pe telefonul mobil. Nu mai rămăsese decât o oră şi jumătate până la întâlnirea cu NMSB. Şi nu înaintase nici cu un milimetru. Faptul că niciuna dintre persoanele din apropierea lui Diete nu ştia ce însemna NMSB îi stârnea încă şi mai tare curiozitatea.

Accesul în apartament era închis cu bandă adezivă. Casa scărilor ar fi avut nevoie de o măturǎ. Soarele se strecura prin lucarne pătrunzător şi agresiv, iar aerul era la fel de irespirabil ca într-o seră. Niels îşi trase o pereche de mănuşi de cauciuc, se strecură pe sub banda adezivă şi deschise uşa. Trecu peste câteva folii de plastic şi o găleată veche şi ruginită care avea în ea mai multe pensule.

— Niels! strigă la el, ridicând privirea, unul dintre specialişti.

Dacă nu îl înşela memoria, se numea Kristian.

— Aţi găsit ceva?

— Sunt amprente digitale peste tot.

Niels scrută apartamentul. Elegant, alb de la podea până la tavan. Prin ferestrele întredeschise percepea vag zgomotul circulaţiei. Prima impresie îi confirmă ideea pe care şi-o făcuse despre cum putea arăta casa unei balerine: estetică, ordonată, rece şi minimalistă. Mobilier pe măsură, design scandinav. Canapeaua era înghesuită într-un colţ, ca să nu încurce. Câteva litografii erau agăţate pe pereţi. Tal R. Niels recunoscu stilul artistului despre care Kathrine îi vorbise acum câţiva ani. Nici vorbă de televizor. Un aparat de radio şi un laptop constituiau singurele legături cu lumea. Casper va trebui să examineze laptopul. Lui Niels îi venea greu să facă legătura între apartamentul ordonat şi femeia cuprinsă de panică pe care o cunoscuse pe pod.

Giselle *a omorât-o. Aţi intrat deja la ea?*

Niels observă un fel de pată în mijlocul parchetului alb. O zări doar fiindcă se afla exact în locul optim față de unghiul sub care cădeau razele soarelui. Se apropie şi atinse uşor lamelele. Suprafața acestora era cumva mai proaspătă şi mai netedă decât a restului parchetului. O pată de umezeală? De grăsime? O bucată de parchet care primise o doză suplimentară de ceară? Nu. Pata era recentă. De ieri. Altfel ar fi dispărut până acum. Cineva bătu la uşă.

— Mă duc eu, anunță Niels.

Un bărbat gras şi transpirat se afla pe palier.

— Iertați-mă, pot afla ce se întâmplă aici?

Ochelarii îi erau uşor aburiți.

— Suntem de la poliția Copenhaga. Vă rog să vă îndepărtați de uşă.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă rog să vă îndepărtați de uşă şi să nu atingeți nimic.

Bărbatul se trase înapoi.

— Nu am atins nimic.

— Ce doriți?

— Locuiesc în apartamentul de alături. Eram şi eu curios.

Niels se pregăti să îi închidă uşa în nas, dar se răzgândi şi îl privi o clipă pe cel din fața lui.

— Vă cunoşteați bine vecina?

— Ce s-a întâmplat? Nu cumva Diete...

Încercă să treacă la un ton îngrozit.

— Da, a murit, confirmă Niels.

— Înfiorător! înspăimântător! Era atât de tânără...

— Ce îmi puteți spune despre ea?

Vecinul ridică din umeri.

— Cel puțin o cunoşteați?

— Ne mai întâlneam câteodată pe scări. Dar, mai ales, o auzeam.

— O auzeați?

— Era de-a dreptul tămbălău cu toți tipii care defilau pe la ea.

Niels aşteptă continuarea, convins că bărbatul nu va întârzia să îi ofere amănunte.

— Trebuie să recunosc că e o bucățică dată naibii. Îmi pare rău, *era.*

— Vorbiți-mi puțin despre bărbații aceia.

— Erau de toate felurile. Ridică din umeri. Soseau indiferent de oră, fie noapte, fie zi. Şi nu erau deloc discreți.

— I-ați văzut pe vreunii dintre ei?

— Nu îmi bag nasul în ce nu mă priveşte.

— Chiar nimic nu ați văzut? Nici maşinile respectivilor? Nu le-ați auzit vocile? Numele?

Cel întrebat negă energic din cap.

— Ați avut vreo clipă senzația că ar putea fi în pericol?

— Ce vreți să spuneți?

— Ați auzit-o strigând după ajutor? Vi s-a părut nervoasă? Nelinişti tă?

— Nu.

— Sigur? Nici aseară? Nu ați auzit nimic?

— Nu, absolut nimic.

— Nu cumva v-ați întâlnit pe scări cu vreun bărbat pe care să nu-l mai fi văzut înainte?

— Ieri nu am ieşit din casă.

— Nici pe fereastră nu ați văzut nimic?

— Este un interogatoriu?

— Într-o anumită măsură, da. Veți fi audiat şi mai târziu. Ca şi ceilalți locatari.

— De ce?

— Vă rog să vă întoarceți la dumneavoastră, îi recomandă Niels pe ton ferm, înainte de a-i închide uşa în nas.

— Ai observat pata de umezeală? îl întrebă unul dintre tehnicieni când se întoarse în living.

— Ce este, apă sau ulei?

— Vom afla într-o clipă.

Niels se întinse pe burtă şi încercă podeaua cu vârful limbii. Gustul era în primul rând de parchet. Totuşi, un pic cam sărat. Nu cumva era o deturnare a gustului, întrucât ştia că Diete se înecase în apă sărată? Numai că nu te poţi îneca în living. Şi de ce să verşi apă în mijlocul încăperii? Hai, pe lângă aragazul electric sau pe lângă masă, s-ar mai înţelege. Dar chiar în mijlocul podelei? Să fi fost vorba despre un acvariu? Niels se ridică şi parcurse livingul dintr-o privire. Nimic din apartament nu indica faptul că Diete Van Hauen ar fi dovedit vreun interes oarecare pentru peştii de acvariu.

Bărbaţii. Niels se gândi iarăşi la declaraţia vecinului. Cine să fi fost? Iubiţi? Amanţi? Şi de ce să fi făcut atâta zgomot? Doar dacă vecinul nu inventa. Poliţia avea deseori de-a face cu indivizi ciudaţi care, în căutare de senzaţii tari, nu ezitau să furnizeze informaţii dubioase. Merse în bucătărie. Din nou aceeaşi eleganţă rece. Maşină pentru expresso marca Melitta, ceramică de artă Kähler. Stil şi calitate. Un frigider în care nu se aflau decât roşii, o jumătate de pepene şi iaurturi cu conţinut redus de grăsime. Maşina de spălat era parţial umplută. Nimic neobişnuit.

Baia: spaţioasă, curată şi rafinată. Doar duş, nu şi cadă. Deci nu aici se înecase. Niels deschise dulapurile şi sertarele: prosoape, săpun lichid, fard de pleoape, fond de ten, un întreg arsenal de pilule împotriva durerilor de cap, două cântare şi o oglindă uriaşă.

Se întoarse în living. Când apăsă clanţa, aceasta emise un scârţâit uşor, semn că nu era bine strânsă. Poate că nu era o întâmplare. Un şurub se slăbise după ani de utilizare sau cineva trăsese prea tare de mâner. Când oare? Recent? în ultimele zile? aruncă un ochi pe coridor. Pe pereţi erau fixate oglinzi. O haină albă de lycra şi bascheţi Nike. Observă că lipsea o bucăţică din cadrul uşii care dădea în

living. Jos de tot, în colț. Se putea zări lemnul sub vopseaua albă. Niels îşi trecu degetele peste locul cu pricina. Să fie urma unei lupte?

— Ați văzut asta? întrebă arătând spre tocul uşii.

— Pare a fi vârful unei încălțări, opinează specialistul de la criminalistică.

— Păi nu era încălțată.

— Poate că agresorul a făcut-o. În orice caz, e de curând.

Niels dădu din cap. Închise ochii o clipă şi încercă să reconstituie şirul evenimentelor. Bărbatul sunase la interfon. Ea îl cunoştea şi căzuse în cursă. O sechestrase, o dezbrăcase şi o înecase. Probabil în living. În ce? într-o găleată? într-o oală? într-o cădiță pe care o adusese cu el? După care o reanimase. De ce? Fiindcă fusese cuprins de remuşcări? Ba nu, doar prevăzuse totul, inclusiv defibrilatorul. Totuşi, nu, nu poate fi sigur. Poate că Diete îl împrumutase de la teatru. De ce s-o fi făcut? Singurul lucru sigur era că îi scăpase. El o prinsese şi se luptaseră pe culoar. Diete încercase să scape şi vârful pantofului agresorului lovise tocul uşii, din care rupsese o aşchie. Fata fugise pe uşă, urmărită de agresor. Acesta îşi luase şi geanta. Ea coborâse scările şi ieşise în stradă cuprinsă de panică, apoi alergase până pe pod, unde escaladase micul turn. De acolo îşi recunoscuse agresorul în mulțime şi sfârşise prin a se arunca în gol de frică să nu pună iarăşi mâna pe ea. De ce însă nu îi spusese lui Niels despre cine era vorba? De ce nu îl arătase cu degetul când îl reperase? Fiindcă era mult prea terorizată? Fiindcă fusese drogată cu ceea ce îi injectase în vene? Cu ceea ce înghițise mai devreme? Fiindcă aşa îi venise? Da, era o posibilitate. Doi prieteni se întâlnesc, consumă droguri, ceva o ia razna, vreo hachiță, şi dintr-odată ea moare. Bărbatul are un defibrilator la el. Cel furat de la teatru. Şi o reanimează. Sau poate că şi-au propus de la bun început să se joace cu

defibrilatorul? Şi în plină joacă ea o ia la fugă fiindcă, poate, consideră că lucrurile au mers prea departe. După care, el o ia la fugă pentru a o prinde...

— I-ai văzut dormitorul? întrebă Kristian.

— De ce? Ce e pe acolo?

Tehnicianul se mulţumi să îi facă semn din cap în direcţia uşii vopsite în negru. Niels intră. Pereţii erau tot negri. Unul dintre ei era tapetat cu fotografii şi cărţi poştale. Storuri negre. În încăpere domnea o căldură umedă şi miros de închis. Ridică storurile. O albină în agonie se încăpăţână să treacă prin pătratul de sticlă pentru a se întoarce în aer liber. Tavanul albastru contrasta cu pereţii. Pe fondul albastru erau pictaţi nori. Ai fi zis că era un decor de teatru. Poate că îl convinsese pe unul dintre pictorii de la Teatrul Regal să vină să o ajute. Niels examină numeroasele fotografii prinse în piuneze. *Giselle.* Diferite spectacole de balet, diferite dansatoare. Scheme reprezentând poziţiile din baletul clasic. Pe care le desenase singură? Ce spusese Lea? Că *Giselle* o omorâse. Să fi făcut aluzie la fascinaţia personajului asupra lui Diete? Sau a morţii? Poate că mai degrabă a morţii, îşi zise Niels descoperind titlurile cărţilor: *Experienţe ale morţii iminente şi decorporalizarea; Viaţa de după moarte; Poarta spirituală a creierului; Experienţele morţii iminente în religia budistă; Când sufletul ne părăseşte corpul; Lumea de dincolo.* Nimic despre balet. Poate că ţinea cărţile despre profesie alături de romane, în biblioteca din living. Aici, în încăperea cea mai intimă, în dormitorul ei, nu se găseau decât pereţii negri, cerul promiţător şi cărţile despre suflet şi despre lumea de dincolo. În spatele uşii era un birou din lemn de stejar. Îi trase sertarele: stilouri, agrafe pentru hârtii, un mănunchi de chei, documente fiscale, un formular de înscriere la *Greenpeace* necompletat, câteva DVD-uri cu spectacole de balet *Giselle, Lacul lebedelor* –, cărţi poştale, o carte despre regimul dietetic, o carte de

vizită: *Sleep* Clinica Somnului din Copenhaga. NMSB, îşi zise. Fir-ar să fie, ce or fi însemnând cele patru litere?

Niels se întoarse şi se lăsă în genunchi pentru a verifica sub pat. Observă o carte. Fu nevoit să se lungească şi să întindă mâna pentru a o putea apuca. Era un volum foarte vechi, legat în piele, inscripţionat cu litere fine, aurite. Balerina scrisese cu litere roşii şi elegante pe pagina de gardă: „Diete Van Hauen, 1992". *Phaidon* de Platon. O cărţulie mai degrabă decât un op de proporţii. Niels răsfoi prefaţa. Phaidon fusese unul dintre discipolii preferaţi ai lui Socrate, află citind primele rânduri. În carte, el îi povesteşte lui Platon despre moartea lui Socrate, explicându-i acestuia cum filosoful dovedise existenţa sufletului înainte de a bea otrava. Niels continuă să răsfoiască paginile îngălbenite. Mai peste tot, note scrise de mână. Note vechi. Şi o mulţime de fraze subliniate. Să fie vorba despre o carte pe care o recitea regulat încă din 1992? Despre un fel de Biblie personală? se întrebă poliţistul.

— Niels! îl strigă Kristian din living.

Băgă cartea în buzunar. Ştia că era interzis să iasă din apartament cu vreun obiect.

— Apă sărată e, îl anunţă criminalistul arătând către pata de pe jos.

— Apă de mare?

— Posibil.

Niels se mulţumi să aprobe din cap, după care ieşi, coborî scările şi, de cum ajunse în stradă, fu asaltat de lumina orbitoare a soarelui. Aruncă un ochi la ceas: 14: 56. Mai era un ceas până la întâlnirea lui Diete şi tot habar nu avea unde trebuia să aibă loc. Primi un SMS de la Casper: „Am recuperat fotografia. Trec la treabă".

Trase adânc aer în piept şi se aşeză la volan. Transpiră. Ţinea cartea în mână. *Phaidon.* Socrate. Diete Van Hauen, 1992. Răsfoind-o din nou, remarcă lipsa unei pagini, care

fusese smulsă. Pagina 41. Închise ochii şi se gândi. Fusese sechestrată timp de treizeci şi şase de ore. Înecată. Reanimată. După care scăpase. Sub pat, Niels descoperise o carte dedicată existenței sufletului. Din care fusese smulsă o pagină.

35

Rigshospitalet. Ora 15:05

Şedinţa este reluată. Martorii sunt chemaţi la bară. Judecătorul ia loc. Hannah văzuse de mii de ori scena în filmele americane. Un figurant strigă: *All râse! The honourable judge Hannah Lund presiding!* Hannah se aşează şi se uită în jur: coridorul era vopsit în alb, asortându-se cu mirosul de alcool medicinal care plutea în aer. Se lăsă pe spătarul inconfortabil şi închise ochii. Se strădui să nu îşi ia în seamă oboseala. Avea vreo justificare să se vorbească despre un dublu asasinat? Asasinat. Ce-o mai fi însemnând şi asta? Omucidere voluntară. Altfel zis, faptul de a suprima deliberat viaţa unei fiinţe omeneşti. Dar dacă fiinţa omenească în discuţie nu era încă tocmai o fiinţă, atunci cum venea treaba? Tot despre crimă mai putea fi vorba? Aşadar, se punea următoarea problemă: se putea afirma cu certitudine că embrionii în creştere erau tot fiinţe omeneşti? Iată ce trebuia să determine. Când îi veni rândul şi se ridică, o cuprinse brusc un sentiment de singurătate. Nu avea cu nimeni altcineva să vorbească în afară de infirmiera care stătea în cadrul uşii.

Cu nimeni altcineva din întreaga lume în afara acelei necunoscute.

— Salut! i se adresă tinereşte infirmiera, ai cărei ochelari groşi îi veneau foarte bine, iar părul scurt şi blond se asorta cu prenumele scurt şi precis: Eva. Luaţi loc.

— Mulţumesc.

— Aşadar...

Eva se aşează în faţa ei şi privi ecranul computerului:

—... Hannah Lund?

— Da.

— Sunteţi însărcinată şi doriţi să avortaţi?

— Da.

— Să vă pun altfel întrebarea: nu-i aşa că nu sunteţi chiar sigură că doriţi să avortaţi?

Hannah se uită prin încăpere. Pe un perete era agăţată reproducerea unui tablou al lui Matisse. O lampă trimitea o lumină agresivă. Drept mobilier erau o masă şi două scaune. Pe masă se afla un pahar cu apă.

— Doriţi să stăm de vorbă despre aceste dubii? mai întrebă infirmiera ridicându-şi ochelarii pe frunte. Puteţi exprima în cuvinte dubiile pe care le simţiţi?

Hannah ezită. Nu ştia cuvintele de care ar fi avut nevoie. Acesta era adevărul. Şi habar nu avea cum să înceapă.

— Aveţi copii? o întrebă pe infirmieră cum ar fi putut-o întreba orice altceva.

— Da, doi băieţi, îi răspunse Eva zâmbind. Unul de trei şi altul de şase ani.

— Şi v-aţi gândit în cursul vreuneia dintre sarcini să avortaţi?

Eva negă scuturându-şi capul:

— Niciodată.

— Consideraţi avortul drept o formă de crimă?

Infirmiera începu să se foiască încurcată pe scaun.

— Nu cred că lucrurile trebuie văzute în acest mod.

— Cum aţi defini crima?

— Hannah, cred că ar fi mai bine să vorbim despre dumneavoastră. Despre ceea ce simţiţi acum. Este şi motivul pentru care sunteţi aici.

Eva îşi lăsă pentru o clipă ochelarii pe masă, apoi se răzgândi şi îi puse la loc pe frunte.

— Dumneavoastră trebuie să vă expuneţi gândurile.

— Păi, tocmai la aşa ceva mă gândesc. Credeţi că greşesc?

— Depinde de la om la om. Părerea mea este însă că vă înşelaţi. Avortul ridică întotdeauna o sumă de întrebări, în special de ordin moral. Dar atâta vreme cât nu aţi depăşit

douăsprezece săptămâni, sunteți în limitele fixate de legislația daneză.

— Prin urmare, putem afirma că viața începe de la douăsprezece săptămâni.

— Într-un fel, da.

— Asta a decretat legea.

— Într-adevăr.

— Optzeci şi patru de zile.

— Cam aşa ceva, da.

— Două mii şaisprezece ore. O sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci de minute.

— Văd că sunteți dotată în privința calculelor mentale.

— Însă este de ajuns un minut mai puțin, adică o sută douăzeci de mii nouă sute cincizeci şi nouă de minute, pentru a se considera că nu este încă vorba despre viață.

— Dacă luăm ca atare cifrele.

— Iar în minutul o sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci suntem fix la mijloc. Din clipa aceea începe totul. Se poate, deci, afirma: viața începe la capătul a o sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci de minute. În exact clipa aceea se naşte... sufletul. Putem utiliza termenul?

Din nou aceeaşi reacție încurcată. De parcă, dintr-odată, scaunul devenise prea mic pentru infirmieră. Hannah continuă. Ceva din ea, habar nu avea ce, nu se putea opri:

— Atunci, între concepția propriu-zisă, aşadar între minutul zero şi minutul o sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci, ce e? Nimic?

— Hannah, oftă Eva, sunt convinsă că o astfel de conversație nu ne poate duce nicăieri. Discuțiile despre avort sunt cu siguranță interesante, dar nu despre asta era de presupus că vom sta acum de vorbă. Aş prefera să ascult ce părere aveți despre avortul pe care poate că urmează să-l faceți. Vă este frică?

Hannah nu ştia ce să spună. Răspunsul corect era

undeva între da şi nu. În loc de asta, se încăpăţână:

— Tocmai vă spun ceea ce gândesc. Întrebarea pe care mi-o pun este următoarea: ce suntem între momentul conceperii şi minutul o sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci? Să numim asta o stare. În timpul celor o sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci de minute ne aflăm într-o lume despre care nimeni nu vorbeşte, dar despre care toată lumea ştie că există. O stare care nu este nici viaţă, nici moarte.

— Iarăşi cifre...

— Nu eu le-am inventat. Aşa stau lucrurile.

Eva păru să se sature.

— Înţeleg foarte bine că este dificil. Este valabil pentru toată lumea. În multe spitale, embrionii avortaţi sunt recuperaţi şi îngropaţi în cimitir. Ceea ce demonstrează limpede că un embrion nu este un obiect oarecare, ci... altceva.

— Corect! Dar ce?

Eva ridică din umeri.

— Un semiom? sugeră Hannah.

— Se poate spune şi aşa.

— Un om căruia nu i s-a acordat încă dreptul de a trăi?

— Cred că ar trebui să regândiţi abordarea subiectului. Eva începu să-şi mute nervoasă, încolo şi-ncoace pe masă, paharul cu apă. În sensul în care întrebările ar trebui să fie: sunt pregătită să nasc un copil? Ce viaţă va avea? Chiar îi fac un serviciu aducându-l pe lume? Cam asta ar trebui să vă întrebaţi. Ce părere aveţi?

— Vreau să ştiu cum moare embrionul.

Infirmiera oftă iarăşi.

— Este aspirat. Scos din uter. Fără dureri. Sau aproape.

— Fără dureri pentru mine sau pentru copil?

— Pentru dumneavoastră.

— Şi pentru copil?

— Evident, este dificil de aflat, dar anumite studii par a fi demonstrat că fetusul nu resimte durerea înainte de douăzeci şi patru de săptămâni. Totuşi, problema este încă în dezbatere.

— Părerea dumneavoastră care este?

Eva ridică din umeri. După toate aparenţele, întrevederea se apropia de final.

— Nu ştiu.

— Trebuie totuşi să aveţi o opinie.

— Hannah, nu este deloc prea târziu să renunţaţi la avort. Acesta este motivul pentru care am purtat convorbirea. Aşadar, renunţaţi?

Tăcere.

— Nu este nimic grav în a vă schimba opţiunea.

Hannah regretă că venise. Se ridică. Eva făcu la fel şi o îmbrăţişă, ceea ce Hannah interpretă drept un gest de prietenie. Ieşind, se gândi din nou la cele o sută douăzeci de mii nouă sute şaizeci de prime minute. Acolo era cheia. Altfel nu era posibil. O viaţă care nu era încă tocmai viaţă. O stare între viaţă şi moarte. Dacă nu tocmai despre viaţă este vorba, atunci nu era o crimă să ucizi starea aceea. Sau, mai exact, să îi refuzi viaţa. Totuşi, tot o viaţă era. Una mică. Prin urmare, ce însemna să o ucizi? O crimă mică? Poate că m-am apucat să caut răspunsurile în locul greşit, îşi spuse. Mai ales unul, cel determinant, cel la întrebarea: o viaţă sub semnul nebuniei merită să fie trăită? Nu există decât o singură persoană în măsură să-mi răspundă.

36

Universitatea din Copenhaga. Ora 15:10

În localul departamentului de filosofie nu se afla nimeni şi era atât de cald, încât lui Niels i se păru că ajunsese într-o țară mediteraneană, la ora siestei. Să se fi terminat sesiunea? Poate că plecase toată lumea în vacanță. Aruncă o privire în amfiteatru. Gol. Apoi se opri în fața unei uşi pe care se afla o plăcuță cu numele unui oarecare Pr Lieberkind. Bătu. Niciun răspuns. La ora asta, Lieberkind se găsea, probabil, pe o plajă din insula Amăger, bălăcindu-se în apă. Niels îşi zise că ar fi făcut mai bine să-i urmeze exemplul.

— Este prezent astăzi pe aici vreunul dintre profesori? întrebă o secretară.

— De ce?

Niels prezentă legitimația de polițist. Altfel zis: nu mai puneți întrebări.

— Încercați la capătul culoarului. Am zărit pe cineva de dimineață.

Niels bătu degeaba la toate uşile. Când se întoarse pentru a pleca, se trezi față în față cu un bărbat în vârstă.

— Dumneavoastră ați bătut?

— Sunteți cumva filosof?

Bărbatul se uită descumpănit la Niels.

— Oarecum.

Niels îi arătă cartea lui Diete. *Phaidon.*

— Am nevoie să mă ajutați puțin.

În biroul filosofului, spartan, minimalist, exista un MacBook aşezat pe o tăblie nu mai groasă de un centimetru, susținută de trei picioare de oțel lustruit. Nicio carte. Nimic altceva cu excepția unui citat înrămat, prins pe perete: „Concluzia este momentul în care ai obosit să gândeşti”. Pe

birou, o ceaşcă de cafea alături de o cheie magnetică purtând un nume: Henrik Vartov.

— Opera aceasta este consacrată ultimelor gânduri ale lui Socrate, explică Vartov, făcându-i semn lui Niels să se aşeze. Ştiți cine a fost Socrate?

— Un filosof grec, nu-i aşa?

— Socrate aparține panteonului celor mai mari gânditori ai omenirii: Einstein, Socrate, Gandhi, Iisus...

— Ce e asta, glumi Niels, o societate secretă?

Henrik Vartov surâse.

— Aş merge până acolo încât să afirm că este şeful acestei ligi. Fără Socrate, nici vorbă de Iisus. Nici de Platon. Nici de civilizație elenistică. Îşi drese glasul înainte de a continua: în tinerețe, Socrate a fost soldat. S-a luptat vitejeşte într-o serie de conflicte pe cât de celebre, pe atât de interminabile, opunând Sparta Atenei, cunoscute astăzi sub numele de războaiele peloponeziace. Spre sfârşitul vieții nu mai era decât un bătrânel pipernicit, care umbla pe străzile Atenei în picioarele goale, supunându-şi concetățenii unor întrebări deconcertante, care îi făceau să cadă pe gânduri. Filosoful râse. V-ați putea imagina ceva similar în ziua de azi?

Niels zâmbi şi clătină din cap privindu-l în ochi pe filosof şi închipuindu-şi-l în picioarele goale pe străzile din Copenhaga.

— A fost singurul care a denunțat absurditatea conflictului dintre Atena şi Sparta şi incompetența conducătorilor atenieni. Când Atena a pierdut ultimul război, s-a căutat un țap ispăşitor.

— Şi a fost găsit Socrate?

— Un cerşetor bătrân, într-adevăr. Care a fost condamnat la moarte. Aşa că, în celulă, şi-a primit elevii în vizită.

— Avea elevi?

— Da. Considerați-i, mai degrabă, ca pe nişte discipoli. Ca pe aceia ai lui Iisus.

— Aha.

— Aşadar, discipolii s-au dus să-l viziteze. Iar el le-a expus cele patru dovezi ale existenței sufletului şi ale imortalității acestuia. Iată despre ce este vorba în *Phaidon.*

— Şi care sunt acestea?

Henrik Vartov se uită lung la Niels câteva secunde şi oftă.

— S-ar putea să fie cam prea greu de înțeles pentru un polițist bătut în cap ca mine?

— Eu ştiu?... Dar putem încerca.

Niels zâmbi. Trase cu coada ochiului spre telefonul mobil: era 15:10. Mai erau cincizeci de minute până la întâlnire. Şi încă nimic de la Casper.

— După cum v-am explicat, le-a expus cele patru dovezi ale existenței sufletului şi ale imortalității acestuia, reîncepu Vartov. Unu: teoria ciclică. Socrate a început prin a demonstra că natura a ordonat totul în mod ciclic. Că ceea ce acum este mare, a fost într-o zi mai mic. Că binele a fost într-o zi mai puțin bine. Şi că asta funcționează în ambele sensuri. Altfel, nuanțele şi contrariile ar înceta să mai existe. Înțelegeți?

— Cred. Şi aşa este?

— Ce vreți să spuneți?

— Avea dreptate?

— Starea de veghe nu urmează oare somnului care, la rândul lui, urmează stării de veghe?

Se uită întrebător la Niels.

— Ba da.

— Cel care trăieşte nu moare?

— Ba da.

— Şi atunci, nu putem conchide că acela care este mort se va întoarce la viață?

Niels tuşi.

— Aceasta este dovada numărul unu.

Filosoful se aplecă uşor înainte.

— Socrate a continuat cu ceea ce numim „anamneza”, adică amintirea, afirmând că nu am poseda noțiuni precum „ceea ce este bine” sau „ceea ce este adevărat”, sau „ceea ce este frumos”, dacă acestea nu ar fi înnăscute. Când avem în fața ochilor două obiecte de aceeaşi mărime, emitem şi o judecată comparativă. Ceea ce înseamnă că le comparăm. Înțelegeți?

— Poate. În sfârşit, nu prea. Care e legătura cu sufletul?

— Din moment ce nu există două obiecte absolut identice, mai ales la vremea aceea, în Grecia antică, de unde ne vine această idee a adevărului? Şi a frumuseții?

Niels scutură din cap.

— Fie aceste noțiuni numite pure sunt înnăscute, fie nu există. Ce alegeți? Există noțiunile de „bine”, „frumos” şi „adevăr” ori sunt simple invenții?

— Există.

— De acord cu dumneavoastră. Atunci, din moment ce ele există, ceva trebuie să le fi „purtat” înăuntrul nostru.

— Şi acest ceva să fie sufletul?

Henrik Vartov surâse.

— Acum să trecem la dovada numărul trei. Câți ani aveți?

— Patruzeci şi opt.

— Câți ani aveți impresia că aveți?

Niels reflectă. Se gândi la Hannah, la Kathrine. Dădu din cap.

— Haideți, nu-l puteți înțelege pe Socrate dacă refuzați să vă lăsați interogat.

— Mi se pare că aş avea douăzeci şi opt, răspunse Niels până la urmă.

— Exact. Corpul îmbătrâneşte, e perisabil. El aparține lumii materiale. Spiritul dumneavoastră, sau sufletul, aparține lumii invizibile. Putem cădea de acord asupra faptului că există o lume vizibilă şi una invizibilă?

— Nu sunt prea convins.

— Iubirea este vizibilă?

— Nu.

— Atomii sunt vizibili?

— Nu.

— Spiritul dumneavoastră este vizibil?

— Nu.

— Ceea ce înseamnă că trupul dumneavoastră, care este vizibil, are patruzeci şi opt de ani şi că spiritul care, de acum ştim, există, pare a avea doar douăzeci şi opt.

Auzim deseori bătrânii afirmând că în sufletul lor se simt mereu tineri. Nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Cam aşa ceva afirmă şi Socrate, dovedind că sufletul este imuabil, că nu poate nici îmbătrâni şi nici dispărea, precum corpul. Altfel senzația ar fi că aveți tot patruzeci şi opt de ani.

— Şi tot aşa şi peste o sută de ani, glumi Niels.

— Exact. Numai că nu este cazul. Fiindcă spiritul, ori sufletul, aparține lumii invizibile. Ceea ce aparține lumii vizibile este condamnat să dispară, pe când ceea ce face parte din lumea invizibilă este etern. Altfel spus...

— Nemuritor.

Vartov surâse.

— S-ar zice că înțelegeți.

— Şi ultima dovadă?

Niels îşi auzi mobilul piuind. Era un SMS de la Casper: „Gata foto”.

— Anticii nu ar fi ajuns atât de înțelepți dacă ar fi fost neîncetat deranjați de SMS-urile astea demonice.

Niels zâmbi şi ridică privirea.

— Şi ultima dovadă?

— Pentru a încheia, Socrate se lasă cumva dojenit de prieteni. Aceştia îi spun că, fie şi dacă a reuşit să dovedească faptul că sufletul există şi că supraviețuieşte

corpului, s-ar putea ca până la urmă acesta să se isprăvească şi el din cauza vieţilor pământeşti succesive. Că trupurile îl uzează după cum ei îşi uzează hainele pe care le poartă.

— Nu e prea logic.

— Nu, de acord. Ori sufletul este nemuritor, ori nu este. După cum o femeie nu poate fi doar un pic gravidă.

— Acest exemplu l-a utilizat în demonstraţie?

— Nu tocmai. Observ însă că sunteţi grăbit.

Niels deschise cartea.

— A fost smulsă o pagină.

Henrik Vartov îşi lăsă degetele să alunece peste resturile de hârtie rămase. Erau un fel de dinţi mici şi albi, ca vârfurile unor munţi înzăpeziţi.

— Este o adevărată crimă să vandalizezi o asemenea carte. Acesta este motivul anchetei dumneavoastră? îl întrebă zâmbind.

— Ştiţi despre ce pagină este vorba?

— Da.

Vartov se uită la pagina precedentă.

— Este chiar începutul dialogului, momentul în care cei mai înţelepţi oameni ai Antichităţii, adunaţi în celula lui Socrate, se pun de acord în a conchide că moartea nu este altceva decât clipa în care sufletul se desprinde de corp. Şi că sufletul poate trăi în afara oricărui înveliş fizic.

Ca şi Giselle, se gândi Niels.

37

Cartierul Norrebro. Ora 15:23

Hannah frână brusc. Claxonul maşinii din spate răsună în tot cartierul.

— Ce-ai, eşti bolnavă la cap? urlă şoferul.

Abia când Hannah întoarse, la volanul micului ei Fiat roşu, înțelese că ei i se adresase. De data aceasta, procurorul era ferm decis să câştige procesul. Urma să-şi cheme la bară principalul martor. „Onorat juriu, acum se va pronunța o voce de dincolo de mormânt”, zise Hannah cu voce tare. Urmarea doar o mormăi. Sunt tare drăguți toți umaniştii aceştia binevoitori, dar acum veți asculta adevărul despre ceea ce înseamnă să trăieşti cuprins de nebunie. Despre ceea ce simți atunci. Şi nu din gura unui teoretician. Ci din aceea a unei persoane care chiar ştie despre ce vorbeşte.

38

Prefectura poliției din Copenhaga. Ora 15:25

— Casper!

Tânărul informatician era ocupat cu examinarea imaginii, în momentul în care Niels intră în arhiva prefecturii poliției. Aici era cartierul general al lui Casper. Da, era practic la el acasă. Intrând, aveai deseori impresia că treceai un soi de frontieră spre o zonă intimă. Arhiviştii, care ţineau de departamentul de informatică, nu prea erau obişnuiți să primească vizite. Niels se apropie.

— Ai ceva pentru mine? Sunt grăbit.

— E de ajuns să te audă omul cum sufli ca să-şi dea seama, îi răspunse Casper.

Niels luă loc pe un scaun, în spatele tânărului, şi se întrebă ce altceva ar fi putut sesiza auzul ascuțit al acestuia.

— Cât de subțiri sunt fetele astea, constată Casper uitându-se la fotografia de pe ecran. Şi cât de frumoase...

— Ca nişte balerine ce sunt.

— Uite-o şi pe prietena noastră.

O arătă cu degetul pe Diete care stătea aşezată pe pat, pe jumătate ascunsă de un nor de fum care tocmai îi ieşea din gură. Ţinea ţigara între degetul mare şi arătător.

— Ea e. Diete Van Hauen.

— Şi ia uită-te puțin acolo, în oglindă. Asta voiai să vezi, nu?

— Ce e?

— S-ar zice că o carte poştală, nu crezi?

— Ba da.

— Şi acum uită-te la asta.

Casper mări până când imaginea deveni neclară.

— Unghiul nu a fost perfect, se plânse. Dar cum sunt un

supradotat, am reuşit să învârt ilustrata.

Decupă cartea poştală şi o deplasă într-un colţ al ecranului. Apoi reduse dimensiunile fotografiei şi mări încă o dată cartea poştală.

— Vezi ceva? întrebă Niels.

— Da. Tu nu?

Casper mări mai mult imaginea.

— O pasăre?

— Nu.

— Parcă ar fi o aripă. Un dragon?

— Un dragon?

— Nu.

Niels aruncă o privire spre ceasul de pe perete. 15:30. *NMSB. Mie. 16 h.* Nu mai avea decât treizeci de minute pentru a dezlega enigma. Ridică vocea:

— Sunt grăbit. Dacă distingi ceva printre toți pixelii ăştia sau cum naiba le mai zici, spune-mi imediat.

— Deh, e un înger, răspunse Casper de parcă ar fi fost vorba despre un lucru care sărea în ochi.

Niels înclină uşor capul.

— Cred că ai dreptate. Eşti sigur?

Se ridică şi se dădu puțin înapoi.

— Mda, s-ar putea să fie un înger care duce ceva în brațe.

Casper se ridică şi veni lângă el.

— Ce?

— Nişte copii, am impresia.

— Poate.

— Un înger cu copii în brațe?

Niels era sceptic.

— Sau bebeluşi? Crezi că poate fi un tablou? E şi o legendă dedesubt.

— Poate că am reuşi să citim mai uşor textul dacă îl izolez, sugeră Casper aşezându-se imediat la masa de lucru.

Niels se apropie şi se uită peste umărul colegului. Tânărul

se crispă simțindu-i răsuflarea în ceafă.

— Hai mai repede, Casper. Să fie un f? Ce scrie acolo? Tor...

— Cred că *Thorvald.*

Niels se aplecă şi mai mult spre ecran.

— Ba nu, Thorvaldsen, se corectă Casper.

— Thorvaldsen? Cred că ai dreptate.

Informaticianul deschisese deja internetul şi dăduse căutare.

— Bertel Thorvaldsen. Unul dintre cei mai mari sculptori nu doar din Danemarca, ci din întreaga lume. Un artist aparținând mişcării neoclasice, care a realizat cea mai mare parte a operei la Roma. A participat la construirea monumentului funerar al papei Pius al VII-lea, în bazilica Sfântul Petru. După unii autori, nu este o întâmplare faptul că profilul papei prezintă o asemănare frapantă cu un anume H.C. Andersen, pe care îl cunoscuse nu cu mult înainte. A murit subit pe 24 martie 1844, pe când asista la un spectacol, la Teatrul Regal. S-a prăbuşit în timpul primei părți a *Simfoniei a şasea* a compozitorului german Ferdinand Ries, care se cânta ca uvertură la piesa dramaturgului austriac Friedrich Halm, intitulată *Griseldis...*

Niels îl întrerupse:

— La Teatrul Regal?

— Aşa scrie aici.

Casper ridică privirea.

— La ce te gândeşti?

— La ce mă gândesc? De ce a făcut cineva tot posibilul să intre în cabina lui Diete pentru a recupera o carte poştală reprezentând una dintre sculpturile lui Thorvaldsen? Mă întreb ce legătură poate fi între moartea lui Thorvaldsen, la Teatrul Regal, şi cea a unei prim-balerine angajate în acelaşi teatru cu aproape o sută şaptezeci de ani mai târziu.

Casper dădu din cap cu un aer resemnat.

— Şi, în definitiv, ce reprezintă această carte poştală? continuă Niels. Un înger. Şi nişte bebeluşi...

În doar câteva secunde Casper reuşi să identifice opera pe net.

— Iat-o! Mări fotografia îngerului. *Noaptea şi copiii ei.* Basorelief, citi sec informaticianul.

Niels făcu acelaşi lucru cu voce tare:

— Celebrul basorelief al lui Thorvaldsen *Noaptea şi copiii ei, Somnul şi Moartea.*

— În zilele noastre, cei de la starea civilă nu ar accepta niciodată să fie puse asemenea nume copiilor, glumi Casper. Îți închipui cum ar suna Somn Jensen? Nici măcar ca un al doilea prenume nu s-ar lega. Michael Moarte Hansen, îşi duse Casper gluma mai departe până când Niels i-o tăie:

— *Noaptea şi copiii ei. Natten med sine born.*

— Acesta este titlul.

— *Natten...*

— *Med...*

— *Sine...* ridică Niels tonul.

— *Born,* conchise Casper.

— *NMSB.*

Niels se uită la ceas. Era 15: 45.

— Unde este expus basorelieful?

Casper execută cu virtuozitate câteva acorduri pe claviatură, apoi îşi drese glasul:

— Ghici!

39

Cimitirul Frederiksberg. Ora 15:45

Procurorul înainta cu pas hotărât. Groparul îşi sumese mânecile combinezonului kaki şi îşi aprinse o ţigară. Făcu un semn din cap lui Hannah înainte de a se îndepărta în direcţia a ceea ce părea o colibă dărăpănată. Ea se aşeză pe o bancă, îşi scoase sandalele şi apăsă cu vârfurile degetelor pietrişul alb. Ca de fiecare dată, ultimii metri erau cei mai grei. Încă vreo zece metri pe aleea mărginită de morminte şi apoi câţiva paşi la stânga. Acolo odihnea Johannes, fiul ei dispărut, între un membru al Rezistenţei din cel de-al Doilea Război Mondial şi o femeie pe nume Olga Hansen, decedată în 1991. Hannah venise deseori să se reculeagă la mormântul lui Johannes în decursul anilor. Nu fiindcă asta ar fi liniştit-o, din contră, ci fiindcă aşa i se părea normal. Necesar. Anul trecut, în schimb, nu venise decât de două sau de trei ori. De acum avea alte nevoi, dintre care cea mai importantă era aceea de a învăţa să existe împreună cu propria-i amărăciune. Cu timpul înţelesese: niciodată nu îşi va mai putea reveni cu totul. Amărăciunea făcea parte din ea, o transformase şi trebuia să înveţe să se comporte ca noua persoană care devenise. Să înveţe să preţuiască viaţa. Dacă mai era cu putinţă. Îngenunche în faţa mormântului, o piatră simplă, cenuşie, de mărimea unei mingi de fotbal, pe care erau gravate numele şi cele două date. Nici flori, nici mesaje de adio adresate defunctului pe vreo placă prinsă special de piatra funerară.

— Ce mai faci, dragule? întrebă înainte de a şopti: Am venit să-ţi pun o întrebare. Vrei să-mi răspunzi?

Se întoarse auzind voci undeva, în spate, şi zări un bătrân însoţit de nepot. Băiatul ţinea în mână un trandafir alb şi în spate ghiozdanul.

— Vrei? şopti din nou uitându-se țintă la mormânt. Bine. Ai ales să mori. Nu ți-ai mai dorit să trăieşti din cauza bolii. Înțeleg. Dar nu au fost şi momente în care...

Făcu o pauză. Cuvintele refuzau să iasă. Apucă un pumn de pietriş şi îl lăsă să i se scurgă printre degete şi să cadă pe jos cu zgomotul liniştitor al unui gâlgâit de izvor. Poate că asta îi dădu puterea de a continua.

— Nu a existat nici măcar un singur moment în care viața să ți se pară frumoasă? în care să-ți fi zis: mă bucur că m-am născut? Viața e dură, dar nu imposibilă. Nu te-ai gândit niciodată la asta?

Tăcere. Apoi zgomotul pe care îl făcea groparul lucrând cu hârlețul şi cu sapa în apropierea colibei şi glasul bătrânului spunându-i nepotului:

— Sunt sigur că mami e fericită acolo unde a ajuns.

— Mă auzi, Johannes? şopti blând Hannah. Chiar am făcut o crimă aducându-te pe lume? Nu, nu asta am venit să te întreb. Țineam doar să ştiu dacă ți-ai fi dorit să nu te naşti. Da, asta doream să te întreb, nimic altceva. Micuțul meu Johannes, copilul meu adorat, ai fi preferat să nu fi venit niciodată pe lume?

Închise ochii. Dispărând în sine însăşi. Zgomotele din jur se risipiră. Doar liniştea şi întunericul mai rămăseseră. Şi o voce de copil care răspunse: „Da”.

40

Copenhaga. Ora 15:50

Muzeul Thorvaldsen este situat chiar în faţa cabinetului prim-ministrului, alături de Curtea Supremă, în mijlocul cartierului care constituie inima statului danez. Şi nu era o întâmplare. Operele lui Thorvaldsen erau celebre în lumea întreagă. Veneau oameni de peste tot ca să se lase învăluiţi de tulburătoarea sa sculptură reprezentându-l pe Iisus Hristos cu privirea coborâtă şi cu braţele larg deschise, în palme zărindu-i-se rănile produse de cuiele romanilor. Cam asta era tot ceea ce ştia Niels despre omul care sculptase în marmură, la Roma, timp de patruzeci de ani. Uşa era încuiată. Totuşi, înăuntru era lume. Mai mulţi bărbaţi şi câteva femei. Bătu. O femeie în uniformă se întoarse şi îi făcu semn din cap că muzeul era închis. Bătu mai tare în uşa de sticlă. Femeia se apropie.

— Este închis pentru o vizită privată, îl informă.

Niels lipi legitimaţia de sticla uşii. Timp de câteva secunde femeia o examină cu atenţie, de parcă i-ar fi venit greu să facă legătura între tânărul din fotografie şi bărbatul din faţa uşii, care îi ordonă:

— Deschideţi!

Ceea ce femeia şi făcu. Niels intră.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă.

Niels se uită împrejur. Grupuri de bărbaţi în costume scumpe se plimbau împreună cu femei zvelte, îmbrăcate în cămăşi şi taioare. De gât purtau ecusoane din plastic. Pahare cu băuturi şi sandvişuri erau aşezate pe o masă acoperită cu o faţă albă. Ceva mai departe, un alt bărbat împopoţonat cu un ecuson pe care scria *Maersk* îl salută din cap.

— Despre ce fel de vizită privată este vorba? se interesă

Niels.

— Una organizată de Ministerul Afacerilor Externe, răspunse femeia.

— Ministerul Afacerilor Externe?

— O delegație comercială europeană, mi se pare.

— Fără îndoială se pricep să-l aprecieze pe Thorvaldsen.

Femeia ridică din umeri şi zâmbi profesional unui bărbat cu figură mediteraneană care trecu pe lângă ei.

— Unde se află expusă *Noaptea şi copiii ei?*

— În galeria laterală. În sala numărul opt, îi explică oftând. Pot să vă întreb ce vă aduce aici?

Niels se prefăcu că nu a auzit întrebarea şi se uită la ceas. Mai erau două minute. Ajunsese mai devreme. Coborî treptele care duceau la toalete şi la vestiare. Locul ideal pentru un schimb. Oare aici ar fi trebuit să aibă loc întâlnirea? Măcar de-ar fi fost aşa şi de-ar fi trebuit să aibă loc. Urcă din nou şi se duse după femeia în uniformă.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă, ascunzându-şi cu greu enervarea.

— Când a fost organizată vizita?

— Nu ştiu. Acum câteva zile, cred.

— Şi doar invitații au fost puşi la curent?

— Aşa îmi închipui.

Niels se îndepărtă. Oare de ce tocmai azi? se întrebă el. Şi de ce aici? Poate că întâlnirea fusese anulată ca urmare a morții lui Diete. Dar, atunci, de ce riscase cineva să intre prin efracție în cabina lui Diete pentru a recupera cartea poştală? Nu, într-un fel sau altul, acea carte poştală trebuia să fie deosebit de importantă. Poate fiindcă reprezenta ceea ce reprezenta? *Noaptea şi copiii ei, Somnul şi Moartea.* Aici să se ascundă răspunsul? Pe undeva prin detaliile operei? Să fie vorba despre un cod secret? Un mesaj criptat? Dar de ce la ora aceasta? O fi având vreo legătură cu modul în care pica lumina soarelui pe operă în acest moment al zilei? Niels

îşi scutură capul. Genul ăsta de lucruri nu exista decât în filmele americane fanteziste. Nu în realitate. Realitatea era mereu mult mai banală. Şi mai complexă.

Auzind vorbindu-se franţuzeşte în spatele lui, Niels se întoarse şi descoperi doi bărbaţi vizibil plictisiţi. Unul dintre ei era absorbit într-o discuţie la mobil. Niels îl privi o clipă. Nimic, constată imediat. Nu îi spuneau nimic ca să poată face legătura cu mesajele secrete de pe o carte poştală. Urcă din nou coridorul. Locul era răcoros şi lipsit de lumină naturală. Lucru de apreciat pe o asemenea caniculă. I-ar fi plăcut să se poată întinde câteva secunde pe marmura de pe jos şi să închidă ochii, pentru a-şi simţi pielea răcorindu-se în contact cu dalele vechi. În loc de aşa ceva, merse mai departe, trecând prin faţa operelor de artă şi a invitaţilor care îşi etalau ceasurile de aur, bijuteriile scumpe şi variile accente ale englezei utilizate. Nimeni nu îi dădea atenţie. Era înconjurat de persoane obişnuite cu mulţimile imense şi anonime, cu delegaţii în care toată lumea zâmbea şi aproba politicos, fără a încerca să afle cui i se adresau dovezile de politeţe. Oameni care considerau lumea terenul lor de joacă. Să fi avut Diete relaţii printre ei? Sigur că da. Baletul, cultura elitistă, Thorvaldsen, banii, băncile... Ce cauţi, Niels? se întrebă. Caut priviri nervoase, pânditoare. Pe cine cauţi? Pe un criminal? Pe mai mulţi? Pe bărbatul care o sechestrase pe Diete, o înecase şi...

Acolo. În încăperea în care era expusă statuia papei Pius al VII-lea. Un bărbat. Îmbrăcat în haine prea groase pentru vremea de afară. Haină, ochelari de soare, păr grizonant, brăţară de aur. Cam un metru optzeci şi cinci. Corpolent în limitele normalului. Individul care fusese filmat de camera de supraveghere. Să aibă aceleaşi semnalmente? Poate. Nu era exclus.

Niels se postă la marginea unui grup, îşi încrucişă braţele şi se strădui să pară tot atât de obosit precum papa Pius al

VII-lea care era imortalizat în piatră şezând, cu privirile ațintite către canalele din Copenhaga, în timp ce cu mâna dreaptă îi binecuvânta pe Cel de sus şi pe toți cei care treceau prin fața lui. Bărbatul nu încetă să se uite la ceas. Niels îl spionă. E prea scund, se gândi. Şi dacă totuşi...?

Ghida tocmai explica în ce măsură artistului îi era recunoscută valoarea dacă, protestant fiind, i se încredințase realizarea mormântului papei. Niels o privi. Avea vreo douăzeci de ani, trăsături fine şi, ceea ce era surprinzător, ciorapi de culoarea pielii. Pe căldura asta! Când se punea problema împodobirii bisericilor, Vaticanul era dispus la orice concesie, explică tânăra: homosexualitate, erezie, alte devieri. Se auziră râsete. Ghida plecă mai departe cu grupul. Niels aruncă un ochi spre ieşire. O femeie elegantă îşi netezi minijupul bleumarin, pentru a îndepărta cutele. Şi insul de la Maersk ce făcea? Vizita singur sala principală. Bărbați singuri. Mereu suspecți. În curând, va fi şi el unul dintre ei. Care va trebui să-şi facă valiza. Dar, de fapt, ce căuta pe aici? Şi de ce îl privea nenorocirea care o ajunsese pe Diete?

Voi sări şi eu odată cu dumneavoastră.

Niels merse până la capătul coridorului şi intră în galeriile secundare. Sala numărul opt. Nu asta îi spusese? Ba da. În spate de tot, într-o încăpere mai mică decât noul dormitor al lui Niels şi Hannah, dar mai înaltă, sfârşi prin a găsi basorelieful. *Noaptea şi copiii ei, Somnul şi Moartea.* Exact ca în cartea poştală. Opera era atât de detaliată, încât aripile îngerului păreau aproape adevărate. Cu formele lor blânde şi uşor rotunjite, ai fi zis că erau aripile unui porumbel. Îngerul ținea ochii închişi şi pe cei doi bebeluşi durdulii în brațe. Probabil că îi luase ani de muncă lui Thorvaldsen, se gândi Niels.

Dintr-odată, auzi paşi în spatele lui. Coborî privirea şi o luă în altă direcție, după care se uită peste umăr. Zări un

tânăr cu chelie în creştetul capului, care nu părea să facă parte din atmosferă. Totuşi, şi el purta costum şi ecuson agăţat de gât. Ăsta era omul lui! Niels era convins. Bărbatul cu chelie era în continuare în sală, când îşi făcu apariţia ghida.

— Acest basorelief, intitulat *Noaptea şi copiii ei,* este una dintre operele majore ale lui Thorvaldsen, explică într-o engleză elegantă, cu accent de Oxford ori Cambridge. Puteţi ghici cine sunt copiii Nopţii?

Vizitatorii se priviră între ei. Probabil că nu erau obişnuiţi să li se adreseze acest gen de întrebări.

— Haideţi, copiii Nopţii? Are cineva vreo idee? întrebă încă o dată ghida uşor ironic.

Bărbatul cu chelie era tot acolo.

— *Sleep,* propuse cineva din grup.

— *Yes, that's right,* confirmă tânăra înainte de a adăuga: Somnul este unul dintre copiii Nopţii. *Hypnos,* pe greceşte. Celălalt este un pic mai lugubru.

Niels se gândi la Vartov, filosoful. Şi la ceea ce se presupunea că ar fi zis Socrate. După cum somnul vine după trezire, la fel şi noaptea vine după zi. Şi moartea devine viaţă.

— *Anybody?*

Haide odată, dă-le răspunsul şi s-o terminăm, îi strigă Niels în gând, nerăbdător să o vadă plecată.

— Moartea. Al doilea copil nu este altcineva decât Moartea. *Thanatos.* Copiii Nopţii sunt Somnul şi Moartea.

Niels le citi curiozitatea pe chipuri. Cu ce, adică, seamănă moartea? Cu un copilaş adormit, cu obraji bucălaţi şi coapse dolofane?

— Nu se ştie cu certitudine, însă unii specialişti consideră că Thorvaldsen a executat basorelieful în semn de doliu după fiul lui Carlo Alberto, mort la numai cinci ani. Ştim, în schimb, că l-a realizat pentru un amiral danez care îşi

pierduse soția, pe Cecilie, şi care dorea să-i ofere după moarte cea mai frumoasă sculptură cu putință.

Niels observă deodată un bărbat cu ochelari negri, care stătea aproape de una dintre intrările în sală. Era fructul imaginației lui sau chiar era ceva neobişnuit în atitudinea individului? Ceva ca un soi de nerăbdare. Niels se dădu înapoi, după o coloană. Ghida continua să ofere fără grabă informațiile:

— Este vorba despre o copie. Originalul se păstrează în altă parte.

Inima lui Niels bătu de să-i sară din piept.

— În biserica din Holmens Kirke, situată puțin mai departe de aici, pe malul canalului pe unde vom trece după ce vom termina această vizită.

Niels o întrerupse:

— Iertați-mă.

Tânăra se întoarse, surâsul i se evaporă instantaneu şi sprâncenele i se arcuiră ca spatele unei pisici înfuriate.

— Spuneți că originalul operei *Noaptea şi copiii ei,* se interesă polițistul arătând cu degetul către basorelief, se află la Holmens Kirke?

Ora 16:04

Niels avea acum drept țintă biserica. Deşi s-ar fi putut să ajungă prea târziu. Era posibil ca persoana cu care Diete avea întâlnire să fi plecat de mult. Traversă în fugă piața castelului şi depăşi un grup de japonezi care, cu capul întors peste umăr şi ochii mijiți, admirau săgeata din vârful turlei. De la depărtare observă că nu era nimeni la intrarea de la Holmens Kirke. Traversă strada pe care traficul era îngreunat de căldura estivală şi pe care tinere cu părul în vânt treceau în goană pe biciclete. Niels dădu peste un trecător, fără să-l observe decât în momentul impactului.

— Nu puteți fi mai atent? țipă acesta prinzându-l de braț.

Uşa bisericii se deschise. Ieşi un tânăr cu şapcă de baseball şi ochelari enormi de soare, ținând o mână în buzunar. Niels îşi eliberă brațul şi dădu să-şi reia cursa, dar celălalt se cramponă prosteşte de el.

— Ați putea cel puțin să vă cereți scuze!

Niels îi trase un pumn în stomac şi o rupse iarăşi la fugă. Auzi în spate revărsându-se înjurăturile, dar hotărî să nu le dea atenție. De obicei nu se comporta aşa. Niciodată. Numai că de data aceasta simțea nevoia să se întoarcă şi să-i tragă cretinului un pumn în nas, ba chiar să-i toarne o ploaie de lovituri pentru că se încăpățânase atâta. Îi ajunsese până peste cap tâmpenia şi aroganța unora dintre concetățeni. Dacă o să mai fie acolo când mă voi întoarce, îi pun cătuşele boului, îl bag în celulă şi îl țin douăzeci şi trei de ore ca să-i dau o lecție, îşi zise în timp ce încetinea pasul.

Tânărul cu caschetă de baseball şi ochelari de soare nu avea evident nicio grabă, iar Niels risca să fie reperat dacă apărea în goană. Aşa că se opri la trecerea de pietoni. Bărbatul îşi continuă drumul în direcția podului, dar numai după ce îşi aprinse o țigară. Era îmbrăcat în haine costisitoare: cămaşă de culoare deschisă, largă, dar bine croită. Niels ştia că era un model la modă. Ochelarii de soare şi pantofii îi erau de aceeaşi calitate. Încă un bărbat ieşi din biserică. Intra perfect în categoria favorită a poliției: de vârsta a doua şi singur. Se făcu verde şi Niels traversă uitându-se discret după cei doi suspecți. Care o fi cel bun? Tânărul pe care îl urmărea de la distanță sau bărbatul mai în vârstă, care venea spre el? Un metru optzeci şi cinci, greutate medie. Niels ştia semnalmentele pe de rost. Dar le ştia şi semnificația: numai semnalmente nu erau acestea, ci un soi de limbaj codat utilizat de poliție pentru a desemna absolut orice. Pe vremuri era un metru optzeci, dar talia standard crescuse cu cinci centimetri, în conformitate cu

înălțimea medie. Dincolo de toate acestea, semnalmentele corespundeau mai degrabă cu felul în care arăta tânărul.

— *Excuse me...*

Un cuplu de americani îl abordă pe cel mai în vârstă. Niels îi auzi interesându-se cum puteau ajunge la metrou. În acelaşi moment, tânărul se întoarse şi îl zări pe Niels.

Era descoperit. Îi citise asta în ochi. Să-l fi privit prea insistent? Tânărul acceleră pasul în direcția podului. Niels rămase pe urmele lui. Când cel din față se întoarse încă o dată, Niels nu mai făcu nimic pentru a-şi ascunde interesul. Imediat, suspectul o rupse la fugă. Traversă strada prin fața unei bănci şi se repezi către pod. Niels rămase pe trotuarul lui. Timpul câştigat renunțând să traverseze îl adusese la acelaşi nivel cu fugarul, care era mai rapid, având jumătate din vârsta polițistului. Dacă voia să pună mâna pe el, Niels avea nevoie de ajutor. Ridică în aer insigna şi strigă:

— Poliția Copenhaga! Apoi, încă o dată: Poliția din Copenhaga! Sunteți arestat!

Puțin mai departe, pe pod, un grup de angajați ai băncii se opriră şi se întoarseră. Tânărul se opri şi el brusc, uitându-se mai întâi la Niels, apoi la funcționari. Oare aceştia îi vor bara drumul?

Fără să privească telefonul mobil, Niels formă un apel şi strigă atât de puternic, încât până şi bicicliştii stătură pe loc:

— Poliția! Eşti arestat! La pământ!

În aceeaşi clipă suspectul o luă din nou la goană, rapid ca un fulger.

— Poliția din Copenhaga, se auzi o voce la celălalt capăt al liniei.

— Bentzon sunt. De la poliția criminală. Am nevoie de întăriri pe podul Knippelsbro. Urmăresc un individ cu ochelari de soare şi şapcă, care se îndreaptă spre Christianshavn.

Niels abia mai respira şi nu auzi răspunsul. Cei cinci funcţionari ai băncii cu siguranţă şi-ar fi dorit să vină în ajutor forţelor de ordine, dar curajul le pieri în ultima clipă, când tânărul se repezi spre ei agitându-şi mâinile prin aer. Niels traversă strada. O maşină frână chiar în spatele lui. Poliţistul se şterse de sudoarea care îi curgea în ochi.

— Poliţia Copenhaga! Stai pe loc! urlă.

De data aceasta avu mai mult noroc. Un biciclist ieşi în calea fugarului pentru un moment, suficient însă pentru a-l întârzia şi a-i permite lui Niels să-l prindă. Îl apucă de încheietura mâinii, dar tânărul reuşi să se elibereze cu o uşurinţă descumpănitoare şi să îi tragă un şut. Între timp, funcţionarii îi ajungeau din urmă, simţind parcă nevoia de a-şi răscumpăra ezitarea. Nu aveau niciun chef ca, întorcându-se acasă, să le povestească drăgălaşelor de neveste cum nu avuseseră curaj să ajute un poliţist să pună mâna pe un sfrijit cu şapcă de baseball. Niels se ridică la timp pentru a-l vedea pe tânăr luându-şi avânt şi sărind peste parapetul podului. Pe străzile din jur circulaţia se oprise şi se putu auzi un „pleosc!” Niels şi ceilalţi se repeziră spre parapet.

Voi sări şi eu cu tine, Diete.

Doar înot bine, se gândi Niels în timp ce mâinile i se agăţară de oţelul fierbinte. *Haide, sari!* Numai că pumnii refuzară să se desprindă de balustradă. Se auziră din depărtare sirene şi voci în spatele lui:

— Vă simţiţi bine?

— Cine era?

— Aveţi nevoie de ajutor?

Bărbatul urmărit întârzie să apară la suprafaţa apei. Poate înotase până sub pod?

— Vă sângerează buza.

Niels se întoarse. Biciclistul care îi sărise în ajutor îl privea îngrijorat. Dintr-odată, gândul îl duse la cel de-al

doilea bărbat pe care îl văzuse ieşind din biserică. Ce răspunsese cuplului de americani care îşi căutau drumul? Metroul? *„Follow me, I'm going there myself"*[10].

— Am nevoie de bicicleta dumneavoastră, mormăi Niels ştergându-se la gură cu dosul palmei.

[10] „Urmați-mă, într-acolo merg şi eu". (N.t.).

41

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 16:10

Nu seamănă cu un psihiatru. E primul lucru care mi-a venit în minte când l-am văzut. Pare prea neglijent din pricina bărbii şi privirii alunecoase. S-ar zice mai degrabă că e educator sau profesor, ceva de genul ăsta. Şi mai e ceva care nu se potriveşte în modul în care se îmbracă. Prea alandala. Asocierea asta de culori e la limita comicului: pantaloni maro, cămaşă roşie în carouri. În schimb, vocea îi este tare plăcută. O voce hârâită şi profundă. Monotonă. Îmi place monotonia. Deşi uneori poate fi o problemă, fiindcă îmi distrage atenția, mă leagănă. Şi atunci mă fură gândurile. Ca acum:

— Ştii, nici nu este atât de grav că nu vorbeşti, Silke. Insist asupra acestui punct. Doar sunt atâția care vorbesc prea mult. Umorul este una dintre principalele lui arme. Am înțeles-o demult. Te-ai închis în tine. Perfect! Principalul este să te simți bine. Fiindcă doar atunci când te vei simți bine cu adevărat vei găsi puterea de a te deschide iarăşi în fața celorlalți. O s-o faci într-o bună zi. Când te vei simți pregătită.

De fiecare dată, am parte de acelaşi refren. Nu vrea să mă bruscheze, să-mi dea impresia că nu aş fi normală. Se străduieşte să-mi redea încrederea în mine. Crede că de aici mi se trage problema. Dar se înşală. Nu înțelege. Nimeni nu înțelege. Fiindcă ştiu cum se cheamă, în lumea lui, răul de care sufăr. Stres posttraumatic. L-am auzit spunându-i lu' Tati. Un sindrom de stres datorat şocului pe care l-am resimțit când a murit Mămica şi care, până la urmă, s-a transformat în maladie cronică. Mutismul meu este un fenomen rar, de asta sunt şi eu conştientă. Din cauza duratei sale excepționale.

— Silke, înțeleg ce vrei să spui.

Şi continuă. Spre deosebire de mine, el nu tace nicio clipă. În minte, încep să descriu încăperea. Tot ce văd împrejur. Minuțios. Fără a uita nimic. Agrafele de pe birou, fotografia băiețelului. Sigur e copilul psihiatrului. Rama e din lemn, vopsită în roşu. Biroul e prea mare în raport cu dimensiunile încăperii şi, după părerea mea, mai bine l-ar fi aşezat lângă fereastră. Aşa ar fi putut profita din plin de lumina soarelui. Pe pereți sunt afişe cu flori. Poate reproduceri ale unor tablouri ale lui Monet? Culorile sunt vesele, optimiste. Computer, imprimantă, telefoane. Ceasul din spate e vechi şi nu se prea potriveşte cu tot restul. Au trecut douăzeci şi două de minute de când sunt aici, douăzeci şi două de minute inutile. Bine, nu îmi displace să mă aflu aici. Din contră, mi se pare mai degrabă amuzant să-l văd cum se uită la mine cu ochii lui cenuşii şi serioşi. Îmi place privirea lui, fiindcă are în ea ceva liniştitor.

— Ştim că există cineva în căpşorul ăsta, Silke. Nu suntem nişte idioți. Râde. Încă o încercare de a mă face să reacționez. Tu eşti acolo. Prezentă. Chiar în fața mea. Nu mă îndoiesc.

Mă uit la peretele verde-deschis şi la podeaua acoperită cu linoleum alb. Şi la jucăria agățată de tavan cu personajele ei din desene animate: Donald, Dingo, Popeye, Spider-Man, Superman şi un omuleț verde al cărui nume îmi scapă, musculos şi cu părul negru şi drept. Cu cine o mai fi semănând acum Vinovatul? O fi vreun cameleon în stare să-şi schimbe după cum vrea înfățişarea? De ce nu? Ieri era înalt, zvelt şi brunet. Astăzi ar putea fi verde şi musculos. Asta, cel puțin, ar explica de ce poliția nu a reuşit să pună mâna pe el în toți aceşti ani.

— Întrucât nu vrei să vorbeşti, sunt obligat să o fac eu în locul tău. Iarăşi surâde. Altfel atmosfera nu ar fi prea veselă pe aici, dacă ar fi să ne bazăm numai pe tine. Înțelegi?

Drept care începe să-mi vorbească despre Mămica. Aşa face de fiecare dată. Despre cum a murit. Fără a-mi ascunde niciun detaliu. E felul lui de a mă trata, i-a explicat într-o zi lu' Tati. Obligându-mă să înfrunt realitatea de care fug. Numai că eu nu îl ascult. Nu ştie ce vorbeşte. Nu mă cunoaşte. Tati este singurul care mă cunoaşte şi care mă înţelege. Ceilalţi? Nu vreau altceva decât să dispară din viaţa mea. De ce le-o fi venind atât de greu să priceapă? Au trecut cincizeci şi şase de minute până când să tuşească şi să mă anunţe că şedinţa a luat sfârşit. Cincizeci şi şase de minute împreună cu Aksel Schultz, unul dintre cei mai de seamă pedopsihiatri ai Scandinaviei. Cincizeci şi şase de minute care nu au folosit la nimic. Tot aşa de bine s-ar fi adresat unui perete.

42

Piața Kongens-Nytorv. Ora 16:20

Niels era sigur că îl auzise vorbind despre metrou, spunându-le turiştilor americani că acolo se ducea şi el. Cu toate acestea îl zări în stația de autobuz din piața Kongens-Nytorv, în mijlocul unui trafic infernal. Metroul îşi croia drum prin oraş, lăsând în urma sa locuri răscolite de lucrările şantierului. Înainte de a înțelege cum funcționau frânele bicicletei, Niels fu obligat să se agațe în două rânduri de gardul şantierului metroului pentru a-şi încetini cursa. La o sută de metri, vizavi de Teatrul Regal, îl văzu pe individ urcând în autobuzul 350S. În spatele maşinii, desfăşurat deasupra intrării principale a teatrului, un banner imens o înfățişa pe Diete în rolul lui Giselle, ghemuită, cu capul uşor ridicat, contemplându-şi publicul – cel care era mereu viu.

Voi sări şi eu cu tine. Sunt chiar în urma ta, Diete.

Autobuzul 350S trecu în viteză pe sub ochii lui Niels care îşi şterse buzele însângerate şi se lansă în urmărirea maşinii. Când ieşise ultima oară cu bicicleta? Probabil nu mai demult de zece ani. Şaua şi ghidonul erau lăsate prea jos. Genunchii i se izbeau de ghidon la fiecare tur de pedale. Autobuzul o luă spre Amăger şi se opri la semaforul din fața Bursei. Niels era pe punctul de a prinde maşina înțesată de lume. Înăuntru distinse figuri ascunse după ochelari de soare, şepci sau pălării de vară cu borurile largi. Culoarea semaforului se schimbă în verde. Cel puțin era sigur că urmărea autobuzul potrivit? Şi un individ care avea într-adevăr legătură cu cazul? Lăsă bicicleta, trecu prin spatele unui camion care puțea a peşte şi alergă spre autobuz.

— Poliția! strigă bătând cu pumnul în uşa din spate.

Pasagerii întoarseră capul. Un cuplu de turişti asiatici se grăbi să-şi mute privirea în altă parte.

— Poliția! strigă încă o dată, atât de tare încât îşi pierdu vocea.

În spate, o maşină claxona continuu.

— Nu puteți rămâne aşa, în mijlocul străzii!

Niels flutură legitimația, lipind-o de geamul autobuzului, însă tot ce obținu fură privirile înspăimântate ale pasagerilor uluiți. Fugi până în față şi bătu în uşa care, în sfârşit, se deschise.

— Ce s-a întâmplat? se răsti şoferul.

— Poliția Copenhaga. Lăsați-mă să urc.

Niels îşi croi drum la bordul maşinii arhipline în chiar clipa în care se reluă traficul.

— Poliția! strigă din nou, ținând legitimația în mâna ridicată deasupra capului.

Pasagerii se uitară lung la el, de parcă nu ar fi auzit sau nu ar fi înțeles ce spusese. O fetiță izbucni în plâns. Epoca în care prezența poliției liniştea populația trecuse.

— Dați-vă la o parte!

Încercă să se strecoare, dar oamenii erau atât de înghesuiți, încât nu se puteau mişca. Unde eşti? se întrebă Niels. Autobuzul frână brusc. În fața lui, o femeie îşi pierdu echilibrul. Uite-l acolo, afară! Coborâse pe uşa din spate când Niels urcase prin față şi fugea acum către podul Knippelsbro, în direcția pieței Christianshavn.

— Şofer! Deschide uşa! urlă Niels forțând trecerea.

Uşa se deschise cu greu. Niels ieşi din autobuz şi dădu să se repeadă în urmărirea individului. Numai că nu îl mai vedea pe nicăieri. Doar fusese acolo acum două secunde! Ai fi zis că fusese înghițit de... Metrou, se gândi polițistul care traversă piața şi coborî scara sărind mai multe trepte o dată, până când ajunse pe peron. Scrută mulțimea, făcând eforturi pentru a-şi potoli respirația, încercă să se concentreze, să analizeze fiecare figură. Fiecare bărbat. Unde eşti? Niels îşi croi drum prin marea de oameni care se

înghesuia pe peron pentru a urca în garnitură. Fu nevoit să se răstească. Chiar li se urcase canicula la cap locuitorilor din Copenhaga? În orice caz, proasta lor dispoziție devenise palpabilă. Uşile se închiseră fără zgomot şi trenul demară. În difuzoare, o voce prietenoasă informă că următoarea oprire va fi la podul Amăgerbro.

— Poliția Copenhaga!

Tactică similară cu cea din autobuz: îşi agită legitimația deasupra capului, pentru a fi văzută de toată lumea, în timp ce se strecura printre călători.

— Ce se-ntâmplă?

Un bărbat de talie medie, îmbrăcat într-un costum nici prea scump, nici prea ieftin, ridică liniştit ochii din ziar, de parcă şi-ar fi închipuit că Niels avea timp să se aşeze alături şi să-i povestească întreg cazul.

— Lăsați-mă să trec! Sunt de la poliția din Copenhaga!

De data aceasta, Niels nu mai avea de gând să-şi scape din ochi suspectul. Cu atât mai rău pentru pasagerii care-i stăteau în cale. Singurul lucru care conta era să nu îl piardă. Era cu două vagoane mai în față. Două vagoane. Chiar la coada trenului. Mai rămăsese un vagon. Garnitura începu să încetinească. Bărbatul ajunsese la celălalt capăt. I se vedea profilul, însă Niels nu îi putu zări cum trebuie figura. Zece metri. Opt. Garnitura se opri.

— Stai pe loc! urlă polițistul.

Uşile se deschiseră, bărbatul o luă la fugă şi se pierdu în mulțime.

Amăgerbro. Lui Niels, cartierul îi trezea un gust amar, legându-se de o mulțime de amintiri neplăcute. Printre care o ceartă memorabilă avută câțiva ani mai înainte cu Kathrine, pe chei, printre turiştii stupefiați. Cum zisese despre el? Aha! Uite-l colo, pe trepte. Bărbatul fugea cât de tare putea. Niels simți o durere în tâmple. Nu mai rezistă decât forțat de propria voință. Conştiință. Culpabilitate.

Imbecil? Nu, nu aşa îi zisese. Ceva mai sofisticat. De ce trebuia să se lase întotdeauna răpus de farmecele femeilor sofisticate? Al celor inteligente? Mai bine s-ar fi ferit de Hannah. Aparţineau unor lumi cu totul diferite. A lui era... Amăger Center. Un loc insuportabil. Infernul shoppingului. Bărbatul alerga acum prin faţa centrului comercial. *Insuportabil*? O luă apoi pe strada Amăgerbrogaţie. Lui Niels îi venea tot mai greu să-l urmărească. Fugarul aruncă o privire peste umăr. Semn rău şi Niels o ştia. Semn că era conştient de avantaj. Că îşi putea permite să-şi satisfacă o curiozitate. *Absent!* Da, *absent.* Aşa îi reproşase că este. „Eşti maladiv de absent, Niels.

Şi nu mai suport chestia asta!" Trecu prin faţa unei biserici. Pe trotuar, bărbaţi în costum şi cravată aşezaseră nişte mese şi arborau un surâs radios. De ce oamenii cuceriţi de religie au întotdeauna dinţii albi? se întrebă Niels în clipa în care unul dintre aceştia înaintă către el agitând o Biblie? Un McDonald's. Cuiva i se răsturnase tava chiar în faţa intrării. Aşa că întreg meniul era întins pe jos: Coca-Cola, cartofi prăjiţi şi un hamburger. Cu ultimele puteri, Niels sări peste resturile greţoase. Ultimele puteri. Exact asta simţea. Amăgerbrogaţie. Cea mai lungă stradă comercială a Danemarcei. Invadată de pâcla lipicioasă a caniculei şi de gaze de eşapament. În spate auzi nişte sirene. În depărtare. Poate că erau întăririle pe care le ceruse cu destule minute în urmă. Nu conta... Niels făcuse din cazul ăsta o problemă personală. Trecu pe roşu. Nişte voci strigau la el. Nu mai auzi nimic. Suspectul mări viteza. Avea deja vreo cincizeci de metri în faţă. Poate o sută. Când întoarse capul, Niels decise să schimbe tactica. În ultimul moment lăsă capul în jos şi se ascunse după o maşină staţionată, vrând să-l facă pe cel urmărit să creadă că urmăritorul îl pierduse. Bărbatul scrută pentru o secundă strada. Nu trebuia să fii ghicitor pentru a înţelege ce gândea: am

câştigat, idiotul ăla a abandonat. Şi o luă la pas mai departe. Niels îl urmă. Discret. De la distanță. Ținându-se pe lângă maşini şi pereți. Reuşi să reducă intervalul dintre ei. Nu cu mult, însă suficient pentru a-l vedea pe suspect cum o ia pe o altă stradă. Cum intră apoi într-o clădire, o sută de metri mai departe. Aleea Thingvalla, aşa scria pe placa indicatoare. O stradă cu imobile vechi. Niels aşteptă să i se risipească gustul de sânge din gură. Era convins că bărbatul nu observase că era în continuare urmărit. În consecință, nu mai avea rost să se grăbească. Risca să se pună în pericol fără motiv, regulă fundamentală învățată la şcoala de poliție. Atitudinea agresivă înspăimânta oamenii, oamenii înspăimântați reacționează deseori agresiv, oamenii agresivi sunt imprevizibili şi oamenii imprevizibili sunt capabili de orice, inclusiv să scoată cuțitul ori să apese pe trăgaci.

43

Amăger Aleea Thingvalla. Ora 16:55

Şi acum? Ce fac? Forțez uşa? Niels avea legea de partea lui. Îl somase să se oprească, îl făcuse clar să înțeleagă că era de la poliție şi că dorea să îi pună câteva întrebări. Aruncă o privire prin geamul plin de praf al unei bucătării. O femeie de vreo treizeci de ani ținea în brațe un sugar pe jumătate adormit. O auzi chiar vorbind prin fereastra întredeschisă: „Nu, nu-ți mai e foame, nu-i aşa?" Apăsă butonul soneriei. Buton din alamă, cum se făceau acum cincizeci de ani. Pe vremea când imobilele se construiau cu câte două uşi. Una mare, pentru evenimente importante, alta mică, de toate zilele.

— Intrați, îi strigă femeia.

Nu trebui să zică de două ori. Niels intră în vestibul şi inspiră aroma de detergent şi de flori. Sau de detergent cu aromă de flori. Femeia apăru din living. Nu se miră să-l vadă. De parcă pe el l-ar fi aşteptat toată ziua. Aici locuia ucigaşul lui Diete? Niels îşi prezentă legitimația înainte ca femeia să apuce să deschidă gura.

— Poliția din Copenhaga, anunță cu voce calmă.

— E vreo problemă cu maşina?

— Aş vrea să vorbesc cu soțul dumneavoastră.

— Allan s-a dus până în beci. E vreo problemă cu maşina?

Ea îi făcu semn din cap către scară.

— Mulțumesc.

Niels coborî treptele. Când împinse uşa, bărbatul era cu spatele. Materiale de laborator: baloane, flacoane din plastic, plasmă, patru frigidere identice. Sau congelatoare? Allan era la chiuvetă, pe cale să golească ceva. Apa curgea în chiuveta de oțel.

— Închide robinetul, Allan.

— Nu aveți voie să intrați aici.

— Voie? Am fost invitat să intru. De soția ta.

— Ați auzit vreodată despre mandatul de percheziție?

— Este ora 16:57 şi eşti arestat. Niels puse degetul pe trăgaci. Te-am rugat să închizi robinetul.

Bărbatul o lăsă mai moale. Se întoarse. Niels îi observă mâinile colorate cu un produs pe care probabil că îl utiliza aici. Albastru şi roşu. Ca flacăra unei lămpi de sudură.

— Crezi că o să îi lipseşti băieţelului când o să fii la puşcărie?

— Uitați ce...

— Ba nu, la vârsta asta se uită repede. Când o să ieşi, nici nu o să mai ştie cine eşti.

Dintr-odată, bărbatul îşi cuprinse faţa în palme. Partea de sus a trupului îi fu cuprinsă de tremur. O fi pe punctul de a ceda? Nevasta îl strigă de la parter:

— Ce se-ntâmplă, Allan?

— O clipă, îi răspunse încercând să-şi stăpânească vocea.

Niels privi pieptul bărbatului care făcea eforturi să-şi controleze respirația. Îi dăduseră lacrimile.

— Acum, hai să ne calmăm, zise Niels apropiindu-se.

— Nu sunt droguri, murmură Allan.

Niels se uită în jur şi văzu seringi de unică folosință şi fiole de sticlă.

— Totul este legal. Sunt laborant. Autorizat...

Niels îl întrerupse:

— Ce i-ai administrat lui Diete aseară?

— Poftiți? Ochii reacționară îndărătul lacrimilor. Surpriză. Cui?

— Nu te mai preface că nu pricepi. Lui Diete Van Hauen. Ce i-ai injectat?

— Nu ştiu despre cine vorbiți.

— Aseară ai fost în apartamentul lui Diete Van Hauen.

— Ba nu. Am fost acasă, răspunse dând din cap. Am făcut un grătar cu vecinii. Puteți să îi întrebați.

— Aşadar ai petrecut o seară plăcută cu vecinii. Dar a venit noaptea. Ai dat-o cu cracii-n sus pe mami şi pe urmă ai plecat la plimbare. Pentru a ucide o femeie. La ce oră ai ajuns în apartamentul lui Diete? Pe la două?

— Despre cine tot vorbiți? Nu mă întâlnesc niciodată cu ei. Se întâmplă să ne mai vedem la uşă, dar atât. Nu schimbăm nici măcar un cuvânt. Nimic, nimic.

Din păcate, Niels putea citi pe fața lui că omul spunea adevărul.

— Cu cine, adică, nu te întâlneşti niciodată?

— Clien...

Se întrerupse. Niels agită pistolul.

— Allan, ia ascultă-mă tu cu atenție. Nu am decât să dau un telefon şi zece agenți debarcă aici în cinci minute. Şi-o să fii arestat. Cu tot cu nevastă. Cel mic va fi încredințat serviciului de protecția copilului timp de cincisprezece zile, cât veți fi amândoi în arest preventiv. Bineînțeles, casa va fi periată de la un cap la altul.

— Bine, clienții mei. Nu mă întâlnesc niciodată cu ei.

— Clienții tăi. Cine, adică?

Din nou tăcere. Niels văzu că bărbatul din fața lui îşi făcea nişte calcule. Ce era de preferat? Să spună acum totul sau să-şi încerce norocul la tribunal?

— OK, Allan, atunci vă iau pe sus pe amândoi, întoarce-te...

Limba bărbatului se dezlegă brusc:

— Sunt de toate felurile, dar mai ales sportivi.

— Dopaj?

— Dacă vreți...

— Cu cine ai avut întâlnire?

— Nu ne folosim numele. Niciodată. Abia dacă ne cunoaştem din vedere.

— Cum aşa? Păi, atunci, cum comunicați?

— Pentru comandă, scriu ceea ce au nevoie pe o carte poştală pe care mi-o lasă la intrare. Pe urmă, fac livrarea.

— La intrare?

— La intrare la Teatrul Regal.

— După care schimbul are loc la biserică?

— Da.

— Dar cum intri în legătură cu noii clienți?

Niciun răspuns. Căuta o minciună. Niels interveni:

— Trebuie să ai un intermediar. Cine e?

— Asta a fost demult.

— Ăsta nu e un răspuns.

— A plecat de ani întregi. Era un ciclist spaniol. Ieşea cu o balerină.

— Cu Diete?

— Nu. Parcă nu aşa o chema. V-am spus că au trecut ani.

— Deci îi furnizai substanțele dopante ciclistului?

— Dacă vreți, puteți să spuneți şi aşa. Nu vor decât să facă performanță şi să-şi distreze publicul. Să bată recordurile. În Turul Franței, la suta de metri. În privința balerinelor, ele se dopează ca să poată suporta durerile...

— Păstrează-ți argumentele pentru judecător.

Allan însă continuă:

— Nimănui nu-i pasă dacă sportivii îşi ruinează sănătatea ca să ne distreze un pic. Dacă aleargă până crapă, dacă mor de epuizare...

— Allan...

— În schimb, sub niciun motiv nu trebuie să apeleze nici la cea mai neînsemnată substanță care să îi ajute să suporte eforturile repetate.

Zgomot de paşi pe scări. Plânsete de bebeluş. Soția era pe punctul de a coborî.

— Numai o clipă, iubito! îi strigă.

Paşii se opriră. Allan lăsă ochii în pământ.

— Mai bine aş vorbi cu un avocat, continuă calm.

— Un avocat? Vrei să vorbeşti cu un avocat?

Niels căzu pe gânduri. Avocatul, interogatoriile, toate astea vor dura zile în şir. Dacă nu săptămâni. Aşadar, mai bine nu.

— Sunt dispus să uit tot ceea ce am văzut aici. Allan ridică privirea uluit. Cu o singură condiție: să-mi răspunzi la întrebări.

— Vă spun tot ce vreți, dacă sunteți de acord să o facem uitată.

— Este vorba despre ziua de azi. Aveai întâlnire cu Diete.

— Vă rog să mă credeți că nu vă mint. Nu ne spunem niciodată pe nume. Cine vrea, lasă o carte poştală la avizier, la uşa pentru intrarea angajaților.

— O carte poştală?

— Da. Thorvaldsen. *Noaptea.*

— Cine a fost cu ideea?

— Ei, nu eu.

— OK. O carte poştală reprezentând o sculptură a lui Thorvaldsen. Şi ce scria pe ea?

— Utilizăm abrevieri pentru a desemna o anumită substanță.

— De exemplu?

— *E* pentru EPO.

Niels aşteptă câteva secunde. Allan se uită în pământ.

— Tu ce scriai pe cartea poştală?

— Data întâlnirii şi prețul.

— De obicei cine venea să ia comanda?

— O fată.

— Diete?

— Doar v-am spus că...

— Nu vă utilizați numele, am înțeles. În schimb, trebuie să îi fi văzut fața.

— Purta ochelari de soare.

— Ajunge. Ai văzut fotografiile din ziarele de azi? Diete Van Hauen a murit.

Allan aprobă din cap.

— Este posibil ca despre ea să fie vorba. Dar nu sunt sigur.

Iarăşi zgomot de paşi pe scări.

— Allan, ai probleme?

Niels continuă:

— Numai că azi a fost altcineva.

— Da. În ultimele două dăți. Un tânăr cu ceas de lux la mână.

— Un tânăr cu ochelari de soare, şapcă şi ceas de lux. Aţi stat de vorbă?

— Nu. Nu am scos un cuvânt. S-a mulțumit să-mi aducă banii, iar eu i-am dat flacoanele.

— Altceva?

— Şi el face parte din trupa de balet. De asta chiar sunt sigur.

— De ce?

— Ajung de fiecare dată cu o oră mai devreme, pentru a inspecta locul.

Amuți. Niels îi făcu semn să continue:

— Va să zică, ajungi cu o oră mai devreme pentru a verifica dacă nu cumva e vreun polițist la pândă. Şi astăzi ce s-a întâmplat?

— A venit la 15:40. Era nervos şi nerăbdător. L-am văzut întinzându-se.

— În biserică? S-a întins în biserică?

— Afară, lângă parapetul canalului. Cred că îl dureau şalele.

Femeia cu bebeluşul îşi chemă iar bărbatul. Niels reflectă. Ar trebui să-l bage la răcoare pe găinarul ăsta.

— Am făcut o înțelegere. V-am povestit tot ce ştiu.

— Ce ai livrat? EPO?

— Nu, şi tocmai asta mi s-a părut ciudat.

— Ce?

— Fata obişnuia să cumpere EPO. Numai că în ultimele două dăți...

Se întrerupse. Tăcere studiată. Destinată să sublinieze tonul dramatic al dezvăluirii.

— În ultimele două dăți, ce? insistă Niels. Insul a cumpărat altceva?

— Da.

— Ce.

— Ritalină.

— Ce e asta?

— Te ajută să rămâi treaz. E un excitant. În orice caz, acesta este efectul pe care îl are asupra unor persoane.

— Altceva?

— *A x 6. A* înseamnă adrenalină.

— Şi i-ai adus adrenalina? Deci, ceva obişnuit.

— Şi Amiodarone.

— Asta ce mai e?

— Un amestec de adrenalină, soluție utilizată în spitale pentru reanimare.

Reanimare, reflectă Niels. Aşadar, uciderea lui Diete Van Hauen fusese premeditată până în cele mai mici detalii. Individul planificase să o omoare şi pe urmă să o reanimeze. Se uită pe mobil la ceas. Cât trecuse de când tânărul cu şapcă se aruncase de pe pod? O jumătate de oră? Cam aşa ceva. Niels putea ajunge la Teatrul Regal în cincisprezece minute. Se gândi iarăşi la ceea ce îi spusese maestrul de balet. Că toți membrii trupei intrau în distribuția la *Giselle.* Fără excepție. Chiar şi copiii. Asta însemna că ucigaşul lui Diete trebuia să fie diseară prezent la repetiție. Probabil că nu va avea timp să-şi usuce părul şi nici hainele. Va persista şi damful grețos al apei de sub pod. Sau va absenta pur şi simplu? Or, Niels va afla astfel despre cine era vorba.

Formă un număr pe telefonul mobil.

— Parcă făcusem o înțelegere, îi reaminti Allan nelinişt it.

— Aşa e, Allan. De data asta o să trec cu vederea. În ceea ce te priveşte, încearcă să găseşti un alt mod de a-ți câştiga pâinea. Gândeşte-te la copil. O să mai trec să văd dacă te ții de cuvânt.

În sfârşit cineva răspunse la celălalt capăt al firului:

— Compania de taxi suntem.

44

Cartierul Islands Brygge. Ora 17:07

Hannah stătea în living, privind către port. Ar fi trebuit să fie fericiți împreună. Niels şi cu ea. Scoase pilula din buzunar şi o aşează pe masă. Pilula care îi va omorî copiii. Trebuia să o ia astăzi. Cel târziu când se va băga în pat. Dar cum să facă un asemenea lucru? Pilula era rotundă şi puțin aplatizată. Îi aducea aminte un pic de Saturn şi de inelul lui. Baliverne. Se ridică. Nu corpurile cereşti îi vor rezolva problemele. La drept vorbind, nu era prevăzută pentru seara asta o eclipsă de lună? Nu, asta deja era o idee fixă. Eclipsa de lună nu va avea loc decât mâine.

— Hannah, acum trebuie să fii rațională, îşi zise cu voce tare. Trebuie să îi dai cuvântul procurorului. În filme mereu se întâmplă aşa. Întâi acuzarea şi abia apoi apărarea.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc procurorului.

— Onorată instanță, domnilor jurați, ştiu că fapta pe care Hannah Lund se pregăteşte să o săvârşească poate părea oribilă. Să ucidă, adică, doi copii nevinovați.

Făcu o pauză în timpul căreia îşi zise că era nebună de legat dacă ajunsese să vorbească de una singură. Dar nu era şi asta o dovadă?

Îşi drese glasul şi continuă: Dar suntem obligați să rămânem la fapte. Faptul este că poartă în ea o maladie ereditară. O maladie în asemenea măsură insuportabilă, încât cei care sunt atinşi sfârşesc deseori prin a-şi pune capăt zilelor. Ce simt cei care suferă de respectiva boală? Probabil că aceasta este întrebarea pe care vi-o puneți. Unei persoane sănătoase îi este imposibil să-şi imagineze. Cu toate acestea, unii bolnavi au declarat că trăiesc cu senzația că se află în permanență într-un film de groază. Iar problema în legătură cu care trebuie să ne pronunțăm

astăzi este de a şti dacă este ori nu cazul să ne asumăm riscul de a aduce pe lume o persoană contaminată cu acest morb. Din punctul meu de vedere, răspunsul este limpede: abia asta ar însemna comiterea unei crime odioase. Peste puțin timp, va fi prea târziu. Dacă există posibilitatea de a acționa, acum este momentul. Dacă putem împiedica două tragedii omeneşti, acum este momentul. Nu credeți că, în aceste condiții, este de datoria noastră să intervenim? Hannah privi lung pilula.

45

Copenhaga, insula Amăger. Ora 17:15

Intenționează să o ia de la capăt. Cu acest gând în minte, Niels se urcă în taxi.

— La Teatrul Regal, vă rog. Sunt grăbit.

Şoferul porni aparatul de marcat.

Altfel de ce ar fi făcut o nouă comandă? Altfel de ce şi-ar mai fi asumat riscul de a se întâlni iarăşi cu dealerul a doua zi după crimă, dacă nu pentru a mai ucide o dată? Niels sună la teatru. Trebuia să discute cu Frederik Have.

Răzbunare.

Toate liniile sunt în acest moment ocupate. Apelul dumneavoastră va fi trecut în aşteptare. Mai sunt patru persoane înainte. Vă mulțumim pentru răbdare.

Pe Niels îl cuprinse dorința de răzbunare. Dar pe cine să se răzbune? Pe Diete? Sau era o motivație pur egoistă? Să se răzbune pe cel care îi cauzase primul eşec? Fiindcă reuşise să îi salveze pe toți ceilalți cu excepția lui Diete. Şi acum sunase ceasul pentru a pune lucrurile la punct. Niels se imaginează trăgându-l pe ucigaşul lui Diete pe acoperişul teatrului, deasupra pieței Kongens-Nytorv, cu părul plin de alge şi hainele ude leoarcă. Pe cel care o înecase şi apoi o reanimase. Care îi scurtcircuitase cursul rațional al gândurilor. L-ar arunca de pe acoperiş şi s-ar delecta uitându-se cum cade. Ce i-ar striga în momentul în care i-ar face vânt în gol? Că nimeni nu se sinucide când este Niels Bentzon de față! Aşadar, ce îl însuflețea, în realitate? Să-şi vindece amorul propriu rănit sau să facă dreptate? Nu. Este vorba despre a evita să se comită o nouă crimă, conchise Niels. Şi aceasta era cea mai bună concluzie. Care îl aduse sub auspiciile unei zile faste.

Profită de drumul cu taxiul ca să facă două lucruri: să

aştepte să poată stabili legătura cu maestrul de balet şi să citească volumul pe care îl descoperise sub patul lui Diete. *Phaidon.* Urmărind mai atent în special pasajele pe care aceasta le subliniase.

Mai sunt patru persoane înainte. Vă mulţumim pentru răbdare.

Cartea aborda subiectul morţii. Totul la femeia asta era legat, într-un fel sau altul, de moarte, îşi zise Niels. Precum baletul *Giselle,* povestea unei femei care moare şi se întoarce din lumea de dincolo. După cum o făcuse şi Diete. Dovadă adrenalina, Amiodaronul, urmele de defibrilator şi toate cărţile ei. Cărţi despre moarte şi despre ceea ce este după. Ca şi *Phaidon,* în care este vorba despre un filosof din Antichitate, condamnat la moarte, care, în celulă, dovedeşte existenţa sufletului. Chiar înainte de a bea otravă.

Mai sunt trei persoane înainte. Vă mulţumim pentru răbdare.

Niels simţea cum îşi pierdea răbdarea. Fiecare secundă care trecea inutil însemna tot atâta timp acordat criminalului pentru a-şi schimba hainele şi a face să dispară toate dovezile faptei sale îngrozitoare.

Mai sunt trei persoane înainte. Vă mulţumim pentru răbdare.

— Nu aţi putea-o lua pe banda pentru autobuze? întrebă Niels.

— Chiar atât de grăbit sunteţi?

Îi arătă şoferului legitimaţia de poliţist. Fiindcă, da, era extrem de grăbit. Peste câteva minute îl va culege pe cel care o omorâse pe Diete de pe scândurile teatrului şi îl va conduce pe o scenă de alt gen. O scenă cu procuror şi judecător. Şi probabil cu o condamnare pe viaţă.

Şoferul ridică din umeri şi arătă spre autobuzul blocat şi el în trafic. Locuitorii din Copenhaga ieşiseră de la serviciu şi, era limpede, se hotărâseră toţi să părăsească oraşul.

Mai sunt două persoane înainte. Vă mulțumim pentru răbdare.

Niels reluă lectura. Însă îi era greu să se concentreze. Acum îl tulbura un alt gând: şi-ar fi ținut ori nu promisiunea pe care i-o făcuse lui Diete? Ar fi sărit şi el? Da. Numai că felul lui de a sări era să ridice vălul de pe împrejurările morții ei, arestându-i ucigaşul.

Niels citea. Socrate le vorbea prietenilor lui despre frumusețe. Diete subliniase pasajul. Degeaba se chinuia, nu avea să priceapă niciodată nimic. Nu cumva refuza să priceapă? Poate. Cu toate că Henrik Vartov îi explicase că noțiunea de frumusețe este una înnăscută. Că indiferent în care zonă a globului am trăi, indiferent cine am fi şi în ce epocă am fi, ştim cu toții ce înseamnă frumusețe. Cum aşa? Fiindcă este ceva înnăscut. Dar dreptatea? La fel. O purtăm în noi.

Fleacuri.

Mai este o persoană înainte. Vă mulțumim pentru răbdare.

Niels ştia cine erau aceste persoane care monopolizau liniile telefonice ale teatrului: jurnaliştii. Creaturi care se hrăneau din tragedii precum cea a lui Diete Van Hauen. Care o mai țineau câteva zile în viață pe balerină, exhibând-o pe prima pagină a mizeriilor lor de ziare şi care făceau bani dezvăluind detalii din viața ei intimă.

— Teatrul Regal, vă ascult, anunță o voce de la celălalt capăt al firului.

Teatrul Regal. Ora 1 7:27

S-a întâmplat vreodată să nu fie lucrări în piața Kongens-Nytorv? se întrebă Niels în momentul în care țâşni din taxi fără a mai aştepta restul.

După cum conveniseră, maestrul de balet îl aştepta la intrare cu un surâs prudent şi o privire care îşi regăsise spiritul combativ. Niels era impresionat: ziua teribilă pe care tocmai o avusese şi umilințele la care fusese supus

directorul nu îl dărâmaseră. Polițistul îl urmă înăuntru.

— Repetiția a început.

— Ați adunat tot... Niels caută cuvântul potrivit... grupul?

— La ce vă referiți?

Niels se uită pe coridor pentru a se asigura că nu îi auzea nimeni. Constată că lucrurile erau pe cale de a reveni la normal. Pe chipuri erau mai puține lacrimi, mai puțină durere, dar mult mai multă concentrare. Nimeni nu este de neînlocuit, îşi spuse Niels. Viața merge mai departe.

— Mă refer la dansatori. În orice caz, la cei de sex masculin.

— Da, sunt toți aici. Pe scenă. Sau în culise. Putem să ne grăbim un pic?

— Este necesar să îi adunați pe toți la un loc. Trebuie să stau de vorbă cu ei. Cu toți.

— Mâine-dimineață ar fi ideal.

— Acum.

— Doar suntem în repetiție!...

— Atunci să o lăsăm pe mai târziu.

— Mă tem că nu înțelegeți, protestă maestrul de balet. Este repetiție generală. Sunt toți la lucru.

46

Cartierul Islands Brygge. Ora 17:30

Procurorul se aşează la loc. Cui i se adresase ea? Răspunsul era simplu: vocilor ei interioare care susţineau ca ea să ofere o şansă vieţii. Vizându-i pe toţi cei care uitaseră de fiul ei dispărut. Cei care pretindeau că înţeleg durerea aproapelui.

Hannah se lăsă pe spătarul canapelei şi închise o clipă ochii. Auzi în minte o voce: *Apărarea doreşte să ia cuvântul?*

— Da! exclamă ea, deschizând din nou ochii şi privind dintr-un capăt în altul încăperea goală.

Ar avea chef de o ţigară şi de un pahar de vin. Poate chiar de două. Însă rămase aşezată. Dorinţele mai puteau aştepta.

— Onorată instanţă, dragi juraţi. Lăsaţi-mă să vă reamintesc miza acestui caz, fiindcă aici este în joc însăşi viaţa. Dreptul la viaţă. De unde vine viaţa aceasta? Ba nu, mă voi exprima altfel: oare noi ne alegem cu adevărat propriii copii? Cine poate răspunde la această întrebare care se referă la originea vieţii? Nimeni, nu-i aşa?

Hannah îşi dădu seama că se ridicase în picioare. Sau poate că nici nu se aşezase până acum? Ceva îi zumzăia în cap. Era un zgomot pe care aproape că îl putea auzi. Creierul îi era turat la maximum, ca un motor gata să facă explozie. Continuă:

— În cauză suntem chiar şi noi, ceilalţi, fiinţele omeneşti care ne închipuim că avem dreptul să oferim viaţă sau moarte. Gândiţi-vă puţin la relaţia noastră cu moartea. Nu ezităm să o favorizăm. Or, moartea nu are nevoie de noi. Până la urmă se impune singură. Oricât de dificilă ar fi viaţa, nu e treaba noastră să impunem moartea. Oricum vine ea atunci când îi e timpul. Care ne este relaţia cu viaţa? De ce ar trebui să o considerăm altfel? Nu ar trebui să o

lăsăm să-şi urmeze cursul? Nu asta ar fi cazul să facem? în loc de a ucide?

Tăcere în sală. Jurații îşi țin răsuflarea, ascultând cu atenție argumentele apărării.

— Douăsprezece săptămâni. Până la unsprezece săptămâni avem dreptul de a ucide. Ce paradox! Ce sens are impunerea acestei limite arbitrare, fixate de o clică de politicieni ignoranți? Ce ştiu ei despre originea vieții? Dar, înainte de orice altceva, ar trebui să ne punem următoarea întrebare: cum să ştim dacă cutare ori cutare viață merită să fie trăită? Există vreo formulă matematică prin care să putem calcula? Dacă refuzăm dreptul la viață persoanelor cu handicap mintal, ce ne facem cu acelea cu handicap fizic? Cu fetuşii suferind de mici malformații? Trebuie să le refuzăm şi lor viața? Până la urmă, este deci o problemă de normalitate. Aşadar, cum arată normalul? Cine este în stare să dea o definiție precisă a normalității? Nu cumva este normal să suferim? Cine se poate lăuda că a fost fericit absolut întreaga viață? Foarte mulți mari filosofi au urât viața. Kant, Schopenhauer... Pentru ei, viața era un infern şi moartea o eliberare. Din acest motiv ar fi trebuit să nu vină niciodată pe lume?

Hannah începu să se învârtă prin cameră. Să-i dea ocol. Se uită pe fereastră, dar nu văzu nimic altceva decât sala tribunalului. Judecătorul o privea lung, ca pentru a o face să înțeleagă că timpul trecea. Mai rămâne totuşi destul pentru un ultim argument? Ba nu, nu despre argumente era vorba. Ci despre sentimente. Avocatul apărării trebuia să facă acum apel la sentimentele jurații lor.

— Ce este necesar să alegem? Viața sau Moartea? Cele două noi ființe au sau nu dreptul de a vedea lumina zilei? Două ființe care, poate, într-o bună zi vor face lucruri deosebite. Sau trebuie să comitem o dublă crimă? Aceasta este întrebarea. Ba chiar esența procesului. Nu mai am

nimic de adăugat.

47

Teatrul Regal. Ora18

Niels nu auzi decât finalul frazei, poate şi fiindcă maestrul de balet vorbea în şoaptă. Sau poate fiindcă îl impresionase muzica răsunând din fosa orchestrei... aşa că puteți să vă aşezați unde vreți.

Niels se uită fără grabă de jur-împrejur. Nu atât la balcoane, la loja regală sau la candelabru, toate roşii şi sclipitoare, cât la oameni. Numără douăzeci în primul rând. Poate că unul dintre ei se dusese după adrenalină pentru Diete. Fie era de această parte a cortinei, fie de cealaltă. În orice caz, se afla între aceşti pereți. Ajunseseră la următorul acord: imediat ce repetiția se va încheia, maestrul de balet va aduna toată lumea. Un dansator trecu pe scenă nonşalant. Cu pasul tinerilor din ziua de azi. Niels se întrebă dacă şi asta făcea parte din spectacol. Da. Toate privirile erau întoarse spre scenă şi spre dansatorul solitar. Muzica, deşi discretă, îi conducea paşii. Se întoarse brusc, cu o mişcare trădând neliniştea, apoi se lăsă să cadă în tăcere. Fata de la relații publice se îndreptă către Niels şi îi întinse mâna.

— În timpul repetițiilor este voie să se vorbească, dar cu condiția de a o face doar în şoaptă, îi explică încet.

Cum o chema? Ida?

Pe scenă, balerinul se ridică fără grabă. Abia în acest moment Niels îi remarcă ținuta: cămaşă, haină, pantalon gri, pensați. Ai fi zis că era un funcționar de bancă. Precum aceia care încercaseră să îi sară în ajutor acum câteva ceasuri, pe podul Knippelsbro. Va reuşi oare să-şi recunoască omul numai după modul în care se deplasa?

Niels îl revăzu fugind pe pod. Cu paşi mari. Cu mişcări suple şi totuşi bărbăteşti. Exact pe dos decât ale celui aflat în acest moment pe scenă. De altfel, dansatorul din faţa lui era mai graţios. Pe măsură ce muzica lua amploare, lumina creştea pe scenă. O lumină albastru-pal în care se ivi un cimitir. Unul fără sfârşit sau cel puţin aceasta era impresia pe care o aveai din sală. Pietre de mormânt până în zare. Identice. Dreptunghiuri ieşind din pământ. Niels se mai gândi o dată la ceea ce îi spusese Lea. Că *Giselle* o omorâse pe Diete. Se aplecă.

— Pe ce loc stătea Thorvaldsen când a murit?

Ida fu surprinsă. Şi impresionată.

— E greu de răspuns.

Maestrul de balet se postă în primul rând. Vecinul lui era agitat, se tot întorcea, se ridica, se aşeza la loc. Cămaşa îi ieşise din pantaloni. Era la limita rezistenţei nervoase. Avea aceeaşi înălţime cu a celui care sărise de pe pod.

— Cine e? murmură Niels.

— Regizorul. E la debut. A făcut asistenţă la foarte multe spectacole, dar acum este pentru întâia oară când îşi asumă întreaga responsabilitate.

Ida se aplecă spre Niels şi adăugă încet:

— Se certa des cu Diete.

— De ce?

Fata ridică din umeri.

— Nu numai fiindcă balerinii dansează cu mişcări exagerate, dar a pune în scenă un balet precum *Giselle* este pentru el o şansă excepţională. Dacă spectacolul se alege cu cronici proaste şi publicul nu e satisfăcut, aşa post nici că mai găseşte. Bine, dacă mai găseşte vreunul. În schimb... Coborî şi mai mult vocea. În schimb, dacă are parte de succes, toată lumea se va deschide în faţa lui. Într-o anumită măsură, baletul este universal. Nu e nevoie de cuvinte. Toţi oamenii îl înţeleg.

Niels auzi pe cineva dregându-şi glasul în spatele lui. Se întoarse şi observă un domn în vârstă ducând autoritar un deget la buze şi făcându-i semn să tacă. Fular roşu, păr alb. Orchestra trimitea acum acorduri neliniştitoare. Ca într-un film mut. Fu momentul în care o văzu pe Giselle. Lea Katz. Niels nu o zărise când intrase. De acolo de unde se afla, ai fi zis că era goală, că voalul nupțial era transparent. Sânii îi mângâiau țesătura. Dacă nu cumva invers. Muzica spori în intensitate. Cu impetuozitate. Giselle dispăru. Ca o fantomă. Bărbatul începu să descrie cercuri pe scenă. Înfricoşat. După care alergă pentru a se refugia în culise.

— Pe vremuri puteau fi auziți şobolanii chițăind la ridicarea cortinei. Colcăia de şobolani pe aici. Întrucât canalele din jurul teatrului cărau...

Niels se întoarse şi se uită la domnul cu fular roşu. Acesta făcu o pauză şi îl privi şi el adânc, în ochi.

—... cărau excremente umane, încheie zâmbind.

Un zâmbet de puşti pe un chip de bătrân. Un bătrân care nu renunțase niciodată la revolta juvenilă.

— Sunteți polițist, nu-i aşa?

— Dar dumneavoastră?

— Dau lecții aici, îi explică domnul în vârstă.

Pe scenă se împrăştia un fum alb, dens. Viorile atacau în continuare, sacadat. Pulsau. Ca pentru a forța fumul să se ridice. Se auziră murmure din primul rând. Niels recunoscu vocea maestrului de balet.

— O ştiați? întrebă Niels.

— Evident, răspunse bătrânul. Diete era unică. Nu semăna cu celelalte. Moartea ei este o pierdere enormă pentru balet.

— De ce era atât de diferită?

Cel întrebat ridică din umeri.

— Cele mai multe dintre ele vor doar să apară pe scenă. Să-şi realizeze visul de pe când erau doar nişte fetițe. Se

poate constata asta la fiecare rechemare.

— Rechemare?

Bătrânul îl privi pe Niels cu indulgență.

— Când publicul aplaudă. În fine, dacă au noroc.

Se aplecă.

— Sfârcurile fetelor...

Niels coborî privirea.

— Sunt tari. Înțelegeți?

Niels aprobă şi se gândi pentru o clipă să meargă şi să se aşeze în altă parte. În rândul întâi se făcu iarăşi linişte. Bătrânul şopti:

— Sunt excitate. De la aplauze.

— Dar ați spus că Diete nu era ca ele.

— Diete ar fi dansat şi dacă nu ar fi existat public care să o privească. Asta o făcea sublimă. Superioară celorlalte.

Niels se uită la scenă. Dansatoarele apăreau din ceața care se lipea de podea. Mai întâi li se zăreau brațele, apoi trupurile care se ridicau deasupra fumului, ca nişte spirite.

— A generat multă gelozie în jur.

Bătrânul domn zâmbi.

— Vreți să aflați cine a omorât-o înainte de a se arunca în gol?

Niels îl privi stupefiat. Interlocutorul ridică din umeri:

— Pe aici nu există secrete, îi explică şi adăugă: Deşi totul e secret. Se aplecă spre Niels şi îi şopti la ureche: Când mă gândesc la libret, mă îngrozeşte în ce măsură oglindeşte maniera în care Diete a ales să-şi pună capăt zilelor.

Niels îl întrerupse:

— Libretul?

— Povestea. Acțiunea.

— Care e legătura?

— În *Giselle* este vorba despre lucruri periculoase. Despre toate acele realități pe care le refulăm, pe care refuzăm să le vedem oricare ne scapă. Despre sexualitate. Sexualitatea

feminină. Despre forțele ascunse pe care le închide în sine natura feminină. Puteri de o forță îngrozitoare, incontrolabile, dar, în acelaşi timp, fermecătoare şi ispititoare. Baletul *Giselle* nu a intrat în repertoriul Teatrului Regal decât în 1946, în special fiindcă nu îi plăcea lui August Bournonville.

— Ce îi reproşa?

— Îl găsea prea libertin. Imoral. Uitați, de pildă, aceste *willis,* continuă arătând cu degetul spre scenă. Aceste creaturi nocturne care bântuie codrii adânci. Fecioare frustrate, moarte înainte de a fi fost deflorate. Şi Giselle care moare de durere...

Niels îl întrerupse:

— Aşadar, Giselle moare de durere? Ori se sinucide. Ca Diete.

— Exact.

— Ce vreți să spuneți?

— Că Diete pur şi simplu a transpus baletul în propria viață.

— Adică a dat o reprezentație în direct?

— În fața lumii întregi.

Cu certitudine bătrânul îşi petrecuse aici întreaga viață. Frecventa teatrul de mai multă vreme decât toate celelalte persoane prezente acolo, în seara aceea. Maestrul de balet comparase şi el teatrul cu o mănăstire, cu un loc în care oamenii erau în permanență împreună. Niels se aplecă spre bătrân şi continuă în şoaptă:

— Sculptorul Thorvaldsen s-a prăbuşit în acest teatru. Ca fulgerat. Mort pe loc.

Surprins, cel căruia i se adresă ridică ochii.

— În cabină, Diete ținea o carte poştală reprezentând basorelieful lui Thorvaldsen *Noaptea şi copiii ei.*

— *Somnul şi Moartea,* adăugă bătrânul domn.

— Da. Despre care, de altfel, este vorba şi în acest balet.

Somnul. Visul. Moartea.

— Şi învierea.

Toţi balerinii erau acum aliniaţi. Lea se afla în faţa lor. Lui Niels îi venea greu să-şi desprindă privirea de la mişcările ei pline de graţie. De la corpul ei aproape gol.

— Diete părea interesată de tot ceea ce avea legătură cu moartea, şopti bătrânul. Şi cu învierea.

Niels se întoarse către el. Profesorul arătă iarăşi spre scenă cu degetul. Muzica reveni în forţă.

— În actul doi, fecioarele dau târcoale. Vor să se răzbune obligându-l pe Albert să danseze până la moarte.

— Până la moarte?

— Sau să iubească până la moarte. Ce părere aveţi?

Niels privi scena în care bărbatul era încercuit de fecioare albe. De vampiri. De creaturile nopţii. Din spate, bătrânul continuă:

— Este una dintre modificările sugerate de Diete. Ea s-a inspirat dintr-o adaptare celebră a lui Peter Schaufuss, în care Giselle nu moare de durere, ci se sinucide. A insistat mult ca Giselle să moară astfel.

— De propria-i mână?

— Da, şi până la urmă regizorul a acceptat. Nu fără scandal. Acum s-au reîntors la versiunea originală. Inima lui Giselle se opreşte de durere. E mai frumos. Mai simplu. Dar mult mai puţin complex.

Niels îl întrerupse:

— Şi ceilalţi dansatori?

— Ce e cu ei?

— Când intră în scenă?

— Nu intervin deloc până în actul doi.

— Atunci unde se află acum?

Bătrânul ridică din umeri.

— Fie fumează la ei în cabine, fie se uită la spectacol din culise, aşteptând să intre în scenă.

În culise. Ocazia perfectă pentru a-şi schimba hainele ude, se gândi Niels. Şi să facă să dispară dovezile.

— Iertați-mă.

Niels se ridică, iar Ida se întoarse către el. În momentul în care ieşi din sală, maestrul de balet şopti ceva la urechea regizorului.

48

Teatrul Regal. Ora 19:30

Paznicii. Niels se întreba întotdeauna ce făcuseră oamenii aceştia pentru a sfârşi în faţa unui ecran de supraveghere, încorsetaţi în uniforme şi cu un mănunchi de chei în mână.

— Da, vă rog? zise unul dintre ei cu un aer care voia să însemne: sper că este vorba despre ceva important.

Niels îi arătă legitimaţia ceea ce, în general, avea drept efect potolirea şi a celui mai recalcitrant paznic.

— OK.

— Acum circa o oră, spuse Niels uitându-se la ceas, poate o oră şi jumătate aţi văzut cine a intrat pe uşă?

— Îi văd pe toţi cei care intră. Doar de asta sunt aici.

— Caut un bărbat care a sărit îmbrăcat în apă, în port.

— Chestia asta nu îmi spune nimic.

— Pantaloni albi şi şapcă.

— Nu. Nu cred.

— Aţi lipsit de aici în vreun moment sau altul?

— Nu.

— Nici măcar o clipă?

Cel întrebat ezită. Suficient pentru ca Niels să înţeleagă că acesta minţea atunci când răspundea:

— Nu, sunt sigur.

— Vreau să văd înregistrările.

— Acum? Pe toate? Chiar şi pe cele de la camerele exterioare?

— Da. Vreau să ştiu cine a intrat pe aici.

— La ora pe care mi-aţi spus-o?

— Da. Mai sunt şi alte intrări?

Niels ştia că era o întrebare prostească. Dacă nu ar fi ştiut, oricum zâmbetul paznicului l-ar fi făcut să priceapă.

— Sunt intrări şi ieşiri peste tot. Ieşiri de siguranţă, scări

de incendiu, intrările publicului, intrările personalului. Fiind doi paznici, ne ia o oră până încuiem peste tot.

Niels se decise şi ridică tonul:

— Vreau să văd înregistrările corespunzătoare acestei intrări, între orele 16:15 şi 17:15. Le puteți reda în viteză.

Maşini, taxiuri, fumători, o mulțime de turişti, cu siguranță pasagerii unuia dintre vapoarele enorme de croazieră amarate la cheiul Langelinie. Nu şi vreun bărbat cu respirația tăiată şi hainele ude leoarcă. Nici vorbă de vreun tânăr cu şapcă neagră de baseball. Poate că o luase prin altă parte. Poate că suspectul nu se întorsese direct la teatru. Poate că mai întâi trecuse pe acasă ca să se schimbe.

— Dați înapoi!

De data aceasta, Niels se uită fără grabă, studiind atent fiecare dintre persoanele care treceau prin pasaj, fizionomie cu fizionomie, siluetă cu siluetă. Se străduia să-şi aducă aminte alura tânărului pe care îl văzuse ieşind din biserică, modul în care mergea. Deşi era aproape convins: niciunul dintre bărbații filmați nu era suspectul. Tresări abia când văzu camionul. Fără îndoială un vehicul al unei firme de mutări de mobilier, care rămase staționat în fața intrării vreo două minute şi ceva. Paznicul trecuse probabil prea repede peste secvență întâia oară.

— 16:20, comentă Niels uitându-se la ora afişată pe ecran. Apare în imagine la 16:20.

— Nu ştiam că asta căutați, un camion pentru mutări rătăcit pe aici.

— Nici nu e cazul. Numai că ascunde o parte din trotuar.

— Unde vreți să ajungeți?

— Puteți vedea şi singur. Între 16:20, momentul sosirii vehiculului, şi 16:24, momentul în care a plecat, un om ar fi putut folosi foarte bine pasajul, ocolind maşina, fără a fi surprins de camera video.

Paznicul nu avea niciun chef să îi dea dreptate

poliţistului. Dar, ca să scape mai repede, acceptă varianta acestuia.

— Timp de patru minute, camera a fost inoperantă. De acord?

Iarăşi tăcere.

— Să admitem că persoana a venit pe aici. Niels arătă cu degetul spre ecran. Că a luat-o prin spatele camionului. Care este cea mai apropiată intrare?

— Cea de la şcoala de balet.

— De cealaltă parte a pasajului?

— Numai că în acest moment nu este deschisă.

— Nu s-ar fi putut să aibă cheia? Dacă lucrează aici...

— Exclus.

— În care caz, ar fi putut intra şi ajunge direct în clădirea principală, fără să mai aibă nevoie să iasă? Adică fără a mai trece prin faţa dumneavoastră?

49

Ora 20:19

Soarele îşi arunca razele de foc pe faţada teatrului, pe care bannerul monumental reprezentând-o pe Diete rămăsese agăţat ca pentru a le reaminti tuturor sfârşitul ei tragic. Niels îl urmă pe paznic. Ieşiră din umbră şi trecură strada.

— Rareori este utilizată această intrare, explică paznicul. Numai dacă are cineva treabă la şcoala de balet.

Niels inspecta scara şi trotuarul. Se lăsă pe vine şi îşi trecu uşor degetele peste treptele vechi, din marmură, dând de puţin noroi, umed încă. Portul era chiar la capătul străzii. Deci destul de aproape.

— Aveţi o cheie universală?

Tăcerea paznicului fu grăitoare: sigur că avea, dar nu era dispus să o împrumute.

— Trebuie să am acces liber în întreaga clădire, insistă Niels.

Obţinu ceea ce îşi dorise. Nu fără a primi însă un mormăit de nemulţumire şi o privire plictisită.

— Mulţumesc. De aici mă descurc singur.

— Riscaţi să vă rătăciţi dacă nu...

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

Niels intră şi îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu semiîntunericul. Acolo, pe linoleumul de pe trepte. Nişte amprente aproape invizibile de încălţăminte. Îşi trecu vârfurile degetelor peste ele. Erau proaspete. Poate ar fi fost mai bine să îi cheme pe cei de la criminalistică ca să ia probe. Poate şi pe Allan pentru o şedinţă de identificare. Să-i alinieze pe toţi bărbaţii din trupa de balet. Doar era atât de aproape de a-şi atinge ţelul!

Peste câteva minute, totul ar fi rezolvat. Ar pune mâna pe

criminalul care şi-ar primi pedeapsa meritată.

Sosind la primul etaj, Niels fu întâmpinat de miros de sandvişuri. Aruncă un ochi într-o sală de clasă. Pe pereți erau planşe cu alfabetul. Într-un colț sclipea lumina unui frigider lăsat deschis. Merse mai departe pe coridor. Se uită pe fereastră, de unde putea vedea pasarela închisă acum care lega şcoala de balet de teatru. Pe aici trecuse bărbatul: urcase scările, trecuse prin şcoala de balet, o luase pe pasarelă şi ajunsese în teatru nevăzut, necunoscut. Acolo putuse scăpa de hainele ude, după care se strecurase printre colegi. Niels grăbi pasul. Aşadar, criminalul se schimbase şi lua parte la repetiția generală. În acest moment, era pe cale de a face dovezile să dispară. Afară, paznicul fuma o binemeritată țigară alături de un muncitor. Stăteau unul lângă altul, fără a-şi vorbi. Niels trecu pasarela şi intră în clădirea istorică a teatrului. Diferențele arhitectonice demonstrau dezvoltarea edificiului odată cu trecerea secolelor. Extinderi bizare, ca nişte piese de Lego care nu se potriveau unele cu altele, îmbinate forțat.

Pe aici să fi trecut? Cu hainele ude. Şi după? La vestiar? Risca să fie văzut. Ba, mai rău, urma indiscutabil să fie văzut. Nu, se dusese direct în cabină să se schimbe. Şi chiar dacă scăpase de hainele ude, acestea tot trebuiau să fie pe undeva.

Niels trecu pragul altei uşi şi ajunse într-un sector mai nou al teatrului. Aici nu mirosea a lemn, ci a spațiu închis, a beton şi a linoleum. Culoarul ajungea într-o sală care avea un perete acoperit cu o oglindă imensă, de-a lungul căreia era fixată o bară pentru balet. Mai exista şi un pian cu coadă. Trecu prin sala de antrenament, în oglindă văzu un bărbat mergând umăr la umăr cu el. Părea încăpățânat ca un soldat care se ducea pe front. Întoarse privirea. În clipa în care deschise uşa, odată ajuns în celălalt capăt al sălii, auzi zgomotul unei maşini de cusut. Aşadar, urma croitoria.

Costumierele erau atât de absorbite de munca lor, încât niciuna nu ridică ochii la intrarea poliţistului, drept care acesta fu nevoit să bată în uşă pentru a le atrage atenţia.

— Vă rog să-mi spuneţi cum pot ajunge la cabine.

— Etajul de dedesubt, îi răspunse una dintre femei fără a se mai obosi să lase din colţul buzelor acul de cusut.

Arătă cu degetul către scară. Colegele ei nu reacţionară în niciun fel, fiind atât de concentrate, încât ar fi putut trece prin cameră fără să fie observat. Din capul scării, Niels percepu vag acordurile muzicii din scenă. Coborî şi deschise altă uşă: toalete, vestiare, cabine. În sfârşit ajunsese. În faţa uşii lui Diete era plin de flori.

Unii îşi lăsaseră pantofii în faţa uşii cabinei, pe coridor. Niels îi examină. Ai suspectului ar fi trebuit să fie încă uzi. Ori măcar umezi. Parcă erau nişte tenişi Adidas sau Nike. Bărbatul era mai înalt decât Niels, pe la vreun metru nouăzeci. Deci trebuia să poarte număr mare la încălţăminte. În faţa unei uşi, observă o pereche de Converse numărul patruzeci şi patru. Îi ridică. Nu erau umezi. Sau parcă un pic? îi apropie de nas şi îi mirosi. N-ar fi putut să spună că simţea miros de apă de mare. Băgă cheia universală în broască şi descuie. Aprinse lumina. Cabina semăna cu cea a lui Diete: pat, birou, dulapuri, avizier, oglindă. În spatele uşii mai dădu de o pereche de pantofi de sport. Pe tălpi găsi puţin nisip uscat. Care putea proveni, în definitiv, de la şantierul din piaţă. A cui să fie cabina? Pe birou era lăsată o hârtie cu un mesaj pentru femeia de serviciu: „Nu uitaţi să ştergeţi şi oglinda!!” Dedesubt, aceeaşi frază şi în engleză.

Niels trecu la următoarea cabină. Se îndreptă direct spre dulapuri şi le scotoci metodic, unul după altul. Nici vorbă despre vreo şapcă de baseball. Dădu, în schimb, de o pereche de ochelari de soare care însă nu semăna cu aceea căutată. Doar dacă nu cumva?... Bine, dar aşa ceva chiar

nu se putea determina. Din nou îşi întâlni privirea în oglindă. Mai exact spus: era de parcă reflectarea lui i-ar fi agăţat privirea. Ca şi cum ar fi fost cu ochii pe el. Lucru inevitabil, căci peste tot erau oglinzi. „Eşti complet în întuneric. Du-te-acasă, Niels!”, mormăi.

Dintr-odată, auzi paşi al căror sunet îl asocie, pe moment, cu o amintire, poate cu mersul încolo şi-ncoace al lui Hannah, noaptea, prin living. Poate chiar cu zgomotul propriilor paşi, atunci când se trezea şi o lăsa singură în pat. Fiindcă şi ea îl lăsase de multă vreme singur, dispărând în sine însăşi. Nu mai era nicio îndoială, pe coridor se afla cineva. Două fete care râdeau. Deschise şi ieşi. Zgomot de uşă ceva mai departe. Ajunse în faţa cabinei lui Diete. Lângă uşă erau trandafiri şi liliac îmbobocit.

Şi păpădie. Niels îşi imagină că fusese culeasă de pe jos, dintre pavele, de cei mai mici membri ai trupei de balet. Merse până la capătul coridorului. Se opri. Cabina lui Diete. De ce nu? Nu ar fi în acest moment cel mai bun loc pentru a ascunde ceva? Uşa despre care toată lumea ştia că nu avea să fie deschisă prea curând.

50

Ora 20:50

Deşi Niels apăsă pe întrerupător, becul nu se aprinse. Rămase o clipă nemişcat şi ciuli urechea, ținându-şi respirația. Se gândi să se întoarcă, să caute clanța pe pipăite şi să deschidă din nou uşa pentru a profita de lumina de pe coridor. Dar de afară încă se mai auzeau fetele vorbind despre repetiție. Şi despre Lea. Prinse o frântură de frază: „... nu ca Diete". Până la urmă, optă pentru o altă soluție: telefonul mobil. Probabil că lumina ecranului îi era îndeajuns. Îl scoase din buzunar şi deschise clapeta. Strălucirea era slabă. De parcă o înghițea întunericul. Contururile mobilierului se iviră treptat: biroul, patul, etajerele. Se uită pe jos, în eventualitatea că ucigaşul lui Diete aruncase aici hainele ude. Fetele de pe culoar se întorceau la repetiție. Le auzi paşii îndepărtându-se. Dădu să deschidă uşa pentru a profita de lumina de afară. Puse mâna pe clanță. În acelaşi moment sesiză un zgomot în spate. Instinctiv ridică brațele spre față pentru a se apăra. Lovitura fu groaznică. Niels încercă să prindă agresorul de mână şi să i-o răsucească, dar acesta fu deosebit de agil şi reuşi să şi-o elibereze. După care lovi încă o dată, iar Niels nu se mai putu feri. Încasă lovitura în plină figură. Se auzi un pârâit sec, de parcă s-ar fi frânt un biscuit, mai apucă să se gândească înainte de a se prăbuşi. Agresorul profită pentru a deschide uşa şi a o lua la fugă. Cu ce să-l fi lovit? Să fi avut vreo armă? Şi dacă da, a şi luat-o cu el?

— Stai pe loc!

Niels ar fi vrut să strige, dar nu îi ieşi decât un soi de şuierat. Ca al unei lebede înfuriate. Haide, Niels, hai sus!

De bine, de rău reuşi să se ridice. Traversă coridorul în fugă şi deschise fără menajamente uşa dinspre scări. Auzi

paşi pe trepte, undeva, deasupra. Da, perfect, urcă, oricum acolo voisem să te aduc. Cu cât urci mai departe, cu atât mai bine, îşi spuse Niels continuându-şi urmărirea în goană. Şi exact acolo, sus de tot, se va rezolva şi cazul. Suspectul, indiferent cine ar fi fost el, trebuia să urmeze acelaşi drum ca Diete.

Niels îl auzi încuind o uşă. Parcurse din câteva salturi ultimele trepte şi se aruncă spre clanţă. Blocată. Prin urmare, se închisese în casa scărilor. Poliţistul îşi luă avânt şi trase o lovitură de picior în uşa care cedă cu tot cu o bucată din toc. Lemn putred. Niels parcurse următorul culoar în viteză, lăsându-se condus de muzică. Ajunse într-o încăpere în care erau depozitate mai multe accesorii. Avu timp să zărească suspectul deschizând următoarea uşă, pe care stătea scris „Scena veche", pe unde trecu şi el în doar câteva secunde. De cealaltă parte fu întâmpinat cu toţi decibelii de către orchestră. Chiar în faţă, în culise, patru dansatori stăteau cu spatele la el, urmărind concentraţi ceea ce se întâmpla în scenă. Să fie unul dintre ei? Niels le privi spinările goale. Toţi respirau calm. Cel aflat mai aproape se întoarse şi ochii de adolescent îl priviră uluiţi pe poliţist.

— Aţi văzut pe cineva intrând pe uşa asta acum o clipă?

Dansatorul negă din cap.

Agresorul nu avea decât o singură ieşire şi Niels pe acolo îşi continuă drumul către inima imobilului, pe unde culisele se terminau cu un perete negru. Ridică ochii. De ambele părţi, o scară metalică îngustă urca în zigzag spre acoperiş. Îl observă că ajunsese cam pe la jumătate. Niels se izbi cu genunchii de balustradă, încercând să urce câte două trepte o dată. Era prea întuneric. Treptele erau prea scurte. La primul etaj se lovi de un pat. Cine naiba putea să doarmă aici? Luministul? Niels îşi auzi agresorul alergând pe cornişa de deasupra lui. O luă pe următorul rând de trepte. De

acum, acestea nu erau mai late de cincizeci de centimetri, fiind concepute într-o vreme când oamenii masivi erau mai rari. Punând piciorul pe cornişă, descoperi mai multe rânduri de reflectoare. Poate câteva sute. În trecere, le simți căldura. Aproape ajuns în vârf, pierdu din vedere agresorul. Coborî privirea şi simți cum i se face rău. Departe, jos, pe scenă o zări pe Lea. Singură. Ba nu, şi ceilalți balerini țâşniră dintr-odată din ceață, în spatele ei. Acum muzica era lentă, tristă. Din cauza luminii reflectoarelor, îndreptate toate către scenă, şi a pereților negri, nu mai reuşi să se orienteze. Totuşi, pe aici pe undeva trebuia să fie ucigaşul lui Diete. Nu putea exista o altă ieşire. Până la urmă dădu de o altă scară, cu trepte ruginite. Trebuia să fie atent unde punea piciorul, ca să nu-şi piardă echilibrul. Tocmai ajunsese pe ultima cornişă, când primi o lovitură puternică în față. De data aceasta cu un obiect.

— Stai pe loc!

Căzu. Şi căderea nu se mai sfârşea. În orice caz, asta îi era impresia. După care se lovi rău. Nu distinse zgomotul pe care i-l făcu corpul în momentul în care se izbi de podea, în schimb auzi o uşă deschizându-se şi observă trecând o siluetă.

51

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 21:15

Liniştea naşte sunete pe care nu aş şti cum să le descriu. De pe coridor vine, parcă, un soi de bâzâit. O fi vreun aparat pus în funcțiune? Un televizor? Sau sunetul nu există decât în mintea mea? Mă ridic în capul oaselor. Asta să mă fi trezit? Pur şi simplu am dormit? Aprind lampa de la căpătâiul patului, pe marginea căruia rămân o clipă, înainte de a mă da jos. Fotografiile sunt întinse pe masă. Exact acolo unde le lăsasem. De la plecarea polițistului nu m-am atins de ele. Cinci chipuri. Cinci bărbați.

Cine e Vinovatul?

Oare unul dintre ei să-mi fi omorât mama? Posibil. Oare pe care mi l-aş putea închipui ținând cuțitul în mână? Pe cel tânăr? Nu. Pe acel care aduce a bancher? Poate. Figura îi este rece şi cinică. Poate. Închid ochii. Nu este nevoie să mă mai uit mult la pozele astea. Chipurile mi s-au imprimat deja în minte. Acum pot s-o văd şi pe Mămica. Pe frumoasa mea Mămică. Acum nu e moartă. E în living, vie de tot şi se ceartă cu bancherul. Îi spune că nu este vorba decât despre o neînțelegere. Că a făcut o greşeală groaznică, dar că acum totul este rezolvat. Bancherul turbează. Strigă că ar trebui să-l părăsească pe Tati, să divorțeze de el, că ar fi cazul să îi mărturisească totul. Dar Mămica refuză. Vrea doar ca el să plece.

— Dispari! îi strigă, la rândul ei. Da, asta e ce vreau: dispari!

Stau ascunsă după uşa camerei mele. Împietrită. Şi aud totul. Deşi nu văd nimic. Dar îi spionez pe gaura cheii.

— Pleacă imediat! strigă din nou Mămica. Nu vreau să te mai văd!

Dar el n-o ascultă şi se înfurie din ce în ce mai tare. O

loveşte. O loveşte încă o dată. De data asta, mama se prăbuşeşte pe podea. În cădere, răstoarnă scaunul de la bucătărie. Pesemne şi un vas de sticlă, care se face ţăndări. Mămica plânge. Eu încerc să trag de uşă. Ori poate că n-am făcut aşa ceva? Poate că am asistat liniştită la întreaga scenă, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. Sau poate că m-am întors în pat pentru a mă culca la loc, trăgându-mi pilota peste cap şi refugiindu-mă în întuneric.

— Opreşte-te! strigă mama când bărbatul se întoarce dintr-odată cu un cuţit în mână.

De unde o fi ieşit? Cum o fi ajuns în bucătărie fără să fi observat Mămica? Şi ea de ce n-a luat-o la fugă? Pe uşa de la terasă, până în stradă, ca să strige după ajutor?

— Nu! îi zice când îl vede înaintând spre ea ţinând cuţitul în mână.

Înaintând încet? Ba repezindu-se, prinzând-o de păr, deşi ea nu se ridicase încă. Nu o loveşte în acel moment, ci îi dă capul pe spate cu putere, ca să-i descopere gâtul şi să-i înfigă lama adânc, chiar sub ureche. Pe urmă, cu un gest rapid, îi taie gâtul, secţionând traheea şi esofagul, muşchii şi venele, carotida şi...

Mama se uită fix la el, încearcă să spună ceva, dar cuvintele i se înecă în gâlgâitul sângelui. El aruncă cuţitul şi pleacă. Îi aud paşii pe coridor, apoi uşa de la intrare trântindu-se. Împing în uşa camerei mele. Mă uit cum mama aleargă în jurul livingului urlând. Se ţine de gât ca pentru a încerca să evite deznodământul fatal. O văd cum se linişteşte puţin câte puţin. Simt un soi de uşurare dezagreabilă când, în sfârşit, se întinde pe jos. O privesc în ochi. Şi ochii ei îngheaţă. Viaţa o părăseşte. Plâng şi lacrimile mi se scurg pe obraji. Urmează tăcerea. Tăcerea. Care e şi mai rea. Mai rea decât sângele. Mai rea decât ţipetele Mămicii. Fiindcă tăcerea încearcă să-mi spună ceva. Că, de acum, viaţa mea nu mai are niciun sens.

52

Teatrul Regal. Ora 22:55

— Vă simțiți bine?

Durere. O senzație stranie pe față, un soi de freamăt, de parcă o şopârlă i-ar trece peste piele cu întreaga familie. Niels pipăi prin preajmă după telefonul mobil, întuneric total. În minte încă îi mai răsuna zgomotul uşii care se deschidea şi se închidea cu zgomot. Zgomotul de paşi de pe cornişa metalică. Degetele dădură de ceva tare. Era telefonul. Îl luă şi încercă să-l deschidă. În gură avea gust de lemn.

— Mă auziți?

O lumină. O licărire slabă, înfundată, suficientă însă pentru a-l face să reacționeze. Era întins pe parchet, la ultimul etaj al teatrului.

— Luministul v-a găsit.

Niels încercă să se ridice. Paznicul îl ajută.

— Ați căzut.

— Am căzut?

Niels scutură din cap.

— Ați văzut pe unde a fugit?

— Cine? întrebă paznicul.

Celălalt bărbat se uită la el uluit, de parcă ar fi descoperit o nouă specie de animale.

— Păi... dansatorul...

Evident, cei doi nu ştiau despre ce vorbea polițistul.

— Ați avut noroc, constată luministul. Au fost şi unii care au murit sărind de acolo. Unul singur a supraviețuit. Fiindcă era beat.

— Ajutați-mă să mă ridic.

— Poate că ar trebui să chemăm ambulanța.

Niels refuză din cap şi se descurcă fără ei. Acum,

dedesubt, scena era în întuneric. Cât timp să fi rămas fără cunoştinţă?

— Cât e ceasul?

— Sunteţi sigur că este totul în ordine?

— Răspundeţi-mi la întrebare, răspunse sec Niels.

— Aproape de unsprezece.

Aproape de unsprezece. Aşadar, rămăsese inconştient mai multe...

— Nu se poate coborî şi altfel? îl întrebă paznicul pe luminist.

— Pot merge fără probleme.

— Ar trebui să vă vedeţi...

— O putem lua pe deasupra sălii, răspunse tehnicianul arătându-le drumul.

Niels şi paznicul îl urmară.

— Pe vremuri, aici erau aşezaţi surzii, explică luministul deschizând o uşă.

Merseră pe planşeul boltit care constituia plafonul sălii.

— E-n ordine?

— Da.

Paznicul puse mâna pe braţul poliţistului, de parcă acesta i-ar fi fost prizonier. Luministul le arătă un cub din lemn care lui Niels îi aminti de Kaaba, sanctuarul cubic de la Meca.

— De aici se poate regla înălţimea candelabrului. Cândva era preferată lumina puternică, zise zâmbind.

Continuară pe o scară rece, cufundată în penumbră, care îi duse până în holul de la intrarea în teatru.

— Trebuie să mă întorc în cabina lui Diete, le explică Niels.

— Chiar nu v-a ajuns pentru seara asta? încercă să-l dojenească tehnicianul.

Niels îl săgetă cu privirea.

— Nu uitaţi că vă adresaţi unui poliţist.

— Bine, bine... Totuşi, vă sfătuiesc să vă uitaţi într-o oglindă, înainte de a pleca unde vreţi dumneavoastră.

În mod normal, numai regina avea dreptul să folosească această toaletă, dacă era să te iei după spusele luministului care îi comunicase amănuntul înainte de a-l lăsa să intre. Niels se uită în oglindă şi avu senzaţia că întâlneşte un vechi prieten, desfigurat acum. Faţa din oglindă avea ceva familiar şi, în acelaşi timp, străin. O tăietură îi străbătea fruntea, de la baza părului până la nas. Care nu era spart. Nici vreun dinte nu îi lipsea, în schimb, de spart era spartă buza şi un obraz îi era umflat. Îşi pipăi pometele, pentru a se asigura că nu avea vreo fractură. Uşurel. Sigur, durea, dar era întreg. Chipul îi era descompus. Îşi spălă faţa plină de sânge cu un prosop de hârtie. Picături rubinii îşi făcură apariţia imediat la suprafaţa pielii. Mai ales din rana de la frunte care, clar, era adâncă. Se stropi cu apă. Transpiră. Cel mai rău îl durea fruntea. Să fi dat cu capul de duşumea după ce fusese lovit cu obiectul acela în zona urechii? Aşa să se fi petrecut lucrurile? Ori invers? Ţinu apăsat un şerveţel umed pe frunte şi se întoarse lângă paznic. Apoi o luă spre cabine.

— Sunteţi convins că vă simţiţi bine?

— Nu e decât o simplă lovitură...

Becul din cabina lui Diete tot nu se aprindea.

— Nu s-ar putea repara lumina? întrebă Niels.

— Acum? Trebuie chemat electricianul.

— Nu e cazul, nu am nevoie decât de un bec.

Paznicul bătu pasul pe loc câteva secunde, după care plecă bodogănind. Niels se aşeză în faţa oglinzii, pe locul unde stătea şi Diete seară de seară, şi îşi privi figura în lumina slabă care venea de pe coridor. Paznicul se întoarse.

— Deocamdată, va trebui să vă descurcaţi cu asta.

Şi îi băgă lui Niels în ochi lumina lanternei.

— Dau o fugă până la depozit după un bec.

— Perfect, mulțumesc.

Preluă lanterna care, ca o sabie de foc, străpungea întunericul. Privirea urmări spotul pe care îl deplasă fără grabă peste pereți, etajeră, podea, lambriuri, etajera albă pe care erau puşi în ordine balerinii, fotografiile prinse în avizier. Încăperea nu mai semăna cu aceea pe care o văzuse la lumina zilei. Odată ce soarele se ducea la culcare, totul părea altfel. Lumina crepusculului dădea viață unor forme stranii şi unor umbre groteşti, răsucite.

Cu ce să fi fost lovit? Cu un obiect care se şi rupsese.

Lumină podeaua. Biroul. Oglinda.

Un obiect care să nu fi rezistat la şoc.

Îndreptă lanterna de-a lungul uşii.

Şi tare, totodată... Un obiect de plastic? Pe care îl luase cu el când o rupsese la fugă. De ce?

Plimbă spotul pe sub masă.

Se ridică. Acolo! Lângă unul dintre picioarele mesei. Un ciob. Îl luă. Da, ciob de sticlă era. Concav, cu marginile netede. De la un ceas? îl lovise cu dosul palmei şi îşi spărsese ceasul.

Niels se grăbi să bage ciobul în buzunar, când îl auzi pe paznic întorcându-se înjurând.

— Într-o clipă se rezolvă cu lumina.

— Mulțumesc, nu mai am nevoie.

53

Cartierul Islands Brygge. Ora 23:56

Verdictul fusese dat. O simțea. În sfârşit. Îndoielile dispăruseră. Argumentele fuseseră expuse, analizate din toate unghiurile. Acum nu mai rămânea decât să fie pronunțată sentința: pedeapsa cu moartea.

Bineînțeles că Hannah nu ar plânge, dar tot stăteau să îi dea lacrimile. Nu foloseşte la nimic să plângi, îşi aminti, oricum sentința a fost pronunțată. Nu mai rămâne decât să fie executată. Se uită lung la pilula de pe masă. Şi se gândi la Saturn. Nu, nu era decât o pilulă. O capsulă cu cianură. O pilulă a morții. Se aplecă, întinse mâna şi luă comprimatul pe care îl examină. Atât de multă moarte concentrată într-un asemenea lucruşor de nimic. Dintr-odată, simți că se calmează. Îşi aminti ceea ce îi spusese medicul: „Odată ingerată pastila, avortul începe şi nu mai poate fi oprit". Informația avea în ea ceva liniştitor. Pilula nu se va mulțumi doar să ucidă cei doi copii pe care îi purta în ea, dar îi va risipi şi dubiile care erau pe cale să o epuizeze, să îi scurtcircuiteze creierul, să o distrugă ca ființă umană. Până la urmă, vor muri şi ele odată cu embrionii. Da, din acest punct de vedere trebuia privită pilula. Ca un mic lucru ce nu îi voia decât binele. Ca un colac de salvare.

Înghiți comprimatul cu două guri de apă. Câte una pentru fiecare, îşi zise. Apoi izbucni în lacrimi. Dar se simți liniştită. De parcă lacrimile i-ar fi luat grijile cu ele. Coşmarul pe care îl trăise în ultimele zile era în sfârşit încheiat.

Se deschise uşa. Era Niels. Rămase aşezată. Tăcută. Spera să nu-i observe prezența. Trăsnea a alcool, iar ea ura mirosul ăsta. Îi amintea de tatăl ei alcoolic.

Îl auzi intrând în baie, dând drumul la apă, aruncând cheile pe marginea chiuvetei şi ducându-se în dormitor.

Iarăşi se simţi uşurată, fiindcă reuşise să nu dea ochii cu el. Era mai simplu aşa. Sigur, Niels ştia că ea era în living. Ca în fiecare noapte.

Îi auzi corpul greu prăbuşindu-se în pat. Somiera scârţâi. Cât era ceasul? Aşteptă câteva minute. Peste puţin îl auzi sforăind. Se duse şi ea în dormitor. Nu ca să se întindă lângă el, ci pentru a-l privi. De ce? Tot ceea ce ştia era că gestul avea legătură cu pilula pe care o înghiţise, într-un sens, ajungea şi atât. Niels îşi trăsese pilota până peste cap. Se pregăti să iasă când observă o carte: *Phaidon.* Celebrul text despre ultimele ore ale lui Socrate. În care filosoful demonstrează nemurirea sufletului. Să i-o fi adus ei? Să se fi îndoit de ceva anume? Să fi dat de testul de sarcină în pubelă? Nu, doar avusese grijă să-l ascundă sub zaţul de cafea şi frunzele de salată. De chitanţa de la farmacie? Nu. Sau poate că da... Cu Niels nu se ştia niciodată. De altfel, probabil că aşa stăteau lucrurile cu toţi poliţiştii. Vedeau tot, observau tot... Altfel de ce ar fi lăsat cartea la vedere, pe noptieră? *Phaidon.* Sigur că ea ştia despre ce era vorba. Fusese redactată de către Platon, discipolul lui Socrate. Răsfoind-o, fu frapată de prospeţimea şi de modernitatea textului. Poate fiindcă filosofii Greciei antice erau la originea sistemului academic în cadrul căruia se formase şi ea. Socrate. Platon. Aristotel. Parcurse câteva pagini. O citise acum foarte mulţi ani. În liceu să se fi întâmplat? Era vorba despre o discuţie care ar fi avut loc în celula lui Socrate, chiar înainte ca acesta să-şi fi băut otrava. Fusese găsit ţap ispăşitor după catastrofala pierdere a bătăliei de către atenieni, în faţa Spartei şi, în consecinţă, condamnat la moarte. Unul dintre puţinele războaie criticate de Socrate. În celulă, îşi linişteşte prietenii, demonstrându-le că sufletul există.

Hannah trase cu ochiul peste umăr, spre Niels, care vorbea în somn. Se duse şi luă pachetul de ţigări,

chibriturile, patru lumânări şi o pătură şi ieşi pe balcon ca să citească. Cele patru dovezi ale nemuririi sufletului, expuse de către, în mod incontestabil, una dintre cele mai strălucite minți care fuseseră vreodată pe pământ. Una dintre acele călăuze ale umanității de care nu poți da decât o dată la o mie de ani. Ca Einstein. Îşi aprinse o țigară şi citi. Iute. Dar de ce aşa de iute? îşi planificase oare ceva anume? Sorbea cuvintele. Gândirea ciclică: somnul vine după trezie care, la rândul ei, vine după somn; binele se transformă în rău şi răul în mai bine; ce e mare se micşorează, şi mai mare nu ar fi putut fi dacă nu ar fi fost cândva mai mic. Astfel, viața ia naştere din moarte şi invers.

De ce să fi lăsat Niels cartea la vedere? Al cui martor ar fi fost Socrate în procesul inițiat de Hannah? Al acuzării ori al apărării? S-ar fi pronunțat pentru sau împotriva morții celor doi fetuşi?

Îşi continuă lectura. Cu lăcomie. De parcă spera să găsească răspunsuri la toate problemele. Următoarea dovadă a nemuririi sufletului: reminiscența, ideea că anumite cunoştințe sunt înnăscute, ca în cazul acelui pui de cuc despre care îi vorbise Eskild Weiss. Încă o țigară. Să fi avut dreptate Socrate? în legătură cu ceea ce astăzi am numi revelație? Da. Hannah avea deseori şi ea aşa ceva. Şi, ca să fie cinstită, de fiecare dată simțea că astfel de lucruri soseau de undeva, din ea. Că purtase întotdeauna răspunsul în ea.

Se gândi să intre şi să-l trezească pe Niels. Ce mesaj intenționase să îi transmită prin cartea asta? Că ar fi avut şi el un cuvânt de spus? Că a uitat un martor esențial? Tatăl copilului. Să fie cartea contribuția lui la proces? Da, părea a avea sens. Cu siguranță despre asta era vorba. În care variantă, cazul nu era închis. Trebuiau ascultate noi mărturii. Noi...

Era la toaletă acum. Închise uşa. Lăsă capul în chiuvetă

şi îşi băgă două degete pe gât. Ba nu, mai bine trei. Corpul rezistă. Refuza să vomite. Însă ea insistă. Mai că îşi băgă toată mâna cât mai departe, spre faringe, până când învinse rezistența corpului. De cât timp înghițise pilula? Nu cumva era prea târziu? Ba nu, nu era. Uite pilula, în mijlocul lichidului galben şi împuțit. Pilula. Ridică fruntea. Era leoarcă de transpirație. Îi ardea gâtul. Dar era gata pentru reluarea procesului. Următorul martor chemat la bară se numea Phaidon.

MARȚI, 14 IUNIE 2011

54

Cartierul Islands Brygge. Ora 8:55

Niels deschise ochii şi îşi simți pielea din jurul gurii şi al ochilor întinzându-se dureros. De parcă, dintr-odată, nu ar mai fi fost îndeajuns ca să-i acopere toată fața. Buzele îi erau despicate, îl durea nasul şi un firişor de sânge i se scurse din rana de la frunte.

Se ridică şi se duse rapid să se examineze în oglinda din baie. Constată că nici vorbă de vindecare în timpul somnului. Pielea era tumefiată, plină de hematoame. Îşi dădu cu apă pe față şi, când ridică ochii, o văzu pe Hannah în oglindă. Trecură mai multe secunde până să vorbească unul dintre ei.

— Ce-ai pățit? îl întrebă până la urmă.

Niels se întoarse şi o privi lung. Parcă viața era pe cale de a o părăsi, părea atinsă de o boală incurabilă. Nu mai era decât piele şi os, iar ochii inteligenți îi erau încercănați de la oboseală.

— M-am prins într-o uşă. Nimic grav, încercă să ocolească răspunsul, în speranța că Hannah se va da la o parte şi îl va lăsa să treacă.

Ceea ce, din fericire, aceasta chiar făcu. După care îl urmă în living. Afară, razele soarelui matinal făceau să scânteieze apele portului, oferind un spectacol orbitor de frumos, pe care, până acum câteva săptămâni, îl admirau în mod obişnuit ținându-se în brațe. Asta înainte ca Hannah să se îndepărteze de Niels. În prezent, din tot spectacolul nu-l mai vedeau decât pe acela al unei banale întinderi de apă. Nimic altceva.

— De ce ai adus cartea asta acasă?

Niels se uită la volumul lui Diete şi ridică din umeri. Nu avea niciun chef să comenteze cu ea cazul.

— Hannah...

— Numai a lovitură cu uşa nu seamănă vânătăile astea, constată ea apropiindu-se.

— Ce vrei să zici?

— Păi, vânătaia asta de pe obraz...

O lăsă să-l examineze. Degetele lui Hannah îi atinseră uşor rana. Delicat. Drace, doare, dar ce bine e!... închise ochii. Poate că, de fapt, exact de asta era nevoie. Să-l desfigureze cineva ca să îndrăznească şi ea să-l atingă. Dacă despre asta era vorba, era gata de sacrificiu şi pentru o simplă mângâiere pe obraz sau...

— Asta ce mai e? îl întrebă.

— Ce să fie?

— Cercul ăsta?

— Care cerc?

— Ai un semn în formă de cerc pe obraz.

Niels se întoarse în baie pentru a se vedea în oglindă. Mai întâi, nu observă nimic special. Deşi, poate că... Ba da, Hannah avea dreptate, deasupra rănilor de la gură distinse un hematom roşu-violet de formă circulară. Şi, în interiorul cercului, striaţii minuscule. Gândul îl purtă la ciobul descoperit în cabina lui Diete.

— Vrei să-mi aduci pantalonii?

Hannah se execută, dându-i pantalonii cu braţul întins, ca unui străin. Niels scoase ciobul din buzunar. Era rotund.

— Parc-ar fi de la un ceas.

— Posibil, răspunse el.

Hannah rămase în spatele bărbatului care îşi lipea bucăţica de sticlă de faţă, constatând că se potrivea perfect cu urma. Ca aceea a unui ceas de carne, îşi imagină Niels, făcut din pielea mea.

— De ce mi-ai zis că te-a lovit o uşă când, de fapt, te-a

pocnit cineva?

Se uită iarăşi în oglindă. Cifre romane. Suspectul îl lovise în două rânduri. La prima lovitură se desprinsese capacul de sticlă, la a doua, mai dură, i se imprimase cadranul pe față.

55

Cartierul Ydre Norrebro. Ora 11:15

Norrebro. Nu punea aproape niciodată piciorul prin cartierul ăsta. Prea multă violență, prea multe împuşcături. Dacă ar fi să te iei după jurnalişti, în curând îi va fi imposibil cuiva să se plimbe pe aici fără a se trezi cu un glonț în cap. Vina fiind a bandelor de imigranți şi a *biker*-ilor debutanți cu chef de a fi remarcați. În momentul acela însă, străzile erau mai degrabă liniştite. Un bărbat cu un câine trecu pe lângă maşina lui. Apoi un cuplu de îndrăgostiți. Îi urmări cu privirea. Dragostea. Pentru el nu mai era decât o amintire îndepărtată. Parcă aproape în acelaşi loc ca şi data trecută. Din maşină, observă mişcare la fereastra apartamentului. Semn bun. Peter era acasă.

Îşi consultă telefonul mobil: primise două apeluri de la un număr necunoscut. Altceva nimic. Ba da: ora. Era 11:17. La 13 trebuia să ajungă la clinică. Mai erau două ceasuri. Cam puțin. Oare va fi de ajuns? Ridică ochii spre apartament. După toate aparențele, unul obişnuit, semănând cu toate celelalte. Ferestre întunecate şi pereți din cărămidă înnegrită de funingine. Numai că, peste puțin timp, apartamentul lui Peter va fi altfel decât toate celelalte. Va cunoaşte o transformare radicală. Apartamentul anonim şi liniştit, cum mai există alte mii în cartierele populare din Copenhaga, va deveni scena unei crime şi se va regăsi pe prima pagină a tuturor ziarelor. Încă un pic de răbdare şi pe aici vor fi numai benzi de restricție a accesului, girofaruri, maşini ale poliției, jurnalişti, camere de luat vederi.

Jurnaliştii. Interesul enorm al mass-mediei era un parametru pe care nu îl luase în calcul. Îşi imagina articolele din cotidiene, reportajele speciale ale televiziunilor şi cum va fi descris ca un monstru. Monstrul care îl omorâse pe Peter

V. Jensen. Îi vor zice ucigaş nemilos, poate chiar îl vor împopoţona cu vreo poreclă, fiindcă presa adora genul ăsta de chestii. Asasinul din Copenhaga, înecătorul. Jack Spintecătorul al Danemarcei. Călăul. Scutură din cap şi încercă să-şi zăgăzuiască valul gândurilor. Era însă dificil. Zilele acestea, creierul lui nu mai ştiuse ce era odihna. Medicamentele cu care se îndopase pentru a rămâne treaz mai aveau şi alte efecte. Închise ochii şi încercă să se relaxeze. Dacă voia să-şi ducă până la capăt misiunea şi să nu atragă atenţia, atunci trebuia să fie calm. Deschise geanta, în care se găseau seringi, diverse anestezice, tuburi de cauciuc, cătuşe, o mască, bandă adezivă. Prevăzuse totul. Dincolo de şapte sau opt minute în care s-ar fi putut întâmpla orice, situaţia nu i-ar fi putut scăpa de sub control. Şapte sau opt minute. Se străduí să nu se mai gândească la ele. Întotdeauna va exista un risc. Esenţialul era să-l reduci la minimum, pregătindu-te cât mai bine cu putinţă. Anesteziculuí îi trebuia cam şapte minute pentru a-şi face integral efectul, însă deja după primele cincizeci de secunde, Peter va începe să se înmoaie şi va fi relativ simplu de manevrat. Din care clipă, totul va deveni mult mai simplu. Peter va fi în întregime la dispoziţia lui. Sigur, mai exista şi neprevăzutul, cum ar fi un prieten care să treacă pe neanunţate. Poate Peter va reuşi şi el să scape, cum se întâmplase cu Diete. Ba nu, aşa ceva nu se va mai întâmpla. Nu astăzi. Îşi jurase că nu va mai comite imprudenţe. Ultima oară avusese noroc, fiindcă Diete se aruncase de pe pod. Dacă va fi atât de prost încât să repete o greşeală aşa de grosolană, cu siguranţă că o să iasă rău.

Uşa imobilului se deschise şi preafrumoasa blondă ieşi în stradă. Peter o pândea de la fereastră. Îşi trimiseră sărutări şi schimbară priviri îndrăgostite. Înduioşător... Ceea ce putea indica faptul că nu se vor mai revedea prea curând. Aşadar, Peter rămase singur. Până în momentul în care vreo

veche cunoştinţă va veni să sune la uşă. Haide, aşteptarea nu mai folosea la nimic. Deschise portiera şi ieşi din maşină cu geanta în mână. Trecu strada şi se îndreptă direct către uşa de la intrare. Sună la acelaşi apartament de ieri.

— Cine e?

— Bună ziua, merg la patru, dar e interfonul stricat. Uşa se deschise imediat. Cu toată proasta reputaţie a cartierului, oamenii aveau totuşi încredere unii în alţii. Sau poate că pur şi simplu erau obişnuiţi să li se tot strice interfonul.

Intră în hol. Zidurile erau pline de jeg şi de graffiti-uri pline de ură. Ziare vechi erau aruncate pe trepte. Urcă la etajul patru, de data asta fără a-l mai deranja cineva. Aşteptă un pic, cât să-şi tragă răsuflarea, după care sună la uşă.

56

Centrul oraşului. Ora 11:34

Când Niels intră în magazin, înăuntru nu era niciun client. Zilele frumoase de vară clar nu erau propice vânzării de ceasuri. Dacă nu cumva cauza era mult mai profundă. Criza financiară, poate?

— Vă pot ajuta cu ceva?

Ceasornicarul vorbea încet, de parcă tot ceea ce se spunea în acel magazin era confidențial.

— Poate, răspunse Niels.

— Căutați ceva anume?

Abia în acest moment, ceasornicarul păru să-i observe fața tumefiată. Coborî imediat privirea, întrebându-se dacă nu cumva avea de a face cu un toxicoman. Niels îşi prezentă legitimația.

— Poliția Copenhaga.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Tocmai din cauza asta am venit.

Niels îşi arătă obrazul cu degetul. Ceasornicarul dădu instinctiv înapoi.

— Din cauza semnului de pe față. Cred că a fost făcut cu un ceas. Poate ați şti să-mi spuneți despre ce marcă este vorba. Am adus şi asta.

Scoase ciobul concav din buzunar. Ceasornicarul păru că în sfârşit se linişteşte şi se apropie.

— Într-adevăr, s-ar putea, mormăi. Da, un ceas a fost.

— Ce fel de ceas?

— Puteți aştepta o clipă?

Şi dispăru în spatele magazinului. Niels ținea ochii lipiți de ceasul de pe perete. După ce se scurseră cincizeci şi cinci de secunde, dădu să plece. Se răzgândi după ce se văzu scurt într-o oglindă. Fără îndoială urma era de la un ceas.

Atunci, de ce să nu exploateze detaliul?

— V-aş ruga să veniţi cu mine. Trebuie să mă uit la lumină.

Niels ocoli tejgheaua şi îl urmă pe vânzător în camera din spate, care servea în acelaşi timp şi de birou, şi de atelier. Ceasornicarul luă loc la o masă echipată cu o tăblie de sticlă luminată de dedesubt.

— Vă rog să vă aplecaţi puţin.

Niels se execută, ajungând într-o poziţie inconfortabilă, în care nu ar fi putut să rămână prea mult.

— Şi mai jos.

Îşi lipi obrazul de tăblia de sticlă şi închise ochii pentru a se proteja de lumina orbitoare.

— Dacă arde să-mi spuneţi.

Ceasornicarul studie atent urma de pe obraz.

— Vedeţi ceva?

— Poate.

— Ce?

— Încă o clipă, vă rog.

Bărbatul se ridică şi se duse să se consulte cu unul dintre colegi. Niels se sculă de pe scaun. Pe pereţi erau tot felul de afişe publicitare. Omega. Seiko. Ceasornicarul se întoarse, examinând ciobul de sticlă din toate unghiurile.

— S-ar zice că este un Eterna, anunţă. Tipul de sticlă, forma şi diametrul corespund. Mai pot arunca o ultimă privire?

Niels îşi lipi iarăşi faţa de masa ceasornicarului.

— Da, asta este. Orele sunt reprezentate cu câte o linie. Doar douăsprezece cu două. Vă rog să nu vă mişcaţi.

Din poziţia inconfortabilă, Niels îl văzu pe ceasornicar ducându-se să ia un catalog.

— Aşa e, confirmă întorcându-se.

După care compară imaginea din catalog cu semnul de pe obraz.

— Despre ce model este vorba? întrebă Niels îndreptându-se.

— Cred că despre acesta. Foarte probabil. Un model comercializat între 1970 şi 1975. Nu prea se mai găsesc în ziua de azi.

— Cam aşa ceva m-a pocnit?

— După părerea mea, da. Corespunde perfect. Într-o vreme, şi regele avea unul la fel. Ceasul Reginei, cum i se mai zicea la începutul anilor ’70. Mai târziu a trecut la Longines, la Ole Mathiesen şi...

— Ceasul Regelui?

— Un fel de recompensă decernată anual celui mai bun soldat din corpul de gardă al palatului.

57

Cartierul Ydre Norrebro. Ora 11:38

Ghici imediat îngrijorarea în ochii lui Peter. Un freamăt uşor al pupilelor. Presimțise ceva? Intuise ce îl aştepta? Nu, imposibil. Cu siguranță, nimic din toate astea. Poate că doar propria nervozitate îl făcea să ia surpriza lui Peter drept teamă.

— Pari mirat să mă vezi, spuse zâmbind. Peter aprobă.

— Voiam să discut ceva cu tine.

Peter ezită. Nu e grav, prevăzuse şi asta.

— Zău?

— Am încercat să te sun.

— Acum?

— O fi telefonul meu de vină. Tocmai mi-am schimbat abonamentul. Dar cum tot treceam pe aici... în sfârşit, cred că pot să te ajut.

— În ce sens?

— Ca să-ți rezolvi problemele. Pot intra? încă o ezitare.

— N-o să ne ia decât o clipă.

Peter făcu un pas într-o parte pentru a-l lăsa să intre. Bărbatul simți o imensă uşurare. Trecuse peste unul dintre principalele obstacole. Nu îl încânta deloc gândul că ar fi putut fi obligat să forțeze intrarea, cu toate riscurile ce puteau decurge de aici. Fizic, Peter era departe de ceea ce s-ar putea numi o forță a naturii, ceea ce nu însemna că nu ar putea constitui un adversar redutabil, şi ar fi fost îndeajuns un pic de gălăgie în casa scărilor, țipete şi strigăte de ajutor pentru a scoate vecinii din casă şi pentru a le aduce poliția pe cap. Din fericire, scenariul catastrofic nu avu loc.

— Mulțumesc. Drăguț din partea ta.

Două camere întunecoase şi strâmte. Mobilier ieftin, parchet uzat, pereți goi. Pe o masă era aşezat un terariu în

care un şarpe stătea nemişcat.

— E un şarpe coral, explică Peter râzând. L-am botezat Hitler.

— OK.

Peter suferea de diferite tulburări, legate de accidentul pe care îl avusese la şaptesprezece ani, care îl împiedicau să muncească, printre care angoasă şi depresie. Acum părea să se simtă bine. Era îndrăgostit şi avea toate motivele să surâdă. Un poster imens acoperea aproape în totalitate un perete.

— Ai auzit de L.A. Ring? îl întrebă Peter.

Se uitară amândoi la imaginea care reprezenta o bătrână aşezată pe sacul pe care se presupunea că îl adusese până acolo, la o margine de drum, după o zi grea de muncă, cu braţele atârnând, ajunsă la capătul puterilor. Probabil că renunţase. Deasupra capului plutea la pândă îngerul morţii, gata să o ia cu el.

— Nu.

— Este o imagine mărită, explică Peter. *Seara. Bătrâna şi Moartea,* se cheamă tabloul. A fost făcut în 1887. Cu o clipă înainte ca modelul să moară.

— Cam macabru. De ce ţi l-ai pus pe perete?

Peter îl privi o clipă până în adâncul ochilor.

— Fiindcă reprezintă ceea ce simt. Moartea este încontinuu alături de mine şi asta încă de când am avut accidentul.

Peter se întoarse şi se duse în bucătărie, puse apa la fiert pentru cafea, după care scoase ceştile şi linguriţele.

— Nu am decât cafea solubilă, îi strigă.

— Perfect.

— Vrei şi lapte?

— Nu.

Nu avea cum să rămână singur în living decât câteva secunde. Trebuia să profite. Deschise geanta şi scoase o

seringă. *Şapte până la opt minute.* Cuvintele îi răsunau în minte, dar reuşi să le ignore. Trebuia să se concentreze asupra misiunii. Deocamdată, unicul lucru care conta era ketamina. Opt milimetri. Intramuscular. Se injecta direct în muşchiul trapez. Cu un ac scurt, de douăzeci şi cinci de milimetri, pentru a evita să ajungă la plămân. Anestezicul, de o redutabilă eficienţă, avea o reputaţie proastă în Danemarca din cauza tendinţei supărătoare de a provoca pacienţilor coşmaruri îngrozitoare. Ei, coşmarurile vor fi chiar cea mai mică dintre grijile lui Peter în acest moment, gândi el. Pregăti ambuscada aşezându-se după uşă şi aşteptă. Peter se întoarse cu tava în mâini.

— Tare sunt curios cum m-ai putea ajuta...

Înfipse acul exact unde trebuia, în umăr, între coloana vertebrală şi omoplat, injectându-i dintr-o apăsare întreaga doză de ketamină. Tava cu ceştile de cafea căzu pe jos cu zgomot. Cioburi de ceramică se împrăştiară peste tot. Peter nu avu nicio reacţie. Poate că pur şi simplu nu înţelesese ce i se întâmpla. Poate că refuzase să înţeleagă. O veche cunoştinţă îi sună la uşă, îl anunţă că doreşte să-l ajute, el îl lasă să intre, îi oferă o cafea şi, dintr-odată, cunoştinţa asta îi înfige un ac în umăr de parcă ar fi un animal ajuns la abator.

— Ce te-a apucat? exclamă Peter pipăindu-şi umărul. Observă seringa. Mi-ai injectat ceva! în voce nu era nici cea mai mică urmă de furie, ci doar uimire. Mi-ai injectat ceva!

— Ba nu, încercă bărbatul să nege, ascunzând seringa la spate.

— Ba da.

— Ba nu, te-nşeli.

Se strădui să lungească discuţia absurdă. Trebuia să câştige timp, întrucât cu fiecare secundă care trecea, ketamina intra tot mai profund în corpul gazdei, făcându-i tot mai grele mişcările, otrăvindu-l.

— De ce-ai făcut asta? Ce se-ntâmplă?

Întrebarea rămase fără răspuns. De data aceasta îl cuprinse furia. Nu se mai putea stăpâni prea mult.

— Ce căcat se-ntâmplă?

Uşa. Trebuia să îi taie retragerea. Era esențial. Se aruncă în direcția ei, evitând, în trecere, o lovitură dură cu piciorul însoțită de răgetul animalic al gazdei.

— Ce se-ntâmplă? urlă aceasta trecând din nou la atac.

De data aceasta, Peter îşi atinse ținta: figura. Bărbatul simți o durere teribilă în buză şi gura i se umplu de gust de sânge. Nu îşi pierdu însă concentrarea:

— Potoleşte-te, Peter. E doar o neînțelegere.

— Îți baţi joc de mine?

Anestezicul începea să-şi facă efectul. Privirea lui Peter devenea tot mai tulbure, tot mai pierdută. Mişcările îi erau stângace. Cuprins deodată de panică, alergă spre masă, sperând, poate, să dea de o armă ori de telefonul de la care ar putea cere ajutor. Degeaba. Încercă un nou atac, dar brațele îi tremurau şi nu mai reuşi altceva decât să bată aerul. Picioarele începură să i se clatine şi brațele să îi înțepenească. Se împletici ca un om beat. Se împletici. Corabia începea să ia apă. Peste puțin se va duce la fund.

Peste puțin.

— Ce mi-ai făcut? întrebă cu voce pierdută, nazalizată.

După o ultimă încercare sub semnul resemnării şi sortită eşecului, Peter i se prăbuşi în brațe.

Peste puțin îl prinse şi, cu o mişcare rapidă, îi seceră picioarele. Căzură amândoi pe jos cu un zgomot înfundat. Peter era dedesubt. Făcuse spume la colțurile gurii, iar ochii îi erau pe jumătate închişi. Una dintre caracteristicile ketaminei era că provoca o stare apropiată de transă şi secreție de salivă în exces. Nu mai avea niciun rost să-l țină lipit de podea. Muşchii lui Peter se relaxară încet. Respiră brusc, sacadat, semănând cu un soldat în agonie, pe

câmpul de luptă. Doar că nu se prăbuşi ciuruit de gloanțe, ci în urma unei doze puternice de anestezic. Ochii i se rostogoliră în cap. Peter încă lupta, dar fără convingere. Fiindcă, de fapt, renunțase de mult. Pricepuse că nu avea de ales.

Peste puțin.

— Lasă-mă, javră, mormăi într-o ultimă tresărire disperată, ca un peşte zvârcolindu-se pe uscat. Lasă-mă.

Peste puțin.

După care îşi pierdu cunoştința, îl lăsă pe Peter pe jos şi se ridică. Trase adânc aer în piept şi încercă să-şi regleze pulsul. Deocamdată nu câştigase nicio bătălie. Greul abia acum începea.

Acum. Se uită la ceas. Trebuia să plece de aici cel mai târziu la douăsprezece şi jumătate.

58

Cartierul Islands Brygge. Ora 11:42

Cel mai bine îi făcu să iasă pe terasă, să simtă aerul proaspăt mângâindu-i chipul, să se uite jos, în stradă, unde viața îşi continua imperturbabil cursul. Viața, se gândi. Sau moartea.

Hannah sună la Rigshospitalet şi ceru legătura cu clinica de ginecologie. Îi răspunse o voce de femeie în vârstă. Cu certitudine o femeie cu experiență, pe care nu o mai putea mira nimic.

— Mă numesc Hannah Lund. Vă sun întrucât doresc să avortez chirurgical.

— Da?

— Da. Inițial, fusese prevăzut să avortez medicamentos, dar...

— Aici? La Rigshospitalet?

— Da.

— Deci aveți fişă la noi.

— Da.

— Cum ați spus că vă numiți?

— Hannah Lund.

— Dacă vreți să-mi spuneți numărul carnetului de asigurat.

Hannah i-l dădu, după care aşteptă. O pauză scurtă, în timpul căreia îşi auzi interlocutoarea tastând la computer.

— După câte văd, ar fi posibil mâine, ținând cont că ați mai fost la noi. Mâine la prânz. Puteți?

— Da, e perfect, răspunse Hannah.

— O să vă rog să veniți puțin mai devreme. La sosire, mergeți întâi la recepție, în holul principal. Acolo veți primi informațiile necesare. Înainte de intervenție vi se va mai face o ecografie.

— Bine.

— Este important să nu mâncați de dimineață. Da?

— Bineînțeles.

— Perfect. Vă urez curaj, conchise femeia înainte de a închide.

Hannah băgă telefonul în buzunar. Cât să fi durat conversația? Un minut? Poate două? Aşadar, de două minute era nevoie pentru a programa un dublu asasinat. Câte un minut pentru fiecare.

Se uită la maşini, la oamenii care ieşeau din ele, la cei care mergeau într-o direcție oarecare, la tinerele mame împingând landourile şi strălucind de fericire. De ce am dat telefonul ăsta? se întrebă. De ce să fie atât de importantă metoda? Ca şi metoda prin care se va executa sentința. Fiindcă judecătorul nu e totuna cu călăul. Rolul judecătorului este să judece, altora revenindu-le acela de a pune în executare sentința. Şi este mai bine aşa.

Privirea îi căzu pe cartea pe care o lăsase pe masa de pe terasă. Se gândi la reflecțiile lui Socrate despre suflet. Venise momentul pentru a fi ascultat şi ultimul martor.

59

Centrul oraşului Copenhaga. Ora 11:46

— Ai zis prima jumătate a anilor ’70?

— Da, Casper. Membrii gărzii regale care au primit Ceasul Regelui între 1970 şi 1975. Găseşte-mi lista.

— Când ai vrea să...

— Imediat, îl întrerupse Niels în clipa în care trecu prin faţa primăriei, pe bulevardul H.C. Andersen, către insula Amăger.

Casper îi promise să ia legătura cu el imediat ce va avea lista. Şi se ţinu de cuvânt, fiindcă îl sună doar puţin mai târziu, când Niels o luă la stânga, pe strada Stormgade, către Christiansborg.

— Eşti pregătit?

— Da.

— Rune Toft, 1970. Soren Elmkvist, 1971. Mogens N. Brink, 1972. Allan K. Andersen, 1973. Filip Solvgren, 1974. Şi Björne Fjord Jensen, 1975. Mai ai nevoie de ceva?

— Mulţumesc, trimite-mi lista prin SMS.

Închise telefonul şi trecu în viteză prin faţa castelului Christiansborg, unde câţiva gardieni publici îşi aduceau contribuţia la existenţa unei lumi mai paşnice. Pacea, se gândi Niels observându-şi chipul desfigurat în oglinda retrovizoare, nu la ziua de azi se referă.

Profeţia lui Sommersted despre căderea din funcţie a maestrului de balet încă nu se împlinise. Dar, dacă te luai după expresia facială, nu era decât o chestiune de timp. Niels îi bătu la uşă. Frederik Have ridică ochii.

— Am un nume, anunţă Niels fără a se aşeza.

— Ce aţi păţit la faţă?

— Un nume de familie. Cel al omului pe care îl caut. De fapt, am cinci.

Îi întinse maestrului de balet telefonul mobil, arătându-i mesajul primit de la Casper.

— Vă spune ceva vreunul dintre aceste nume?

— Joachim.

— Joachim?

— Joachim Elmkvist. Seren Elmkvist a fost tatăl lui, explică maestrul de balet dându-i înapoi telefonul. Mi se pare că a murit acum ani de zile. Făcuse un cancer, înainte ocupa nu mai ştiu ce funcție pe la Apărare.

— În garda regală?

— Poate.

— Unde pot da de Joachim?

— La ora asta ar trebui să fie jos, la antrenament. Vreți să aflu? Dau doar un telefon şi...

— Nu, prefer să verific chiar eu.

Când ajunse pe coridor, Niels îl auzi pe maestrul de balet propunându-i să-l însoțească. Nu se obosi să îi răspundă. După ce întrebă o femeie întâlnită pe culoar pe unde trebuia să o ia, se trezi alături de vreo douăzeci de balerine într-un ascensor a cărui sarcină maximă admisă era de o mie şase sute de kilograme. După care nu făcu decât să urmeze stolul spre habitatul lui natural: sala de antrenament. Nu intră imediat, ci rămase câteva clipe pentru a privi prin peretele de sticlă dansatorii care îşi făceau încălzirea. Se uită atent la figurile bărbaților. Mai ai puțin până să te trezeşti cu cătuşele la mâini, se gândi Niels întrebându-se care dintre ei fusese cel care îl pocnise aseară şi o împinsese pe Diete să se arunce în gol. Te voi târî afară din Teatrul Regal şi vei merge cu ochii în pământ de ruşine.

Bătu la uşă, apoi o deschise. Doar doi dansatori ridicară privirea.

— Joachim Elmkvist! spuse cu voce tare.

Niciun răspuns. Trecu toate figurile în revistă. Doar o dansatoare părea interesată de întrebare.

— Nu e aici.

— Nu a venit azi?

— Şi nici la telefon nu răspunde.

— Ştie cineva unde îl pot găsi pe Joachim Elmkvist?

Din ultimul rând, o tânără clătină din cap. Părul îi era negru şi mătăsos. Probabil că avea origini mediteraneene.

— Îl cunoaşteţi pe Joachim? Unde poate fi?

Fata se apropie cu pas prudent, de parcă faptul de a merge îi provoca dureri. Poate că aşa şi era. Poate că uita de durere doar când dansa. Simţindu-i încurcătura la ideea de a sta de vorbă în faţa celorlalţi, Niels o invită pe coridor. În momentul în care închise uşa, îi făcu semn profesorului că putea continua. Muzica reîncepu.

— Sunteţi împreună cu Joachim? o întrebă Niels.

— Eram. Am rupt relaţia acum trei săptămâni.

— Cu Diete ce fel de legătură avea?

Balerina ridică din umeri.

— Credeţi că are vreun amestec?

— Erau mai apropiaţi? Se culcau împreună?

Fata neagă din cap.

— Erau amândoi interesaţi de toate prostiile acelea despre viaţa de după moarte.

— Cum adică?

— Uitaţi, eu provin din Iutlanda, de la Aarhus. Aşa că sunt cu picioarele pe pământ.

— Ştiţi să vă ascundeţi bine. Mai aveţi şi alte lucruri de ascuns?

Balerina surâse pentru întâia oară.

— Aşadar, Diete şi Joachim erau amândoi obsedaţi de moarte?

— De moarte şi de călătoriile astrale, completă sarcastic fata. Şi când ne-o trăgeam, tot complicat trebuia să fie. Nu am reuşit niciodată să fiu la unison cu el. Înţelegeţi ce vreau să zic?

Şi zâmbi malițios.

— Complicat? în ce sens?

— Trebuia să ne ținem respirația până când... în sfârşit, înțelegeți dumneavoastră.

— Altceva?

— Meditația interioară. Închizi ochii şi te joci de-a planatul pe deasupra propriului corp. Chestii de genul ăsta.

— Şi Diete?

— Ea l-a convertit, nu invers. Ea era persoana periculoasă.

Niels o privi câteva clipe.

— Ştiți unde l-aş putea găsi?

— Nu. N-am idee.

— Dacă v-aş conduce la poliție şi v-aş lăsa douăzeci şi patru de ore într-o celulă înghețată ca să vă aduceți aminte?

Dansatoarea înghiți în sec.

— Am locuit împreună în Vesterbro, într-un apartament pe care l-a subînchiriat, dar a trebuit să plece la începutul lunii.

— Unde? La mama lui? La o fostă iubită? La cine?

— Poate că la Lennart. Habar n-am.

— Lennart?

— Un fost dansator. Care-a lăsat-o baltă la doisprezece ani.

— Ce a lăsat baltă?

— Şcoala de balet. Un ratat de prima mână, dar la el se întorcea Joachim de câte ori avea probleme. Chiar şi financiare.

— Unde locuieşte Lennart?

— În Jaegersborggade. Numărul i l-am uitat, dar numele de familie este Moller.

— Mulțumesc, murmură Niels înainte de a pleca în fugă.

Trebuia să sune la sediul central pentru a solicita un mandat de percheziție. Ba nu, o va face chiar el. Personal îi

va pune cătuşele şi le va strânge bine, ca să îi intre în carne, şi pe urmă îl va împinge de la spate prin tot oraşul, ca acei generali romani care, după victorie, defilau până în Forum arătându-l tuturor pe şeful duşman închis într-o cuşcă. Aşa se vor petrece lucrurile. De la Norrebro până în piaţa din faţa primăriei, pe mijlocul drumului, iar el va păşi în urma ucigaşului lui Diete, pentru ca toţi locuitorii din Copenhaga să constate o dată pentru totdeauna ce însemna să împingi nişte nefericiţi să se sinucidă sub ochii lui Niels Bentzon.

— Diete, se auzi zicând în clipa în care intră în maşină. Şi apoi, băgând în marşarier şi fixând girofarul albastru deasupra, adăugă: Sar cu tine.

60

Cartierul Ydre Norrebro. Ora 11:55

Oare ce simți în starea asta?

Această întrebare îi trecuse bineînțeles prin minte: cum era să te trezeşti cu capul prins într-o menghină de oțel, legat şi cu căluş în gură, incapabil de a face şi cea mai mică mişcare? Groaza se întindea ca un văl peste ochii înnebuniți ai lui Peter. Scotea gemete care de-abia se auzeau, exprimând teroarea mai mult decât ar fi putut-o face cuvintele.

— Stai liniştit, oricum nu te poate auzi nimeni.

Nu era de ajuns. Peter continua să horcăie.

— Te voi ucide, dar nu vei muri fără rost. Am nevoie de tine. Trebuie să mă ajuți.

Goli geanta şi pregăti bazinul cu apă. Se uită la Peter şi se întrebă dacă totuşi nu îi era milă de el. Răspunsul era: nu. În primul rând nu trebuia să lase să se strecoare nici măcar umbra vreunui sentiment de compasiune. Miza misiunii era prea importantă.

Se auziră paşi pe casa scărilor.

Îi auzi clar. Îşi imagină că se deschidea uşa şi frumoasa blondă intra deodată în living, se uita oripilată la incredibilul tablou care i se oferea, că el era obligat să se arunce asupra ei şi să o omoare sub ochii unui Peter înspăimântat, că ea se zbătea, că el o imobiliza, îi prindea gâtul în menghina palmelor şi strângea. Nu era tocmai scenariul dorit, nici vorbă de aşa ceva, dar dacă se va dovedi necesar, nu va ezita. Poate că îl va putea utiliza chiar mai târziu... dacă încercarea cu Peter va fi sortită eşecului. Ba nu, trebuia să fie o persoană care deja ajunsese în lumea de dincolo. Una în stare să se întoarcă ulterior în propriul trup. O persoană dotată cu această rară calitate. Da, una pentru

care regatul morților să nu fie un teritoriu necunoscut.

Auzi paşii urcând în continuare şi îndepărtându-se. Era iarăşi singur, doar cu Peter, în micul lor univers de groază şi de moarte iminentă.

— Voi încerca să operez cât mai rapid, îl anunță. Îți promit că nu ai să simți nimic.

De ce îi spusese asta? Era absurd. Habar nu avea ce puteai simți când te înecai. Totuşi, fiind vorba despre Peter... Doar aveau o legătură deosebită, întotdeauna avusese această impresie. O legătură bazată pe încredere, prietenie aproape. Ținea la Peter. Îi făcuse cea mai bună impresie încă de când se cunoscuseră. Peter nu era ca toți ceilalți, nu îşi ascundea sentimentele nici când era fericit, nici când era trist şi nici, cum se întâmpla mai mereu, când viața i se părea insuportabilă. Gândindu-se la natura depresivă a lui Peter, îi reveni curajul. Poate că de fapt îi va face un serviciu ținându-l cu capul sub apă până când va muri. Ba nu, era un raționament prostesc, ştia asta. Sigur că nu îi va putea face niciun serviciu lui Peter ucigându-l. Mai ales acum, când viața îi era pe punctul de a se schimba. Doar cunoscuse o femeie. Simți, pentru câteva secunde, o anumită tristețe la gândul frumoasei blonde care îi va descoperi cadavrul. Nimeni nu merită să-şi descopere ființa iubită asasinată. Nimeni nu merită o asemenea suferință. Îşi alungă gândul din minte. Nu era vremea pentru astfel de reflecții. Gândirea este un blestem şi nu aduce cu ea nimic bun. Acum trebuia să acționeze.

— Voi încerca să fac totul cât mai repede cu putință, repetă apropiindu-se de Peter şi apucându-l de cap. Îți promit. N-o să dureze mult. Am o misiune extrem de importantă să-ți încredințez. Înțelegi?

Peter gemu.

— Trebuie să mă asculți. Poți face asta?

Peter încercă să aprobe din cap. Bărbatul îşi privi ceasul.

În curând va fi ora prânzului. Nu mai avea nicio clipă de pierdut. Îi rămânea doar puțin mai mult de o jumătate de oră pentru a-l trimite pe Peter pe lumea cealaltă şi pentru a-l aduce înapoi. Şi poate nu o singură dată. Pentru ca, până la urmă, să-l omoare de-a binelea.

— O să-ți explic ce aştept de la tine.

61

Cartierul Norrebro. Ora 12:15

Niels simţi cum îl cuprindea furia, în clipa în care coborî din automobil. Fii calm, îşi zise. Relaxează-te. Cine îl adusese în starea asta? Indiscutabil, Joachim Elmkvist. Cel pe care Niels îl urmărise şi care nu ezitase să-l împingă în gol în momentul în care era să pună mâna pe el. Dacă nu cumva motivația furiei era chiar mai profundă. Viața sentimentală îi era un fiasco. De acum Kathrine ieşise din viața lui, lucru mai degrabă bun, ținând cont de halul în care se distrugeau reciproc. Totuşi, îi lipsea. Cât despre Hannah, ea era în drum către o gaură neagră de unde nu o va mai putea aduce niciodată înapoi. Nu cumva însă, din cauza lui, merseseră toate prost? Dacă, în realitate, el era agentul patogen? în timp ce se îndreptă către numărul 12 de pe strada Jaegersborggade, îşi spuse că, poate, ar trebui să poarte un ecuson cu un mesaj de avertisment, însoțit de un cap de mort, ca acelea de pe pachetele de țigări: „Atenție! Relația cu Niels Bentzon, în cel mai bun caz, nu duce nicăieri. În cel mai rău, dăunează grav sănătății!"

Cum cifra zecilor lipsea, însă tocmai trecuse de 10 şi zărea 14 ceva mai departe, presupuse că ajunsese la adresa potrivită. Numele nu apărea pe lista interfonului, ci doar „Etajul 3 la stânga". Niels se pregăti să sune, dar se răzgândi. Dacă Joachim era acasă, nu va ezita să o ia la fugă. Poate că o va şterge pe scara de serviciu.

Lângă uşă observă o gură de aerisire deschisă larg, prin care se auzea muzică pop. *Kun for mig. Kun for mig* („Doar pentru mine. Doar pentru mine."), urla cântărețul. Niels bătu în geamul deschis. Da?

Volumul muzicii se reduse. Aruncă un ochi înăuntru şi descoperi un fel de atelier în care un bărbat în salopetă

repara o lampă.

— Sunt Niels Bentzon, de la poliția din Copenhaga. Sunteți portarul?

— Da.

— Aveți acces la toate apartamentele?

— Tehnic vorbind, da. Legal, nu.

— Să ne oprim la aspectul tehnic. Aş vrea să mă ajutați să intru într-un apartament de la etajul trei.

Portarul ezită. Niels se aştepta să fie întâmpinat cu o ploaie de proteste. Bărbații care cărau după ei snopi de chei se arătau mai întotdeauna recalcitranți. Când însă îşi prezentă legitimația, portarul se mulțumi să clatine din cap şi se ridică.

Niels vorbea încet:

— După ce descuiați, puteți coborî la loc, în atelier.

— Nu ar fi cazul, mai înainte, să batem la uşă?

— Faceți ceea ce vă spun.

— OK.

Portarul băgă cheia în broască şi descuie. Niels intră fără a se mai anunța, în pofida regulamentelor emise cu ani în urmă de cine ştie care funcționari şi sortite, evident, să fie ocolite atunci când împrejurările o cereau.

— Joachim! spuse cu voce tare. Poliția Copenhaga!

Niciun răspuns.

— Joachim?

Se uită în jur. Livingul era plin de mobilier stricat, ca aruncat la întâmplare prin încăpere. În aer plutea miros dulceag de canabis şi de tutun. O cutie de vin pe care se vedea poza unui cangur zăcea pe masă. Pe parchet, încă o sticlă de vin care lăsase o pată violacee. Abia după mai multe secunde, Niels observă trupul ghemuit într-un sac de dormit, într-un colț.

— Joachim Elmkvist?

Se apropie şi îl scutură pe cel care dormea: privire

somnoroasă, pupile contractate, voce slabă.

— Ce e?

Niels înțelese imediat că nu despre Joachim era vorba. Tânărul la care se uita era prea palid, prea pipernicit, o zdreanță omenească dependentă de canabis.

— Lennart? Lennart eşti?

— Poftim?

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar până la urmă rămase într-o poziție stranie, lipit de colțul camerei.

— Sunt Niels Bentzon de la poliția din Copenhaga.

— Am plătit ce-a fost de plătit.

— Nu mă îndoiesc. Îl caut pe Joachim Elmkvist.

— Nu-l cunosc.

Niels oftă şi se abținu să îi tragă un şut între picioare. „Nu-l cunosc" era răspunsul obişnuit în mediul micilor delincvenți.

— OK, zise polițistul luând un pachețel ambalat în folie de aluminiu de pe masă. Să tot fi fost vreo zece grame, poate puțin mai mult, în orice caz suficient ca să-l ducă pe sus la secție. Să admitem. În cazul ăsta însă, trebuie să-ți cer să mă urmezi.

— Băi, gagiu, ia du-te-n mă-ta!

Întorcând capul, Niels descoperi un rucsac sub un fotoliu desfundat. Îl luă şi începu să caute în el, pe când Lennart bombănea fără şir.

— Băi, gagiu, n-auzi?! exclamă de mai multe ori, fără ca Niels să-i ia în seamă protestele.

În sac dădu de îmbrăcăminte sport de marcă, o trusă de toaletă având în ea o periuță de dinți şi gel de păr, apoi un card de la asigurările sociale pe numele Joachim Elmkvist.

— Unde e?

— Ți-am mai zis că...

— Gura!

Pe Niels îl surprinse propria brutalitate.

— Uite cum stăm: acum o să-mi spui unde e. Şi când se întoarce.

— Nu ştiu nimic.

După răspuns, un şir de vorbe goale, fără cap şi coadă, despre faptul că n-aveau voie caraliii să dea buzna în casa lui şi să-l hărţuiască cu tot felul de întrebări. Niels deschise buzunarul lateral al sacului: o bancnotă mototolită de o sută de coroane, comprimate pentru durere de cap, prezervative, încă un card de la asigurările sociale şi o carte de vizită pe care scria cu albastru *Sleep.* Niels reflectă. Îşi aduse aminte că mai văzuse aşa ceva în apartamentul lui Diete. „Clinica Somnului Copenhaga", având drept logo o semilună. Strada Solvgade, numărul 17. O întoarse. Pe spate erau imprimate zilele săptămânii şi căsuţe pentru notarea orelor de consultaţie. 14 iunie, ora 13. Astăzi. Se uită la ceasul de la telefonul mobil. Mai era puţin până la 12: 30. Poate că nu era prea târziu.

— Lennart, tu vii cu mine.

— Ce? De ce?

Niels îl prinse de mână şi-l trase afară din sacul de dormit. Era uşor ca un nou-născut.

— Lasă-mă!

Îl trase mai departe, pe podeaua livingului. Lennart protestă ca un copil.

— Lasă-mă măcar să mă îmbrac. N-am făcut nimic.

— Asta s-ar putea, dar ştiu că imediat ce mă întorc cu spatele o să-l şi suni pe Joachim pentru a-l avertiza...

Lennart îl întrerupse:

— Gagiu, pe bune, nu, îmi dau cuvântul.

— Arată-mi telefonul.

Lennart îl privi drept în ochi. Nu părea deloc dispus să se potolească. Niels se aplecă spre el:

— Telefonul. Imediat!

Lennart se ridică şi caută în buzunarul blugilor aruncaţi

mototol în baie.

— Îl iau la mine şi ţi-l dau înapoi când te faci băiat cuminte.

62

Cartierul Ydre Norrebro. Ora 12:28

— Haide! Se poate! îi strigă lui Peter, încercând încă o dată să-i repornească inima cu ajutorul defibrilatorului. Haide, Peter, trezeşte-te! Hai, băiete!...

Sesiză în tonul vocii sale, mai ascuţite decât de obicei, a altuia parcă, un început de panică. Peter îl ţintuia cu privirea sau, cel puţin, aceasta era impresia pe care i-o lăsa. De parcă l-ar fi întrebat: „De ce? De ce m-ai omorât?" Aproape că îi putea auzi întrebările. Nu, nu era decât panica pe cale să-l facă să-şi piardă capul. Peter era mort. Ochii îi erau goi. Mai făcu o încercare cu defibrilatorul. Corpul fără viaţă al lui Peter tresăltă înainte de a cădea la loc, inert. Nu, strigă în gând, nu! Nu putea să eşueze. Poate că Peter era ultima lui şansă. Trebuia să se întoarcă la viaţă, să se întoarcă dintre morţi şi să îi spună ce reuşise să găsească. Adrenalină. Un miligram. Direct în venă. Sau în inimă? Ştia că era riscant. Dar nu avea de ales. Puse un ac lung în seringa cu adrenalină. Trebuia înfipt sub stern, în direcţia umărului stâng. După care nu trebuia să uite să tragă uşor de piston pentru a aduce puţin sânge în seringă.

Transpiră. Picături de sudoare îi căzdeau peste trupul lui Peter ca o ploaie măruntă. Să fi încurcat flacoanele? Nu, imposibil. Doar verificase totul de două ori. Constată imediat că adrenalina nu avea niciun efect. Peter era mort. Nu! Masaj cardiac.

— Haide, murmură, trezeşte-te, deschide ochii şi povesteşte-mi ce ai văzut.

Privirea îi căzu pe ceasul de pe perete în momentul în care, inconştient, întoarse capul lui Peter la care nu mai suporta să se uite. Gândul că mai înecase un om îl scârbi. Era 12:35. Peste puţin avea oră la clinică. Rămăsese aici

mai mult decât prevăzuse.

— Haide, repetă, de data asta pentru sine însuşi.

Reluă masajul cardiac. Numără rapid în minte. Era a treizecea compresie. Probabil că apăsase prea puternic. Trecu la etapa următoare: respirația gură la gură. Îi dădu capul pe spate, îi ridică bărbia, trebuia, mai ales, să fie atent să mențină căile respiratorii fără vreun obstacol şi să evite să trimită aerul în stomac. Buzele lui Peter erau de acum reci, moarte. Nu! îşi strigă în gând, cu disperare. Haide. Masaj cardiac. Mai tare. Defibrilator. Nicio reacție. Niciun semn de viață. Era 12:42. Se terminase. Creierul pricepu, dar mâinile continuară să se încăpățâneze, fără rost, încă vreo câteva minute. Era de parcă ar fi încercat să readucă la viață o păpuşă. În sfârşit, lăsă capul lui Peter pe podea, îi închise ochii şi îşi reținu lacrimile. După care se ridică şi îşi băgă lucrurile în geantă. Mecanic. Să fi lăsat pe undeva vreo amprentă digitală? Nu, avusese grijă să şteargă totul cu alcool cât timp Peter era inconştient. Nicio urmă. Se uită la posterul de pe perete. L.A. Ring. Bătrâna care îşi aştepta moartea. Se gândi la ceea ce îi spusese Peter: *Reprezintă ceea ce simt. Moartea este încontinuu alături de mine.*

63

Clinica Somnului Sleep. Ora 13:07

Niels puse pistolul în tocul de la centură, la spate, pe sub cămaşă, deşi oţelul rece al armei îi irita pielea. Nu se putea opri să nu tragă cu urechea la conversaţia secretarei. Cu toate că în jur ar fi fost lucruri mai interesante de ascultat: emisiunea de la radio, în care era vorba despre efectele caniculei asupra moralului, femeia din stradă care nu mai contenea să-şi întrebe soţul de ce îi era frică de ea, ce nu era în ordine cu el? Ceea ce însă îi incita curiozitatea era faptul că secretara se străduia să facă în aşa fel încât să nu i se audă cuvintele. Vorbea în şoaptă, cu o mână la gură, zâmbindu-i încurcată lui Niels, de parcă la clinică ar fi fost interzis să discuţi probleme personale.

— Te sun când termin, murmură înainte de a adăuga: Nu, acum nu pot. Ştii bine...

În sfârşit, închise. Încă un zâmbet semnificând regretul.

— Eei, adolescenţii ăştia...

Niels se apropie de ghişeu şi îşi prezentă legitimaţia.

— Joachim Elmkvist are cumva programată o consultaţie acum, la dumneavoastră?

— Eu...

— Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare. Este aici?

Auzind uşa cabinetului deschizându-se, Niels se întoarse. Mâna strângea patul pistolului. Secretara se ridică, îşi făcu apariţia o femeie de vreo cincizeci de ani, urmată de un bărbat în bluză albă cam de aceeaşi vârstă. Păreau extrem de obosiţi şi unul, şi celălalt.

— Adam, domnul este poliţist. Vrea să-l vadă pe Joachim.

Bărbatul se îndreptă către Niels.

— Poliţia... repetă cel în bluză albă.

— Este aici, acum?

— Nu. O clipă.

Adam Bergman se întoarse.

— Ne vedem săptămâna viitoare.

— Mulțumesc.

Femeia surâse, îi strânse mâna şi părăsi clinica ținând sub braț o haină de culoare deschisă.

— Aşadar, îl căutați pe Joachim?

— Nu avea programată astăzi o consultație?

— A, da?

Adam Bergman aruncă o privire secretarei. Niels scoase cartea de vizită din buzunar şi le-o arătă.

— Joachim a anulat-o, anunță secretara. De altfel, ca şi săptămâna trecută. Are repetiții la teatru.

Putea să aibă încredere în ei? Da, niciunul nu avea vreun motiv să ascundă ceea ce ştia despre Joachim.

— Presupun că e ceva legat de Diete Van Hauen, comentă Bergman.

— Într-adevăr. Erau amândoi pacienții dumneavoastră, nu-i aşa?

— Exact. E îngrozitor ce i s-a întâmplat lui Diete. Am fost toți răvăşiți când am aflat.

Niels coborî privirea, de parcă el ar fi fost cel îndoliat. El, cel care o pierduse. De parcă lui ar fi trebuit să i se transmită condoleanțele. Când ridică ochii, medicul îi întinse mâna.

— Adam Bergman.

Niels i-o strânse.

— Niels Bentzon, de la poliția criminală.

Doctorul se uită la ceas şi oftă.

— Trebuie să vină un pacient şi...

— Vreau să vă pun numai câteva întrebări.

Niels îl privi atent. Bărbatul purta ochelari pentru citit pe vârful nasului, bluză albă, cămaşă albastră, iar pielea din jurul ochilor îi era ridată. Fumător, probabil, îşi zise

polițistul.

— Bun, în cazul acesta... Suntem gata să facem orice pentru a ajuta poliția.

Îl invită în cabinet, făcându-i semn să se aşeze într-un fotoliu. Înainte de a închide uşa, Niels îl auzi şoptindu-i secretarei:

— Îl sun imediat.

Apoi, către Niels:

— Numai două minute, v-aş ruga. Am de dat un telefon.

— Fireşte.

Medicul luă telefonul mobil de pe birou şi ieşi, lăsându-l pe Niels singur. Încăperea semăna mai mult a cabinet de psihanalist, decât a unui de doctor: două fotolii Borge Mogensen, din piele, aşezate față în față, de o parte şi de alta a mesei, suficient de mare pentru a se putea pune pe ea o cutie de Kleenex şi două ceşti de cafea. Pe pereți erau agățate diplome eliberate de diferite universități. Adam Bergman era, evident, specialist de renume mondial în domeniul somnului. O diplomă într-o ramă scumpă atesta faptul că era şi medic în armata de rezervă din Nordsjaelland.

— Luați loc.

Bergman se întorsese.

— Mulțumesc, spuse Niels aşezându-se pe unul dintre fotolii. Vin aici şi oameni pur şi simplu pentru a dormi?

— Unii, da. În general însă ne mulțumim să stăm de vorbă. Totul depinde de gravitatea problemelor fiecăruia.

— Şi Joachim?

— Doriți să ştiți dacă a dormit aici?

— Da.

— O singură dată.

— Şi Diete Van Hauen?

Adam Bergman se lăsă pe spate, în fotoliu, privindu-l atent pe Niels, în aşa fel încât polițistul se întrebă dacă nu

cumva oboseala îi era evidentă.

— Diete a venit să mă vadă fiindcă nu mai avusese nici măcar o singură noapte cu somn complet de mai bine de un an.

— E destul de obişnuit. Nu se trezeşte majoritatea oamenilor o dată sau de două ori pe noapte?

Doctorul tuşi şi schiță un zâmbet.

— Insomnia poate avea consecințe grave asupra sănătății. Sistemul nostru imunitar se dezvoltă în timpul somnului profund. Şaptezeci şi două de ore fără somn pot fi suficiente pentru a transforma în nebuni pe cei mai mulți dintre oameni. Încă patruzeci şi opt de ore şi viața îți este pusă în pericol.

— Prin urmare, nu v-a mirat prea tare când ați aflat că s-a sinucis?

— Într-adevăr, nu.

— Chiar într-o asemenea măsură suferea?

— Diete nu ajungea decât rar la ceea ce se cheamă somnul paradoxal, faza cea mai profundă şi mai importantă. Fază care, la o persoană normală, survine cam după o sută de minute. Cea mai mare parte a timpului, somnul ei corespundea cu ceea ce numim MPS mişcări periodice ale somnului –, pe parcursul cărora se pare că în persoana adormită au loc descărcări electrice violente. Vă rog să mă credeți, Diete suferea de grave tulburări ale somnului.

— Şi Joachim Elmkvist? Care dintre ei a venit primul aici?

— Diete.

— Ea vi l-a recomandat pe Joachim?

— Da.

— Amândoi balerini şi amândoi veniți pentru un sfat. Din ce motiv?

Bergman se uită cu subînțeles la Niels.

— Diete Van Hauen a murit, încercă Niels.

— Ceea ce nu înseamnă anularea regulii secretului medical.

— Încercam doar să descopăr din ce cauză a murit.

Medicul păru surprins.

— Credeam că s-a sinucis. Nu s-a aruncat de pe pod?

Niels se foi în fotoliu. Doctorul înregistră mişcările dovedind iritare.

— Ba da, a sărit. Numai că fusese drogată. Era goală şi fugea de cineva.

— Fugea de cineva? De cine?

— De Joachim.

— De Joachim Elmkvist? De ce s-o fi...

Medicul se întrerupse şi îşi încrucişă degetele la ceafă, cu aer gânditor.

— O îngrijora ceva anume? întrebă Niels.

— Diete a fost victima unui accident în copilărie. Evenimentul continua să o tulbure.

Niels îşi închipui chipul lui Diete. Îi reveni în faţa ochilor un detaliu: cicatricea despre care familia refuzase să vorbească.

— Avea o cicatrice pe tâmplă.

Adam Bergman îl privi lung.

— Da.

— Despre ce a fost vorba?

— Obligaţia confidenţialităţii...

Niels îl întrerupse:

— Se opreşte aici. În faţa suspiciunii de crimă. De altfel...

Bergman încheie el fraza:

— De altfel, nu mai este aici pentru a semna o plângere. Asta aţi vrut să spuneţi?

— Aţi stat de vorbă cu ea, aţi tratat-o, chiar nu doriţi să i se facă dreptate?

Doctorul inspiră profund şi se uită pe fereastră gânditor. Chiar trebuia să-şi încalce jurământul profesional?

— Cine ştie dacă nu vor mai avea şi alții soarta ei?

Bergman aprobă din cap. Se aşteptase la acest argument. Mai ezită câteva secunde, apoi începu:

— Diete a fost moartă aproape zece minute.

— Moartă?

— Da. A făcut stop cardiac. După o lovitură la cap.

— Cum s-a întâmplat?

Adam Bergman oftă. Niels observă cât de tare îl apăsa dezvăluirea.

— Orice s-a întâmplat în ziua aceea, faptele sunt de acum prescrise.

— Tatăl ei i-a tras o palmă.

— Dar tare trebuie s-o fi făcut... constată Niels.

Medicul ridică din umeri.

— Câți ani avea?

— Aproape nouă.

— Nu ar trebui să fie consemnat în dosarul ei medical?

Bergman neagă din cap.

— Nu e. Am verificat. Nu se menționează nicăieri accidentul.

— Sunteți sigur că evenimentul chiar s-a petrecut în realitate?

— Credeți că ar fi putut inventa totul?

— Inventa, exagera. Poate chiar să se fi înşelat. Fiindcă, într-un astfel de caz, nu ar fi trebuit ținută sub observație?

— Ba da, procedura asta este. Numai dacă nu...

— Numai dacă nu?

— Numai dacă nu s-a întâmplat în străinătate sau cineva a avut grijă să nu se afle.

— Ar fi posibil? Vreau să zic, ar fi posibil să fie ținut secret un accident atât de grav?

— Poate. Diete pretindea că tatăl ei avea un prieten în poliție care îi ajutase.

Niels se gândi imediat la Sommersted.

— Aşadar, tatăl ei a pălmuit-o.

— Şi a căzut accidental...

— Făcând stop cardiac?

— Da. A fost reanimată pe loc de către doctorul de familie.

— Care nu a făcut raport?

— Povestea a fost dată la fund mulțumită intervenției unui prieten polițist.

— Iar ea nu a vorbit niciodată despre acest subiect cu altcineva în afară de dumneavoastră?

— Nu.

— Numai că a intrat în stare de moarte clinică timp de zece minute.

— Aproape zece.

Niels repetă:

— Aproape zece minute. Care a fost legătura dintre accident şi insomnie?

Bergman îşi drese glasul:

— În anumite cazuri, experiența morții iminente poate... Se întrerupse: Cunoaşteți expresia?

— Da, soția mea a trăit aşa ceva, explică Niels.

Regretă imediat confidența, fiindcă îl îngrozea să-şi reamintească acel eveniment dureros.

— Aşadar, experiența morții iminente, din motive pe care nu le cunoaştem, are deseori repercusiuni legate de calitatea somnului.

Niels se gândi la Hannah şi la insomniile ei.

— De altfel, s-ar putea să se întâmple ceva similar şi cu soția dumneavoastră, observă Bergman.

Niels aprobă din cap.

— Insomnie cronică?

Lui Niels nu îi conveni faptul că rolurile se inversaseră. Totuşi, răspunse:

— Nu ştiu dacă este cronică, dar ține de multă vreme.

— Cât timp a durat stopul cardiac?

Niels luă un şervețel din cutia de Kleenex şi îşi şterse fruntea. Bergman continuă:

— Ştiu că este un subiect sensibil. Înțeleg perfect de ce nu doriți să-l abordați.

— Inima i s-a oprit de trei ori în cursul aceleiaşi nopți. Cu totul douăzeci de minute, mărturisi polițistul îndreptându-se în fotoliu. Şi Joachim Elmkvist?

— Doriți să ştiți dacă a trăit şi el experiența morții iminente?

— Da.

Adam Bergman trase adânc aer în piept:

— Ştiți că mi se poate anula dreptul de practică din acest motiv?

— Dar puteți şi să salvați o viață.

Medicul clătină din cap.

— Nu eu v-am furnizat informațiile. De acord?

— De acord.

— Nu aş vrea nici să compar ca martor.

— Aveți cuvântul meu.

Doctorul clătină iarăşi din cap.

— Diete şi Joachim se jucau cu moartea.

— Se jucau? Cum aşa?

— Provocându-şi ceea ce numeau stopuri cardiace controlate. După câteva minute se reanimau. Numai că stop cardiac controlat nu există. Înțelegeți?

— V-au povestit ei?

— Diete, da. Joachim nu era la fel de vorbăreț. Nu dorea decât să fie tratat.

— Tratat? Pentru ce suferință?

— Tulburări ale ritmului somnului rezultate din experiențele lor stupide.

Niels îl simți pe medic cum se înfuria. Să te joci cu viața – o idee inadmisibilă în universul lui.

— Aşadar, Diete a trăit experiența morții iminente în

copilărie. După care a rămas obsedată de ideea morții. Şi a început să se joace de-a sinuciderea şi reanimarea. Cu ajutorul adrenalinei, presupun.

— Nu a vrut niciodată să intre în detalii.

— V-a spus doar că a experimentat moartea.

Doctorul aprobă tăcut.

— Cum să fi procedat amândoi?

Bergman ridică din umeri.

— În orice caz, Joachim s-a ales cu tulburări ale somnului.

— Tulburări ale somnului, crize de angoasă, palpitații.

Medicul se uită câteva clipe la Niels. Era căzut pe gânduri. Să dețină, oare, Bergman o informație pe care obligația secretului profesional îi interzicea să o dezvăluie, dar care îi era o povară prea greu de purtat?

— Mai participau şi alte persoane la aceste experiențe în afară de Diete şi de Joachim?

Medicul aprobă fără cuvinte.

— Cine?

Tăcere. Bergman oftă.

— Chiar trebuie să vă reamintesc că şi alți nevinovați riscă să moară dacă nu vom reuşi să punem capăt acestei practici?

— Diete visase ceva.

— Ceva ce v-a mărturisit?

— Da.

— Un vis legat de ce?

Medicul inspiră adânc:

— Mai bine ați asculta o bandă.

În realitate, nu era vorba despre o bandă magnetică, ci despre un fişier. Dosarele pacienților le ținea stocate pe laptop. Un model extrem de scump. Pentru întâia oară, Niels vedea un computer îmbrăcat în piele. Probabil piele de crocodil, îşi zise Niels, în timp ce Bergman căuta fişierul.

— Înregistrarea ține cinci minute.

— Perfect.

Medicul dădu volumul mai tare. Se auzi mai întâi o tuse, apoi voci:

BERGMAN: Vă simțiți bine?

DIETE: Da. Adică, nu. Mă simt obosită.

BERGMAN: Totuşi, astă-noapte ați visat.

DIETE: De unde ştiți?

BERGMAN: Mi-ați spus la telefon.

DIETE: Am făcut eu aşa ceva? Clar am uitat totul acum.

Niels se concentră. Era pentru întâia oară când auzea vocea lui Diete. Vorbea într-un fel de dialect special, greu de identificat. Avea genul acela de voce care te face să-ți doreşti să închizi ochii şi să te laşi legănat de sonoritatea lui.

BERGMAN: Este frecvent în cazul unei persoane care doarme puțin. Este afectată memoria.

DIETE: Da.

BERGMEN: Dacă însă ați visat, este semn bun. Înseamnă că ați mers mai departe cu somnul decât în ultimele luni.

DIETE: Totuşi, după aceea nu am mai reuşit să adorm la loc.

BERGMAN: De ce?

DIETE: Din cauza visului. A fost...

BERGMAN: Un coşmar.

Diete ezită. Niels îi auzi fâşâitul pielii goale a picioarelor, când şi le mişca pe fotoliu. Fotoliul pe care, în acel moment, stătea el.

DIETE: Nu ştiu...

BERGMAN: Nu ştiți dacă a fost vorba despre un coşmar sau dacă vreți să mi-l povestiți?

DIETE: Dacă vreau să vi-l povestesc.

BERGMAN: Diete, am obligația de a păstra secretul profesional. Tot ceea ce îmi veți povesti va rămâne numai între noi doi. Dacă doriți să vă ajut, trebuie să ştiu ce vă

tulbură. Munca, grijile, ce mâncați, ce beți, tot ceea ce este susceptibil să aibă un impact asupra calității somnului dumneavoastră...

DIETE (*întrerupându-l):* Am visat despre locul în care ne strângem.

BERGMAN: Ne strângem?

DIETE: Da, noi, grupul nostru.

BERGMAN: Grupul dumneavoastră? Vă referiți la Joachim şi la dumneavoastră atunci când vă întâlniți pentru jocul cu moartea?

DIETE: Nu! (*hohot de râs)* Suntem mult mai mulți. Ne ducem într-o fostă zonă industrială de pe insula Amăger...

Niels ridică privirea şi întâlni ochii doctorului. De ce i se părea că Bergman tocmai descoperise ceva? Se concentra iarăşi asupra vocii lui Diete.

DIETE: În apropiere de o fostă uzină, pe lângă linia de metrou. Dar, în vis, nu reuşeam să mai găsesc locul.

BERGMAN: Vă rătăciserăți?

DIETE: Eram urmărită.

BERGMAN: De un bărbat?

DIETE: Da, mereu de acelaşi.

Niels se îndreptă în fotoliu.

— Ce bărbat o urmărea?

Bergman apăsă butonul de pauză şi îşi drese vocea.

— De când a trăit prima experiență a morții...

— Adică din copilărie?

— Da, din copilărie. Încă de atunci avusese senzația că era urmărită. Un subiect tabu, preciză medicul care, după o clipă de ezitare, continuă: Realitatea este că numeroase persoane trăiesc experiențe negative ale morții iminente.

— Vreți să spuneți că nu se întâmplă nimic în acele momente?

— Nu. Percep mai degrabă infernul, decât paradisul. O

lume a tenebrelor şi a spaimei, creaturi ciudate, cu coarne, distrugerea Terrei...

Bergman se întrerupse şi se uită la Niels pe deasupra ochelarilor.

— Soția dumneavoastră a văzut şi ea ceva?

Niels ezită.

— Da.

— Negativ?

— Nu.

— Mai bine. Iată ce o motiva pe Diete. Îşi dorea să descopere o cale.

— O cale?

— O cale care, dincolo de existența corpului ei, să nu o ducă în infern.

Niels nu îşi putu opri un fluierat agasat. Clătină din cap.

— Nu credeți în lucruri din acestea, nu-i aşa? îl întrebă doctorul.

Niels îndreptă degetul spre computer.

— Mai spune şi altceva? Vorbeşte despre locul unde se adunau?

Bergman dădu iarăşi drumul înregistrării.

DIETE: Ştiu că nu îi pot scăpa. Totuşi, încerc să fug printre acele uzine dezafectate.

BERGMAN: Care există cu adevărat sau pe care le-ați inventat în vis?

DIETE: Totul este adevărat.

BERGMAN: Cu excepția bărbatului care vă urmăreşte.

DIETE: Nu. Şi el este real.

(Linişte. Bergman tuşi.)

DIETE: Ştiu ce vă pregătiți să-mi spuneți.

BERGMAN: După părerea dumneavoastră, ce mă pregătesc să vă spun?

DIETE: Că lipsa de somn mi-a alterat discernământul.

BERGMAN: Şi?

DIETE: Ştiu că e cineva care îmi vrea răul.

BERGMAN: Cine?

(Tăcere)

BERGMAN: Cine vă vrea răul?

(Tăcere. Bergman oftă pierzându-şi răbdarea.)

BERGMAN: Mai spuneți-mi ceva despre vis. Ce se întâmplă mai departe?

DIETE: Trebuie să mă întâlnesc cu ceilalți la locul nostru. Zăresc lumina, dar se mişcă tot timpul.

BERGMAN: Ce lumină?

DIETE: O lampă pe care o aprindem seara, când suntem acolo. De fapt, este vorba despre două lămpi roşii.

BERGMAN: Şi ce se întâmplă apoi?

DIETE: Îmi strig numele de cod pe care numai ceilalți îl ştiu. Ca să vină să mă salveze.

BERGMAN: Un nume de cod?

DIETE: Giselle.

BERGMAN: Asta ați inventat în vis ori este un nume pe care îl utilizați în viața reală?

(Tăcere)

BERGMAN: Şi după aceea?

DIETE: După aceea o iau la fugă. Ştiu că sunt moartă. Şi mai ştiu că o să mă duc direct în infern dacă pune mâna pe mine.

BERGMAN: Cine să pună mâna?

(Tăcere)

BERGMAN: Cine este persoana care nu trebuie să vă prindă, Diete?

DIETE: Trebuie să ajung la poartă.

BERGMAN: La poartă?

DIETE: La poarta Acheronului.

Niels se îndreptă brusc:

— Echelon? A zis „Echelon”?

Bergman schiță un zâmbet.

— Nu. Acheron, un fluviu grecesc. În mitologie, trece prin infern. Vă amintiți de povestea monedei aşezate în gura morților?

— Moneda destinată lui Charon?

— Exact. Pentru a permite sufletului să ajungă fără probleme în lumea morților.

64

Clinica Somnului Sleep. Ora 14:05

Linişte. Liniştea atât de deosebită care se lăsa în cabinet după plecarea unui pacient. Plăcută, fremătătoare, de parcă o parte din persoana respectivă ar fi rămas înăuntru. Adam Bergman se ridică şi merse până la fereastră. Aruncă o privire afară, spre poliţistul care traversa strada şi urca în automobil. Ştia că îşi va petrece următoarele ore în căutarea locului descris de Diete.

Se întoarse la birou şi observă numărul de telefon pe care i-l lăsase Niels Bentzon. Cel al soţiei lui. Hannah Lund. I-o servise pe tavă. Pe când se pregătea să treacă pragul uşii, Niels se opri şi îl întrebă dacă nu ar vrea să o sune. Pentru a o ajuta. Pentru a-i vorbi. Despre somn. Despre somn şi despre moarte, desigur. Nici că va face altfel. În definitiv, Hannah Lund fusese întotdeauna numărul doi pe lista lui.

65

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 16:47

Ce pedeapsă va primi Vinovatul, în cazul în care va fi prins vreodată? Ce pedeapsă merită? într-o vreme îmi tot puneam întrebarea asta. Puşcăria mi se părea o sancțiune insuficientă. Ar fi trebuit să moară în acelaşi fel ca Mămica. Gâtuit. Mai târziu însă m-am convins că până şi moartea ar fi o pedeapsă prea blândă pentru un asemenea monstru. Asta a fost după ce citisem *Străinul* lui Camus, povestea unui funcționar, Meursault, care ucide un arab pe plajă, în Algeria. Aproape din întâmplare. Aproape doar pentru a afla ce simți când omori o ființă omenească. Ca urmare a crimei, este judecat şi condamnat la moarte, pedeapsă pe care o acceptă cu inima deschisă. La finalul romanului, în timp ce aşteaptă să fie executat, are o lungă discuție cu un preot cu care, de altfel, nu avea niciun chef să stea de vorbă. Preotul, care încearcă inutil să-l facă pe Meursault să înțeleagă gravitatea crimei pe care o comisese, constată că, de fapt, cu toții suntem condamnați la moarte. *Cu toții suntem condamnați la moarte.* Şi are dreptate. Deci, a condamna un om la pedeapsa capitală înseamnă doar a grăbi inevitabilul. Moartea, în sine, nu poate constitui o pedeapsă şi atunci Vinovatul ar scăpa uşor. Iată concluzia la care ajunsesem atunci.

Stau întinsă în pat, cu ochii închişi şi mă simt bolnavă. Fizic. Mă dor articulațiile. Umerii, coatele, genunchii. Mi-e greață. S-ar putea să am şi febră? Mi-e dor de Tati. Astăzi nu a venit. Nici măcar nu a sunat. Deschid ochii şi mă uit în tavan, la plăcile albe, pătrate, la lampa galbenă.

După care mă gândisem atunci ce pedeapsă ar fi mai potrivită pentru Vinovat. Camus mă convinsese că nu ar fi fost suficient să moară. Nu. Vinovatul trebuia să sufere tot

aşa cum suferisem şi eu în ziua aceea şi cum suferisem neîncetat de atunci încoace. Trebuia lipsit de ființele dragi. Mi se părea singura pedeapsă corectă. Lipsit de copii, dacă avea. De nevastă ori părinți. Lor trebuia să li se taie beregata în fața lui. Să le vadă sângele țâşnind din gât şi viața părăsindu-i puțin câte puțin. Să se aplece deasupra lor şi să le citească groaza din ochi. Să aibă impresia că viața i se năruia ca un turn vechi, că a rămas singur şi părăsit în mijlocul unei grămezi de cenuşă fumegândă. Aşa ca mine.

Dar am încetat să mă mai gândesc şi la asta. De acum, pentru mine doar un lucru mai contează:

Cine este Vinovatul?

Vreau să ştiu.

Aud paşi pe culoar. Recunosc mersul. Mă ridic în capul oaselor şi ciulesc urechea. El e. Tati. În sfârşit. Însă merge mai repede decât de obicei. De parcă nu ar fi ceva în regulă.

66

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 16:57

Lui Adam Bergman nu îi plăcea locul acela. Detesta coridoarele goale şi mirosul acelor persoane incapabile să se comporte ca nişte fiinţe omeneşti. Îşi detesta sunetul propriilor paşi pe duşumeaua acoperită cu linoleum şi nu putea suferi medicii şi infirmierele mereu optimişti şi plini de speranță, în pofida cruzimii lumii în care trăiau. Detesta ideea unui loc rezervat copiilor, unde tentativele de sinucidere erau la ordinea zilei, unde toate țevile erau ascunse în pereți pentru a nu se spânzura cineva de ele, iar barele perdelelor de la duşuri erau atât de subțiri cât să nu suporte greutatea unui trup mai mic. Loc în care fuseseră proscrise şireturile şi curelele. Dar ce ura cel mai tare era faptul că propria lui fiică trăia într-un astfel de loc din care de acum făcea parte integrantă şi că între ei nu mai exista comunicare.

Oboseala îi dispăruse ca prin farmec, i se evaporase în clipa în care polițistul i-o făcuse cadou pe Hannah Lund. De acum, locul oboselii fusese luat de un soi de exaltare, însă una marcată de spaimă. Ştia că era ultima lui şansă. Pe ea trebuia să o trimită în lumea de dincolo pentru a afla cine îi ucisese soția.

Sosind în fața uşii, făcu o pauză. Pe aceasta scria cu litere de un verde-deschis: „Silke Bergman”. Trase adânc aer în plămâni. Trebuia să-şi revină. Ca de fiecare dată. După care deschise uşa şi intră în camera fetei lui.

— Bună ziua, Silke.

Fata stătea în pat, cu capul sprijinit de perete. Deşi nu observă nicio reacție pe chipul ei, ştia că se bucura că îl vedea. Simțea. Ca de fiecare dată.

— Ce mai faci, draga mea? Ai dormit puțin?

De ce o fi punând toate întrebările astea? Poate că, de acum, ar fi mai bine să se aşeze pe marginea patului fără să spună un cuvânt. Dacă tăcerea este limbajul ei preferat, poate că ar fi mai bine aşa. Pentru amândoi.

— He, ce mai zi! spuse, aşa cum ar fi putut zice orice altceva.

Se aşează pe marginea patului.

— Dacă ai şti ce de lume suferă de tulburări ale somnului!...

O privi în ochi, în minunaţii ei ochi căprui pe care îi moştenise de la mamă. Oare se simţea iritat de fiica lui? Nu, astăzi nu. Din fericire. Îi era silă de el de fiecare dată când avea acest sentiment, lucru care i se întâmpla din ce în ce mai des. Dorinţa, adică, de a o scutura, de a ţipa la ea pentru a o obliga să spună ceva. Cât timp o s-o mai ţină aşa? Cum adică să stea zile de-a rândul uitându-se în gol? Chiar era incapabilă să priceapă în ce hal ajunsese? Nu, astăzi însă nu. Astăzi fata lui nu îl înfuria. Din contră. Simplul fapt de a o vedea îl revigoră, îi dădu curajul de a continua, de a-şi duce planul până la capăt. Cu Hannah Lund. Pentru Silke. Pentru ea făcea tot ce făcea. Pentru a o salva. Pentru a-şi elibera fiica din închisoarea în care singură intrase. O luă în braţe şi o strânse la piept.

— Rezistă, iubito, trebuie să fii tare. Este posibil să nu mă mai vezi câteva zile. Am ceva de făcut. Pentru tine.

Îi luă capul în palme. Îi prinse privirea.

— Silke, înţelegi? în curând totul va fi cum trebuie, îţi promit. Mă auzi? Te iubesc. Tot ceea ce fac, numai pentru tine fac. Vreau să ştii asta.

Rămaseră aşa câteva minute. Până când el se ridică şi plecă. Înainte de a închide uşa, se întoarse şi îi mai aruncă o privire. Ea se uita atent în ochii lui. Avu senzaţia că ghiceşte un surâs pe buzele ei. Să fi înţeles ce îi spusese? Odată uşa închisă, lacrimile îi umplură ochii. Poate că o

vedea pentru ultima oară.

Partea a II-a

Cartea sufletelor

Însetat-a sufletul meu de Dumnezeul cel viu;
când voi veni şi mă voi arăta feţei lui Dumnezeu?
Psalmi 41, 2

1

Insula Amăger. Ora 22:30

Niels aşteptase încă de la sfârşitul după-amiezii ca soarele să apună şi să se aprindă luminile. Deocamdată nu o vedea pe aceea roşie, la care se referise Diete, ci doar cărămizi maronii, care fuseseră probabil şi roşii cândva, acum vreo cincizeci de ani, când se ridicase clădirea. De atunci, fumul de la uzina de lianți şi cel de la forje, dar şi praful ridicat de lucrările de demolare adăugaseră acest ultim strat de culoare peste această relicvă a vechii industrii. Defuncta industrie. Cea care fusese mutată în străinătate, în țări în care muncitorii nu beneficiază de asigurare medicală şi unde, prin urmare, este mai uşor să îi laşi să respire vapori şi fum toxic. Acum, clădirile adăposteau fotografi, designeri, dar şi informaticieni. Ce altceva mai spusese Diete? Că grupul lor obişnuia să se adune aici. Cu Joachim. Cel pe care îl credea prietenul ei. Deseori victimele aveau încredere în criminali. După cum Diete avusese încredere în Joachim. Vorbise şi despre Acheron. Nu despre Echelon. Păruse mai degrabă liniştită pronunțând cuvântul. De parcă ar fi avut dreptul la o scurtă pauză în plin coşmar.

Clădirea industrială cea mai apropiată de metrou. Niels se afla la ultimul etaj al unei construcții în ruină de lângă linia aeriană a metroului, care părea să corespundă descrierii. Supraveghe atent prin geamurile cu sticla spartă când, deodată, avu impresia că zăreşte o lumină roşie aprinzându-se între două corpuri ale imobilului.

În timp ce se deplasa către locul de unde părea a veni muzica, de fapt doar sunet de başi, în fața lui, puțin mai departe, se deschise o uşă şi îşi făcu apariția clătinându-se o femeie. Fu mai-mai să-şi piardă echilibrul dacă mâna stângă nu i s-ar fi agățat cu o surprinzătoare putere de o

balustradă. Altfel s-ar fi rostogolit pe cele patru trepte, până jos. Râdea în hohote. Cocainã, presupuse Niels în timp ce femeia se ridica în picioare cu o privire tulbure, care indica faptul că nu mai era stăpână pe nimic. Alcool şi cocainã, se corectă Niels.

— Tu eşti? îl întrebă coborând pleoapele.

— Care eu, adică? răspunse polițistul.

Femeia ieşi din penumbră în lumina roşiatică ce se răspândea de la fereastră. Rochia, ori, mai degrabă, cearşaful în care era înfăşurată, era transparent. Nu purta nimic pe dedesubt.

— Nu, nu eşti tu.

— Altceva nici că s-ar putea spune.

Femeia scutură din cap şi începu un monolog de neînțeles. Era atât de îmbibată cu droguri, încât şi uitase de prezența lui Niels. Acesta urcă cele patru trepte din fier ruginit şi împinse uşa. Intră într-un vestibul în care, într-un colț, erau aruncate mai bine de treizeci de perechi vechi de clăpari. Două fete ieşiră de la toaletă. Niels le urmă până într-un fost atelier. De-a lungul pereților erau înşiruite lumânări, cele mai multe arse complet. În fundul camerei luceau două lămpi vechi, roşii, din vremea când filmele se proiectau în încăperi obscure. Tinerele păşiră în direcția muzicii şi a luminii. Diete vorbise despre o uşă din fundul uzinei dezafectate. Uite-o colo. Cele două lămpi roşii erau, de fapt, două lampioane în formă de pagodă.

„Acheron”. Scrisul era pueril, relaxat. Ai fi crezut că era opera unui copil. Uşa era roasă de care, feroneria mâncată de rugină, vopseaua spălată de ploi. Niels bătu de două ori, hotărât. Nici prudent, nici timid. Ținu să lase impresia că ştia locul, că era de-ai lor. Doar dacă scopul nu cumva fusese să-şi potolească nervozitatea care simțea cum urcă în el. Ce-o mai fi şi cu locul ăsta? Ce s-o fi întâmplând de cealaltă parte a uşii? I se deschise imediat. Balamalele

scârțâiră neplăcut.

— Pe cine cauți?

Un tânăr apăru în cadrul uşii şi îl privi rece pe Niels. Era înalt, dar chipul îi era unul oarecare, parțial ascuns de bretonul brunet.

— Charon.

Din nou aceeaşi privire inchizitorială, la limita urii. Până la urmă deschise. Niels intră. Ochilor le luă câteva secunde pentru a se obişnui cu lumina slabă a lumânărilor. Afară, în noapte, parcă se vedea mai bine.

— Poți să-ți laşi țoalele aici.

Semn către un colț al încăperii. Țoalele mele? se gândi Niels. Dar se abținu de la orice comentariu. Oricum nu avea pe el decât pantalonii şi cămaşa.

— E prima oară când vii?

Niels decise să opteze pentru „da”. Era mai bine să nu încerce să treacă drept cineva cu experiență, fiindcă nu le-ar fi luat mult să-l demaşte. Bărbatul zâmbi şi se apropie.

— Totuşi, parcă te-am mai văzut pe undeva.

— Păi, nu ştiu...

Celălalt îi tăie vorba:

— La televizor?

— Nu.

Tânărul îşi aplecă fruntea şi îl privi atent.

— Cine te-a invitat?

— Diete.

— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta pe aici.

— Giselle, se grăbi Niels să se corecteze.

Expresia frivolă şi ironică pe care bărbatul o arborase până atunci se evaporă într-o clipă. Dintr-odată, păru îngrozit.

— Ai cunoscut-o? îl întrebă.

— Da.

— Ştii ce i s-a întâmplat?

— Cine nu ştie? Doar e pe prima pagină în toate ziarele.

— Aşteaptă. Ba nu. O să te rog să te duci să aştepţi afară, murmură deschizând uşa pe care Niels abia ce intrase.

Ieşi, iar celălalt o închise în urma lui. Era singur în noaptea de vară. Nu se mai auzea decât ritmul tehno dintr-o clădire învecinată. Instinctul de poliţist ieşi la suprafaţă. Îl apucă un chef teribil să-l sune pe Leon şi să îi ceară să evacueze discoteca ilegală, să-i stingă lumina, să-i spargă uşa. Parcă şi auzea zgomotul balamalelor smulse şi al tocurilor făcute ţăndări. Se gândi la uşile condamnate apoi să rămână căscate pe veci. Nu se îndoia că pe Leon şi pe oamenii lui i-ar fi distrat la nebunie chestia asta. Curăţarea ascunzişurilor toxicomanilor şi expulzarea marginalilor ce ocupau fără acte terenurile proprietate publică făceau parte dintre ocupaţiile favorite ale lui Leon. Să-i încredinţezi o astfel de misiune era ca şi cum i-ai agita o halcă de carne pe sub nas unui lup înfometat. Rezultat garantat: ţipete, proteste, arestări în masă. La fel şi epilogul: depunere de plângeri privitoare la brutalitatea poliţiei şi reţineri pentru douăzeci şi patru de ore. Fără îndoială, Leon era poliţistul danez cu cel mai mare număr de plângeri la activ, lucru pe care se pare că îl considera o adevărată onoare.

Niels privi zona industrială lăsată în paragină, care se întindea de jur-împrejurul lui. Vestigii ale unei lumi trecute. Cineva aprinsese un foc printre buruienile uscate din faţa uzinei în ruină. Un metrou trecu pe deasupra, luminând pentru o secundă pe tinerii dormind sub pături şi un cort ridicat la adăpostul unui perete. Pe undeva începu să latre un câine. Trenul se îndepărtă şi întunericul îşi reintră în drepturi.

— Ai cunoscut-o pe Giselle?

Niels nu auzise uşa deschizându-se. Se întoarse. Femeia stătea la doar câţiva centimetri de el. Era zveltă, tunsă scurt şi avea cam treizeci de ani. Îi ajungea până la piept.

— Da, am cunoscut-o.
— Cum?
— M-a ajutat. După un accident.
— Ce fel de accident?
— De maşină.
— Nu mi-a spus niciodată despre lucrul ăsta.
Niels coborî privirea în pământ. Nu ştia ce ar fi trebuit să spună. Dădu din cap.
— Nu mă mir. A fost un prieten loial.
Femeia repetă:
— Loial?
— Am o muncă în care nu pot risca să afle cineva că...
— Adică?
— Ce muncesc?
— Da.
— Giselle mi-a promis că întrebarea aceasta nu mi-o va pune nimeni, răspunse Niels în şoaptă.
Femeia zâmbi.
— Mai bine povesteşte-mi despre accident.
— Deci un accident de maşină...
Îl întrerupse:
— Tu conduceai?
— Nu. A dat peste mine.
— Povesteşte-mi.
— La o trecere de cale ferată. Şoferul nu văzuse că venea trenul. Maşina a fost lovită şi aruncată...
— Şi aşa a dat peste tine?
— Da.
Femeia inspiră profund, apoi se întoarse înăuntru. Niels o urmă, iar ea închise uşa după el.
— Pot să văd?
— Ce?
— Cicatricele.
Niels ezită o secundă. Ultimul lucru de care avea chef era

să se trezească pe jumătate gol. Nu era prea târziu să se întoarcă. Trebuia să existe şi o altă modalitate de a rezolva cazul.

Voi sări şi eu cu tine. Te urmez, Diete.

Se gândi la ea, la goliciunea, la paloarea ei din clipa în care se aruncase în moarte. Fără să înţeleagă de ce, gândul îl duse şi la Hannah. Îşi scoase cămaşa şi se întoarse pentru a-i arăta femeii spatele. Bărbatul care îl întâmpinase ceva mai devreme apropie o lumânare. Niels simţi căldura flăcării pe piele. Femeia îşi lăsă degetele să alunece de-a lungul cicatricei, de la omoplat până la mijlocul spatelui, pe unde carnea îi fusese sfâşiată şi apoi cusută la loc.

— Lasă-mă să te văd şi din faţă.

Se întoarse, iar ea îi examină lacomă cicatricea de pe piept, de parcă asta i-ar fi procurat un orgasm. Încă o dată îşi trecu vârfurile degetelor peste pielea lui. O senzaţie stranie începu să pună stăpânire pe el, de parcă dintr-odată ar fi dorit-o pe cea din faţa lui.

— Nu eşti obişnuit să ţi se atingă cicatricele, îi şopti.

— Nu.

— Simt încordarea în vechile tale răni. Corpul nostru are şi el memorie.

Îşi retrase mâna. Să fie acesta un mesaj codat? în orice caz, Niels avu impresia că fusese acceptat.

— În mod normal, toate hainele se lasă aici, îl informă încet. Cum însă vii pentru prima oară, mai întâi vom coborî ca să îi cunoşti şi pe ceilalţi. OK?

— OK.

— Aici nu ne spunem pe nume, ci folosim acel element care ne caracterizează cel mai bine.

— Aha.

— Eu sunt Zăpada. Elementul tău care este?

— E...

Niels se gândi. Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea

ce ar trebui să răspundă.

— Nu eşti obligat să te hotărăşti acum. Lasă-ți elementul să vină el singur la tine. Ți-am pus întrebarea doar pentru cazul în care deja l-ai fi descoperit.

— Nu, nu încă.

— OK. Hai.

Bărbatul din spate deschise o uşă glisantă. Rotița alunecă pe şină cu zgomot de cale ferată scoasă din uz.

— Dă-mi mâna, murmură femeia. Eşti încordat?

— Da.

— Nu ți se va întâmpla nimic rău. Doar lucruri frumoase. Ai încredere în mine?

— Da, răspunse Niels simțindu-i mâna strângând-o pe a lui.

O mână de copil, uscată şi caldă, fragilă, o mână care îți stârnea dorința de a o proteja.

— Urmează-mă.

Bărbatul le-o luă înainte cu lumânarea aprinsă. Silueta lui plutea în întuneric ca o cucuvea, întunecată şi vie. Niels se lăsă condus de femeia care nu-i dădea drumul mâinii. Ecoul paşilor pe placa de beton răsună îndelung. Culoarul era, probabil, strâmt. Avea senzația că tocmai coborau pe o pantă uşoară. Gândurile îi fură întrerupte de vocea ei:

— Îți tremură mâna.

— Puțin.

— Ajungem într-o clipă. Ochilor le face bine să se obişnuiască să vadă pe întuneric.

Se opri. Auzi zgomot de cheie în broască, apoi din nou de uşă glisantă. Simți miros de ulei. Ulei de motor?

— Ai grijă, e o treaptă mică, îl preveni femeia trăgându-l uşor de mână.

Pe măsură ce Niels se obişnuia cu întunericul, în jur apăreau rând pe rând diferite umbre de trupuri. În aparență, cele mai multe erau femei, întinse, înfăşurate în

pături.

— Stai jos. Începem imediat, îi spuse cea numită Zăpada.

Îi dădu drumul mâinii şi îl ajută să se aşeze pe ceva moale. O saltea de buret, îşi zise Niels.

— Ai şi o pătură. Odată ce te vei simți în largul tău, poți să te şi dezbraci. Nuditatea face parte integrantă din ritual. Sufletul este oricum închis în trup, nu are rost să îi mai adăugăm un înveliş.

Se ghemui la pieptul lui.

— La sfârşit o să fim ca păpuşile Matrioşka, îi murmură la ureche, se pun învelişurile unele peste altele şi atunci o să fim o ființă în altă ființă, în altă ființă...

Joachim era şi el acolo? Greu de spus. Unica sursă de lumină provenea de la cele câteva lumânări dispuse de-a lungul peretelui înghețat. Era totuşi suficient pentru a putea evalua dimensiunile încăperii: probabil câțiva metri pătrați, cu certitudine o fostă magazie. Niels observă că nu existau ferestre. Deşi vocea care răsuna dintr-un difuzor era blândă şi hipnotică, tot fu şocat în clipa în care aceasta rupse tăcerea:

— Putem începe.

2

Cartierul Islands Brygge. Ora 22:34

Femeia care avea s-o salveze pe Silke Hannah Lund se numea ea – stătea pe terasă, în lumina înserării. Dacă ea era aceea. Adam Bergman abia de zări mai mult decât o siluetă în amurg. Era singură acasă? Poate. Nu avea cum să fie sigur. Toate ferestrele erau luminate. Ia să vedem, el ar lăsa luminile aprinse în toată casa dacă ar fi singur? Cu certitudine, nu. Cea mai mare parte a serilor şi le petrecea fără nimeni altcineva, pe întuneric, doar el şi gândurile lui, mai ales cele despre suflet. Sufletul. Cuvântul îi răsuna în permanență în minte. Cuvântul, ideea a cărei simplă evocare îi punea pe fugă pe toți oamenii de ştiință. Până şi el reacționa la fel. Până în ziua în care auzise vorbindu-se despre doctorul Ian Stevenson şi despre cercetările novatoare ale acestuia asupra reîncarnării. Stevenson era un cercetător deosebit de respectat, care condusese departamentul de psihiatrie al Universității din Virginia. În celebra sa lucrare intitulată *Reîncarnare şi biologie: căi care se intersectează,* analiza până în cele mai mici amănunte mărturiile a nu mai puțin de două sute optzeci de copii care pretindeau că îşi aduceau aminte de viețile lor anterioare. Cercetările lui Stevenson vizau înainte de orice evidențierea cazurilor de posibilă legătură între diformități prezente şi leziuni suferite de acei copii în viața anterioară. Rezultatele obținute se dovedeau pur şi simplu stupefiante, în aşa fel încât detractorii nu fuseseră în stare să îi opună argumente credibile pentru a-i anula teoriile asupra reîncarnării. Astfel, printre alte exemple, era acela al unui copil din Sri Lanka, Indika Ishwara, care încă de la trei ani începuse să-şi povestească viața anterioară, trăită într-un sat îndepărtat. Indika fusese condus în satul respectiv unde, văzându-l,

locuitorii îl recunoscuseră imediat pe micul Dharshana, un băiat mort cu câțiva ani înainte, la numai unsprezece ani. Indika îşi numise toți membrii fostei familii şi descrisese perfect satul, deşi nu pusese niciodată piciorul acolo. Cazul copilului din Sri Lanka era departe de a fi fost unic. Stevenson catalogase mai mult de trei mii de cazuri, pe care le studiase cu scrupulozitate.

Ian Stevenson descoperise, totodată, o uimitoare legătură între fobii şi circumstanțele morții din viața anterioară. Dacă, de pildă, subiecții muriseră înecați, în noua viață apărea fobia apei. Dacă îşi pierduseră viața într-un accident de circulație, deseori se temeau de maşini. Astfel, în opinia lui Stevenson, fobia cuiva putea să-şi aibă rădăcinile într-o existență trecută. De ce fobie i-ar suferi soția, dacă s-ar reîncarna? A cuțitelor ori a amanților?

Adam Bergman alungă gândul. De acum, viața îi era dedicată doar lui Silke. Nu mai avea decât un singur scop: să o salveze, să o elibereze din carcera mentală în care era prizonieră. Da, aşa vedea lucrurile şi de aceea îi pregătea evadarea. Fericirea lui Silke era tot ceea ce conta. Pentru asta, Bergman trebuia să pună mâna pe unicul martor în stare să numească asasinul. Un martor care, acum, se afla pe lumea cealaltă.

Femeia din balcon dispăruse. Ieşi din automobil blestemându-se pentru lipsa de atenție. Ezită. Să sune la uşă? Şi ce să-i spună? Se făcuse târziu. Poate că mai era o variantă: pur şi simplu să îi mărturisească adevărul. Sunt specialist în domeniul somnului şi l-am cunoscut pe soțul dumneavoastră în timpul unei anchete. Mi-a vorbit despre insomniile de care suferiți şi m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră. După care şi-ar justifica el cumva vizita la o asemenea oră: ştia pe cineva care locuia în zonă, tocmai trecea prin cartier... Şi ea îi va deschide. Ba nu, era prea riscant. Dacă nu era singură? Trebuia să existe o modalitate

mai bună.

Pe neaşteptate, uşa imobilului se deschise şi îşi făcu apariția Hannah Lund. De data aceasta, Adam Bergman era convins: era într-adevăr ea. Îi văzuse fotografia pe site-ul Institutului Niels-Bohr. Femeia trecu pe sub becul unui stâlp pentru iluminatul public. Ținea ceva în mână. Ce să fie? Nu reuşi să vadă. O cutie? Adam stătea lângă maşină, cam la treizeci de metri de ea, şi o privea atent. Pentru o clipă îl cuprinse panica. Trebuia să facă ceva. Să pară că avea o treabă oarecare. Altfel ar fi devenit suspect. Nu stăteai aşa, pur şi simplu, noaptea, în parcare, cu brațele încrucişate. Îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi se prefăcu, chipurile, că scria un SMS, fără a o pierde din ochi pe femeie. Hannah o luă la stânga, cu pas rapid şi hotărât, cu capul uşor aplecat, fiindcă citea ceva dintr-o carte, în mers. Ceea ce era de bine, întrucât nu era atentă la ce se petrecea în jur, aşa că el putea pune mai uşor mâna pe ea. O urmări lăsând între ei vreo zece metri, cu geanta de medic în mână. Înăuntru erau şase substanțe anestezice puternice, în cantități mari, suficiente pentru a da gata zece bărbați timp de mai multe zile. Dar cum să procedeze? îi veni altă idee: să se întoarcă şi să o urmărească din maşină, apoi să se oprească lângă ea şi să o întrebe ceva legat de drum. Sau să simuleze că o recunoscuse. Când ea se va apropia, o va băga cu forța în automobil şi va demara. Nu, era prea multă lume pe stradă. Şi nu trebuia să îi subestimeze forța. Mai făcuse greşeala asta o dată şi se jurase că nu avea s-o mai repete. Femeia traversă strada şi merse înainte pe trotuarul opus. Adam renunță să se întoarcă la maşină. Poate că va apărea o ocazie neaşteptată. Hannah nu mai era decât la cinci metri înaintea lui. La patru. Cu totul absorbită de lectură. De mai multe ori ea fu gata să dea peste vreun obstacol: stâlpi, pubele. Trei metri. Doi. De acum ar putea să o atingă. Dacă ar întinde mâna, ar

putea-o mângâia pe păr, pe umerii goi, pe ceafă ori pe braţe. Nici din spate nu era greu de înţeles de ce îi plăcuse poliţistului. Era cu adevărat seducătoare. În pofida mişcărilor, artificiale parcă, ciudate. Sau poate tocmai pentru aerul ei stângaci? Paşii ei aveau însă şi o anume relaxare. Iradia o hotărâre senină, plină de farmec. Se uită la pielea ei bronzată şi netedă. *Dorinţă.* Chiar asta îi inspira? Dorinţă? Nu, nu trebuia să se lase distras. Se grăbi să alunge gândul din minte. Ceva mai departe zări un parc. Întunecat. Cu arbori înalţi şi desişuri. Locul ideal pentru a trece la acţiune. Când va ajunge în parc, se va arunca asupra ei, o va trage în boschete, îi va pune palma pe gură şi îi va injecta anestezicul. Era fragilă şi probabil că nu avea să opună rezistenţă. Odată adormită, o va lăsa acolo, se va duce după maşină şi... Pe neaşteptate, Hannah se opri. Chiar în faţa lui. Adam merse mai departe, trecând pe lângă ea. Nu avea de ales. Altfel, ar fi fost reperat. Femeia intră într-o pizzerie. Medicul încetini pasul, aşteptă câteva clipe pentru a se asigura că urmărita nu ieşea imediat din magazin, după care se întoarse. O auzi prin uşa deschisă comandând două pizze. Două. Deci nu era singură acasă. După care o urmări pe drumul de întoarcere, dar strada era prea bine luminată, aşa încât consideră mai prudent să aibă răbdare, pândind ocazia favorabilă. Când va fi singură. Sau să găsească o modalitate de a o scoate din casă. Fiindcă trebuia cu orice preţ să se întâmple în seara asta. Timpul îi era numărat. Poliţia nu va întârzia să dea de el. Iar Silke nu mai putea aştepta.

3

Cartierul Islands Brygge. Ora 22:45

Foame nu era exact termenul potrivit pentru a descrie ceea ce resimțea Hannah. Despre altceva era vorba, ceva mai puternic, esențial vieții, o dorință înfiorătoare de a mânca, de a-şi îndopa trupul la repezeală, cu enorme cantități de hrană, ca în vremea când era însărcinată cu Johannes. Numai că nu ținuse mult. După câteva săptămâni, impulsul dispăruse tot atât de rapid pe cât apăruse, în afara acestui detaliu, nu mai ținea minte nimic altceva din timpul primei ei graviditați. Celelalte detalii fuseseră trimise în străfundurile memoriei, pentru a lăsa loc doar amintirilor despre sinucidere.

— Cu sos picant şi usturoi? o întrebă insul brunet de dincolo de tejghea. Pe amândouă?

— Da, vă rog, îi răspunse Hannah care apoi se duse să aştepte lângă fereastră.

Căldura cuptorului din piatră aburise puțin geamul. Un bărbat se uita înăuntru. Nu cumva la ea? Pe urmă dispăru. În spatele tejghelei, italienii vorbeau tare. S-ar fi zis că se certau. Unul dintre ei striga mereu *No.* Bărbatului îi curgea sudoarea. E timpul să se reia procesul, îşi zise ea. Coborî din nou ochii în paginile din *Phaidon.* În minte, o voce luă cuvântul:

— Onorată Curte, ați solicitat să fie audiat şi tatăl copiilor. Din păcate, astăzi nu poate fi prezent. Cu toate acestea, a ținut să atragă atenția asupra cărții pe care o țin în mână. Este vorba despre o probă, una conform căreia acuzatul trebuie să fie eliberat. Sau, mai exact, despre patru probe. Patru probe care demonstrează existența sufletului. Şi a nemuririi lui. Probabil că vă întrebați care ar putea fi legătura cu problema ce ne preocupă. Să vă explic: aceste

probe dovedesc că este pur şi simplu absurd să încerci să ucizi o entitate care nu poate muri. Cele două suflete îşi vor găsi alte două trupuri pentru a se naşte. Socrate ne spune că sufletele sunt acelea ce îşi aleg trupurile în care vor veni pe lume, că nu noi alegem să avem copii. Şi atunci, cum poți renunța la un lucru pe care ai posibilitatea să-l alegi? înțelegeți ce vreau să spun? Cartea pe care o țin în mână este dovada. Dovada nemuririi sufletului. Dovada că aceşti copii trebuie să trăiască. *Să trăiască.*

Procurorul clatină din cap, în sală e rumoare.

— O carte veche de mai bine de două mii de ani! exclamă cineva. Ce poate dovedi ea?

— Pizzele sunt gata în două minute.

Hannah ridică fruntea.

— Pizzele dumneavoastră sunt gata într-o clipă.

— Mulțumesc.

Foamea reveni la atac. Câteva minute reuşise să o facă să dispară. Procesul o împinsese în plan secund. Închise cartea şi se gândi la pagina care lipsea. O deschise iarăşi. Pe unde era? O răsfoi atentă.

— Poftiți, doamnă, spuse italianul aşezând pizzele pe tejghea, în fața ei.

— Mulțumesc.

Aici. Aici era pagina ruptă. De ce? Fiindcă acolo se găsea cea din urmă dovadă. Cea care va decide dacă vor trăi sau nu copiii.

4

Insula Amăger. Ora 23:05

— Pot să mă întind lângă tine?

Tot ea era, Zăpada. Deja îşi desfăcuse salteaua şi se lungise alături. S-ar fi zis că a ei era vocea care răsuna în difuzor şi le cerea tuturor să se întindă pe spate. Totuşi, nu putea fi în două locuri în acelaşi timp. Poate că era o înregistrare.

— Vă propun un curs de pregătire pentru moarte, anunță vocea râzând. Consacrat primelor minute din călătoria sufletului. Pe care le cunoaştem foarte bine. Mare lucru nu ştim, în schimb, despre ceea ce se petrece ulterior. Cu toate acestea, este nevoie să ne pregătim pentru îndelungata călătorie. Cu toate că plecăm în necunoscut.

Nu, nu era vocea celei numite Zăpada, însă Niels era convins că o mai auzise. Numai că nu reuşea să-şi amintească unde. Femeia începu să-l mângâie pe piept. Mâna îi era caldă. Zăpadă călduță, îşi zise Niels înainte de a o auzi murmurând:

— Acum dezbracă-te.

— Ştiu vocea asta.

— Sigur că o ştii, şopti Zăpada.

Şi vocea feminină continuă:

— Ne confruntăm cu aceleaşi greutăți ca primii astronauți înainte de plecarea în spațiu. Cum se poate pregăti o călătorie într-un mediu despre care ştim atât de puține?

Niels ciuli urechile şi se strădui să identifice vocea.

— Dar nu doar pentru atâta lucru vom renunța să ne pregătim. Cea mai mare parte a religiilor proclamă existența sufletului. Fie că este vorba despre religiile naturale, tributare rațiunii, fie despre marile religii ale lumii, la baza cărora stă revelația divină. În iudaism găsim, de exemplu, la

profeții Ieremia şi Iezechiel, ideea că oamenii sunt îndreptățiți să spere că sufletul le va supraviețui după moarte. În islam, chiar Allah este cel care întâmpină sufletele celor fără de păcat, după moarte. Însă mai ales budismul şi hinduismul se referă cel mai pe larg la suflet. Pentru hinduşi, obiectivul suprem este să scapi de reîncarnare. Aceştia cred că sufletul este în permanentă călătorie şi că abia când atinge stadiul de *moksha* se poate elibera de ciclul etern al renaşterilor. *Moksha* este, astfel, scopul ultim către care omul poate tinde şi la care poate ajunge. Numai că religiile se mulțumesc doar să-şi închipuie ceea ce poate fi moartea. În realitate, există mii şi mii de poveşti ale celor care s-au întors de dincolo. Pregătirea călătoriei sufletului, pe care o vom întreprinde acum, se bazează exclusiv pe amintirile mele. Fiindcă, într-adevăr, am cunoscut moartea în trei rânduri.

De data aceasta, Niels recunoscu vocea. Era a lui Diete.

— În timp terestru, nu am fost moartă, cu totul, decât câteva minute. Dar amintirile pe care le-am păstrat se întind pe o perioadă mult mai lungă, de ore. Poate de zile.

— Este vorba despre o simplă pregătire, nu trebuie să te nelinişteşti, şopti Zăpada trăgându-i cămaşa în sus.

Abia când se ridică în capul oaselor, Niels realiză că era complet goală. Gândurile i se învălmăşiră în minte, pe când Diete îşi continua discursul. Încercă să se concentreze, dar Zăpada îi trase cămaşa peste cap. Pentru el, cuvintele pe care le trimitea difuzorul undeva, prin sală, nu mai aveau niciun sens. Era vorba despre corp şi despre bucuriile lui, despre a-i da ceea ce solicită, despre extaz şi despre eliberare de energie. Niels se strădui să distingă trăsăturile celor din preajmă. Era şi Joachim printre ei?

—... şi să redăm sufletului ceea ce îi aparține, spuse vocea lui Diete.

— Nu ai de ce să te temi, şopti Zăpada. Nimeni nu te

poate vedea. Respectul anonimatului este unul dintre principiile noastre. Nimeni nu ştie cine sunt ceilalți participanți. Nu ai de ce să-ți fie frică.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Erau mai mulți bărbați decât ar fi crezut. Vreo cinci. Şi vreo zece femei. Trebuie să existe un alt mijloc de a pune mâna pe Joachim, se gândi Niels. Ar putea pur şi simplu să-l aştepte la ieşire. Sau să-l cheme pe Leon. Ce naiba căuta aici, întins alături de o femeie complet dezbrăcată?

— A venit momentul să mă urmați, conchise vocea lui Diete în difuzor.

Voi sări împreună cu tine.

Era pe punctul de a-şi ține promisiunea. Oare din acest motiv nu o luase la fugă în momentul în care Zăpada începuse să se satisfacă de una singură? O auzi gemând încet, îi simți brațul mişcându-se lipit de al lui, cu mici mişcări regulate.

— Închideți ochii. Închipuiți-vă că plutiți în aer, chiar deasupra corpurilor voastre. Dacă întindeți mâna, aproape că le puteți atinge. Dacă deschideți ochii, nu veți vedea decât tavanul. Nu îi deschideți, însă. Planați doar, comandă Diete. Trupurile vă freamătă. Lăsați extazul să vă cuprindă. Simțiți-l. De acum sunteți uşori. Şi nu vă mai gândiți la nimic.

Zăpada îl apucă pe Niels de mână, dar îi dădu drumul imediat. După care se apucă să îi desfacă nasturii de la pantaloni.

— Relaxează-te. Totul va fi foarte bine, îi murmură apucându-l de sex. Nu e nicio grabă. Aşa...

I-l mângâie până la rădăcină.

— Întregul corp vă vibrează. Sufletul este cel care îl atrage. Care îşi mângâie veşmântul. Care se joacă cu el. La fel se întâmplă şi când plecăm. Ne apropiem de etapa următoare. Numai nu, nu vă bucurați acum... Nu încă. Nu

trebuie să treceți pragul. Puteți s-o faceți? Să atingeți limita plăcerii fără a ceda tentației? Dacă veți ceda, vă veți prăbuşi, energia vi se va risipi şi veți deveni grei. Trebuie neapărat să evitați să se întâmple aşa ceva. Jucați-vă cu voi înşivă. Şi când simțiți că bucuria stă să vină, țineți-vă răsuflarea. Inspirați profund...

O auzi pe Diete trăgând adânc aer în piept. Pe Niels gândul îl duse la o naştere, chiar dacă nu asistase vreodată la una şi nici nu va avea ocazia să o facă. Văzuse însă într-un film.

— Inspirați profund. Țineți-vă răsuflarea.

Îi auzi pe ceilalți inspirând în jurul lui.

— Trebuie să ne ținem răsuflarea cât mai mult timp cu putință. Fără a vă întrerupe plăcerea. Nu vă mai concentrați asupra faptului că trupul vă cere oxigen. În loc de asta, concentrați-vă asupra plăcerii ultime. Țineți-vă răsuflarea. Perfect. Continuați. Simțiți cum vă apropiați de extaz. Țineți-vă răsuflarea. Acum sunteți uşori. Savurați clipa.

Niels auzi o femeie scoțând mici gemete. Sunete ale orgasmului.

Voi sări împreună cu tine.

— Opriți-vă, comandă Diete.

Pentru câteva secunde, în sală domni liniştea.

— Acum, să o luăm de la capăt. Aceasta nu a fost decât încălzirea. De data aceasta, ne vom ține mai mult respirația. Până când vom înceta să ne mai simțim corpul.

— Haide, acum eşti dintre ai noştri, îi spuse Zăpada.

Când îl prinse cu blândețe de sex, gândul îl duse la Hannah.

— Lasă capul jos. Nu e decât o simplă pregătire.

— După, ce urmează? întrebă Niels tot în şoaptă.

Vocea lui Diete se auzi din nou. Excitație, extaz, eliberarea sufletului.

— Altă dată. În noaptea asta suntem aici doar pentru a ne

simți bine, murmură Zăpada.

Niels îşi simți sexul crescând în mâna ei. Poate ar fi fost mai bine să se lase dus de val şi să profite, după cum îl sfătuia ea.

— Tu, cel care mă asculți în acest moment, şopti Diete. Da. Chiar tu. Întinde-te confortabil. Este indispensabil dacă vrei să-ți uiți trupul.

— Stai bine? murmură Zăpada.

— Da.

— Simt că începi să te relaxezi, îi zise la ureche. Încearcă să faci ca noi. Fă ce spune Giselle. E fantastic, o să vezi. Nu îți va mai fi frică de moarte.

Îi dădu drumul penisului, mângâindu-i coapsele.

— Simte-mi degetele.

— Acum să inspirăm profund. Ne vom ține răsuflarea aproape zece minute. Cu siguranță suntem în stare. E de ajuns să ne gândim la altceva. Să ne concentrăm asupra dorinței, nu asupra durerii.

Niels încetă să mai respire. De ce? Şi ce căuta aici? Nu ar fi fost mai bine să ceară un mandat de arestare a lui Joachim? Doar nu era nevoie să-l găsească exact în noaptea asta.

Voi sări împreună cu tine.

Ce era pe cale să facă? Sărea. Ar fi mulțumită Diete să-l vadă aici, întins pe jos, cu mâna unei necunoscute între coapse, în timp ce îşi ținea răsuflarea? Ar considera, oare, că aşa îşi respecta promisiunea făcută pe pod? Era adevărat ce spunea vocea lui Diete? Nu se mai gândea la lipsa de oxigen, în schimb bătăile inimii i se accelerau. Dorința, extazul i se împrăştiau în trup. Simțea acum mici înțepături la suprafața pielii.

— Este sufletul care se pregăteşte să-şi ia zborul, explică vocea lui Diete.

Niels nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Avea

senzația că nu mai cântărea nimic. Nu mai simțea nici salteaua de sub el. Spatele îi devenise insensibil. De parcă ar fi dispărut. Avea acum impresia că se ridica precum bulele de şampanie.

Închisese ochii. Îşi imagină, după cum recomandase Diete, că plutea pe deasupra propriului trup. Era foarte uşor, fiindcă exact impresia asta o avea. Parcă plana. Încă îşi mai ținea respirația. Dintr-odată, dincolo de pleoapele închise, văzu tavanul explodând într-o fulgerare de lumină. Pentru câteva secunde, nu înțelese ce era pe cale să i se întâmple. Până când deschise ochii şi zări pe jos un diaproiector ce trimitea imagini în mişcare pe tavan. Moment în care le permise plămânilor să respire. Zăpada dispăruse. Îşi coborî privirea spre propriul corp. Pantalonii îi erau desfăcuți şi coborâți pe jumătate.

— Când, în sfârşit, corpul şi-a lăsat sufletul să zboare, nu mai aveți decât să vă lăsați în voia lui, spuse Diete. Ca în apele unui fluviu. Puteți lupta, vă puteți agăța de vreo ramură, dar, mai ales, asta să nu faceți.

Pe tavan începu să şuiere o țeavă. Particule de lumină erau proiectate până departe, printr-un văl magnific. Niels se uită în jur, putând distinge participanții, corpurile lor goale. O femeie stătea lungită peste un bărbat. Şi acolo, lângă peretele din față, Joachim! Niels îşi încheie nasturii de la pantaloni şi îşi căută din ochi cămaşa. Numai că Joachim îl zărise şi el şi acum era singurul din toată sala care se ridicase.

— Vălul, spuse vocea lui Diete, vălul va fi primul lucru pe care îl veți vedea dacă vă veți învinge frica, dacă...

Niels nu mai asculta. Joachim stătea în picioare, gol puşcă, pregătindu-se să o ia la fugă. Împinse o tânără care încerca să-l rețină.

— Ce se-ntâmplă?

Se ridicase şi fata. Timp în care, vocea lui Diete continua

calm instrucțiunile. Joachim împinse uşa glisantă şi o luă la fugă. Niels renunță să-şi mai caute cămaşa şi pantofii şi se lansă, la rândul lui, pe coridorul întunecat. La lumina proiectorului, îl văzu pe Joachim luându-şi rucsacul şi pantofii din încăperea unde fusese întâmpinat la venire. Tânărul aruncă o privire peste umăr, renunță la ideea de a-şi mai trage pantalonii, dădu un picior în uşă şi fugi afară.

5

Ora 23:55

Alergau amândoi prin buruienile înalte. Era pentru a treia oară când Niels îl urmărea. Numai că în seara asta nu îl va mai pierde. Balerinul Joachim, plin de energie, agil... întâia oară îi scăpase printre degete sărind de pe pod ca o pasăre, pentru a dispărea în apele portului precum un peşte. A doua oară se ascunsese în semiîntunericul cabinei lui Diete. În timp ce trecea în fugă pe lângă corturile ridicate lângă uzina în ruină, Niels se gândi la un animal de pradă, o hienă. Un animal care vedea şi noaptea. Încolțit şi violent. Cu aşa ceva semăna Joachim în clipa în care Niels mai aruncă o privire peste umăr. Un metrou tocmai trecea pe deasupra, luminându-i fața şi trupul gol.

— Poliția Copenhaga! strigă Niels scoțându-şi telefonul mobil din buzunar pentru a chema ajutoare.

Cum demult ar fi trebuit s-o facă.

Joachim îşi aruncă rucsacul pe umăr. Niels îl putea prinde în câteva secunde. Imaginea care i se înfățişa era halucinantă. Corpul teribil de alb al balerinului cu un mic rucsac negru în spate. Joachim se caţără pe gard. Niels reuşi să-l prindă de glezna subțire, dar panicată şi combativă. Era de parcă ar fi prins un cerb de copită, încasă o talpă în plină figură şi îi dădu drumul.

— Joachim!

Îl auzi reluându-şi cursa în direcția clădirii. Era disperat şi nu mai gândea limpede. Îşi pierduse toată luciditatea. Dacă nu cumva mai era vreo scară de cealaltă parte a clădirii, atunci chiar că nu mai avea nicio ieşire. Niels se ridică. Se şterse de sânge pe față, sări şi el gardul şi intră în uzina dezafectată.

Poate ar fi fost mai bine să aştepte afară şi să

supravegheze ieşirea. Nu exista decât o singură scară. Totuşi, începu să urce. Se opri la primul etaj pentru a-şi regla respirația, înainte de a continua urmărirea. De data asta în linişte. De la etajul al doilea auzi un sunet metalic. Îşi reluă urcuşul cu grijă. Evident, uzina folosea de multă vreme drept refugiu celor lipsiți de adăpost. Un loc unde îşi puteau petrece nopțile, feriți de ploaie şi de vânt, dar şi de societatea care nu îi înțelegea. Vara puțea în asemenea hal, încât preferau să doarmă pe afară. Când Niels ocoli un stâlp, îl descoperi pe Joachim aplecat deasupra unei camere video pe care încerca să o spargă pentru a scoate filmul. Cel urmărit ridică privirea.

— De data asta s-a terminat, Joachim!

Până să apuce să termine propoziția, tânărul se ridică şi puse mâna pe o țeavă. Abia acum realiză Niels realitatea: individul era gata să-l omoare dacă i se ivea posibilitatea. Era gata să moară ori să comită o crimă pentru a-şi apăra secretul. Joachim se aruncă asupra lui, învârtind prin aer țeava ruginită. Niels făcu un pas în lateral pentru a se feri, după care îl prinse din spate.

— Acum, gata! îi strigă apăsându-i gâtul cu antebrațul.

Numai că, în loc să se potolească, Joachim îi mai trase o lovitură de picior. Avea mai multă putere în gambe decât Niels şi era extrem de suplu. Era limpede că nu avea să se oprească dacă fizic mai era în stare să lupte. Niels îl lăsă, hotărât să se bată. Joachim făcu un salt, însă prima lovitură a polițistului deja plecase şi îl atinse la nivelul coastelor libere. Urmată de o a doua. Grea. O a treia îl lovi în piept, declanşând în mâna lui Niels o durere teribilă, care îi urcă până la umăr. Atunci, îl lovi pe dansator cu cotul în plină figură, trimițându-l la podea. Niels se aplecă asupra lui: lui Joachim i se tăiase răsuflarea. Numai că plămânii lui nu vor întârzia să-şi refacă provizia de oxigen, iar posesorul să-şi vină în fire. Niels se întrebă ce os ar trebui să îi rupă

pentru a-l scoate definitiv din luptă, după care se dădu înapoi pentru a-şi lua avânt şi îl lovi cât putea de tare în piept, cu talpa.

— Vrei să continui? Data viitoare la rând e braţul. După care trec la genunchi.

— Ticălosule! mormăi Joachim când în sfârşit putu să respire.

Scuipă sânge. Probabil că avea un plămân perforat. Trebuia urgent transportat la spital. Dar nu înainte de a vorbi.

— Să continui?

— Nu mi-e frică de moarte.

— Atunci de ce ai fugit?

Balerinul se întoarse pe o parte şi îşi duse genunchii la piept, ca un bebeluş care se pregătea să adoarmă.

— Răspunde-mi!

— Nu ai nicio putere. Nici asupra lui Diete, nici asupra mea.

— Diete a murit!

Joachim zâmbi straniu. Sau poate se strâmba de durere?... Niels nu era prea sigur.

— Nu erai tu? Atunci, în seara...

Tânărul îl întrerupse:

— E clar că n-ai înţeles nimic.

— Ce n-am înţeles?

— Nimic.

— De-asta o urmăreai pe Diete în seara în care a sărit de pe pod?

Dansatorul scutură din cap.

— Nu am urmărit-o. Nici măcar nu eram acolo.

— Atunci cine era?

— Cine ţi-a spus că era cineva?

— Dacă nu o urmărea nimeni, atunci de ce fugea?

Niels se aşează aproape de faţa tânărului.

— Ia să vedem ce avem pe caseta asta. Ne uităm? Păreai grăbit să o ştergi.

— În piz...

Joachim încercă să se ridice. Durerea însă era prea puternică. Niels căută în rucsac, în timp ce suna la sediu. Dinăuntru venea aromă de ceai. Sau de scorţişoară.

— Centrala, răspunse o voce rece de la celălalt capăt al firului.

— Bentzon aici. Sunt împreună cu un individ bănuit într-un caz de omucidere şi am nevoie de întăriri.

Joachim mârâi:

— Nu a fost omorâtă.

Niels continuă:

— Trimiteţi şi o ambulanţă.

Închise. Lăsă telefonul pe jos şi luă camera video. Modelul era vechi. Obiectivul era crăpat şi lipsea o bucată de plastic. Niels încercă să o pună în funcţiune, dar nu reuşi. Bateria era descărcată.

— Sunt înregistrări private, mormăi Joachim.

— Au fost. Acum sunt probe.

— Nu ştii în ce te bagi.

— Atunci, explică-mi. Aşa, te voi putea apăra. Joachim încercă să zâmbească, dar gestul nu făcu decât să-i sporească durerea din piept. Niels mai făcu o tentativă de a porni camera video. În depărtare se auziră sirenele poliţiei.

— O iau cu mine, explică Niels. Ceilalţi nu vor întârzia să apară. Vrei să-mi mai spui ceva înainte să plec?

Joachim îl privi drept în ochi şi clătină din cap.

— Promite-mi un lucru...

— Ce?

Reuşi să se îndrepte şi să stea aşezat cu preţul unui efort supraomenesc.

— Trebuie să rămâi întins, îi recomandă Niels. În voce i se simţea mila pentru tânăr.

— Promite-mi că n-o să le vadă mama niciodată.

— Ce, înregistrările video? Spune-mi despre ce este vorba. E şi Diete?

— Promiți?

— Depinde. Dacă este înregistrarea unei crime... Dintr-odată, Joachim se ridică horcăind. Niels dădu să-l prindă, apoi îşi spuse: oricum nu are unde se duce. Tânărul o luă la fugă.

— Nu!

Când înțelese ce voia să facă, o luă la fugă după el. Numai că Joachim deja ajunsese la fereastra cu geamurile sparte. Doar cu strigătul l-ar mai fi putut opri Niels:

— Stai!

După care sări. Ca Diete. Cu eleganță. Plonjând. Saltul îngerului. Cu brațele de-a lungul trupului, cu capul înainte. Cu demnitate. Niels îi văzu capul şi umerii trecând prin resturile ferestrei. Restul se desfăşură rapid, de parcă ultima fază a săriturii era redată accelerat. Când ajunse lângă fereastră, Joachim zăcea pe jos, zdrobit. Capul i se lovise de un bloc de beton şi de după ureche i se scurgea un fir de sânge.

Voi sări şi eu împreună cu tine.

Dar nici de data aceea nu sări. În loc de asta, traversă în fugă etajul şi coborî scările. Ba eu o iau pe scări, îşi zise, şi nu sar împreună cu nimeni. Toți îmi scapă printre degete. Diete. Hannah. Acum Joachim.

Când ajunse jos, ambulanța sosise, iar colegii lui îşi parcau maşinile. Girofarurile îl orbeau cu lumina lor albastră.

— S-a aruncat pe fereastră, se auzi explicând.

Arătă cadavrul cu degetul. Cineva spuse ceva. Brancardierii o luară la fugă. Un medic îl examină pe Niels şi îi pansă rănile. Abia în acel moment simți gustul sângelui în gură. O fi al meu sau al lui Joachim? se întrebă.

MIERCURI, 15 IUNIE 2011

6

Centrul oraşului. Ora 9:40

Primise cinci apeluri de la Hannah. „Unde eşti?” îl întrebase ea prin SMS. „La muncă. Te sun mai târziu”, îi răspunsese. Soarele răsărise de o bună bucată de vreme. Niels stătea aşezat la intrarea în atelierul foto. De cât timp o fi aşa? De ore? La capătul străzii se zărea portul. De mai multe ori, cuprins de răcoarea dimineții, îi dăduse prin cap să meargă până acolo şi să se arunce în apă. Să încerce să se spele de noaptea prin care trecuse. Însă nu se mişcase, rămânând aşezat şi cu camera video în mână.

— Pot să trec? îl întrebă o femeie cu voce vulgară.

— Lucrați aici?

— Deschidem abia la zece.

Niels îşi scoase legitimația din buzunar.

În aer plutea o aromă sintetică. Femeia se întoarse din încăperea din spate.

— Să vedem dacă se potrivesc. Panasonic.

Niels îi întinse cardul bancar. Câteva secunde mai târziu era din nou în stradă. Nu îi mai trebuia decât o priză pentru a putea viziona înregistrările video. Bineînțeles că se putea duce la sediul poliției unde îl aşteptau o grămadă de întrebări, raportul şi un val de priviri reprobatoare, plus un mic tur prin biroul lui Sommersted. Superiorul i-ar cere explicații în legătură cu noua sinucidere, de ce nu ceruse întăriri înainte de a intra în clădire, de ce se mulțumise să se întoarcă după cămaşă şi după pantofi în loc să securizeze perimetrul în aşa fel încât colegii de la criminalistică să poată trece la prelevarea de probe. Întrebări de felul acesta.

Nu, mai bine să facă o baie în apele portului. Nici asta. Nu avea nevoie decât de o priză. Poate la Biblioteca Regală. Niels se uită către chei şi către vapoarele turistice amarate aproape de intrarea în bibliotecă. Oare să fie în sala de lectură prize pentru laptopurile studenților? Mergând pe chei, primi un SMS de la Hannah: „Nu ne-am putea vedea ceva mai târziu? Vreau să stăm de vorbă". Să stăm de vorbă? Despre ce? Despre divorț? într-adevăr, când divorțezi ai o sumedenie de lucruri de vorbit, se gândi Niels. Doar ştia din experiența cu Kathrine. Discutaseră iar şi iar, până în clipa în care cuvintele îşi pierduseră sensul. Cu toate acestea, ea nu încetase să îi ceară o explicație. De parcă ar fi fost scris pe undeva, prin vreo lege, că atunci când încetai să iubeşti pe cineva, erai obligat să dai o explicație exhaustivă conform regulamentelor şi legislației în vigoare. Păi, ce dracu', nu era nimic de explicat! Era uite-aşa, simplu de tot. *Dragostea.* Ce-ar fi putut să-i spună? Ce explicație absurdă ar fi putut-o satisface? Neparticiparea la obligațiile gospodăreşti? Alcoolul? Lipsa sexului? Şi calitatea lui proastă? Lipsa de comunicare? Pălăvrăgeală inutilă despre un subiect lipsit de interes. Prea mult, prea din toate. Poate că, în realitate, cam aşa suna explicația. Un amestec de prea mult şi de nu destul.

Niels ridică privirea. Ajunsese la intrarea în Biblioteca Regală. Un moment se gândi să îi răspundă lui Hannah. Să îi scrie: „Trec să-mi iau lucrurile când nu eşti tu acasă". În loc de aşa ceva, intră. Se lăsă dus de ascensor, ca un zombi, la primul etaj, apoi o luă pe pasarela care leagă corpul nou, cu pereții din oțel şi sticlă, de cel vechi, din cărămidă şi lemn. Niels îl prefera pe cel nou, mai transparent, mai luminos. Se simți obosit, ajuns la capătul puterilor şi ca bărbat, şi ca polițist. Nu mai sunt în stare să veghez asupra concetățenilor mei, conchise intrând în sala de lectură. Când un polițist începea să-şi dorească o sporire a

sistemului de supraveghere şi limitarea libertăţilor individuale, plus clădiri din sticlă unde să fie interzis să se pună perdele la ferestre, însemna că venise momentul să-şi ia la revedere de la meserie şi să-i mai lase şi pe ceilalţi s-o facă.

Băgă în priză aparatul care reacţionă imediat cu un bip, ca un electrocardiograf. Dovadă că mai trăia.

— Ce faceţi aici?

Niels ridică privirea. O bibliotecară se proţăpise în faţa lui, evident exasperată.

— Domnule, aici este o sală de lectură. Vă rog să vă duceţi să vă încărcaţi camera video în altă parte.

— Poliţia. Vă rog să mă lăsaţi să lucrez. Şi vedeţi-vă şi dumneavoastră de treabă.

Dacă-mi cere legitimaţia, chiar c-o iau pe sus, îşi zise Niels. Îi pun cătuşele din scurt scorpiei ăsteia. Ba chiar tuturor scorpiilor şi la urmă şi lui Hannah. Ba nu, în primul rând ei. Pe urmă tuturor celor cărora le-ar mai da prin cap să mă încurce. Pesemne că îi intrase ceva praf în ochi, fiindcă începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Îi intrase praf în ambii ochi? Se şterse şi închise pleoapele pentru câteva secunde. „Haide, Bentzon, revino-ţi! Nu eşti decât obosit”.

Când îi deschise din nou, observă trei bibliotecare adunate într-un colţ, împreună cu un paznic. Vorbeau încet, cu ochii aţintiţi la el. După care paznicul se apropie. Un buldog crescut cu steroizi şi cu ochii foarte apropiaţi unul de altul. Niels nu putea înghiţi paznicii ăştia. Iar acum, încă şi mai puţin. Poate că nu mai suporta nimic? Reperă butonul de derulare, pentru a vedea înregistrarea de la capăt, şi apăsă. Camera video făcu zgomot.

— Aveţi cumva legitimaţia la dumneavoastră? îl întrebă cu tact paznicul.

Niels o prezentă fără a ridica ochii. Paznicul mulţumi şi se îndepărtă. Peste câteva clipe, bibliotecarele se duseră fiecare

la locul ei, iar caseta fu trasă de la capăt. Venise clipa adevărului. Aici trebuia să se încheie cazul. Niels apăsă pe tasta *Play.*

7

Cartierul Islands Brygge. Ora 10:05

Hannah se ridică pentru a privi apele portului. Sau infinitul. Se gândi la Socrate. La pagina lipsă. Ce să fi conținut? Nu conta. Firește, în parte era de acord cu raționamentul bătrânului filosof – nici nu putea face altfel ca om de știință. Nu fusese și ea moartă o jumătate de ceas? Deci nu putea nega existența sufletului. Dacă era adevărat că acestea puteau călători prin lumea de dincolo, ba chiar că se puteau întoarce, așa cum afirma Socrate, atunci pentru cei doi embrioni, pentru cele două suflete care își găsiseră adăpost în ea, ar fi fost preferabil să-și continue căutarea. Și asta cât mai repede cu putință. Pentru a găsi o mamă capabilă să le ofere învelișuri corporale sănătoase.

Când se așezase la loc? Nu își mai amintea. Deocamdată lupta împotriva a două ispite: fie să-și aprindă o țigară, fie să se întoarcă în dormitor și să-și pună câteva lucruri în valiză. După care să cheme un taxi și să meargă la Rigshospitalet. Nici că ar fi un moment mai bun. Acum gândurile îi erau mai limpezi decât oricând.

8

Biblioteca Regală. Ora 10:08

Niels se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să deruleze filmul pe repede înainte. De câteva minute privea aceeaşi imagine, a unei mese dintr-un living care nu putea fi al lui Diete. Fiindcă Niels ar fi recunoscut-o. Nu, trebuia să fie la un bărbat acasă, fiindcă niciunei femei nu i-ar fi venit ideea de a lipi în living un poster reprezentând un zgârie-nori. Dintr-odată îşi făcu apariția în cadru Diete. Niels fu şocat s-o vadă vie. Spunea ceva, dar cuvintele nu se puteau auzi. Se hotărî să îi ducă lui Casper caseta pentru a curăța partea sonoră. Numai că Niels nu se aştepta la ceea ce urmă. Diete îşi ridică hanoracul alb, după care se dezbracă de tot. Niels îi privi pieptul cu sânii abia schițați. Corpul însă i-l cunoştea uimitor de bine. Şi nu i-l văzuse niciodată îmbrăcat, aşa că nu mai era o noutate.

— Eşti gata?

Niels recunoscu vocea lui Joachim. Dădu mai încet volumul, conştient că depăşise limita a ceea ce putea fi permis într-o sală de lectură.

— Da, răspunse Diete.

Balerina abia de murmura. În câmpul vizual îşi făcu apariția şi Joachim, care aşează pe masă ceva ce seamănă a defibrilator.

— Defibrilatorul, spuse. Diete aprobă din cap. Joachim umplu o seringă. Adrenalina. Apoi, adăugă: Ceea ce te pregăteşti să faci, faci de bunăvoie şi fără a fi constrânsă de cineva?

— De bunăvoie, răspunse Diete.

— Chiar vrei ca inima ta să înceteze să mai bată, după care să fii reanimată?

— Da.

— Cât timp vrei să dureze stopul cardiac?

— Trei minute.

— Trei minute? O sută optzeci de secunde?

— Da.

Joachim puse ceasul electronic pe masă.

— Cum vrei să ajungi în stop cardiac?

Diete şopti. Niels nu auzi răspunsul. Derulă înapoi şi dădu volumul mai tare.

— Prin extaz, o auzi zicând.

După care executară un ritual studiat. Diete se întinse goală pe masa din living. Picioarele îi erau uşor desfăcute. Joachim o legă cu grijă de încheieturile mâinilor cu bandă din catifea ori dintr-un material asemănător, pe care o trecu pe sub masă şi înnodă.

— Încearcă să tragi cât de tare poți, spuse Joachim.

După tonul vocilor ai fi zis că erau mai degrabă pe cale de a monta un dulap în bucătărie decât că pregăteau moartea balerinei. Corpul lui Diete se arcui în clipa în care trase din toate puterile de legături, pentru a le verifica rezistența.

— E bine.

— Acum îți voi lega picioarele. Ca să nu te răneşti involuntar când ți se va zbate corpul.

— Da, răspunse Diete solemn.

Mă întreb ce ar gândi un judecător despre chestia asta, îşi zise Niels. Se îndoi că era de ajuns pentru ca Joachim să fie degrevat de orice responsabilitate, fiindcă ar fi putut avea un complice, de pildă în spatele camerei video, care să țină pistolul la tâmpla cuiva din familie. Imaginile nu dovedeau că fata acționase chiar de bunăvoie. Punerea în scenă era de o naivitate întristătoare. Cei doi îşi închipuiau că aceasta era asigurarea lor, în cazul în care treaba ar fi ieşit rău. Poate că Joachim pricepuse, într-un târziu, şi din acest motiv se aruncase pe fereastră.

— Eşti gata?

— Da.

Joachim trecu în spatele camerei, focalizând imaginea pe chipul lui Diete care întoarse capul, privindu-l parcă pe Niels drept în ochi.

— Mă numesc Diete Van Hauen. Cred... Ba nu, ştiu că sufletul este nemuritor. Am ajuns de trei ori în lumea de dincolo. Prima dată în copilărie, accidental. Apoi de două ori, anul trecut, din proprie voinţă. Astăzi o fac, de asemenea, de bunăvoie. Eu am cerut să fiu ajutată să mi se oprească bătăile inimii. Este singura modalitate de a obliga trupul să lase sufletul liber.

Făcu o pauză, ridică privirea în tavan, apoi întoarse iarăşi capul şi continuă:

— Cred în plăcere. Cred că viaţa aceasta este consacrată, că trebuie să fie consacrată plăcerii corpului. Sufletul nu obţine nicio plăcere din viaţa pământeană. Nimănui nu îi place să fie închis. Ceea ce este al corpului trebuie să fie dat corpului, ceea ce este valabil şi pentru suflet. Ştiu că scena care va urma poate părea violentă. Înregistrarea nu este destinată să fie văzută de alte persoane şi trebuie distrusă imediat ce voi fi reanimată, iar inima va reîncepe să-mi bată normal. Filmul este un fel de asigurare care să dovedească faptul că nu am fost forţată de nimeni. Planul este ca trupul meu să fie reanimat şi să mă reintegrez în învelişul meu carnal după ce am mai aflat câteva lucruri despre ceea ce ne aşteaptă în lumea de dincolo. Socrate afirma că ajungem la Hades înainte de a fi înviaţi şi de a ne continua ciclul vieţii şi că este necesar să traversăm fluviul Acheron ca să ne putem continua călătoria. Socrate avusese dreptate din toate punctele de vedere, numai că nu trecuse niciodată prin experienţa morţii. Cu mine lucrurile stau altfel. Ştiu ce ne aşteaptă pe celălalt mal al Acheronului...

Iarăşi pauză. Cuvintele îi ieşeau tot mai greu din gură.

— Vrei să bei ceva?

— Da.

Joachim trecu prin fața camerei cu o sticlă de San Pellegrino în mână. Se vede că sunt balerini, îşi spuse Niels uitându-se cum Joachim îi înălța cu un gest elegant capul lui Diete pentru a o ajuta să bea o înghițitură din sticla verde ca smaraldul.

— Sunt gata.

— Continuă.

Diete îşi drese glasul.

— Reprezentarea noastră despre moarte este greşită. La fel de greşită ca viziunea asupra cosmosului pe vremea când credeam că Pământul era centrul universului. Mi-ar plăcea să pot afirma că începem să înțelegem cum stau lucrurile. Dar suntem încă departe, din cauza fricii pe care ne-o inspiră moartea. Fiindcă ne sperie gândul de a descoperi că după moarte nu mai este nimic. Sunt însă în măsură să vă spun că mai este ceva. Că mai sunt încă multe. Că este incredibil de frumos, dar şi foarte periculos. Personal, am făcut această experiență. În lumea de dincolo am trăit experiențe magnifice, dar şi unele înfiorătoare. Mă străduiesc să descopăr care este cel mai sigur drum şi în ce măsură viața noastră de aici determină ceea ce vom ajunge acolo. Fiindcă, desigur, o legătură există. Personal, mă consider un fel de exploratoare. Toată lumea ştie că poate fi periculos să explorezi noi teritorii. Sunt însă unica răspunzătoare pentru faptele mele. Dacă lucrurile nu vor merge bine, dacă nu mă voi putea întoarce aici, vă rog să nu fiți proşti. Nimeni nu poate fi de condamnat decât, poate, eu însămi. Când astronauții îşi sacrifică viața în spațiu, nimeni nu dă în judecată NASA. Este un risc pe care îl acceptăm, pe care l-am acceptat dintotdeauna.

Pauză.

— Mai vrei apă?

— Nu, mulțumesc. Sunt gata. Mai am ceva de zis.

Precizez că am ales să fiu sufocată cu o pungă pusă pe cap. Ceea ce nu mă obligă să utilizez medicamente şi nu lasă urme pe corp. Ţin să mă bucur de ultimele convulsii ale corpului meu. Ştiu că poate părea o metodă violentă, numai că o astfel de concluzie este falsă, întrucât este vorba despre o decizie liber consimţită. Sunt gata, conchise Diete.

Joachim dădu înapoi imaginea înainte de a se întoarce, de data aceasta îmbrăcat sumar. Ţinea în mână o pungă de plastic pe care o lăsă pe masă înainte de a se aşeza între picioarele desfăcute ale lui Diete. Îi mângâie sexul cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să se excite. Niels aruncă o privire peste umăr pentru a se asigura că nu se mai uita şi altcineva.

— Te simţi rău? întrebă Diete.

— Un pic.

— Urcă.

Joachim se urcă cu grijă pe masă. Întoarse spatele la cameră şi îngenunche, strecurând un picior pe sub capul lui Diete, în aşa fel încât faţa ei să fie la nivelul penisului lui. Diete deschise gura şi îl primi în ea. Joachim gemu, aşa că Niels fu obligat să dea mai încet sonorul. Spera ca filmarea să nu îl tulbure, ca să se poată concentra. Joachim coborî de pe masă cu un salt elegant şi uşor, excitat de acum.

— Ai dreptul să mergi până la capăt din momentul în care încetez să respir, îi spuse ea.

Joachim aprobă din cap.

— Nu, mormăi Niels când Joachim puse punga de plastic peste capul lui Diete şi o legă în jurul gâtului.

— Te iubesc, zise tânărul tandru, sărutând-o pe gură prin pungă.

Se duse apoi la celălalt capăt al mesei şi o pătrunse. Din când în când, fata sălta capul pentru a-şi privi corpul, iar Niels o auzea gemând înfundat. Gemete de plăcere, în pungă tot mai rămăsese puţin oxigen. Niels observă plasticul

transparent umflându-se şi retrăgându-se ca un plămân suferind. În curând se umplu de abur. Plămânii şi inima cereau cu disperare şi altceva decât bioxid de carbon, iar sacul se lipi puţin câte puţin de buzele lui Diete. Şi Joachim păru a atinge plăcerea mişcându-se sacadat şi regulat până în clipa în care corpul fetei înţepeni brusc, după care căzu inert pe masă. Moment în care se retrase şi se repezi la ceasul electronic pe care îl porni, cu sexul încă în erecţie. Se întoarse apoi lângă ea, dar cum corpul lui Diete nu mai răspundea, Joachim o pătrundea cu greu. Fu nevoit să o tragă de bazin ca să o aducă aproape de el. Ceea ce nu părea a dăuna excitaţiei. Văzându-l pe Joachim mişcându-se iarăşi în sexul lui Diete, Niels simţi cum şi sexul lui începea să ia proporţii. Deşi e complet greţos, se gândi. Atunci de ce reacţiona astfel o parte din el? Şi cât timp va mai rămâne ea suficient de udă pentru ca...

Peste câteva secunde, Joachim îşi înăbuşi un strigăt de plăcere şi se retrase. După care scoase capul lui Diete din pungă şi se uită la ceas. Un minut şi zece secunde. Tăie legăturile care îi fixau braţele şi picioarele.

— Haide odată, spuse Niels.

De parcă ar fi putut influenţa cu ceva cursul evenimentelor. De parcă ar fi putut-o ajuta să se întoarcă la viaţă. Joachim mai aruncă o privire la ceas: două minute şi zece secunde. Mai aşteptă puţin înainte de a-i înfige acul seringii în venă. La două minute şi treizeci de secunde injectă adrenalina. Ceea ce dură trei secunde. Apucă imediat defibrilatorul, aşeză padelele pe pieptul lui Diete şi se mai uită o dată, hotărât, la ceas. Exact după două minute şi cincizeci şi nouă de secunde apăsă. Descărcarea electrică traversă instantaneu corpul lui Diete, gâtul i se cabră şi, cu un suspin puternic, femeia inspiră adânc o gură de aer. Se reîntoarse la viaţă. Tuşi şi se suci pe o parte, rămânând câteva minute în această poziţie. În tot acest timp, Joachim

rămase lângă capul ei şi îi vorbi în şoaptă. Niels nu putea să vadă sau să audă dacă fata era conştientă. Ba da, era. Picioarele i se mişcară.

— Vrei să te aşezi?

— Nu încă. Sunt îngheţată.

Joachim ieşi din raza obiectivului. Diete, în schimb, îl privi direct, schiţând un zâmbet.

— E fantastic, spuse. Bucuraţi-vă!

Cu aceste cuvinte, înregistrarea luă sfârşit.

9

Cartierul Islands Brygge. Ora 10:12

Adam Bergman o urmărea prin geamul coborât al maşinii. O clipă, avu senzaţia că ea îl văzuse. Era pe terasă, lângă un mic grătar cu gaze şi se uita către port. Era singură, doar o privise prin binoclu şi cercetase interiorul apartamentului, inclusiv bucătăria şi dormitorul. Se simţea atras de ea. Nu se mai gândise în felul acesta la o femeie de o eternitate. Numai că Hannah Lund îi amintea de propria soţie. Deşi nu semănau. Hannah era brunetă, iar soţia lui blondă. Şi atunci, de ce? Din cauza siluetei mlădioase? A privirii melancolice? Sigur, ştia, purta în ea un secret. Ca şi fosta lui soţie, Hannah Lund făcea parte din acea categorie de femei pe care nu le poţi avea niciodată întru totul. Orice ai face.

— Dacă doriţi să observaţi păsările, va trebui să vă găsiţi un alt loc.

Poliţistul comunitar intră în raza binoclului, aşa că imaginea se albăstri cu totul.

— Nu aţi observat panoul cu staţionarea interzisă?

Bergman porni motorul.

— Există locuri de parcare la douăzeci de metri mai în faţă. Nu uitaţi să achitaţi tichetul, încheie bărbatul pe un ton împăciuitor.

Adam se abţinu să răspundă şi parcă puţin mai departe. Venise cu o autoutilitară pentru mutări de mobilier. În spate se găsea o cutie enormă în care cândva se aflaseră piesele unui birou pe care îl puteai monta singur. Acum era goală, însă Bergman spera ca nu peste mult să o umple cu Hannah Lund. Nu o mai zări pe terasă. Se duse să cumpere tichetul de parcare de la un distribuitor automat. Era mai prudent aşa. În depărtare se auziră nişte sirene de poliţie.

Trebuia să aibă grijă să nu lase nicio urmă a prezenței sale aici şi nicio amendă să nu îi lege pentru totdeauna vehiculul de acest loc sau de acest moment. Sirenele se apropiau. Cel mai greu va fi când o va coborî la furgonetă. Nu avea însă de ales. Trebuia să reuşească. Exact invers decât se întâmplase cu Diete sau cu Peter, trebuia să evite cu orice preț să fie depăşit de evenimente. La drept vorbind, ar putea fi în viață amândoi azi, îşi zise. Gândul îl irită. Diete. De ce naiba nu îşi dusese misiunea până la capăt? Doar nu îi făcuse nimic altceva decât îşi făcuse de una singură în atâtea rânduri, experimentând moartea. Mai mult, el era medic, deci cu mult mai calificat decât prietenii ei în a reuşi o reanimare. La intrarea în parcarea subterană un panou anunța: „Accesul permis numai rezidenților imobilului". Ar fi mai simplu dacă ar reuşi să intre aici. L-ar vedea mai puțină lume împingând cutia. O maşină ajunse în fața intrării. Bariera se ridică pentru a o lăsa să treacă, apoi, după câteva secunde, coborî la loc. Ar avea tot timpul să pătrundă după ce va ieşi următorul vehicul. Ar trebui doar să facă drumul în sens invers. Odată Hannah Lund ajunsă în ladă, ar şti să o ducă la loc sigur. În cel mai sigur loc din întreg regatul. Locul pe unde nu trece nimeni, niciodată. Unde ar dispune de tot timpul necesar.

Deschise geanta medicală şi scoase un flacon şi o seringă. Perforă cu acul membrana de cauciuc a flaconului şi trase lichidul în seringă. Ketamină. Anestezic pentru cai. Utilizat în mod curent pe oameni în timpul războiului din Vietnam. Pe soldați ale căror picioare fuseseră smulse de explozii şi care aveau nevoie să li se atenueze rapid durerile. Împinse apoi pistonul seringii uşor ca să iasă câteva picături pentru a fi sigur că nu mai sunt bule de aer înăuntru. Pentru cazul în care acul ar nimeri într-o venă în loc de muşchi. Puse la loc, peste ac, capacul protector şi lăsă seringa să îi alunece în buzunarul pantalonilor. Închise geanta. Din parcarea

subterană apăru o maşină. Băgă în viteză, apăsă pe accelerator şi se îndreptă imediat spre rampă, după care coti la stânga. Reuşi să treacă exact înainte ca bariera să coboare.

10

Gara Dybbolsbro. Ora 11:20

Niels urmase pista furnizată de Diete. De pe pod îşi luase ea zborul pentru ultima oară, acolo îşi găsise moartea. Moartea în care îşi pusese atâtea speranţe. De acolo, din vârful micului turn.

Nu îşi mai amintea cum de ajunsese iarăşi aici. Ţinea pur şi simplu să rezolve cazul. Să vadă pentru ultima dată locul dramei. Să încerce să înţeleagă ce o putuse determina să se arunce în gol. După ce Niels plecase de la bibliotecă, mergând de-a lungul cheiului, se gândise la Diete. La convingerea ei că era posibil să mori şi să învii ca într-un joc video. Însă, mai ales, se gândise la ultimele cuvinte pe care o auzise pronunţându-le: „E fantastic". Asta spusese. Şi totul în privirea ei dovedea că nu minţea.

Uitându-se lung la şine, Niels se întrebă ce o fi vrut să spună cu „fantastic". Cărui termen putea să-i corespundă cuvântul? Termenului „pace"? Fiindcă un lucru cel puţin era sigur: odată mort, te odihneai în pace. Dar poţi şi *trăi* în pace? Şi la ce bună pacea, dacă nu ai cum să profiţi de ea?

— Băi, tipule, ce freci pe acolo, pe sus?

Niels coborî privirea spre peron. Lui i se adresa insul chel şi cu cioc? De ce anumiţi bărbaţi or fi simţind nevoia, în zilele noastre, să-şi dea aere de duri? Probabil că nu era nimic altceva decât un arhitect, un designer sau un educator la vreo grădiniţă. Totuşi, braţele îi erau acoperite de tatuaje, ca ale războinicilor de altă dată. Poate că acele simboluri asiatice, dincolo de aspectul lor lugubru, nu erau, în realitate, decât mesaje de dragoste şi de pace. Bărbatul repetă întrebarea. De jos, de pe peron, mai multe feţe se întoarseră către Niels. Cu pleoapele coborâte, cu palma dusă streaşină la frunte, ridicară toţi ochii spre el, de parcă ar fi

fost soare orbitor.

Eu sunt soarele.

Şi îi iradiez cu propriile mele raze. Tot aşa cum Diete, de pe scenă, îşi trimitea razele către public. Niels observă din nou alte rânduri de şine sub el. Când îşi scosese pantofii? Oţelul turnului îi ardea tălpile. Se gândi la purgatoriu. Acel loc de oprire a sufletelor unde probabil că Diete rătăcea acum.

— Haide, dă-te jos! îi strigă o voce din mulţimea adunată pe peron.

Niels bolborosi că era poliţist, deşi se îndoia că îl putea auzi cineva. În depărtare se auzeau sirene ale unor maşini de poliţie. Care îl chemau. Chiar să fi venit momentul? Pe aici nu îl mai ţinea nimic. Nici Kathrine, nici Hannah, nici altcineva. Era nefericit. Iar lumea nu va întârzia să-l uite. Kathrine, care era în Africa de Sud, ar afla vestea decesului în biroul ei cu vedere la Oceanul Indian. Fără îndoială că ar plânge. Şi s-ar gândi la el câteva zile. După care ar pleca într-un safari şi ar constata că moartea este ceva natural, că face parte integrantă din viaţă. Şi pesemne că s-ar bucura că nu va fi obligată să se ocupe de lucruri practice precum înmormântarea, sicriul, groapa.

— Ce naiba te-ai cocoţat acolo?

— Dă-te jos, nu face tâmpenii! îi strigară concetăţenii surescitaţi într-un glas.

Unii chiar urcau deja treptele. Sirenele îl chemau. Ar trebui să sară. Înainte însă, ţinea să se mai gândească pentru ultimă oară la Hannah şi la cum va reacţiona. Doar era obişnuită cu dramele. Şi să poarte doliu. Se va închide în ea însăşi încă şi mai mult. Şi-i va fi rău. Nu cumva va sări şi ea? Nu, dacă nu îşi pusese capăt zilelor după sinuciderea fiului ei, cu siguranţă nu o va face nici de data asta.

— Haide, coboară!

Niels nu băgă în seamă vocile şi strigătele. Se uita la

marea care se zărea printre două clădiri. Ai fi zis că era un curs de apă. Acheronul. Fluviul pe care sufletul trebuie să-l traverseze pentru a intra în țara morților. Locul în care Diete era atât de grăbită să ajungă. Niels însă era sceptic în legătură cu faptul că va da de vreun fluviu după ce va sări şi că o lume mai bună l-ar aştepta pe celălalt mal. Dar nu asta îl interesa. Nu îşi dorea altceva decât pacea. Pacea eternă. Se apropie de margine.

— Sar împreună cu tine, murmură.

— Aici poliția Copenhaga! urlă un difuzor sub el.

Niels se dădu un pas înapoi şi coborî privirea în stradă. Observă doi bărbați în uniformă care agitau un megafon. Doi tineri polițişti care îşi închipuiau că era de ajuns să vorbeşti suficient de tare, să amenințI şi să loveşti pentru a restabili ordinea şi a te face ascultat.

— Rămâneți unde sunteți, răspunse Niels. Dacă se apropie cineva la mai puțin de zece metri, sar!

Unul dintre polițişti se pregăti să protesteze, dar Niels i-o luă înainte.

— Dacă mai strigi o dată la mine, să ştii că sar. Nu vreau să fiu deranjat.

Acum ştia exact ce se va întâmpla. Cei de jos vor suna la sediul central, Leon şi echipa lui se vor sui în maşini, după care îl vor suna pe Niels Bentzon de la salvatori. Pe negociator. Or, cum acesta nu va răspunde, îl vor suna pe unul dintre colegii lui. Negociatorul sosea întotdeauna ultimul. Între timp, Niels deja va fi sărit. Cu atât mai bine însă, dacă lucrurile se vor mai tărăgăna. Cel puțin aşa vor avea timp cei de la ambulanță şi curățenie să se pregătească. Îşi dorea ca trupul să îi fie acoperit imediat cu un cearşaf. Nu voia să îi fie fotografiat cadavrul. Nu ținea decât să dispară, să părăsească o dată pentru totdeauna lumea asta. Fără a lăsa nici cea mai mică urmă.

— Evacuați peronul, le strigă celor doi polițişti.

Îndepărtați toată lumea. Dacă nu, sar.

Tinerii se conformară imediat. Niels îşi privi picioarele, apoi mulțimea, până când descoperi un punct fix: o fereastră. Aceasta va fi ultima imagine: o fereastră către lume. Speranța. Închise ochii.

11

Cartierul Islands Brygge. Ora 11:40

Hannah se uită la ceas. Trebuia să ajungă la spital în douăzeci de minute. De ce tot nu ajunsese taxiul? îşi spuse că poate ar fi fost mai bine să coboare şi să-l aştepte în stradă. Da. Va aştepta în faţa casei. Se duse să se uite în oglindă. Mai bine s-ar fi abţinut. Iată cum poate să arate o persoană care se pregăteşte să comită o dublă crimă, îşi spuse scârbită. O dublă crimă brutală şi necruţătoare. Orice ar fi făcut, tot criminală se chema că era. Sună telefonul. Cu siguranţă, trebuia să fie taxiul. În sfârşit. Aveau numărul ei? Sigur că da.

— Alo, da, Hannah sunt.

12

Cartierul Islands Brygge. Ora 11:41

Ieşi din maşină şi mai aruncă un ochi către cutie prin geamul fumuriu. Se va întoarce mai târziu după ea. Din ascensorul parcării îşi făcură apariția două femei cu valize în mâini. Prefera să nu fie văzut, aşa că urcă rampa şi ocoli bariera.

Se va duce să aştepte la uşa de intrare în imobil. Îşi pipăi buzunarul ca să se asigure că seringa era tot acolo. Trebuia să o atragă pe Hannah cu orice preț în baie, fiindcă în apartamentele moderne, era, în general, zona cel mai bine izolată fonic. Încă mai analiza elementele acțiunii, când un taxi se opri chiar în fața lui. O va ruga să-l lase să se ducă până la toaletă. Acolo, poate că nu ar fi rău să simuleze că s-a împiedicat, a căzut pe podea şi s-a lovit. Ea va da fuga să vadă ce s-a întâmplat, va trage uşa după ea şi...

— Doriți să intrați?

O femeie cu doi câini îi ținu uşa deschisă.

— Mulțumesc.

Se grăbi să ajungă lângă ea. Femeia zâmbi. Doctorul inspira încredere şi era conştient de asta. Mai ales femeilor. Era seducător. Agreabil. Calm. Sirenele poliției se auzeau tot mai aproape. Femeia trecu pe la cutia poştală. Cățeluşii țopăiau pe lângă picioarele ei, în timp ce stăpâna tria scrisorile de anunțurile publicitare. Adam se hotărî să o ia pe scări. Urcă treptele şi se opri în fața uşii lui Hannah. Sirenele erau foarte aproape de acum. Să-l fi descoperit? Imposibil, concentrează-te, îşi zise citind cele două nume de pe plăcuța fixată pe uşă: „Hannah Lund. Niels Bentzon”. Niels Bentzon nu era acasă. Deci va fi uşor. Se va prezenta, îi va explica faptul că a încercat inutil să o contacteze telefonic, îi va vorbi despre cercetările lui în domeniul

somnului şi o va ruga să-l lase să intre. Până să aibă timp să apese pe butonul soneriei, uşa se deschise brusc şi Hannah Lund ieşi ca o vijelie, trânti uşa, coborî treptele în trombă, se împiedică, dar apucă să se prindă la vreme de balustradă. Bergman se repezi la ferestruica din casa scărilor, pe marginea căreia zăceau cadavre de muşte. O văzu alergând şi sărind într-o maşină a poliției, care demară cu toată viteza. Să-l fi văzut? Nu. Nu avea nicio legătură cu el ceea ce se întâmpla. Aruncă o privire la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. O să mai încerce după-amiază. În aşteptare, va concepe un nou plan. Aici nu se mai putea, era prea riscant.

13

Gara Dybbolsbro. Ora 11:45

Niels privi mulțimea pentru ultima oară. O cireadă de gură-cască care-i aştepta înfrigurată moartea iminentă. Ce-or fi gândind? De ce nu mai sare ăsta odată? Hai că, dacă sare, îmi mai condimentează oleacă plictiseala asta de viață.

Ei, şi? Nu era momentul să se gândească la ce-şi ziceau cei de jos. De altfel, nu era momentul să se gândească la nimic. În asta consta moartea: în a nu te mai gândi.

— Bentzon! Ce dracu' faci acolo?

Niels se întoarse. Leon stătea pe penultima treaptă a scării pe care el însuşi se urcase acum câteva zile, când Diete se pregătea să sară, şi îl privea uluit.

— Hai că sperii călătorii din gară. Nu-i auzi cum țipă?

— Lasă-mă-n pace, Leon, murmură Niels prea încet şi cam fără convingere.

Se bucura că Leon era acolo. Ar putea avea grijă să îi fie evacuat urgent cadavrul. Chiar dacă nu era deloc de acord cu metoda, trebuia să fie acolo, trebuia să sară exact din acelaşi loc de unde o făcuse şi Diete.

— Am primit nişte apeluri. Nişte inşi ziceau că un diliu vrea să se arunce de pe un pod. Şi-atunci Leon aruncă un ochi la camerele de supraveghere şi ce vede? Pe bătrânul Bentzon îl vede. Şi-atunci Leon zice: n-o să sară, cu siguranță n-o să sară. Păi, nu-i aşa? Ia zi, Bentzon! repetă Leon.

Niels nu răspunse. Leon mai făcu un pas spre el.

— Rămâi unde eşti.

— Haide, Niels, gata cu prostiile. Acum dă-te jos.

— Vin. Mai lasă-mă doar două minute. După, o să cobor.

Când îşi încrucişă privirea cu a lui Leon, constată că surpriza cedase locul neliniştii: Niels reprezenta un risc

pentru siguranța publică.

— Haide, Niels, dă-o dracului de treabă! Chiar vrei să sun după Damsbo? întrebă Leon încercând să zâmbească. Doar tu ai spus că gagiul n-are deloc talent. Că l-ar putea împinge şi pe cel mai fericit dintre oameni la sinucidere. Chiar aşa ceva nu-mi vine să fac!

Leon puse piciorul pe platformă. Niels se dădu un pas înapoi.

— Păi, nu. Dacă e să chem pe cineva, atunci pe Bentzon trebuie să-l chem. E singurul negociator adevărat pe care îl cunosc. Sigurul în care am pe bune încredere, declară Leon în timp ce comunica prin semne din mână cu oamenii lui rămaşi pe pod şi pe peron.

Niels ştia prea bine rutina. Traficul feroviar fusese suspendat. Pompierii şi ambulanțele erau pe drum, însă Leon le atrăsese atenția să nu utilizeze sirenele şi girofarurile. Orice putea fi asociat cu ideea de moarte şi de dramă trebuia înlăturat. Se încerca să se ia legătura cu cei apropiați şi erau contactate serviciile psihiatrice pentru a le solicita să verifice dacă persoana în cauză avea antecedente în acest sens. După care informațiile îi erau comunicate lui Leon prin casca fixată în ureche. Polițistul nu clipea nici măcar dacă afla că individul din fața lui era un psihopat şi criminal în serie. Leon rămânea întotdeauna rece ca marmura.

— Ce-ți tot spun ăia, Leon?

— La cine te referi, Bentzon?

— La colegi. În casca din ureche. În legătură cu mine. Leon mai făcu un pas înainte. Discret. Dar nu-i făceai de-astea lui Niels. Doar nu se născuse acuma.

— Dă-te-napoi, Leon!

— OK. OK, Niels. Ce se-ntâmplă? Uită-te la mine. Eşti cel mai bun negociator al nostru.

— I-am promis că o să sar şi eu cu ea, explică Niels

coborând privirea către şine, apoi plimbându-şi-o peste liniile alăturate, care se îndepărtau spre infinit.

Pentru o secundă se făcu o asemenea linişte, încât Niels auzi vocea din casca fixată în urechea lui Leon.

— Ce-ți tot povestesc, Leon?

— O grămadă de chestii. Zic că toată lumea are micile ei necazuri, Niels.

Leon îl privi până în adâncul ochilor. Ezită, dar tot îi scăpă:

— Zic că eşti un însingurat. Ca Diete. Şi un însingurat îşi închipuie că nu are niciodată nevoie de ceilalți. Că va salva lumea de unul singur, deşi aşa ceva nu se poate. Toți facem promisiuni pe care nu le putem ține.

— Nu şi eu. Nu în aceste împrejurări. Nu trebuie să spui nimic fără a te gândi în prealabil. Ți-am mai explicat, nu mai ții minte?

— Tocmai. Ceea ce îți spun eu ție acum, chiar gândesc, Niels. Haide, vino cu mine.

Niels rămase tăcut, pe când Leon îi întindea mâna. Chiar atât de idiot îl credea? Leon era mai rapid şi mai puternic decât el. Imediat ce va ajunge suficient de aproape, se va arunca asupra lui, îl va îndepărta de la marginea platformei şi îi va pune cătuşele.

— Nu mă pricep la chestiile astea, recunoscu Leon de parcă i-ar fi citit lui Niels gândurile. Spre deosebire de tine. Hai să fiu sincer acum. Diete a sărit. Aşa e. Puteai schimba ceva? Poate. Dacă ai fi fost mai inspirat în noaptea aia, ea ar fi fost acum gata să sară doar pe scena Teatrului Regal în clipa asta? Poate. Poate nu. Alegerea cuvintelor este crucială în astfel de situații. Ai dovedit-o de-a lungul carierei. Niels, tu eşti cel care ştie să aleagă cuvintele potrivite. Nu eu.

Leon aruncă o privire peste umăr. În timp ce vorbea sosise o maşină. Acum, îşi zise Niels. Acum trebuie să sar, înainte să scoată ăştia cine ştie ce iepure din pălărie.

— Niels!

Când îi auzi vocea gâtuită, inima îi sări din piept. Se întoarse. Hannah se suia pe scară.

— Ai o vizită, băiete, spuse Leon.

— Ticălosule! mormăi Niels.

— La ce te aşteptai? Nu reuşesc să dau de cel mai bun negociator al meu. Cel pe care l-am chemat în ajutor de câte ori am fost la necaz. Aşa că am fost obligat să utilizez alte metode.

Hannah rămase pe scară. După cum fusese sfătuită. Mai ales, trebuia să evite să-l bruscheze. Să înainteze pas cu pas, în sensul propriu al expresiei. Niels nu ar fi recurs niciodată la cei apropiați în timpul negocierilor. Riscau să spună cuvinte nepotrivite şi simpla lor prezență putea aminti persoanei pe care încerca să o salveze motivele pentru care se hotărâse să se sinucidă.

— Niels.

Hannah îl privea cu atenție. Îi dăduseră lacrimile.

— Ştiu că totul este numai din vina mea.

— Ba nu...

Niels ar fi vrut să îi spună mai multe, dar nu putea cu Leon de față. Acesta ridică mâna, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— OK, mă dau înapoi.

— N-ai putea, mai bine, să te dai jos?

— Bătrâne, îmi pare rău, n-am cum. Ştii bine, răspunse Leon retrăgându-se până la celălalt capăt al platformei.

— Niels, este ceva despre care nu ți-am vorbit.

Hannah mai urcă o treaptă. În curând va ajunge în vârf. Şi atunci va fi prea târziu.

— Vorbeşte de acolo de unde eşti.

Duritatea lui Niels o şocă. Parcă i-ar fi tras o palmă. Lacrimile începură să îi curgă pe obraji şi peste buze, ceea ce nici nu o încălzi, nici nu o răcori. Lacrimile veneau prea

târziu. De când se căsătorise, ea îl respinsese încontinuu. Îi tot întorsese spatele. Îl desconsiderase. Nu mai conta. Oricum, nu de asta ajunsese el aici.

— Niels...

Hannah plângea. Niels se gândi la Diete. Şi la Joachim. La cei pe care îi văzuse plecând dincolo. Pe apele Acheronului. Va avea oare grijă cineva să îi pună o monedă în gură? Poate Rantzau. Nu ar trebui să discute asta cu Leon?

— Ascultă-mă, Niels.

Aproape murmura. O voce care spusese până acum tot ce era de spus. Care zisese da fără a se gândi. Nu era decât un act de justiție dacă nu se mai auzea.

— Motivul pentru care nu...

Niels coborî privirea spre peron. Mulțimea tot acolo era, profitând de spectacol. Polițiştii se străduiră să o împingă înapoi. Unul dintre ei confiscă o cameră video. La două zile după difuzarea imaginilor cu sinuciderea lui Diete, la buletinele de ştiri, poliția din Copenhaga era hotărâtă să nu mai cadă încă o dată în capcană.

— Niels, sunt însărcinată, înțelegi?

O privi. Ştia că minte. El nu putea avea copii. Doar dacă nu cumva ea se culcase cu altcineva.

— Cu tine am rămas gravidă, Niels.

— Minți.

— Nu. Nu ştiam că...

Dintr-odată izbucni în suspine şi vocea i se sparse parcă sub greutatea lacrimilor:

— Mi s-a făcut frică...

Ce vrea să zică? Hannah îşi recăpătă stăpânirea de sine şi trase adânc aer în piept.

— Mă auzi? Mi s-a făcut frică. Credeam că lucrul ăsta mă priveşte doar pe mine.

Niels o urmărea ca şi când nu înțelegea ce spune. Hannah chiar era convinsă. Chiar era convinsă că era gravidă.

— Până când mi-am dat seama...

Întoarse capul spre Leon.

— Când m-a sunat Leon...

Se întrerupse încă o dată din pricina lacrimilor. Leon îi aruncă o privire înghețată. Hannah tuşi şi continuă:

— Până când mi-am dat seama că problema nu e doar să ştiu dacă vreau aceşti copii. Şi nici măcar dacă ei m-au ales pe mine. Dar că ar trebui să iau în considerare şi posibilitatea ca ei să te fi ales pe tine, Niels.

O privi scrutător. Liniştea era totală în jur când Niels îi răspunse:

— Hannah, eu nu pot avea copii.

— Ba da, poți. Poți avea chiar doi. Dacă într-adevăr îi vrei...

14

Comisariatul Central al Poliției din Copenhaga. Ora 13

De data aceasta, şedința nu mai avu loc la prefectura poliției. Sommersted se deplasase până la comisariatul central. Niels îl văzu coborând din maşină, în piață, şi alergând spre intrare. Venea să-l dea afară? Nu conta. Hannah stătea pe canapea. Părea liniştită. Fericită. În schimb, Leon era vizibil obosit. Sommersted se opri în cadrul uşii, după care intră şi o închise.

— Ce se-ntâmplă?

Leon se uită la Niels. Niels se uită la Hannah. Ea surâse.

— Poate cineva să-mi explice?

— Circuitele lui Bentzon s-au supraîncălzit, răspunse până la urmă Leon.

Sommersted îl privi surprins.

— Din cauza mea, interveni Hannah.

— Ba nu, dintr-a mea...

Sommersted îl întrerupse:

— Niels, de ce n-am începe noi cu începutul?

Niels îşi drese glasul.

— Mi s-a umplut şi mie paharul, explică simplu.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Asta ți-e toată explicația? întrebă Sommersted. Că ți s-a umplut paharul? Mi se telefonează pentru a mi se comunica faptul că are loc o tentativă de sinucidere într-un spațiu public. După care aflu că nebunul nu este altcineva decât cel mai bun negociator al meu. Ca atare plec din toiul şedinței cu ministrul Justiției şi ce explicație primesc? Că ți s-a umplut paharul.

Niels zâmbi şi întoarse ochii către Leon, care se gândea la acelaşi lucru: aşa, ca din întâmplare, Sommersted ieşea de fiecare dată dintr-o şedință cu ministrul Justiției, în fine,

genul acesta de discurs.

— Pot să vorbesc între patru ochi cu şeful?

Leon dădu din umeri. Hannah se ridică fără niciun chef. Niels închise uşa după ei şi aşteptă până când fu convins că nu îi mai auzea nimeni.

— Domnule Sommersted, cazul de acum nu seamănă cu celelalte. Este de-a dreptul greţos. Şi ştiţi la ce fac aluzie, nu-i aşa?

Superiorul îl privi, îşi drese glasul, dar nu răspunse.

— De ce mi l-aţi încredinţat?

— Pentru că am încredere în tine. E un caz delicat. S-ar dezlănţui toată presa.

— Speraţi să vă acopăr?

Sommersted respiră zgomotos.

— Numele vă figurează în cartea de aur a familiei Van Hauen.

Dintr-odată, subprefectul de poliţie se ridică şi îşi aruncă haina pe mână.

— Ştiu ce s-a întâmplat în ziua aceea, se grăbi Niels să adauge. Sunt la curent cu totul.

— Cu ce eşti la curent, Bentzon?

— Ştiu că tatăl lui Diete a lovit-o atât de tare, încât ei i s-a oprit inima. Şi că după a fost reanimată. Ştiu că s-a făcut vinovat de o brutalitate pentru care nu a fost niciodată pedepsit.

— E o poveste veche...

— Şi mai ştiu că l-aţi ajutat.

— Perfect, aşa e. L-am ajutat!

— Pentru a muşamaliza cazul...

Sommersted scutură din cap şi renunţă să mai plece.

— L-am ajutat pe el, pe Hans Henrik Van Hauen. Ne cunoaştem de când eram mici. A fost un accident. Un accident nefericit. Oricare tribunal ar fi ajuns la aceeaşi concluzie.

— De când ne substituim noi tribunalului?

Sommersted se apropie de fereastră şi se uită afară. La porumbei. Sau în gol. Oare Niels îl compătimea? Sigur că da. Nu exista poliţist pe lume care să nu fi fost măcar o dată tentat să se considere judecător.

— Familia aceasta...

Sommersted se întrerupse. Clătină din cap şi continuă:

— Familia aceasta pe care o ştiu de când m-am născut nu ar fi avut dreptul la un proces echitabil. Nu mai face pe naivul. Hans Henrik nu e aşa...

— Problema este că Diete...

Sommersted se enervă.

— Problema este că legea e prost făcută. Fiind conciliantă cu mai toţi delincvenţii. Dar cu Hans Henrik Van Hauen? Să ne închipuim ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut loc procesul. Bun, era un pic pilit. S-a certat cu fata. Cui nu i se întâmplă? I-a tras o palmă. OK, a fost mai mult decât o simplă palmă, totuşi. Îţi amintesc că la vremea respectivă dreptul la corecţie fizică încă nu fusese abolit[11]. A căzut aiurea şi s-a lovit la cap, a făcut un colaps pulmonar, apoi stop cardiac. Şi a fost reanimată. Ce ar fi spus curtea?

— Nu ştim, fiindcă nu a fost ascultată şi versiunea lui Diete.

— Ştiu eu, în schimb. Ar fi fost aplicată legea!

Sommersted nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Hans Henrik ar fi fost condamnat la închisoare cu suspendare, probabil, iar judecătorul ar fi solicitat ca o asistentă socială să îi viziteze regulat.

— Aşa că v-aţi asumat dumneavoastră sarcina de a-i vizita.

— Lumea nu e făcută în alb şi negru, Niels. Sunt nuanţe.

---

[11] Din 1997, recursul la pedepse corporale este strict interzis în Danemarca. *(N.t.).*

Ca să nu mai spunem că familia aceasta ar fi fost judecată şi de presă...

Niels îl întrerupse:

— Prin urmare, avem o lege pentru cetăţenii obişnuiţi şi o alta pentru cei de care este interesată presa de scandal?

— Da, Bentzon. Asta este. Şi te asigur că a doua este mai severă decât prima.

Sommersted oftă, se aşeză pe marginea mesei şi coborî privirea în podea.

— Totuşi, să nu uităm că prima victimă, în povestea asta, este Diete, constată Niels.

— Da.

— Care nu fusese niciodată ascultată. Considerându-se că nu se întâmplase nimic important. Asta trebuie să fi simţit ea. Că nimic important nu se întâmplase.

Sommersted aprobă din cap. Ajunsese la aceeaşi concluzie ca Niels. Poate că doar acum. Poate încă de mult.

— De ce? Din această cauză a sărit? întrebă el.

— Nu. Însă exista o legătură cu experienţa morţii iminente pe care o trăise.

Sommersted se uită uluit la Niels.

— Te referi la stopul cardiac?

— Da. Timp de zece minute a trăit o experienţă care nu a încetat să o tulbure, de atunci.

Niels făcu o pauză. Cazul era închis. Acum nu îşi mai dorea altceva decât să se ducă acasă.

— Dar pe tine ce te tulbură, Bentzon?

Vocea lui Sommersted fu surprinzător de caldă, de înţelegătoare. Numai că felul lui de a fi nu întârzie să înlăture slăbiciunea.

— Răspunde-mi odată, dă-o-n mă-sa! Ce te-a făcut să te cocoţi acolo, sus, pe pod şi să ameninţi că te arunci în gol?

Niels se gândi. Întrebarea era plină de bun-simţ. Îl observă pe Leon, care stătea de cealaltă parte a uşii de

sticlă. Nu s-ar fi mişcat de acolo o săptămână întreagă, fără a se plânge, dacă aşa ar fi ordonat Sommersted. Niels ce mai aştepta? De ce nu o ştergea, pur şi simplu? Nu mai avea nimic de făcut acolo.

— Voi fi tată, zise ridicându-se.

Sommersted clătină din cap. Uşurat, constată Niels. Întrucât acum chiar avea un motiv serios pentru a-l felicita.

— Felicitări, Bentzon. Mărturisesc că mă surprinde. Mă gândesc că n-ar fi rea ideea de a-ți lua în avans concediul parental. În ziua de azi, o fac o groază de bărbați.

— Concediul?

— Nu crezi că ar fi de preferat să te odihneşti un pic, să te refaci?

Niels aprobă din cap.

— Probabil că aveți dreptate, admise. Atunci, aşa facem. Se poate chiar de acum? Fără să mi se scadă din leafă?

Sommersted izbucni în râs.

— Fără să ți se scadă din leafă?

— Să o considerăm o misiune de supraveghere, glumi Niels.

— De supraveghere? Păi, pe cine vrei să supraveghez!?

— Pe ea.

Niels făcu semn spre uşă. Hannah stătea în spatele lui Leon, prinsă de lectura unei reviste de informare a poliției. *Dansk Politi.* O priviră amândoi câteva secunde. După care Sommersted rupse tăcerea:

— În acest caz, sunt de acord.

15

Cartierul Islands Brygge. Ora 19:15

Marea Nordului.

La asta se gândise când făcuseră dragoste în patul lor. La Marea Nordului[12].

Hannah aprinse două ţigări şi îi întinse una lui Niels.

— Va trebui să mă las de fumat.

— Să te laşi? Vrei să zici: să ne lăsăm amândoi.

Femeia îl privi prin micul nor de fum şi surâse.

— Vrei să-ți demonstrezi solidaritatea?

— Mai degrabă, acum avem tot interesul să trăim cât mai mult, dacă vrem să ne bucurăm de micuți.

— Deja te gândeşti la ei?

— De ce nu?

Hannah îl luă de mână. Ca în ziua căsătoriei. Niels simți cum îl cuprinde un val de emoție. Mai că-i dădură lacrimile.

— Niels?

Hannah lăsă ţigara şi îi luă fața în palme.

— Ce e, plângi?

Bărbatul se uita fix în podea, deşi ea şi-ar fi dorit să-l oblige să o privească în ochi.

— Iubitule, nu trebuie să plângi, îi şopti, înainte de a se răzgândi: Mă rog, plângi dacă vrei, dacă simți că îți face bine.

Iar Niels izbucni în hohote de plâns.

— Haide, Niels, uită-te la mine.

De ce? De ce vor ceilalți, întotdeauna, să te uiți la ei când plângi? Hannah îngenunche pentru a-i prinde privirea.

— Dragul meu…

---

[12] Vezi volumul *Ultimul om bun* de A.J. Kazinski, traducere de Gabriela Alina Sauciuc, Ed. Trei, 2012. *(N.t.).*

Niels trase adânc aer în piept şi cuvintele îi scăpară de pe buze:

— Crezusem că te-am pierdut...

După care începu să plângă şi mai tare.

— Iartă-mă. M-am comportat groaznic, recunoscu Hannah sărutându-l pe obraz.

Şi, brusc, fără ca el să se fi aşteptat, îi linse lacrimile. Mai întâi de pe obrazul stâng, apoi de pe cel drept. Şi le înghiți. Niels nu se putu opri să nu zâmbească.

— Eşti nebună.

— Asta ştiu de mult.

Niels scutură din cap.

— Dar eu ştii cum sunt?

— Nu.

— Mort de foame.

16

Cartierul Islands Brygge. Ora 20:10

Ieşiră amândoi pe balcon. Hannah Lund şi poliţistul. El îi spuse ceva, iar ea pufni în râs. După care îl luă cu braţul pe după talie. Adam Bergman se uită la ceas. Era trecut de opt seara. Răbdare. Însă aşteptarea era cu atât mai dificilă cu cât simţea că ajunsese la capătul puterilor. Deschise geanta şi verifică încă o dată dacă nu uitase ceva. Seringile erau pregătite. Sigur că erau pregătite. Poate că nu îşi căuta decât un pretext ca să-şi întoarcă privirile din direcţia acelui cuplu fericit.

— Totul e-n ordine, se auzi zicând.

Mai devreme sau mai târziu, ocazia tot se va ivi. Era obligatoriu. Diseară sau la noapte. Şi cum se va ivi, va şi trece la acţiune. Fără cea mai mică ezitare. De-a lungul cheiului stăteau mai mulţi studenţi. Mirosul pizzelor lor ajungea până la el. Miros de usturoi şi de oregano. Pe undeva, nu departe, era deschis un aparat de radio. Se vorbea despre revoltele din lumea arabă. Specialiştii analizau situaţia. Nu avea niciun chef să le asculte gogoşile, aşa că se decise ca, în aşteptare, să facă o plimbare pe chei. Numără până la o sută cât mai încet cu putinţă. Dintr-odată fu cuprins de o imensă tristeţe. De un vid incomensurabil. De o asemenea emoţie încât abia de mai putea respira. Scutură din cap, se gândi să ia un stimulent, era gata să deschidă geanta când uşa imobilului se deschise. Poliţistul. În sfârşit. Se îndreptă cu pas grăbit către o maşină, urcă la bord şi demară.

Acum.

Îşi trecu iarăşi în revistă planul, pentru cel puţin a suta oară. Mai întâi trebuia să intre în apartament, apoi să o atragă în baie, să încuie uşa, să o adoarmă, să se întoarcă

după cutia din furgonetă, să urce din nou până în apartament, să o coboare în parcarea subterană, să o bage în portbagajul maşinii şi să fugă. Să fugă cât mai repede cu putință.

17

Cartierul Islands Brygge. Ora 20:30

Primăvara, rulouri de primăvară. Niels surâse. De multă vreme nu îl mai distrase nimic, nu mai fusese cuprins de o asemenea bună dispoziție.

— Mâncați aici?

Niels o privi lung pe casiera vietnameză, înainte de a-i răspunde:

— Vreți să aflați dacă intenționez să bag pe loc în mine două porții de curry, cinci rulouri de primăvară şi tot atâtea clătite cu creveți?

— Deci pentru acasă, conchise casiera tăind fără tragere de inimă cele cincisprezece procente[13].

În aşteptare, Niels se aşează la o masă şi începu să răsfoiască un ziar gratuit, dar nu reuşi să se concentreze. Urma să devină tată. Tătic. Ei, era prea devreme să se bucure. Hannah nu era decât la începutul sarcinii. În orice caz, trebuia să aibă grijă de ea. Să gătească. Să îi interzică să ridice greutăți, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Şi, în fiecare dimineață, o va duce din pat până la masa de pe terasă...

Sună telefonul.

— Bentzon?

— Bună, Rantzau.

Recunoscând vocea medicului legist, avu senzația că îl întrerupea în mijlocul vizionării unui film bun.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Bentzon, a apărut un nou caz.

— Un nou caz?

---

[13] Sumă adăugată pentru serviciu, masă şi tacâmuri. (N.t.).

— Identic. Înec şi reanimare.

— Iar a fost pescuit cineva din port?

— Ce port? Despre ce tot vorbeşti? L-a descoperit iubita lui. În apartament. Mort. Întins pe jos. Şi a fost adus la noi. Primul lucru pe care l-am constatat este că avea nişte urme pe piept.

— De defibrilator?

— Şi urme de înțepătură. E plin ochi de adrenalină. Cineva a încercat să-l reanimeze. Probabil că înainte fusese injectat cu un anestezic. Analizele chimice o vor confirma. După părerea mea a fost vorba despre ketamină. Intramuscular.

Niels ezită. Aruncă o privire spre bucătărie. Bucătarul tocmai pusese carnea de vită tăiată în felii subțiri în wok. În aer se răspândise aromă de coriandru proaspăt. Aromă de viață.

— Mai eşti la aparat?

— Drept să-ți spun, nu mai lucrez la cazul ăsta. Mi-am luat vacanță.

— OK. Super. În acest caz, iartă-mă că te-am deranjat. Vacanță plăcută!

Rantzau închise. Niels rămase cu telefonul în mână. Încercă să se convingă că fostul lui caz va încăpea pe mâini bune. După care reluă lectura ziarului. Ochii îi alunecau însă peste cuvinte fără să le înregistreze. Un nou caz. Înec. Defibrilator.

18

Cartierul Islands Brygge. Ora 20:40

Îi era îngrozitor de sete. Ar fi vrut să facă o plimbare pe plajă, să plonjeze în apele portului sau să iasă la pescuit pe mare, pentru a nu mai auzi decât sunetul valurilor. Aqua şi Luna. Nu. Acestea nu sunt nume cu care să-ți botezi copiii. Hannah ridică ochii spre cer. Tot senin era. În pofida vălului de pâclă stârnit de caniculă, meteorologii promiseseră că eclipsa de lună va fi vizibilă. O să-l ducă pe Niels în vârful Turnului rotund. La Observator. Încă din primul an în care se angajase la Institutul Niels-Bohr, avea o cheie a ei. Încă de pe atunci îşi imaginase cum va urca acolo cu iubitul ei. Cum îi va arăta planetele. Saturn. Cea mai maiestuoasă dintre toate, cu inelele ei semănând cu nişte inele de logodnă. În general te subjuga frumusețea ei, când o vedeai pentru întâia oară prin telescop. Numai că îl cunoscuse destul de repede pe Gustav. Iar lui Gustav nu îi plăcea să urce până în vârful Turnului rotund.

Dar în seara asta, cu Niels, va fi cu totul altfel. Se simțea teribil de grăbită să ajungă amândoi în turn.

Hannah se uită la port, la remorcherele care înaintau încet, la navele turistice, la băieții care se distrau aruncând pietricele plate ce săreau din val în val. Băieți? Sau fete? Cert era că aştepta doi copii. Îşi privi pântecele. Da. Era cât se poate de gravidă. Unde o fi intrat tot ce înghiţise în ultima vreme? auzi soneria de la uşă şi avu senzația că provenea de la vecini. Pe urmă îşi zise că, pesemne, Niels uitase cheile. Sau că aducea atâtea de mâncare încât avea brațele prea încărcate pentru a mai putea deschide uşa.

Coriandru. Şi lapte de cocos. Aşează cutiuțele albe pe bord, cu grijă, pentru a nu vărsa sosul.

— Haide, îşi zise Niels.

Opri la semafor. Nişte bărbaţi care păreau englezi traversară prin faţa lui, fără nicio grabă. Cu busturile goale. Şi cu ditamai burdihanele. Cu umeri sclipitori.

— Ce rahat!

Deci avusese dreptate încă de la bun început. Nu era vorba despre o simplă sinucidere. Indiferent ce şi-ar fi dorit Diete să experimenteze, moartea ei, din seara aceea, pe pod, era orice, numai gest voluntar nu. Nu sărise fiindcă aşa voise. Nu, ci fusese împinsă. Frica o împinsese. De cine să îi fi fost frică? în niciun caz de Joachim. Fiindcă el nu ar mai fi putut ucide şi a doua victimă.

Deşi se făcuse verde, Niels nu reacţionă. Şoferul din spate începu să îi facă semne.

— Las-o baltă, Niels, doar eşti în vacanţă.

19

Cartierul Islands Brygge. Ora 20:52

Adam Bergman era mai nervos decât de obicei, ceea ce, în voce, i se citea printr-o uşoară vibraţie pe care spera să fie singurul ce o percepea. În orice caz, nu sesiză niciun semn de suspiciune în privirile ei, cu excepţia dezamăgirii din clipa în care deschisese uşa. Îl măsură din cap până în picioare.

— Aşadar, soţul meu v-a invitat?

— Da, când a trecut pe la mine, pe la clinică, zilele trecute, în cadrul unei anchete.

— De ce?

— Un caz obişnuit. Printr-o clinică precum a mea trec numeroşi pacienţi, sau vizitatori, cum preferăm să le spunem, iar dosarele lor medicale constituie o sursă de informaţii deloc de neglijat pentru poliţie.

— OK. Aşadar, sunteţi medic şi specialist în tulburări ale somnului?

— Aş zice, mai degrabă, cercetător, îi răspunse zâmbind. Mă scuzaţi, poate că nu am picat bine...

Şi, înainte ca Hannah să aibă timp să îi răspundă, adăugă:

— Niels mi-a explicat că suferiţi de insomnie şi m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră. I-am promis că o s-o fac în momentul în care voi avea timp. Numai că, zilele astea am fost ocupat până peste cap şi nu am avut vreme să vă telefonez, aşa că... Trecând prin cartier, mi-am amintit adresa, întrucât fratele meu a locuit în imobilul de alături.

— Chiar aşa?

Hannah stătea în faţa lui şi îl privea în ochi. Nu părea a intenţiona să-l invite înăuntru. Realiză că nu o va putea manipula prea simplu. Observă în privirea ei ceva distant,

asocial, care putea fi luat chiar drept ostilitate. Evident, nu ştia cum să se comporte cu cei din jur, lucru, de altfel, caracteristic multora dintre pacienții lui. Decise să se folosească de experiența acumulată la clinică.

— Putem să o lăsăm pe altă dată.

— Da.

— V-aş ruga totuşi să-mi dați un pahar cu apă, îi spuse zâmbitor.

Hannah făcu un pas într-o parte, mecanic, ca un robot, reacționând exact cum se aşteptase doctorul. Era atât de lipsită de simț social, încât renunțase de mult să mai priceapă regulile jocului, lucru de care era conştientă. Mai că i-ar fi putut cere să îi dea voie să o anestezieze şi să o ducă în maşină. Ba nu, încă şi mai bine ar fi fost dacă ar fi rugat-o să coboare cu el la furgonetă, să se bage în cutie, să-l lase să îi facă injecția cu ketamină în umăr, înainte de a o conduce într-un loc secret unde să o omoare. Ar fi fost de ajuns să pretindă că era ceva cu totul normal. Că oamenii făceau adesea lucrul acela.

— Sigur că da, răspunse Hannah întorcându-se în living. Poftiți înăuntru.

— Mulțumesc.

Pe masă era aşezată o sticlă de şampanie. Unul dintre pahare abia dacă era atins. Celălalt era gol.

— Ne pregătim să sărbătorim un eveniment fericit, îi explică gazda.

Abia atunci remarcă medicul uşurința gesturilor ei, modul aproape copilăresc de a se mişca. Ai fi zis că era o fetiță de patru ani la propria aniversare.

Ce-or fi sărbătorind? Ar fi trebuit să o întrebe, dar se răzgândi. Nu avea timp de pierdut cu palavre. Polițistul se putea întoarce dintr-un moment în altul. Trebuia să acționeze rapid. Hannah dispăru în bucătărie şi lăsă să curgă apa la robinet.

— Ca să fiu cinstită, cred că problemele mele cu insomnia se vor aranja de la sine.

— Credeți-mă, nu e nimeni pe care să nu îl putem ajuta.

Se îndreptă spre baie. Încercă să îi prindă privirea, să o domine, însă era greu. Ochii ei erau în continuă mişcare. Cunoştea acest gen de privire, îl mai întâlnise în timpul şedinţelor de tratament cu persoane a căror extraordinară inteligență se exprima printr-o continuă căutare a...

— Luați somnifere?

Adam se opri în fața uşii de la baie, cu geanta în mână.

— Rar... am mereu senzația că, de fapt, creierul refuză să adoarmă.

— Pot merge la baie? Ca să mă spăl pe mâini. Am vărsat un suc mai devreme şi îmi sunt palmele cam lipicioase.

Surâse. Suc. De unde să-i fi venit ideea tocmai lui, care nu se mai atinsese de aşa ceva de mai bine de zece ani?

— Sigur că da.

Medicul deschise uşa. Cu excepția câtorva stropi de pe oglindă, baia era curată şi bine organizată. Îşi lăsă geanta jos, o deschise şi ascunse seringa în spatele savonierei, pe marginea chiuvetei. După care se lăsă pe podea, lângă uşă, în aşa fel încât să o poată închide cu o lovitură de picior. Verifică dacă cheia stătea bine în broască şi scoase un țipăt de durere.

— Ce s-a-ntâmplat? strigă Hannah deschizând uşa şi aplecându-se spre el. Să vă ajut să vă ridicați sau...

— Nu, cred că mă descurc, îi răspunse Bergman.

Clipă în care trânti uşa cu piciorul.

20

Institutul Medico-Legal. Ora 21:10

Niels dădu de Theodor Rantzau în biroul acestuia, în fața computerului.

— Théo?

Legistul se întoarse.

— Niels! Te credeam în Franța.

— În Franța?

— Nu acolo mi-ai zis că te duci?

— Ți-am zis doar că sunt în vacanță.

— Aha...

Rantzau observă sacoşa pe care Niels o ținea în mână. Poate că pentru bătrânul legist vacanța era sinonimă cu Franța.

— Ai adus de mâncare?

Niels lăsă mâncărurile vietnameze pe masa metalică.

— Ştim ora decesului?

— Ştim că s-a întâmplat de curând.

— Înec?

— Acelaşi mod de a opera ca şi în cazul lui Diete Van Hauen.

— Cine e victima?

— Peter Viktor Jensen, douăzeci şi şapte de ani, răspunse legistul întinzându-i lui Niels o copie a documentului. Am descoperit aceeaşi soluție sărată în sinusurile lui ca şi în cele ale lui Diete.

— Aşadar, acelaşi autor, constată Niels.

— Nu eu o pot spune.

— A fost vreodată victima unui accident?

— Da. Nu ştiu dacă se menționează în hârtia pe care ți-am dat-o, dar, după câte am înțeles, a căzut dintr-un copac în adolescență şi...

— A făcut un stop cardiac.
— Aşa e. După care a fost reanimat.
— Cine a dat de el?
— Atunci?
— Nu, acum.

Rantzau făcu un semn din cap spre documentul pe care Niels îl ținea în mână. Acesta citi şi găsi răspunsul.

— Lise Bundgaard. Iubita lui Peter. Asistentă socio-medicală. Se dusese în vizită la o prietenă care locuia în acelaşi cartier şi nu s-a întors decât spre seară. L-a găsit pe Peter mort, pe jos, şi a sunat la 112.

Tăcere. Din sacoşă se răspândea aromă de mirodenii exotice.

— Şi hainele? Cu ce era îmbrăcat?

Dulapurile destinate lucrurilor persoanelor decedate erau situate în fundul coridorului. Mici dulapuri metalice semănând cu cele de la ştranduri. Numărul şaptesprezece era situat pe rândul de jos. Niels întoarse cheia şi deschise. Mâinile îi transpirară în mănuşile de cauciuc, înăuntru erau trei rafturi mici. Cu lucruri ambalate în pungi vidate. Fiecare în punga lui. Încălțăminte, ciorapi, vestimentație intimă, pantaloni, cămaşă, haină, portmoneu, alte efecte personale pe care, poate, criminalul îşi lăsase amprentele digitale ori genetice: păr, spermă, salivă, orice era posibil să îi trădeze identitatea. Niels se interesă în primul rând de portmoneu. Îl scoase din pungă. Nu făcea mai mult de douăzeci de coroane. Conținutul se rezuma la o bancnotă de cincizeci de coroane mototolită, la două monede de cinci, fotografia unei tinere – probabil iubita lui, care îi descoperise cadavrul –, un card de la asigurările sociale, o legitimație de videoclub, un card bancar care căzu pe jos Niels se aplecă să-l ia – şi trei cărți de vizită. Două de la o firmă de informatică şi al treilea... *Sleep.* Identic cu cel descoperit în lucrurile lui Joachim. Clinica Somnului. Pe dos erau notate

data şi ora următoarei şedinţe de terapie. Aşadar, şi Peter era pacientul lui Adam Bergman. La fel cu Joachim şi Diete. Niels nu fu chiar surprins. Îl pusese pe gânduri o privire pe care i-o adresase cercetătorul la un moment dat, în cabinetul său. Un bărbat calm, care inspira încredere, cu ochi simpatici. Ochii care îl convinseseră pe Niels să-l roage să ia legătura cu Hannah.

Un pocnet îl smulse din meditaţie. Realiză că trântise cu un pumn uşa dulapului. Scoase brusc telefonul mobil din buzunar şi îşi sună soţia.

21

Cartierul Islands Brygge. Ora 21:27

Se schimbă în furgonetă. Îşi scoase cămaşa şi haina şi, în locul lor, îşi puse o pereche de pantaloni de lucru şi un tricou negru. Împinse cutia în ascensor şi deschise uşa apartamentului cu cheile lui Hannah. Aceasta zăcea pe jos, cum o lăsase, în baie.

Adam Bergman îi mai examină o dată ochii. Era uşoară aproape ca Diete, aşa că nu era mai greu de dus decât un copil. Dar ca să o bage în cutie nu mai era chiar atât de simplu, aşa că îi scăpă trupul din mâini la câțiva centimetri de fundul ambalajului. Spatele femeii se izbi de podea. Aruncă peste ea o pătură neagră, închise lada şi o trase afară din apartament. Ascensorul îl aştepta. Trase lada înăuntru şi apăsă pe butonul pentru subsol. La parter liftul se opri, uşile se deschiseră şi intră o femeie de vreo cincizeci de ani, cu ochelari de soare foarte mari, care îi surâse larg.

— Mai e loc şi pentru mine?

Intră fără a mai aştepta răspunsul şi coborâră amândoi în parkingul subteran. Femeia ieşi prima. Când Bergman începu să tragă de ladă, se întoarse.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Lăsă lada în fața liftului şi se duse să tragă furgoneta mai aproape, pentru a o încărca. Nu fu uşor, dar reuşi. În clipa în care dădu să se urce la volan, se răzgândi. Trebuia să dea la o parte pătura şi să se asigure că nasul şi gura erau libere, ca femeia să poată respira. La celălalt capăt al parkingului o uşă se deschise şi se închise şi apăru un bărbat în costum, care vorbea cu voce tare la telefonul mobil, certându-se cu interlocutorul:

— Nu te mai tot plânge şi mai zi şi altceva! strigă şi

cuvintele îi răsunară în tot subsolul. Nu e treaba mea, ce căcat?!

Adam Bergman se aplecă spre cutie. Colierele de plastic de la încheieturile mâinilor lui Hannah erau bine strânse. Încă o ultimă privire spre ochii ei. Nu cumva era pe cale de a se trezi? Deşi era imposibil, totuşi se părea că aşa era. Îi ascultă respirația. Stătu o clipă pe gânduri. După care îi lipi o bucată de scotch peste gură, conştient că asta sporea riscul de sufocare. Numai că nu avea de ales. Nu putea să-şi asume riscul ca femeia să se trezească şi să înceapă să țipe. Se aplecă până aproape de fața ei şi verifică dacă respira bine pe nas. Perfect, îşi zise. După care trânti capacul cutiei, urcă în maşină şi plecă, luând-o pe Hannah Lund cu el.

22

Cartierul Islands Brygge. Ora 21:45

Al douăzeci şi unulea apel şi tot niciun răspuns. De ce n-o fi apăsând tasta? se întrebă Niels refuzând să caute răspunsul. Doar nu iese din casă fără telefon! Vorbea cu voce tare. Ca pentru a rupe tăcerea. Mereu îl ia cu ea!

Simțea cum urcă furia în el, amestecată cu îngrijorare şi spaimă. Pe el însuşi era înfuriat. Bergman. De ce nu înțelesese de la bun început? Cum putuse să fie atât de prost încât să i-o servească pe tavă pe Hannah? La fel de bine i-ar fi putut spune să treacă să o ia pe sus: „După toate aparențele, vă place să omorâți oamenii care au trăit experiența morții iminente. Închipuiți-vă că, în domeniu, nevastă-mea e un soi de legendă. Fiți drăguț şi dați-i un telefon, e mai mereu singură acasă pe la ora asta".

Al douăzeci şi doilea apel. De data aceasta, Niels renunță şi apăsă pe accelerator. Trecu pe roşu fără ca măcar să-şi dea seama. Nu cumva nu mai era în stare nici să conducă? Nu cumva chiar sărise de pe pod? Nu cumva mai bine o făcea? Un şofer agresiv în urma lui îl aduse la realitate.

Parcă în stradă, se repezi afară din maşină şi goni către intrarea principală a imobilului. Totul era ca de obicei şi, pentru o clipă, constatarea îl linişti. La ferestre era lumină. Nimic deosebit nici în hol, nici în casa scărilor. Totul era normal. Evident, nu se întâmplase nimic, îşi zise. Vecinii ar fi auzit zgomot şi ar fi sărit în ajutor. Ca de obicei, uşa apartamentului era încuiată. Chiar începu să se liniştească. Dacă Bergman ar fi venit, uşa ar fi fost larg deschisă şi...

Băgă cheia în broască şi descuie.

Douăzeci şi două de apeluri, îi aminti o voce în creier.

Rămase în prag şi ciuli urechile.

Douăzeci şi două de apeluri fără răspuns.

De parcă voia să amâne aflarea adevărului.

De ce nu a răspuns?

Intră. Livingul era şi el ca de obicei. Pentru o clipă, i se păru că o vede aşezată pe canapea şi uitându-se în gol. Aşteptându-l să se întoarcă, pe locul ei obişnuit, de lângă lampadar. Cu mâna lăsată pe braţul canapelei.

De ce nu o mai strig?

Ştia însă de ce: fiindcă dacă ar fi fost acolo, i-ar fi răspuns. Undeva, în el, deja ştia. Ştia că nu va răspunde, că nu mai era acasă. Din această cauză nici nu fu surprins când deschise uşa de la baie şi găsi totul vraişte. Cele mai rele temeri i se confirmară. Observă urme evidente de luptă. Perdeaua de la duş era smulsă, peste tot erau urme de sânge şi oglinda era făcută ţăndări.

Partea a III-a

Cartea eternit**ăţ**ii

*Ca o pic*ă*tur*ă *de ap*ă *din mare şi ca un gr*ă*unte de nisip,*
aşa sunt de puțini anii în ziua veacului.
Ecleziasticul, 18, 9

1

Pe autostradă. Ora 21:50

Cârpă neagră. Pleoape grele. Deschise gura. Încercă să se mişte, însă picioarele îi erau paralizate şi braţele îngreunate. Dădu să se ridice, dar nu avea putere. Picioarele şi braţele îi erau legate cu coliere de strângere subţiri, tăioase, dureroase. Pe gură avea lipită o bucată de scotch. La ochi era legată. Scotchul alunecase şi peste o nară, îngreunându-i respiraţia.

Vag miros de ulei, de produse chimice, inflamabile. Miros de benzină. Conchise că se afla într-o maşină, într-un portbagaj? Sau într-o camionetă? Oricum, într-o cutie de carton. Identifică materialul zgâriindu-l cu unghiile. Era culcată pe o bucată de carton. Ghemuită. Picioarele i se loveau de ceva. De ceva elastic. Şi capul, în clipa în care încercă să-l ridice. O cutie din carton. O cutie. Gândul o înspăimântă. O îngheţă, o înecă în teroare. Era închisă într-o cutie, în portbagajul unei maşini sau în partea din spate a unei autoutilitare. Redusă la condiţia de obiect. În drum spre o destinaţie necunoscută.

Poate că se înşela. Îi injectase o substanţă în corp. Un sedativ puternic sau o otravă, un medicament care o făcuse să piardă noţiunea timpului şi a spaţiului. Nu cumva pur şi simplu avea halucinaţii? Vehiculul se zdruncina uşor. Zgomotul motorului abia de se auzea. Doar dacă nu cumva îi fusese afectat şi auzul. Unicul lucru pe care îl auzea bine erau propriile gânduri, propria teamă. Propriile întrebări: Unde sunt? Unde sunt dusă? Ce mă aşteaptă? Voi fi violată? Torturată? Ce se va întâmpla cu copiii pe care îi port în mine? Unde e Niels? Nu, nu va ajunge la nimic în felul ăsta. Câte o întrebare pe rând. Doar una. Unde sunt? Unde? Trebuia să aibă încredere în auzul şi mirosul ei. Trebuia să-

şi folosească propriile simţuri. De cât timp or fi mergând? Imposibil de spus, dar consideră că era, probabil, undeva între un sfert şi o jumătate de oră. Probabil că se afla încă în Sjaelland. Dacă nu cumva trecuseră podul spre Suedia. Nu era o posibilitate de exclus. Tunelul. S-o fi luat prin tunel? Ca să ajungi la podul peste strâmtoarea Oresund, trebuia traversată mai întâi o porţiune lungă a tunelului. Când un vehicul trecea pe acolo, producea un sunet special. Acustica era deosebită. Or, nu remarcase aşa ceva. Şi nici vreun ţipăt de pescăruş. Nici zgomot de vapoare sau de valuri. Chiar dacă nu avea cum băga mâna în foc, era foarte probabil să se afle undeva tot pe insula Şiaelland. Vehiculul încetini. O simţi în pântece. După care avu senzaţia că întoarce. Poate chiar mai mult de atât. Să fie un sens giratoriu? Da, fără îndoială. Şi, ceva mai târziu, încă un giratoriu urmat de o curbă strânsă şi de o pauză lungă. De ce se oprise maşina? Din pricina vreunui semafor? Nu, lumina roşie a semaforului nu ţinea atâta. Vreo benzinărie? Nu auzise însă trântindu-se portiera. Nu auzise pe nimeni ieşind din maşină. O trecere peste calea ferată? Îşi ascuţi auzul şi se concentră atât de intens, încât avu senzaţia că îi va plesni capul. Percepu un zgomot slab care ar fi putut proveni de la un stol de păsări. Torsul monoton al motorului. Şuierat de... tren? Da. Ceea ce ar fi putut explica de ce şoferul nu coborâse şi de ce motorul continua să funcţioneze. Sigur că da, logic: aşteptau trecerea trenului. Şi, mai înainte, poate cu cinci minute mai devreme, trecuseră de două sensuri giratorii aflate la câteva clipe unul de celălalt.

O hurducătură scurtă, după care vehiculul îşi reluă drumul. Se strădui să-şi readucă trupul la viaţă. Îşi mişcă degetele pentru a reactiva circulaţia sângelui. Focuri de armă? auzise deseori, în timpul călătoriilor prin pădure, zgomotul făcut de puştile de vânătoare. După plecarea lui Gustav, se mutase în casa ei de la ţară, unde rămăsese timp

de mai multe luni. Singură. Făcând regulat lungi plimbări prin natură. Mergea drept înainte, fără țintă precisă. Până în ziua în care Niels dăduse buzna în viața ei. Or, în timpul plimbărilor acelora auzise frecvent tirul vânătorilor, prin pădure. Să se fi deschis sezonul de vânătoare? Acum, în plină vară? Cu siguranță nu. Dintr-odată auzi alt sunet, tăios, insistent. Sirena unei maşini de poliție? A unei ambulanțe? Un claxon. Pentru ca şoferul să tragă pe dreapta? Vehiculul încetini şi opri.

2

Cartierul Islands Brygge. Ora 21:58

Simțea că se sufocă. Că peste câteva secunde se va prăbuşi. Mort. Odată cu Hannah. Şi cu gemenii. Poate că îi sunase ceasul? Poate că el şi Hannah erau predestinați să moară înainte de vreme?

— Nu! strigă. Nu!

Trase un şut în uşă. Îşi scoase telefonul. Doar nu o să-şi încrucişeze brațele şi să aştepte. Nu era încă prea târziu. Celor de la sediul central nu le luase niciodată atât de mult până să răspundă.

— Ce-o tot freacă? mârâi coborând în grabă scara.

Cu telefonul lipit de ureche, bătu la uşa vecinului de dedesubt. Acesta îi deschise exact în clipa în care centralista în sfârşit catadicsi să răspundă:

— Comisariatul central al poliției, vă ascultăm.

Niels i se adresă vecinului:

— Doar o clipă.

Îşi comunică apoi numărul şi fu transferat pe altă linie. Vecinul îl privea nerăbdător.

— Ați observat persoane care să vină şi să plece acum vreo jumătate de oră, dacă nu chiar mai mult?

— Nu.

— Poate maşini? De la fereastră?

— Nu...

— Gândiți-vă bine. Nu a trecut nicio maşină prin fața imobilului? Nu cumva vreun bărbat a ieşit cu un pachet în brațe? Unul voluminos? O cutie?

— Am stat întins pe canapea...

Vocea de la telefon întrerupse dialogul:

— Aici ofițerul de serviciu.

— Niels Bentzon sunt. Cer un mandat de căutare. Pe

numele Adam Bergman, anunță Niels repezindu-se din nou pe scări.

Coborî până la parter şi bătu la uşa de acolo. Între timp, îl auzi pe ofițerul de serviciu tastând la computer.

— Aveți numărul de asigurat social?

— Nu.

— Văd cinci persoane corespunzând numelui.

— Trebuie să aibă vreo cincizeci şi cinci de ani.

— În cazul ăsta mai rămân doi. Unul locuieşte în Iutlanda...

— Celălalt.

— De ce este bănuit?

— Răpirea lui Hannah Lund. Şi ea trebuie să fie căutată, precizează Niels.

După care comunică numărul asigurării sociale a soției. Auzi degetele interlocutorului mişcându-se mecanic pe tastatură. Nimic nu putea emoționa un ofițer de gardă la comisariatul central. Toate apelurile primite se refereau la crime, la răpiri, la tâlhării, la violențe conjugale, la atentate, la pachete suspecte lăsate în fața ambasadelor, la certuri şi bătăi între minori. Doar nu o să-l perturbe un dublu mandat de căutare.

— L-ați obținut?

— Da.

Uşa se deschise. Vecina îl privi surprinsă.

— O clipă, vorbim imediat, îi spuse Niels ofițerului de serviciu.

Apoi, femeii din uşă:

— Niels Bentzon sunt, de la poliția criminală. Ați observat cumva ceva suspect în ultima oră? Fie în interiorul, fie în afara imobilului?

— Ceva suspect?

— Un bărbat cu o cutie? Sau cu ceva înfăşurat într-un covor?

Femeia se gândi o clipă.

— Am văzut un angajat de la mutări de mobilier coborând la subsol. Numai că nu mi s-a părut nimic suspect.

— Sun puțin mai târziu, îşi anunță Niels colegul.

3

Pe autostradă. Ora 22:07

Calm. Respiră adânc. Nu e nicio problemă.

Adam Bergman inspiră profund, închise o clipă ochii şi se concentră. Trebuia să-şi păstreze calmul. Dacă femeia din spate începea să facă scandal? se grăbi să deschidă aparatul de radio. Postul PI. Pentru a acoperi zgomotele în caz că... Ţinea ambele mâini pe volan. Ba nu, nu părea firesc. Atunci pe genunchi. Relaxat. Se întoarse puţin. Un strat de praf acoperea geamul portierei, dar oricum putu vedea în oglinda retrovizoare cum unul dintre agenţi iese din maşina de poliţie şi se apropie. Înalt, vârstă medie, pas rapid şi hotărât. Mai avea zece metri. Opt. Adam schimbă poziţia, lăsându-şi o mână pe volan. Nu trebuia să pară nici prea relaxat. Era nevoie să găsească o poziţie perfect echilibrată.

Calm. De ce ar scotoci maşina?

— Ştiţi cu ce viteză rulaţi? îl întrebă poliţistul.

— Am depăşit limita legală?

Broboane de sudoare la subsuori. Se uită drept în ochii poliţistului. Contactul vizual era important pentru credibilitate.

— Aparatul v-a înregistrat cu o sută douăzeci şi unu de kilometri la oră, deşi limita de viteză legală este optzeci.

— Mă gândeam la ale mele...

— Aţi băut?

— Nu.

— Sunteţi sigur?

— Da.

Poliţistul băgă capul pe geamul deschis şi se aplecă spre el pentru a încerca să detecteze eventualul miros de alcool.

— Puteţi să-mi arătaţi permisul de conducere? solicită retrăgându-se.

— Evident.

Se întoarse şi scoase portofelul din torpedou.

— Poftiți.

— Mulțumesc.

Polițistul aruncă o privire spre permis şi i-l înapoie.

— Sunteți Adam Bergman?

— Da.

— Vă rog să ieşiți din maşină.

Polițistul se întoarse şi îi făcu semn colegului care, la rândul lui, coborî din maşina de poliție cu un alcooltest în mână.

— Vă asigur că nu am băut.

— V-am rugat să ieşiți din maşină.

— Da, bineînțeles, se arătă cooperant medicul.

La radio era vorba despre primăvara arabă, despre o mare de oameni care îşi urlau furia într-o piață plină de nisip, la mii de kilometri depărtare.

— Trebuie să suflați aici, îi indică polițistul alcooltestul.

— Da.

Suflă. Polițiştii aşteptau.

— Este maşina dumneavoastră?

— Nu, e închiriată.

— De la ce societate?

— Hertz.

— Aveți un act doveditor?

— Iertați-mă, dar aş vrea să înțeleg despre ce este vorba. Am avut o clipă de neatenție. Tocmai îmi mut fata, care se întoarce la Universitatea Tehnică din Danemarca după vacanța de vară.

Polițistul se uită la ceas, apoi spre colegul său care verifica alcoolemia şi dădu din cap. Adam Bergman auzi un zgomot surd în spatele camionetei. Şi aparatul de radio cu studenții arabi care sfidau autoritățile.

4

Cartierul Islands Brygge. Ora 22:08

Gândeşte-te, Niels, gândeşte-te.

Se gândi la Hannah. La copii. Nu crezuse niciodată că va avea într-o zi vreunul. Poate că nici nu va avea. Poate că îi era interzis, iar acum puteri din lumi superioare interveneau pentru a repune lucrurile la locul lor.

— Ofițerul de serviciu.

— Tot Bentzon sunt. Căutăm şi o autoutilitară albă.

— Numărul de înmatriculare?

— Nu-l ştiu. Ştiu doar că Adam Bergman a fost văzut părăsind locul răpirii la volanul unei furgonete albe.

De parcă ar fi vorba despre un caz ca oricare altul.

Un caz ca oricare altul.

Ofițerul de serviciu îi mulțumi şi închise. Măcar să nu fi fost implicat. Trebuia să rămână lucid. Să raționeze de parcă acest caz nu l-ar fi privit direct. Să uite că soția şi copiii lui erau în primejdie. OK. Ce ar face în mod normal? Parcă maşina şi trase adânc aer în piept.

Niels, profită de cele câteva secunde şi gândeşte-te bine! O țigară. Da. O țigară l-ar ajuta să gândească. Deja formase numărul pe telefonul mobil.

— Casper la telefon.

— Sunt Bentzon.

— Am terminat munca pe ziua de azi.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le poți găsi despre Adam Bergman.

— Cum ți-am mai zis, am terminat serviciul.

— Este un cercetător specializat în problemele somnului. Am nevoie să îi cunosc situația familială. Tot ce m-ar putea ajuta să...

Tăcere.

— Să te ajute să ce?

— Să înțeleg care este motivul pentru care mi-a răpit soția. Şi unde a dus-o.

5

Pe autostradă. Ora 22:09

Dureri în degetele mari. Înțepături în antebrațe. Până la coate. Senzație lipicioasă între degete. Sânge? Sânge care curgea din încheieturile legate? Ce se întâmplă? se întrebă Hannah. De ce ne-am oprit?

Auzi vag nişte voci. Masculine. Vorbea cineva. Începu să dea din toate puterile cu mâinile legate în fundul lăzii. Orbeşte. În singura direcție cu putință. Făcu un zgomot înfundat, deloc atât de tare pe cât sperase, şi care nu putea rivaliza cu sunetul aparatului de radio. Alte înțepături dureroase. Şi iarăşi sânge. Cutia avea câteva găuri în carton, aşa că degetele i se izbeau de plafonul vehiculului. Pielea de pe încheieturile degetelor i se sfâşiase, iar degetele nu îi mai erau decât două răni însângerate. Nu o auziseră. Încercă să strige, să înlăture cu limba banda adezivă, să o dea la o parte de pe gură. Dintr-odată, prinse speranță. Avu senzația că dezlipise scotchul. Poate că o să scape de el. Auzi iarăşi un glas: Mutarea a fost extrem de obositoare.

Alte glasuri răspundeau, dar nu le percepu decât ca pe un mormăit.

Lipiciul scotchului se dizolvase în contact cu saliva şi îi lăsase în gură un gust de produs chimic amestecat cu sânge. Oare îşi muşcase limba?

— Eram pierdut în gânduri...

Hannah băgă limba în locul în care banda adezivă se desfăcuse puțin, la nivelul buzei superioare, şi împinse pentru a lărgi gaura. De data asta avea loc destul. În sfârşit. Încercă să urle, sau cel puțin aşa i se păru, dar strigătul fu înăbuşit de scotch. Încă nu era loc suficient. Împinse din nou. Încercă să țipe. Şi, încă o dată, lovi peretele lăzii, atât de tare încât simți că unul dintre degetele mari i se rupe,

urmând o durere atroce. Chiar să se fi rupt?

— Bună seara.

De acum, banda adezivă era aproape înlăturată. În orice caz, putea scoate ceva ce semăna a țipăt.

— La revedere.

Prea târziu. Doar câteva secunde ar mai fi trebuit. Strigătul de ajutor fu înghițit de zgomotul motorului. Vehiculul plecă.

6

Pe autostradă. Ora 22:13

Lacrimi. I se iviră în ochi pe neaşteptate şi nu conteneau să curgă. Din cauza emoției. A bucuriei de a nu fi fost prins. Vărsa lacrimi pentru fata lui, pentru el însuşi, pentru dreptate, pentru tot ceea ce pierduse. Plângea fiindcă era singur. Nimeni nu îl putea ajuta, nimeni nu îl putea înțelege, nimeni nu ştia cât de mult suferea din cauza acelui bărbat care, omorând-o pe Maria, îl lăsase fără nevasta lui şi pe Silke fără mamă. Bărbatul care le distrusese viețile. *Nu vă mai tot frământați, oricum asta nu o va mai aduce înapoi.* Nu uitase vorbele prin care psihologul dorise să-l susțină în momentul în care devenise evident că poliția nu va mai găsi criminalul. Vorbe nechibzuite, găunoase, care nu puteau face realitatea decât şi mai greu de suportat. Dacă ar fi pus mâna pe criminal, ar fi putut da astfel o întruchipare, un nume suferințelor lui. Ar fi putut-o elibera pe Silke din închisoarea în care trăia.

Când începuseră să îi curgă lacrimile? se întrebă Bergman. Când plecaseră polițiştii? Sau, poate, când se oprise la trecerea de cale ferată? Nu cumva trenul care trecuse îi trezise amintiri uitate din vremurile fericite? Din călătoria în Italia. Parcurseseră întreaga țară: Pisa, Florența, Napoli. Pe o căldură insuportabilă, într-un autocar care făcea un zgomot infernal. Acolo o concepuseră pe Silke. Probabil într-o pensiune de la Florența, cu vedere spre catedrala Santa-Maria-del-Fiore. Nu erau siguri, dar aşa le plăcea să-şi închipuie. Îşi amintea şi acum ochii soției lui din seara aceea, privirea ei care îl convinsese pentru întâia oară că îl iubea sincer. Pe urmă făcuseră dragoste, respiraseră la unison, ascultând sunetul clopotelor bisericii, glasurile italienilor de pe stradă, zgomotul autobuzelor,

râsetele tinerilor care treceau prin fața pensiunii pe scutere. Se uitaseră la pisica neagră care îi privea din balcon. Maria îi şoptise că...

Adam Bergman se şterse la ochi cu mâneca şi încercă să se concentreze. Nu era momentul să se gândească la trecut, ca o babă. Poate mai târziu, când îşi va fi îndeplinit misiunea. Abia atunci îşi va putea permite să se smiorcăie. Şi să intre la puşcărie. Ba chiar să moară. Să-şi găsească liniştea sufletului, ştiind că o eliberase pe Silke.

7

Strada Solvgade. Ora 22:14

Trăgând cu ochiul, Niels zări un gardian public care se uita atent la maşina lui trasă chiar în mijlocul pieței, îți pierzi vremea, îi zise în gând. Apăsă pe toate butoanele interfonului. Clinica Somnului era situată la al doilea etaj. Numai că imobilul adăpostea, totodată, un cabinet ORL, o clinică veterinară, un cabinet psihologic şi o firmă al cărei nume nu îi spunea nimic. După cum era de aşteptat, la acea oră, nu răspundea nimeni. Telefonul mobil începu să sune. Răspunse.

— Casper?

— Da.

— O clipă.

Niels îşi luă avânt şi trase un şut în uşa care nu cedă. Se uită în jur. O bicicletă? Ba nu, era prea corpolent ca să intre pe fereastră. Examină uşa. Geamul de sus era prea de curând pus ca să reuşească să-l spargă cu o lovitură de cot. Cel de mai jos însă era vechi. Sticlă colorată. Niels auzi vocea lui Casper.

— Mai eşti acolo?

Când sparse geamul cu cotul, gardianul public se întoarse.

— Ce se-ntâmplă-acolo?

— Aşteaptă un pic.

Niels îşi trase încet brațul înapoi. Un ciob gros de sticlă îi rănise pielea, în trecere, şi sângele țâşni pe loc.

— Zi, mai eşti acolo?

— Da, răspunse înlăturând ultimele cioburi şi strecurându-şi brațul înăuntru pentru a descuia.

— OK. Uite ce am găsit: Adam Bergman, cercetător specializat în problemele somnului. A absolvit Facultatea de

Medicină de la Aarhus în 1986. A publicat numeroase articole în diferite reviste. Practică alergările de fond. De altfel, pare foarte dotat în sensul ăsta. Anul trecut, a încheiat maratonul de la Copenhaga între primii zece.

— Altceva? întrebă Niels luând-o la fugă pe scări.

— Uite-o pe-aia mai bună! Stai jos?

— Zi.

— Nevasta i-a fost omorâtă acum opt ani.

— Omorâtă?

— Unul dintre cele două cazuri de omor din acel an care nu au fost rezolvate. Celălalt este al doctorului căruia i s-a descoperit cadavrul într-un lac, aproape de Skanderborg. Îți aduci aminte?

Niels nu îl mai ascultă. Povestea îi aducea în memorie ceva, ca şi numele lui Bergman. Acum da, îşi amintea. Vag. Nu lucrase la cazul respectiv, întrucât ancheta fusese încredințată poliției din Nordsjaelland, dar îl urmărise. Amantul îi tăiase gâtul femeii. Tatăl şi fata rămăseseră singuri. Tatăl Adam Bergman, adică? încercase multă vreme să se convingă de faptul că soția îi fusese violată înainte de a fi ucisă, refuzând să accepte realitatea: femeia îşi lăsase din proprie voință asasinul în casă, fiindcă îl cunoştea. Nu se descoperise nici cea mai mică urmă de viol, femeia consimțise actul sexual. Apoi, după o ceartă dură, auzită de fetița ei, bărbatul îi tăiase gâtul, după care fugise. Existau martori care îl văzuseră ieşind în goană din casă. Aveau şi semnalmentele. Cu toate acestea, nu a putut fi identificat, de parcă s-ar fi evaporat. Cam asta dorea Casper să îi spună. În orice caz, încheie astfel:

— Criminalul nu a fost descoperit nici până azi.

— Cazul a rămas nerezolvat, deci?

— Nerezolvat. S-au audiat aproape nouă sute de martori. Toți cei care au cunoscut-o pe Maria...

— Maria?

— Prenumele victimei. Au fost audiate toate persoanele care au avut vreo legătură mai strânsă ori întâmplătoare cu ea.

Niels ajunse în fața uşii de la clinica somnului.

— Aşteaptă o clipă, Casper.

Trase un şut la nivelul broaştei, dar nu reuşi decât să se lovească la genunchi. Totuşi, durerea era mai slabă decât aceea pe care o resimțea gândindu-se la Hannah. Încercă încă o dată. Şi încă o dată. Până când, în sfârşit, uşa cedă cu tot cu o bucată din toc. Începu să sune alarma.

— Fir-ar a dracului de treabă! Am uitat să-mi iau pistolul, înjură Niels.

Ori i-l predase lui Sommersted? Nu-şi mai amintea.

— Unde eşti?

— La clinica doctorului. Pe strada Solvgade. Trimite-mi cavaleria dacă se lasă cu nasoale.

— Păi cum fac să aflu?

— Dacă nu mă mai auzi, înseamnă că e de rău, Casper, murmură Niels intrând.

8

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:19

Acum rula rapid. De cât timp o fi închisă în cutie? Pierduse cu totul noțiunea timpului, fără îndoială ca efect al fricii şi al sedativelor. Hannah simțea însă vibrația vehiculului la fiecare schimbare de viteză. Simțea fiecare zdruncinătură, fiecare accelerare, fiecare încetinire şi auzea zgomotul motorului. Nu trebuia să îi scape niciun detaliu. Dacă măcar un pic ar fi putut să vadă... Dacă şi-ar fi putut desface cât de cât legătura de la ochi. Simplul fapt de a vedea stelele i-ar fi furnizat informațiile necesare. Dar de ce? La ce mi-ar folosi să aflu unde sunt, se întrebă ea. În caz că s-ar ivi ocazia să dau un telefon, să chem ajutoare ori să trimit un mesaj telepatic.

Era grăbit. De ce oare? Legătura de la ochi alunecase uşor, dar tot nu vedea nimic. Mirosul de benzină se făcuse şi mai puternic. Se temea ca nu cumva emanațiile chimice să o sufoce. Se strădui să-şi elibereze mâinile, dar colierele de plastic refuzau cu încăpățânare să cedeze. Maşina făcu o curbă strânsă la dreapta, mişcare care o aruncă pe spate. Capul şi ceafa i se loviră violent de tavan. Pentru câteva clipe dureroase rămase întinsă pe spate, neputincioasă, aşteptând să i se facă milă cuiva şi să vină să o ajute să se întoarcă. Numai că nimănui nu i se făcu milă de soarta ei. Nimeni nu o ajuta. UTD. O frântură de conversație prinsă din zbor îi reveni deodată în minte. UTD. Universitatea Tehnică din Danemarca. Parcă acolo zisese că se duce. Lângă Lyngby. Îi minți se, probabil, pe polițişti, dar îi confirma ceea ce gândise: tot pe insula Sjaelland erau. Se îndrepta către nord. Degetul rupt ori luxat îi provoca o suferință atroce. Anchilozase. Dintr-odată, vehiculul începu să vibreze puternic, dar nu din cauza vitezei. Din contră,

încetinise. Probabil intraseră pe un drum forestier ori pe unul de țară, plin de gropi. Neasfaltat. Hannah era hurducată în toate părțile. Mirosul de benzină era şi mai pregnant. Începu să amețească. Vehiculul se opri. Motorul amuți. Hannah aşteptă, nu mult, doar câteva secunde, dar care i se părură o eternitate. În orice caz suficient pentru a o cuprinde groaza. Şi acum? Ce o să mi se întâmple?

Înspre nord. Păduri, sensuri giratorii. Lyngby. Auzi zgomot de paşi. Paşi rapizi pe un sol tare şi neted. Ramuri care se rupeau. Fu deschis portbagajul. În camionetă răsunară paşi. După care totul în preajmă se făcu țăndări în clipa în care un cutter tăie cutia în care era închisă, cu mişcări rapide şi precise.

O licărire. Slabă. Prin legătura de la ochi nu zări decât un fel de rază, poate a unei lanterne. Încercă să strige, dar înțelese imediat că nu avea rost. Oricum scotchul îi acoperea o bună parte din gură şi nimeni nu ar fi auzit-o. Era convinsă că o adusese într-un loc izolat, unde nu se aflau decât ei doi.

— Vino, îi spuse, trăgând-o brutal din cutie.

Ar fi vrut să protesteze şi scăpă un sunet pe care nici ea nu îl pricepu. Bărbatul îşi petrecu brațul pe sub ceafa ei şi o ridică din cutie. Hannah se lăsă dusă ca un copil lipsit de apărare, până când Bergman o lăsă jos. Nu se ținu însă pe picioare şi căzu pe podeaua maşinii. Se lovi rău la cap, dar mai ales umărul şi degetul rupt o dureră, îi simțea mâinile pe picioare, pe glezne. Înțelese imediat: îi desfăcea banda adezivă.

— Aşa. Acum poți merge. Poți să te ridici singură?

O ajută să stea în picioare.

— Trebuie să coborâm o scară abruptă.

O împinse înaintea lui şi o scoase din vehicul. Păşea acum pe un alt tip de sol. Mai afânat. Se afla într-o pădure. În aer plutea aromă de lemn verde, aromă estivală.

— Mă întorc imediat.

Bărbatul închise uşa din spate a maşinii şi deschise o portieră. Hannah avea furnicături în gambe, încercă să facă vreo câțiva paşi, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Ateriză pe un pat de muşchi, de frunze, de flori şi de rămurele. Sigur sunt într-o pădure, dar în care? Unde-o fi?

Vânători. Tren. Nord.

Din depărtare se auzi o sirenă de ceață. Un feribot să fie? Probabil. Ba da, un feribot trebuia să fie. Legătura de la ochi îi alunecase puțin. Era întinsă pe spate, în mijlocul pădurii. Într-o situație al naibii de neplăcută. Cerul de noapte. Acum îl putea zări prin frunziş. Acum ori niciodată! Numai de-ar putea găsi...

Îl auzi la câțiva metri de ea. Presupuse că îşi căuta ceva în furgonetă. Dar ce? Arma care o va ucide? Un obiect care să-l ajute să o tortureze? Fără îndoială nu era decât o chestiune de secunde, înainte ca el să se întoarcă şi să o târască pe jos, trăgând-o de picioare şi apoi...

Eclipsa de lună. Acum începea. În fața ochilor ei. Evenimentul pe care îl aştepta de atâta timp şi pe care s-ar fi bucurat să-l trăiască împreună cu Niels. Luna era aproape complet acoperită. Ce putea deduce de aici? Că trecuse cu puțin de 22:12. La ce oră să-i fi făcut injecția? De cât timp dura coşmarul? De vreo jumătate de ceas, probabil. Sau poate un pic mai mult. Avea senzația că trecuseră ani de când îi sunase la uşă. Câtă distanță să fi putut parcurge în mai bine de treizeci de minute? Mersese repede. În primul rând pe autostradă. Dar fuseseră şi opriți de poliție. Cât timp? Cinci minute? Poate mai puțin? Mai aşteptaseră şi la trecerea de nivel cu calea ferată. Prin urmare rulaseră circa treizeci de minute, din care poate douăzeci sau douăzeci şi două pe autostradă, cam cu o sută douăzeci de kilometri la oră, apoi câteva minute pe un drum național. Să fie vorba despre vreo patruzeci de kilometri? Poate ceva mai mult?

Patruzeci şi cinci? Cam distanţa asta trebuie să o fi parcurs. Da, aşa era: se aflau la vreo patruzeci de kilometri de Copenhaga. Poliţiştilor le spusese că se ducea la Universitatea Tehnică din Danemarca. Spre nord. După toate aparenţele pe drumul de coastă. Numai dacă nu cotise la un moment dat spre vest. Nu, doar auzise acum câteva clipe feribotul. Deci marea nu putea fi prea departe. Era aproape sigură. Ce feribot să fi fost? Cel care făcea legătura între Elsinor şi Helsingborg? Posibil. Niciun feribot de mari dimensiuni nu trecuse prin fiordul Roskilde şi nici universitatea nu se găsea în partea aceea. În plus, era imposibil să ajungi la Sjaellands Odde[14] într-o jumătate de oră. O licărire pe cer. O vedea bine acum. Ai fi zis că era o imagine dintr-un film ştiinţifico-fantastic. Lumina unei nave spaţiale. Blândă, maiestuoasă, arogantă aproape în felul ei monoton de a aluneca pe boltă. O recunoscu. Era SSI – Staţia Spaţială Internaţională care fusese lansată pe orbită în 1998, la o distanţă de aproximativ patru sute de kilometri de Terra. Staţie care peste puţin avea să atingă nivelul maxim de înclinare, adică douăzeci şi şase de grade peste linia orizontului. Da, era nivelul maxim. Deci nu era ora 22:12, ci un pic mai târziu. Mai degrabă 22:20. Numai dacă... Numai dacă nu cumva merseseră mai mult decât calculase. *Paşi.* Auzi o ramură rupându-se chiar în spatele ei. Nu, nu îşi dorea să risipească secunde preţioase încercând să evalueze şi distanţa lui faţă de ea. În orice caz, nu puteau fi mai mult de câţiva metri. Mai bine să ne gândim, îşi zise. Doar e un calcul copilăresc. Câte luni pline se pot aşeza între lună şi orizont? Câte diametre lunare? Unul? Poate unul şi jumătate? Nu, doar unul. Or, ştim că luna acoperă o jumătate de grad. Şi mai ştim că la

---

[14] Port situat la nord-vest de insula Sjaelland. De acolo, feriboturile asigură legătura cu oraşul Aarhus, din Iutlanda. (N.t.

Copenhaga ea este exact la un diametru şi jumătate deasupra liniei orizontului. Trebuie, aşadar...

Pe neaşteptate, bărbatul se aplecă asupra ei, o apucă de braţ şi o trase să se ridice. Fără brutalitate.

— Haide, trebuie să...

Trebuie, aşadar, că mă aflu la o jumătate de grad nord de Copenhaga, îşi zise Hannah. Da, cu siguranţă aşa este. O jumătate de grad. Şi cum Copenhaga este situată la latitudinea de 55, 41 grade...

— Poţi să mergi singură? o întrebă trăgându-i la loc legătura peste ochi.

9

Strada Solvgade. Ora 22:20

Niels se uită în jur. Alarma se oprise în sfârşit. Fără îndoială nu mai era mult până va vedea aterizând unul sau doi gardieni publici. Presupunând că alarma era conectată la un centru de securitate. În general, era vorba despre sisteme de bază, destinate pur şi simplu să pună pe fugă hoții, făcând ca toți dracii.

— Continuă, Casper, murmură Niels deschizând uşa cabinetului lui Adam Bergman.

Întuneric. Nu era nimeni acolo. Acolo unde, cu numai câteva ceasuri în urmă, îşi servise soția pe tavă doctorului. Casper îşi drese glasul:

— Agresorul a lăsat şi amprente digitale şi... Da, spermă.

— El nu a fost niciodată bănuit?

— Cine? Bergman?

— Da.

— Nu ştiu. Vrei să caut?

— Deci, Adam Bergman se întoarce acasă şi descoperă că nevasta are un amant. Într-un acces de furie îi taie gâtul şi...

Deschise prudent uşa din fundul cabinetului. Încă o încăpere. Două paturi. Goale. La telefon, Casper continuă:

— Când poliția a clasat cazul, doctorul a angajat o armată de detectivi particulari.

— De unde ştii?

— Au depus cereri pentru liber acces la dosar.

— Poate că era o strategie pentru a lăsa să se creadă că era nevinovat, sugeră Niels. Vreau să zic, se prefăcea că ar căuta criminalul.

— La început, cazul a fost lăsat pe mâna poliției din Lyngby...

— A poliției din Lyngby?

— Da. La vremea respectivă, acolo era domiciliul lui Bergman.

— Acum unde locuieşte?

Niels auzi degetele lui Casper mişcându-se pe tastatură. Profită şi deschise sertarele biroului lui Bergman. Dicționare referitoare la cercetările în domeniul somnului. Un titlu îi atrase în mod deosebit atenția: *Undele cerebrale în timpul somnului paradoxal.* Dosare. Nimic despre Hannah.

— Nu înțeleg...

Casper se întrerupse:

— Ce nu înțelegi, Casper?

— De ce ți-a răpit soția?

— Nu a încetat niciun moment să caute criminalul.

— Şi ce legătură are soția ta cu chestia asta?

— Are nevoie de ea.

— Are nevoie de ea?

— Vrea să-l ajute să-l găsească.

— Tot nimic nu înțeleg.

— I-ai găsit adresa actuală?

10

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:29

Îi prinse brațele din spate. Ferm. E puternic, constată Hannah. Respira zgomotos şi părea că-şi pierde suflul. Şi lui îi este frică, îi veni lui Hannah în minte. Habar nu avea de unde îi trecuse asta prin cap, poate din cauza respirației şi a mişcărilor lui încordate. În orice caz, era aproape convinsă: şi el era la fel de terorizat de ceea ce făcea ca şi ea. Gândul acesta îi readuse speranța.

O împinse înainte, pe o uşă. Intră într-un loc unde percepu un alt miros, unul de închis, de lumină artificială, de căldură.

— Atenție, urmează nişte trepte, chiar în față. O să coborâm pe o scară.

Avertismentul sosi însă prea târziu. Dintr-odată, pământul îi fugi de sub picioare şi căzu în față. Din fericire, reuşi să-şi restabilească echilibrul sprijinindu-se de perete. După care coborî.

Bărbatul mergea lângă ea. Fără a-i da drumul brațelor. Aproape că o târa. Creierul îi era paralizat de groază.

Fii calmă, îşi spuse Hannah. Ne aflăm la nord de Copenhaga. S-ar putea chiar să determin coordonatele GPS.

Iarăşi trepte. Bărbatul o strânse şi mai tare. De parcă ar fi ghicit că se pregătea pentru o ultimă încercare de a scăpa. Şi aşa şi era. Hannah dădu să i se smulgă din mână cu o mişcare pe cât de bruscă, pe atât de stângace, care, pentru o clipă, păru să-şi atingă scopul. Era liberă. Asta până să se prăbuşească. Poate ajutată de el, poate de una singură. Se rostogoli câteva trepte, fără a avea cum să se apere, se lovi la cap şi la spate şi aterizâ pe o podea tare, înconjurată de frig, de întuneric şi de sânge. Undeva, sub pământ.

11

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:29

Niciun vehicul nu era parcat în faţa casei lui Bergman – cel dintâi lucru pe care-l remarcă Niels. Clădirea se afla chiar la marginea parcului animalier, iar curtea aproape că se pierdea în pădure. Niels intră. Iarba era înaltă, venindu-i până la genunchi. Pe terasă era îngrămădit mobilier vechi de grădină. Coteţul ajunsese ruină. De ce nu se mutaseră după uciderea Mariei? Cum de mai putuseră continua să trăiască într-o casă în care avusese loc o asemenea crimă abominabilă? Nu era lumină la ferestre. Ceea ce nu însemna că nu aici o adusese pe Hannah. Niels reperă gurile de aerisire, dar erau bine închise. Altfel, unde ar fi putut-o duce? Niels se întrebă ce ar fi făcut în locul doctorului. Cu siguranţă ar fi dus-o acasă, în pădure. După care ar fi băgat-o înăuntru. Şi oricum nu ar fi lăsat maşina în stradă. Ar fi fost prea riscant. Ar fi oprit alături, pe drumul spre pădure şi ar fi intrat prin grădină. Să fie amprente în iarbă? Poate, dar erau greu de observat la lumina lunii. Merse până lângă clădire. Dacă Bergman o sechestrase pe Hannah în subsol, trebuia să fie discret. Să-l ia prin surprindere. Altfel, dementul se putea baricada şi s-o ţină ca ostatic. Nu, trebuia să evite cu orice preţ să se ajungă până acolo. Pe Bergman îl va doborî şi-i va căra la lovituri până îşi va pierde cunoştinţa. Iar şi iar. Nu ar fi mai înţelept să-l cheme pe Leon? Să solicite întăriri? Numai că în acest caz s-ar trezi cu vreo douăzeci de maşini debarcând în trombă, cu sirenele urlând. Nici aşa nu ar fi bine. Experienţa îl făcuse să constate că nu era niciun avantaj într-o astfel de desfăşurare de forţe. Din contră. Chestia asta nu făcea decât să pună presiune şi pe victime, şi pe cei care le luaseră ostatici. Era una dintre primele reguli ale meseriei de

negociator. Baza. Să faci în aşa fel încât disperatul să uite că patruzeci de poliţişti se pregăteau să-l împăneze cu plumb.

Niels stătea pe terasă, lângă uşa de sticlă, încheindu-şi reveria ca să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut: să intre fără zgomot, fără a i se sesiza prezenţa. Strânse clanţa. Era încuiat. Dar uşa se mişcă, totuşi. Structura veche, de lemn, a terasei, era putredă. După cine ştie câţi ani, vopseaua se cojise. Niels trase încet de uşă. S-ar putea să meargă dacă ar introduce ceva între broască şi cadrul de lemn. Îşi scoase legitimaţia plastifiată din buzunar. Dintr-odată, în casă se auzi un zgomot. Niels se lăsă pe vine. Câteva secunde nu îşi auzi decât propria răsuflare. Ridică fruntea şi aruncă o privire înăuntru. Nu se vedea nimeni. Împinse încă o dată în uşă, cu toată greutatea, şi strecură legitimaţia între broască şi lemnul mâncat de cari.

12

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:32

Pe Adam Bergman îl întristă să o vadă aşa. Era oricum mai afectat decât fusese cu ceilalți. Umilirea la care o obliga, înjosirea îi dădeau impresia că nu era altceva decât un torționar sadic. Din fericire ajunseseră, aşa că putea să treacă la treabă. Să-şi îndeplinească misiunea. Ştia bine că era ultima şansă. Nu va mai supraviețui mult. Lipsa pe care o resimțea era prea mare, la fel şi amărăciunea. Şi Silke? Silke era tot ce avea mai scump pe lume. Numai pe ea o avea. Era gata să-şi sfârşească viața în spatele gratiilor pentru ea. Pentru a-i permite să se elibereze din închisoarea pe care singură o acceptase. Se aplecă spre Hannah şi încercă să o trezească. Era inertă. Se temu să nu îşi fi spart capul la ceafă. În realitate, era conştientă, dar pur şi simplu se lăsase în voia sorții, ca o persoană condamnată care renunțase să mai lupte şi nu îşi mai aştepta decât moartea.

— Hai, uşurel, murmură bărbatul. Trebuie doar să mă ajuți. Am nevoie de tine.

Până la urmă, Hannah merse singură, iar doctorul se mulțumi doar să o sprijine. Pielea îi era parcă de gheață, iar trupul îi era scuturat de frisoane. Era terorizată.

Ca şi el. Numai că pe el îl îngrozea ideea că ar putea eşua. Şi, de data asta, consecințele ar fi fost catastrofale.

Relaxează-te.

Îşi spusese încontinuu că acela era locul ideal. Pentru că ar fi pe teritoriul lui şi ar avea tot timpul. Aici nimeni nu avea cum să vină să-l deranjeze. Doar că era cam departe şi lucrurile ar fi putut merge prost în timpul transportului.

— Nu-ți face griji. Totul va fi bine.

Realiză că vorbele îi sunau fals. Nu ar fi mai indicat să îi ia legătura de pe ochi? Oricum habar nu avea unde se afla

şi poate că aşa se mai liniştea. Ba nu, legată la ochi o putea controla mai uşor. Putea stăpâni situația. În aşa fel încât totul să se desfăşoare conform planului. Era mai sigur.

Femeia nu opuse rezistență. Semn bun. Să fi renunțat definitiv? Oricum ar fi, el trebuia să rămână vigilent. Cu orice preț trebuia să evite excesul de încredere. Comisese deja greşeala cu Diete. Poate că nu încerca decât să-l îmbuneze. Să-l facă să creadă că îşi acceptase soarta. Şi, când el nu va mai fi atent, când va coborî garda, va profita de ocazie şi îi va scăpa. Nu, de aici nu avea cum să scape. Gândul îl linişti. Şi se decise să o liniştească şi pe ea.

— Nu ai de ce te teme, îi spuse. Promit. Urmăreşte-mă şi fă ce îți spun.

Hannah începu să plângă tăcut şi, încă o dată, lui i se făcu milă, dar se strădui să alunge sentimentul.

— Trebuie să mă ajuți, îi şopti Bergman. E tot ce îți cer.

13

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:34

Nu se mai auzi nimic. Sesiză doar mirosuri. De gunoaie, de umezeală, de închis şi încă un lucru... Ulei? Ciudat. Niels se strecură discret pe verandă. Îşi trecu un deget peste masă. Un strat gros de praf. Aici avusese loc drama. Aici fusese ucisă cu sânge rece nevasta lui Bergman, acum câțiva ani. Raportul lui Casper îi trezise amintirile lui Niels. Fetița care îşi găseşte mama luptând să supravieţuiască. Mama care intră în baie. Poate în speranța de a da de un bandaj pentru a opri hemoragia, îşi înfăşoară un prosop în jurul gâtului, apoi sună după ajutor. Copilul urlă. Niels şi colegii lui ascultaseră înregistrarea la prefectura poliției. Nu auzise nicicând ceva mai înfiorător. Mama încearcă disperată să spună că are nevoie de ambulanță. Dar cuvintele i se înecă. În groază. Şi în sânge. Din spatele ei, fetița strigă: „Mami!” Iar şi iar. Telefonul cade. Înregistrarea continuă. Fetița plânge. Nu are decât cinci ani.

Niels trecu prin living, însă abia în bucătărie descoperi semne de locuire. În chiuvetă erau picături de apă, iar pe masă o cutie de pizza. Ai fi zis că într-adevăr rămăseseră să locuiască aici. Ajunse pe coridor. Pe un cuier era aruncată o haină. Deasupra erau prinse pe perete fotografii de familie. Ale fetei. Toate de demult. Dinaintea tragediei. Marea Egee. O insulă însorită şi muntoasă. O imagine, pe ploaie, din Danemarca: Bergman în uniformă. Într-un colț, în dreapta jos, era scris cu cerneală roşie: „Armata de rezervă din Nordsjaelland”. Bergman părea extrem de mândru în fotografie, pozând înaintea unei coloane de vehicule militare.

Niels rămase nemişcat pentru o clipă, ciulindu-şi urechile. Cum oare se ajungea la subsol? Dacă scara de acces nu începea din coridorul de la intrare, atunci unde

era? încercă să-şi reprezinte planul casei. Gurile de aerisire din peretele exterior. Trecuse prin faţa lor fără a le lua în seamă. Nu cumva?... Oricum, într-un fel sau altul trebuia să se poată coborî. Se întoarse în living. Dacă îşi amintea bine, aici murise femeia. Întinsă lângă telefon. Acum, pe jos era un strat gros de praf. Cât cercetă fără zgomot interiorul, Niels se gândi la Bergman, la omuleţul minuţios şi obosit care îl primise în cabinetul lui. Clinica era curată, bine pusă la punct şi primitoare. Numai că, dincolo de faţadă, se ascundea mocirla.

Traversă livingul şi intră într-un birou. De aici, un coridor ducea la spălătorie. Unde, în sfârşit, apăru uşa subsolului.

14

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:29

Hannah auzi închizându-se uşa şi învârtindu-se cheia în broască. Apoi, nimic. Cu excepția propriei respirații frenetice, şuierătoare.

Gândeşte, îşi spuse. Gândeşte, gândeşte, gândeşte, întotdeauna există o soluție. Trebuia să se concentreze şi să o descopere.

Numai că panica dădea să iasă iarăşi la suprafață. Îşi simțea creierul că era iar pe punctul de a se înclinge ca efect al spaimei. Era încuiată. Bărbatul se va întoarce şi, chiar dacă îi promisese că nu îi va face niciun rău, ştia că o mințise. Intenționa să o ucidă. Nu era nicio îndoială. Peste câteva minute totul se va încheia. Poate ar fi fost mai bine să profite de timpul rămas pentru a se pregăti. Pentru a se gândi la cele mai frumoase clipe ale vieții. La Niels. Şi, mai ales, la Johannes. La amintirile minunate pe care le păstra în legătură cu el. Primul lui surâs. Primele cuvinte. Degetele micuțe care îi atingeau palma atunci când îl lua de mână. Ochii lui plini de curiozitate când o întreba unde se ducea luna în timpul zilei şi de ce stelele nu cădeau de pe cer. Setea de a şti. Iată imaginile pe care dorea să le aibă în minte în clipa în care va părăsi lumea asta.

Nu trebuie să abandonezi.

Gâfâi şi trase de legături. Avu senzația că totuşi colierul se mai slăbise. În schimb, legătura de la ochi era mai strânsă decât până acum, de parcă i-ar fi prins capul într-o menghină. Ghici, după sunetul respirației, că încăperea în care ajunsese era una strâmtă. Era doar o senzație, însă tot nu avea cum să se ghideze după vedere. De bine, de rău, măcar aşa exploră camera. Existau o masă, un scaun şi...

Se poticni.

De ceva.

O dureau bărbia şi obrazul, însă colierul din jurul încheieturilor de la mâini se mai slăbi încă un pic, poate după ce i se răsuciseră braţele în cădere.

Haide, luptă-te!

Trase de mâini cu toate puterile. Deşi se mai slăbise, colierul refuza să cedeze. Undeva, puţin mai departe, auzi o uşă deschizându-se. Paşi pe scări? Bărbatul se întorcea.

Hai! Hai!

Colierul de plastic rezista şi ea nu reuşea să-şi elibereze degetul mare.

Paşi grăbiţi. La doar câţiva metri. Sau zgomotul venea de sus? O căuta cineva? Niels? Nu, era imposibil. În orice caz, va face totul pentru a o găsi. Ştia. Dacă şi ea va face tot ce îi stătea în putinţă, poate că împreună vor reuşi imposibilul. Nu asta îşi juraseră?

Degetul mare a ieşit. Ar trebui să reuşească să se elibereze acum.

Se întinse peste degetul luxat. Se lăsă cu toată forţa deasupra lui, zvârcolindu-se. Întregul corp îi striga să abandoneze, dar…

Bărbatul ajunsese la uşă. Îi auzi mâna apăsând clanţa.

Acum!

Colierul alunecă în sfârşit peste încheietura degetului. Mâinile îi erau libere. Dădu să-şi scoată şi legătura de la ochi, dar preferă să aştepte momentul oportun. Să simuleze că nu se întâmplase nimic.

În clipa în care bărbatul intră, Hannah îşi duse mâinile la spate.

15

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:37

Uşa era încuiată. Dacă erau jos, îl vor auzi forțând-o şi s-ar pierde elementul surpriză. Bergman s-ar pregăti să-l întâmpine. La lumina ecranului telefonului său mobil aruncă un ochi prin gaura cheii. Uşa era groasă. Să îi fi adăugat o dublură? Un soi de izolator acustic? Să fi amenajat Bergman o celulă secretă la subsol? Ca dementul acela din Austria, care sechestrase o fată ani întregi? Cheia era în broască, de cealaltă parte a uşii. Sigur erau acolo. Altfel, nu ar avea cum să fie încuiat pe dinăuntru.

Niels se uită în jur şi văzu o mulțime de încălțări aruncate unele peste altele. Saboți din lemn şi cizme. O coadă de mătură. Trebuiau să mai fie şi ceva unelte. Pe un raft era o cutie. Să se folosească de un ciocan şi de o daltă? Ar face zgomot. Scormoni prin cutie şi luă o şurubelniță ruginită. Poate va reuşi să desfacă tocul uşii. Strecură şurubelnița între perete şi lemn. Mortarul poros nu rezistă. În momentul în care voi să folosească scula ca pe un levier, aceasta pătrunse însă în zid, în cimentul mâncat de umezeală. Trebuia un obiect mai lat. Ba nu.

Nu mai era timp de pierdut. Niels înfipse cât mai adânc şurubelnița şi trase. De data aceasta, tocul cedă. Aproape fără zgomot. Niels îşi schimbă poziția, băgă şurubelnița sub plintă şi trase din nou. Reluă operațiunea la colțul de deasupra. Scoase lemnul încet, cu degetele. Un păianjen intrat în panică îşi părăsi cuibul de deasupra uşii. Niels puse deoparte bucata de lemn fără să facă zgomot. Ascultă atent. Nu avea arma la el. Doar şurubelnița. Tot mai bine decât nimic.

16

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:39

În primul rând, nu trebuie lăsat nimic la voia întâmplării, îşi spuse Adam Bergman. Ideală era utilizarea unei soluții saline izotonice având un grad de diluare de 0, 9%. Cu apă dulce sau cu apă sărată obişnuită, reanimarea ar fi fost mai dificilă. Or, era nevoie ca femeia să moară în condiții optime. În cele mai bune condiții cu putință. Era necesar ca stopul cardiac să dureze suficient pentru a-i permite să o găsească pe Maria în lumea de dincolo şi să stea de vorbă cu ea. Hannah Lund era persoana indicată pentru această misiune, întrucât mai efectuase o astfel de călătorie cu o durată excepțională. Va fi mesagera lui.

Vărsă lichidul într-un bazin. Era de ajuns ca apa să aibă adâncimea de patru sau cinci centimetri. Până şi într-o farfurie se pare că te poți îneca. Hannah era întinsă pe jos, răsucită cu fața spre podeaua betonată. Probabil că iar căzuse. O contemplă şi, dintr-odată, simți o anume afecțiune pentru ea. Şi mulțumire. Fiindcă avea să-l ajute. Era singura care o putea face. Ea va fi cea care va pune capăt coşmarului lor, o va salva pe Silke, scoțând-o din tenebre. Moartea nu îi va fi în zadar. Din contră. Femeia gemu de frică sau de durere, ceea ce îl contrarie pe Adam. Nu îşi dorea ca ei să îi fie frică. Ar fi vrut să fie veselă, căci se pregătea pentru o faptă extraordinară. Avea un dar, chiar nu înțelegea? Deschise geanta şi scoase defibrilatorul.

Pregăti apoi seringa cu adrenalină. Mâinile îi tremurau şi fu nevoit să se oprească de două ori pentru a-şi reveni. Acum se putea concentra asupra esențialului: să o înece pe Hannah Lund, să o trimită dincolo, să o reanimeze şi să primească mesajul.

O va adormi şi o va trezi doar pentru a-i băga capul în

apă, după ce îi va explica lucrul pe care îl aşteaptă de la ea. Era simplu. Cele mai multe dintre persoanele care trăiseră experiența morții iminente se întâlniseră cu membrii dispăruți ai familiilor lor şi chiar putuseră sta de vorbă cu ei. Uneori fusese vorba despre apropiați ai celor prezenți în încăpere ca, de exemplu, personalul medical. Existau numeroase cazuri de pacienți care, după ce fuseseră reanimați, povestiseră doctorului că se întâlniseră cu mama decedată a acestuia şi că ea le încredințase un mesaj, cel mai adesea de dragoste.

Deodată, primi în spate o lovitură pe cât de violentă, pe atât de neaşteptată. Fu aruncat înainte şi capul i se izbi de perete. O durere teribilă îi traversă craniul şi ceafa şi, pentru o clipă, un văl negru i se aşeză peste ochi. Apoi auzi paşi răsunând pe coridor. Hannah fugise.

17

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora *22:40*

Planul lui Niels consta în a intra pe nesimțite în pivniță şi a-l lua pe Bergman prin surprindere. Numai că, încă de la prima treaptă, piciorul i se lovi de un obiect care se duse până jos cu zgomot. Un obiect concav din metal. Fără îndoială o cratiță din alamă sau o cutie veche de conserve. Acum, Bergman aflase. Nu mai era nicio îndoială. Niels optă pentru o altă tactică. Sări treptele pe întuneric după care pipăi de-a lungul peretelui după întrerupător.

— Hannah! strigă.

Deschise mobilul pentru a lumina.

— Hannah! strigă încă o dată.

Aşteptă la baza scărilor un răspuns care nu sosi. Pe peretele de alături observă un întrerupător. Un model vechi, negru, cu buton care se putea ridica şi coborî. Apăsă. Neonului îi luă ceva până se aprinse, clipind de câteva ori până să se facă de-adevăratelea lumină în încăpere.

Niels era singur în pivniță. Singur împreună cu opt ani de suferință. Opt ani petrecuți inutil în căutarea vinovatului. Opt ani tragici. Pe pereți observă trei panouri de afişaj. Puse cu grijă unele lângă altele. Acoperite cu fotografii reprezentând diferiți bărbați. Suspecți. Potențiali criminali. Bergman era obsedat de subiect. Niels se apropie şi citi nota de sub una dintre fotografiile suspecților: „Ole Lorentzen. La liceu. Numeroase alibiuri. Îşi face cumpărăturile de la acelaşi supermarket Spar. Poate că s-au întâlnit acolo”. Sub alta: „David Munk. La universitate. Numeroase alibiuri. Se pare au urmat aceleaşi cursuri în primul semestru”. Niels scutură din cap. Pe masă erau aşezate dosare deschise. Copii după rapoartele poliției. Apoi alte fotografii ale unor bărbați. Foşti colegi de clasă, vecini şi alte persoane

susceptibile de a-i fi cunoscut soția. Un bibliotecar. Universul dezechilibrat al lui Bergman era populat cu suspecți.

— Casper?

Niels îl sunase fără să-şi dea seama.

— I-ai găsit? îl întrebă mai tânărul coleg.

— Nu. Nu sunt la el acasă. Mai ai ceva pentru mine? Vreo casă la țară? Vreo parcelă de grădină? Ajută-mă, Casper. Unde-ar putea să fie?

— Casa de la țară a fost vândută.

— Băga-mi-aş! strigă Niels trăgând un picior în uşă.

Urcă scara sărind mai multe trepte deodată şi adunând în trecere câteva pânze de păianjen. Era din nou în iarba uscată şi înaltă.

— Altceva, Casper!

— E doctor la rezervişti.

— Ştiu. Şi?

— Nimic. Dar fata lui?

— Ce e cu ea?

— Nu ştiu, poate...

Vocea lui Casper rămase suspendată în gol, lăsând fraza neterminată.

— Unde e?

Sunet de tastatură.

— Casper! strigă Niels cu disperare.

— O secundă. Trebuie să verific ceva într-un alt dosar. Aha. Spitalul Bispebjerg. Secția de pedopsihiatrie.

Niels încremeni lângă maşină.

— E internată?

— De la moartea mamei. A avut mai multe recidive, după câte văd.

Niels reflectă. La distanța care îl despărțea de Spitalul Bispebjerg. La timpul care se scurgea ca într-o clepsidră.

18

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:47

O călătorie în trecut, asta i se părea lui Hannah că făcea. Fiindcă se găsea într-o lume revolută. Îşi scosese căluşul din gură, îşi dăduse jos legătura de la ochi şi poate acum avea să constate că urcase la bordul unei maşini care o trimisese înapoi, în timp, cu patruzeci sau cincizeci de ani. Totul era pictat în nuanțe de gri şi de maro, într-un labirint fără sfârşit de culori. Mobilier din anii 1960 şi 1970 creat de Arne Jacobsen şi Verner Panton. Pe perete era agățat un telefon, o piesă neagră de muzeu cu un disc enorm. Se gândi să se oprească şi să încerce să sune undeva, însă nu îndrăzni de frică să nu o prindă. Trebuia să fugă, să se ascundă, să conceapă un plan pentru a scăpa de aici. Pe o uşă este scris „Ministerul Afacerilor Externe”, pe alta „Ministerul de Justiție”. Din fugă aruncă o privire într-una dintre încăperi, dar tot avu timp să observe un pat suprapus şi un mic birou în cel mai pur stil al anilor 1960. O masă, un scaun, lămpi cu braț reglabile.

Războiul Rece.

Cuvintele îi răsunară în minte. Acestea două, dar şi altele. Iată-mă întoarsă în plin Război Rece. Pe vremea sovieticilor. A Republicii Democrate Germane. A Cortinei de fier. A securității est-germane Stasi. A cursei înarmărilor. A obsesiei holocaustului nuclear. Cuvintele i se învârteau prin cap, lovindu-se unele de altele. Creierul îi era total bulversat, corpul îi era cuprins de groază. Dar prea departe de realitate probabil că nu era. Se afla într-un buncăr subteran de pe vremea Războiului Rece. Existau asemenea construcții în Danemarca? în orice caz, nu auzise niciodată vorbindu-se despre aşa ceva. Nici măcar nu îşi pusese problema existenței unor astfel de construcții. Dar sigur că

trebuia să existe. Cu siguranță și în Danemarca existau buncăre. În definitiv, epoca în care se trăia cu frica de un conflict nuclear nu era atât de îndepărtată. Doar așa fusese și în copilărie. La școală făceau exerciții despre cum trebuie să te comporți în cazul unui atac din partea rușilor: „Copii, adăpostiți-vă sub mese și stați liniștiți!" În bibliotecile școlare erau cărți în care se descria cum ar putea fi Copenhaga ștearsă de pe hartă de bombele atomice: mai întâi undele de șoc, apoi radiațiile. Își reamintea de fotografiile de coșmar de la Hiroshima și Nagasaki, cu imobilele pulverizate, scheletele de copii, chipurile deformate, de cuvintele lugubre ale învățătorilor care le explicau că bombele de atunci erau nimic pe lângă cele pe care marile puteri le posedau acum în arsenalele lor. Toate acele amintiri îi reveniră brusc în memorie. Ceea ce observa în jur o trimitea înapoi în timp.

„Cabinetul prim-ministrului", citi pe o altă plăcuță, într-o încăpere alăturată dădu de o masă ovală suficient de mare pentru a primi în jurul ei toți miniștrii și de o hartă a lumii agățată pe perete. Edificiul fusese evident ridicat pentru guvernul danez în caz de război nuclear. Și din această încăpere se putea presupune că ar fi fost condusă țara de înalții funcționari, alături de familia regală și de statul major al armatei. Și tocmai aici, în inima acestui vestigiu al Războiului Rece, pe această arcă a lui Noe lipsită și de oameni și de animale, încerca ea să scape de un dement.

— N-ai cum să scapi!

Vocea lui răsună între ziduri. Îi auzi pașii apropiindu-se. Încet, dar sigur, bărbatul câștiga teren. Erau uși peste tot. Maro, reci și ostile. O luă pe un alt coridor și decise să deschidă cea de-a treia ușă din stânga. La întâmplare. Nu era încuiată. O închise în urma ei cât mai discret cu putință. Nu îndrăzni să aprindă lumina de frică să nu își trădeze prezența. Era aproape întuneric beznă. Îl auzi

trecând prin fața uşii şi continuându-şi drumul. Ştia însă că nu era vorba decât despre un scurt răgaz. Evident bărbatul se va întoarce, fiindcă ştia întreg buncărul şi cunoştea toate ascunzătorile posibile. Lumina de pe coridor pătrunse puțin pe sub uşă, suficient pentru a-i permite să distingă contururile unui pat suprapus, ale unei mese, a două scaune şi ale unei lămpi. Unde să fi ajuns? Cum s-o fi numind locul? Deschise sertarele biroului. Stilouri şi un carnet neînceput. Nimic care să îi poată oferi informații mai exacte. Telefonul! Vechiul telefon cu disc pe lângă care trecuse, pe coridor. Nu cumva era unica ei şansă? Cu condiția să mai funcționeze. Sigur că mai funcționează, îşi zise. Trebuia neapărat să se întoarcă. Cum existau curent şi încălzire, însemna că locul nu era complet părăsit. Poate că politicienii considerau că mai putea fi utilizat în cazul unei amenințări teroriste. Sau al unei catastrofe naturale. Altfel spus: telefonul trebuia să funcționeze. Îi veni în minte încă o posibilitate: alarma. Lângă scări, pe un perete, observase un soi de orologiu uriaş. Putea fi vorba despre un fel de alarmă. Fără îndoială o alarmă de incendiu. Oare n-ar putea-o declanşa? Oricum, aici nu putea rămâne. Nu era decât o chestiune de timp până când o va descoperi. Nu avea să treacă prea mult până atunci şi, de data asta, nu avea să-i mai scape. Hannah se apropie de uşă şi ascultă atentă. Nimic. Apăsă încet clanța şi aruncă o privire pe coridor.

19

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 22:49

Luna, sau mai exact o porțiune din lună plutea pe deasupra spitalului Bispebjerg. Văzând-o, Niels se gândi la Hannab. Cât de tare o bucura ideea să îi arate eclipsa din noaptea asta! Ca şi cum chiar ea ar fi organizat evenimentul, special pentru el. Ca un copil care îşi arată desenul unui adult.

Niels trase maşina chiar în fața intrării principale, pe un loc rezervat, trânti portiera şi urcă în fugă cele cinci trepte. Nu se vedea nimeni. Nici copii, nici pacienți, nici personal. Se repezi pe coridor, trecând prin fața unui avizier conținând „Informații destinate părinților" şi împodobit cu un emoticon zâmbăreț.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Brancardierul apăru ca din senin în spatele lui.

— Unde este medicul de gardă?

— În cazul în care căutați urgențele psihiatrice...

— Trebuie să-l văd pe medicul de gardă. Imediat.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu unul dintre pacienți. Trebuie să stau de vorbă cu el.

— OK. Cu cine...

Niels îi băgă legitimația sub nas.

— Cu cine doriți să stați de vorbă?

— Cu Silice. Cu Silke Bergman.

— OK. Deşi s-ar putea să fie complicat.

— De ce? Nu este internată la dumneavoastră?

— Ba da. Problema este că Silke nu vorbeşte.

Noaptea de Sfântul Ioan, îşi aminti Niels. Cea mai frumoasă din tot anul în Danemarca. Cu lumina ei blândă pe un cer care nu se întunecă niciodată întru totul şi cu

briza care răspândeşte parfum de conifere, de răşină şi de grâne. Medicul de gardă era în grădină, lângă leagăn, împreună cu un grup de copii şi două infirmiere. Toate feţele erau îndreptate spre cer, unde norii alunecau prin faţa lunii pe care se desenau contururile pământului. Oglinda noastră cosmică, aşa îi zicea Hannah.

— Schultz! strigă brancardierul.

Medicul se întoarse.

— Un poliţist vrea să stea de vorbă cu tine.

— Nu mai poate aştepta cinci minute?

— Nu, răspunse Niels.

Schultz o bătu uşor pe umăr pe una dintre fetiţe. Cele mai multe dintre ele erau îngrozitor de slabe. În timp ce doctorul vorbea cu copiii, Niels se gândi la Diete. O prim-solistă a baletului. Aşa o descriseseră Leon şi Sommersted. O persoană care prefera să lucreze de una singură, care nu avea încredere decât în propriul talent. Ca şi el, care considera că niciunul dintre colegi nu era în stare să rezolve lucrurile la fel de bine cum o putea face el.

— Rămâneţi aici ca să vedeţi mai departe. Curând, luna va ieşi din umbra pământului, explică doctorul apropiindu-se de Niels. Doriţi o internare de urgenţă? De obicei primim un telefon de la direcţia psihiatrică regională...

— Nu este vorba despre o internare.

— Atunci ce poate fi atât de urgent?

— Trebuie să stau de vorbă cu una dintre pacientele dumneavoastră. Cu Silke Bergman.

— În legătură cu ce?

— Cu tatăl ei.

— Cu Adam? I s-a întâmplat ceva?

— Îl bănuim că este implicat într-o crimă.

— În ce?

— Îl cunoaşteţi?

— E medic. Am avut ocazia de multe ori să discut cu el

despre Silke.

— În afară de asta, mai ştiţi ceva despre el?

— Ştiu că întreprinde cercetări în domeniul somnului. Se pare că este unul dintre cei mai buni în acest sens.

— Altceva?

Schultz schimbă nervos piciorul pe care se sprijinea.

— V-am întrebat dacă mai ştiţi ceva despre el?

— Ce aş mai putea şti? Ştiu doar cât am nevoie să ştiu.

— Adică?

— Informaţiile necesare pentru a-i putea trata fata...

Schultz se întrerupse.

— Ca să fiu cinstit, nu îmi place deloc discuţia aceasta. De altfel, am obligaţia secretului medical, adăugă iritat.

Detaliul nu îi scăpă lui Niels. Perfect, îşi spuse, doctorul a priceput care îi este locul.

— Trebuie să stau de vorbă cu fata.

— Silke nu vorbeşte.

— Cum aşa, nu vorbeşte?

— După moartea mamei ei, a încetat progresiv să mai vorbească. Doar aţi mai interogat-o... Se corectă: Vreau să spun, colegii dumneavoastră au audiat-o de mai multe ori. După care, într-o zi, a amuţit.

— Din cauza şocului?

— Nu ştim exact. O psihoză, un stres posttraumatic puternic. Nu e prima căreia i se întâmplă. Internăm în mod regulat copii care se închid în ei ca nişte scoici după ce şi-au văzut tatăl, de exemplu, omorându-le mama sub ochii lor. Poate dura ani până...

Niels îl întrerupse:

— Când însă este întrebată, înţelege ce i se spune?

Schultz îl privi atent pe Niels înainte de a-i răspunde:

— Asupra acestui subiect, psihiatrii nu s-au pus de acord.

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Din punctul meu de vedere, nu este niciun dubiu: Silke înțelege.

20

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:50

Unde-o fi?

Pe Adam Bergman îl durea fruntea. S-ar putea să-şi fi spart arcada. În orice caz, un fir subțire de sânge i se scurgea pe față. Pe nas, pe buze, pe bărbie. Unde dracu' se ascunde? Bergman simți cum îl cuprinde panica. Fii calm. Calm. Nu are cum să fugă. Se duse să caute cătuşele în geantă. Erau îmbrăcate în blană roz. Le cumpărase dintr-un sex-shop. Nu conta. Funcționau perfect. Trebuia să i le pună iarăşi la mâini. Unica ieşire era încuiată. În afară de asta, trebuie să resimtă mai mult sau mai puțin efectul anesteziculuí. Era prinsă în capcană şi în curând avea să-şi dea seama. Iar el cunoştea locul ca pe propriul buzunar. Ştia unde se găsea fiecare încăpere, fiecare ascunzătoare, fiecare uşă, fiecare coridor, fiecare puț de ventilație. Ca rezervist, participase aici la mai multe exerciții. Acum, ea era şoarecele şi el pisica. Cam aşa vedea el situația.

— Fii calm, murmură din nou.

Era inutil să se grăbească. Se opri în fața postului tehnic, deschise uşa şi intră. Generatoarele bâzâiau uşor. Miros de praf. Oare nu ar fi mai bine să întrerupă alimentarea cu curent electric? Nu, fiindcă atunci femeia s-ar putea ascunde mai simplu. Din contră, mai bine ar aprinde şi becurile de siguranță. Toate becurile. După care debranşă telefonul. Nu fără greutate, întrucât ştecărul era aproape sudat de priză. Ca măsură de precauție, îi rupse picioruşele pentru a nu mai putea fi băgat în priză. După care ieşi pe coridor şi o clipă ascultă atent. Îşi lăsă ochii să se obişnuiască cu lumina orbitoare, galbenă şi necruțătoare. Uite-o colo. De data asta o observă. Era cu spatele la el şi se îndepărta clătinându-se. Intenționa să telefoneze. Sigur, nu

era o proastă. Ştia tot ce se putea şti despre Hannah. Citise o grămadă de articole despre ea. Despre cariera ei de cercetătoare. Despre faima ei. Era considerată drept una dintre cele mai strălucite minți ale planetei, până în ziua în care sinuciderea fiului ei spulberase totul. Poate chiar avusese ocazia să se întâlnească personal cu un mai puțin celebrul ei fost soț, pe la vreo petrecere universitară. Îl chema Gustav. Un monden şi un seducător plin de el. Un personaj charismatic, un fel de Hemingway al matematicii, cum îl numise la un moment dat un ziar. Hannah aruncă o privire peste umăr. Fără a-l zări. Bergman o urmărea de la distanță. O văzu ridicând receptorul, apoi încercând să formeze un număr, însă mâinile îi tremurau mult prea tare, aşa că fu nevoită să reia operațiunea de mai multe ori. Când ajunse în spatele ei, o prinse de gât şi de brațe şi strânse.

Hannah țipă şi încercă să se elibereze.

— N-are rost să opui rezistență, îi spuse calm.

Femeia reuşi să se întoarcă, cu ochii holbați de groază.

— Lasă-mă! Ce vrei de la mine? Unde sunt? Unde...

— Ascultă-mă, Hannah.

Îi puse palma peste gură şi, pentru o clipă, avu senzația că îl va muşca.

— Nu mai încerca să scapi. Trebuie să mă ajuți.

Nu, nu îl va muşca, era paralizată văzându-l atât de aproape, privindu-l drept în ochi, simțindu-i răsuflarea pe fața ei. Toate astea erau suficiente pentru a o face să-şi piardă stropul de voință care îi mai rămăsese. De acum, renunțase. Adam era aproape convins că...

Pe neaşteptate, îl lovi cu o forță de care nu ar fi crezut-o în stare. Violent. Pe nepregătite. Îi trimise pumnul în plină figură. Sub efectul surprizei şi al durerii o scăpă din mână, lucru de care ea profită, dar o prinse înainte de a avea timp să fugă din nou.

— Porc împuțit! țipă Hannah.

De data aceasta o târî pe coridor până la cea mai apropiată uşă pe care o deschise cu piciorul şi o aruncă pe podea. Sângele îi curgea până peste ochi. Trebuie să-şi închidă rana înainte de a continua. Cel puțin să oprească hemoragia. O apăsă cu genunchiul pe spate. Femeia urlă. Din această cauză nu auzi sunetul cătuşelor care i se închiseră peste încheieturile mâinilor.

— Ajutor! Ajutor!

— Nu are cine să te audă. Suntem mult sub pământ, adăugă Bergman târând-o pe jos până lângă o țeavă de care legă cătuşele cu un colier.

— Ce vrei de la mine?

Adam Bergman ieşi pe coridor şi încuie uşa.

21

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:53

Hannah trase din toate puterile de cătuşe, dar nu îi luă mult până să înţeleagă că era inutil. Fiecare efort îi smulgea alte lacrimi. Ce rost mai avea? Uşa era încuiată şi era de ajuns să arunce o privire pentru a observa că nu era vorba despre o uşă oarecare, ci, mai degrabă, despre un model conceput să reziste bombelor atomice ale Armatei Roşii şi ale lui Brejnev. Nici nu se punea problema să o forţeze. Era încătuşată şi legată de o ţeavă. Încuiată, încăperea era scăldată de-o lumină galbenă. Să tot aibă vreo doisprezece metri pătraţi. Înăuntru erau o masă, un scaun şi cei patru pereţi de beton. Precum celula unei închisori. Totuşi, planiglobul de pe perete îi conferea un oarecare aer de sală de clasă. Pe acesta figurau Cehoslovacia şi Iugoslavia, de parcă nici nu trecuseră ultimele decenii. Abia în acest moment remarcă micul aparat de pe masă, care avea în mijloc un buton negru. Un aparat morse. Hannah nu mai văzuse niciunul până acum, dar realiză despre ce era vorba. Morse, sigur că da! Când o armată modernă trece la atac, ce distruge în primul rând? Mijloacele de comunicare ale inamicului: sateliţi, emiţătoare radio, legături telefonice, chestii de felul ăsta care sunt bombardate, rase de pe faţa pământului. Chiar înainte de începerea ostilităţilor nu mai există nici radio, nici internet, nici televiziune. Şi atunci, pentru a comunica, te întorci la vechile emiţătoare pe unde scurte. Şi la morse. Drept care, ultimele semnale pe care oamenii şi le pot trimite sunt nişte bipuri. Nişte orăcăieli. Ca ale unor animale inofensive. Se întrebă dacă, în zilele noastre, se mai folosea cineva de radiotelegrafie.

Hannah căzu pe gânduri. Sigur că trebuia să mai fie. De pildă, pe nave se recurgea la acest sistem atunci când

celelalte emițătoare intrau în avarie. Semnalul morse era prea simplu pentru a putea fi distrus de bombe.

Poate că aparatul de pe masă încă mai funcționa. Cu siguranță mai funcționa. Toate de aici erau neatinse. Numai de-ar şti alfabetul morse. Şi numai dacă...

Alungă gândul. Oricum nu avea cum ajunge la aparat. Doar dacă nu cumva...

Se întoarse pe spate, îşi întinse membrele cât de mult putu şi reuşi să atingă scaunul cu un picior. Podeaua era înghețată. Trase de scaunul care scârțâi îngrozitor. Urmări din priviri cum era montată țeava: mai întâi orizontal, apoi, la un metru de masă, avea un cot după care urca vertical până la tavan, mergând de-a lungul lui până în celălalt capăt al încăperii. Hannah îşi lăsă să alunece cătuşele de-a lungul țevii până trecură de cot. După care se urcă pe scaun: mai întâi un genunchi, apoi celălalt. În momentul în care se ridică, încheieturile i se răsuciră, iar degetul lovit o făcu să sufere teribil, chiar dacă era rece şi, aparent, insensibil. *Mort.* Acum stătea pe scaun, însă până la masă mai era mult. Trase de țeavă, încercând să o îndepărteze de perete, dar aceasta era fixată zdravăn. Îi veni altă idee: dacă s-ar prinde bine de țeavă, şi-ar putea balansa gambele şi poate ar prinde piciorul mesei. Degetul mare şi încheieturile o dureau atât de tare, încât pe frunte îi apărură picături de sudoare şi i se făcu greață.

Pe neaşteptate, auzi paşi undeva, pe coridor. Bărbatul se întorcea. Închise ochii, îndepărtă picioarele de scaun şi îndreptă gambele în direcția mesei.

22

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 22:55

Schultz nu avu nevoie să o trezească. Silke încă nu adormise. Niels o scrută în timp ce fata se ridică în capul oaselor.

— Silke, un domn vrea să stea de vorbă cu tine. Schultz se aşează pe marginea patului.

— Este polițist. Ar dori să-ți pună câteva întrebări. Silke se uită mai întâi la Niels, apoi la medic. Schultz o luă de mână. Ea îl lăsă s-o facă. Nu dădu semne că s-ar gândi să opună nici cea mai mică rezistență.

— Aveți cinci minute, spuse Schultz întorcându-se către Niels.

— Vă rog să mă lăsați singur cu ea.

Psihiatrul se pregăti să protesteze, dar Niels dădu un pas înapoi şi deschise uşa.

— Acum.

Schultz i se adresă părinteşte fetei:

— O să rămân lângă uşă, Silke.

— Perfect. Nu e nevoie să mă faceți să trec drept o persoană periculoasă. Sunt polițist şi am venit tocmai pentru a avea grijă de ea.

Doctorul se ridică şi ieşi pe coridor vizibil împotriva propriei voințe. Niels închise uşa după el şi se aşeză pe marginea patului. Silke coborî privirea. Începu să-şi roadă unghiile, apoi se răzgândi şi îşi ascunse mâinile sub pătură. Era frumoasă. Ochii întunecați păreau a i se fi refugiat în fundul orbitelor. Era ceva în privirea ei care te ducea cu gândul la un animal speriat.

— Silke, am senzația că tatăl tău a făcut o mare prostie.

Fata nu reacționă.

— Cred că mi-a răpit soția. Fiindcă, dintr-un motiv pe

care nu îl cunosc, îşi închipuie că îl poate ajuta.

Niels încercă să îi prindă privirea.

— Spune-mi, Silke, ştii cumva ce aşteaptă de la ea?

Luă mâna fetei într-a sa. O mână de păpuşă. Moale.

— Ştii cumva unde ar fi putut-o duce? Poți să mă ajuți? Chiar dacă e nevoie să-ți ghicesc răspunsurile. Ai putea, de pildă, să mă strângi de mână dacă sunt pe aproape. Vrei să mă ajuți? şopti Niels.

23

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:56

Codul Morse era afişat pe perete, deasupra mesei. Deci, se gândi Hannah, totul era prevăzut. Aici s-ar fi aşezat, într-o zi, un bărbat sau o femeie în uniformă pentru a trimite un ultim mesaj de adio către lume. Recurgând numai la semnale scurte şi lungi. La puncte şi linii reprezentând douăzeci şi nouă de litere. Combinația *ch* avea propriul ei loc în alfabet. Patru linii. De ce oare? Pentru a putea scrie *Christos* sau *Churchill* mai repede? Nu, poate fiindcă acest cod fusese inventat de către un anglofon. Samuel Morse. Să fi fost american sau britanic? Nu ştia mare lucru despre el. Ba da, un amănunt: fusese în acelaşi timp inventator şi portretist talentat, asociație uimitoare. Hannah se uită la manipulator clătinând din cap. Un aparat simplu pentru un mod de comunicare primitiv. Ai fi zis că era unul dintre acele obiecte vechi, create pentru un scop obscur, pe care le mai găseşti uneori pe la anticari. Un instrument desuet. Şi totuşi, aici era util. Ca o profeție despre o vreme în care bombele ar fi trimis cu încetul omenirea în trecut, o vreme în care civilizația modernă ar fi fost doborâtă de un adversar cu o formidabilă putere de distrugere. De un asteroid, un virus, o armă chimică. Să spunem, pentru început, că ar fi fost dat înapoi timpul cu doar douăzeci de ani. Gata cu internetul. Apoi cu optzeci. Gata şi cu televiziunea, şi cu telefonia. Apoi cu şi mai mult. Până la o epocă în care societatea nu ar mai fi decât o amintire vagă, în care oamenii ar trăi din nou doar din vânătoare şi din cules şi şi-ar petrece nopțile în jurul focului asupra căruia ar veghea atenți, speriați că ar putea muri de frig în somn.

Pe masă se mai găsea un manipulator încă în ambalaj. O versiune modernizată, încă şi mai simplu de utilizat, fiind

suficient să baţi textul care, automat, era convertit în limbaj morse. Din păcate era conectat vechiul model. Desigur pentru a se exersa pe el. Sub tabelul cu codul Morse, Hannah observă o notă adăugată cu stiloul: „Caracter nou, adăugat în 2004. Descoperirea îi reaprinse speranța. Dacă avuseseră grijă să adauge astfel de simboluri, însemna că sistemul de comunicare era funcțional. Altfel de ce ar fi adus codul la zi?

Hannah ascultă atentă. Linişte. Trebuia însă să se grăbească.

Cum se pune în funcțiune aparatul? Lângă perete se afla un întrerupător simplu şi un buton pentru reglarea volumului. Reuşi să atingă întrerupătorul cu piciorul şi comută cu degetul mare. *Clic.* Dintr-odată, se întâmplă ceva: auzi un uşor bâzâit care, poate, nu era decât în capul ei. *Ba e real, uite acolo!* Un bip care abia de se auzea. Dar real. Dacă măcar ar putea da un pic mai tare sonorul. Nu, era foarte bine aşa. Hannah, nu mai pierde vremea, îi spuse o voce în minte. Auzi brusc impulsuri scurte şi lungi. Patru scurte şi două lungi? Se uită la cod şi se strădui să descifreze semnalele. Asta chiar că-i era la îndemână. Combinații numerice. Citi instrucțiunile de pe tabel: „Între cuvinte trebuie lăsată o pauză de trei ori mai lungă decât o linie". OK. Ascultă. Aşteptă o pauză între două semnale. *Acum!* Punct. Linie. Punct. Punct. E simplu. Acesta este O. Joacă de copii. Înainte a fost un *L.* Pe urmă trei puncte şi o linie. *LOV.* După care, doar un punct? Da. Şi pauză lungă după ultimul punct. Ochii îi trecură peste codul de pe perete. Aha. Punctul corespunde literei *E.* Aşadar, prinsese următorul mesaj: LOVE.

24

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 22:58

Niels îl auzi pe Schultz învârtindu-se pe coridor. Trase adânc aer în piept şi se uită la fata mută. Apoi continuă. Fără a nutri speranța de a primi vreun răspuns, ci pândind şi cel mai mic semn pe care era antrenat să-l perceapă. Reflexe, vibrații involuntare ale trupului, asta aştepta.

— Poate că aveți vreo casă veche, la țară. Crezi că tatăl tău mi-ar fi putut duce soția undeva unde obişnuiați să vă petreceți vacanțele împreună?

Niels îşi ținea mâna nemişcată, răbdător. Mâna lui Silke era într-a lui. Trebuia să îi câştige încrederea. Era singura modalitate de a-i provoca trupul să se manifeste.

— Înțeleg foarte bine că nu vrei să vorbeşti cu mine despre tatăl tău.

Încercă în continuare să îi prindă privirea.

— Trebuie însă să ştii că nu îi vreau răul.

Minciună. Niels, nu uita, trebuie să spui adevărul şi numai adevărul. Silke ridică privirea care trecu peste Niels şi se fixă undeva, pe perete.

— Sigur că sunt înfuriat fiindcă mi-a răpit soția.

Altă inspirație profundă.

— E gravidă. Înțelegi? Nu vreau să i se întâmple ceva rău.

Niels se uită peste umăr. Schultz rămăsese lângă uşă şi îi observa.

— Silke, ştiu ce tragedie groaznică ai trăit. Mă auzi?

Se uită la mâna fetei. Era inertă. O strânse. Puternic, încercând să o facă să reacționeze.

— Fă-mi un semn, Silke. Altfel, nu îți voi putea salva tatăl.

Schultz băgă capul pe uşă.

— Cred că, de acum, e timpul să o lăsați în pace.

— Poate e la vreo cabană, pe undeva? La vreo grădină sau?...

— Ați auzit ce am spus?

Niels se întoarse.

— Încă un minut, vă rog.

— Nu, nu, nu. Nici nu se pune problema.

Polițistul ridică tonul:

— Ajunge! Sper că nu intenționați să vă pun cătuşele şi să vă arestez pentru obstrucția anchetei într-un caz de crimă?

— Nu contează, protestă Schultz. Fata suferă de grave tulburări psihice, iar dumneavoastră vă comportați ca un sălbatic din pădure...

Apăru o infirmieră. În aceeaşi clipă, Niels simți cum Silke îl strânge de mână. O privi lung. Oare chiar îi făcuse un semn? Intrase în legătură cu el?

— Ce e? o întreabă. Ce te-a făcut să reacționezi? Cătuşele?

Îi privi mâna. Nimic. Ce spusese? Sau să fi fost vorbele lui Schultz?

— Am zis ceva anume?

Nicio reacție.

— Poate Schultz?

Acum. O uşoară strângere. Aproape imperceptibilă.

— Când a spus că eşti bolnavă?

Nimic.

— Nu...

Niels se gândi. Era greu cu Schultz în spate. Furibund, medicul i se adresă infirmierei:

— Trebuie să îi anunțăm superiorii. Polițist sau nu, nu se pune problema să tolerez un asemenea comportament.

Niels se aplecă spre Silke. Cât mai aproape de chipul ei. Murmură:

— Este vorba despre ceva din ceea ce a spus Schultz?

Altă strângere.

— A zis că parcă aş fi un sălbatic din pădure... Despre pădure este vorba? Da?

Niels simţi încă o strângere, apoi mâna lui Schultz i se lăsă pe umăr.

25

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 22:59

O linie şi două puncte. *D.* Puse literele cap la cap. *LOVE TO THE WORLD.* Cum de scriau atât de repede? Poate că pur şi simplu utilizau un manipulator modern. Ca acela de pe masă. Acum era rândul ei. Mâinile îi erau în continuare legate de țeava caloriferului. Nu avea de ales decât să-şi folosească piciorul. Lansă un SOS. Trei impulsuri scurte, trei lungi, trei scurte. Nu cumva era prea grăbită? se gândi să o ia de la cap. Ba nu, nu avea timp. Auzi zgomot de paşi. Aparatul emitea iarăşi. Trei semnale lungi, apoi unul lung şi unul scurt. Ochii îi trecură rapid şi concentrat peste tabelul cu codul Morse: *ONTHESEA.*

Ori the sea, pricepu Hannah. Interlocutorul era pe mare? Nu. Poate ea. Asta era: o întreba dacă se afla pe mare.

NO, răspunse. Hannah, gândeşte-te bine şi alege cuvântul potrivit. *Imprisoned*? Prea lung. Ce altceva? *Hostage*? Nu. De data asta, ştia. Linie, punct, linie, punct. Pauză scurtă. Abia un pic mai lungă decât o linie. Apoi un *A.* Şi un *U. G* era simplu. Două linii şi un punct. Totul mergea bine. Măcar de i-ar lăsa timpul necesar. Auzi un zgomot metalic pe coridor. Uită-l. Concentrează-te. E ultima ta şansă. Terminat. *CAUGHT.* Prinsă.

Încremeni. Pentru o clipă, căzu din nou pradă deznădejdii. N-o să meargă. La ce bun să trimiți un mesaj în alfabetul morse pentru a spune că eşti sechestrată undeva, într-un loc necunoscut, unei persoane aflate poate la zece mii de kilometri distanță? Situația nu îi era mai disperată decât dacă ar fi fost pierdută în mijlocul oceanului, pe o navă în derivă, şi ar arunca o sticlă cu un mesaj în apă. *Ajutor!* Apoi, *LOVE TO THE WORLD* răspunse. Un singur cuvânt. Doar câteva secunde. *WHERE?* Unde? Vocea lui

Bergman se auzi mormăind pe coridor. *Nu-l băga în seamă.*

Şi acum? se întrebă Hannah. Trebuia să opteze pentru cel mai simplu şi mai rapid lucru cu putinţă. Să explice unde era închisă. Trase adânc aer în piept şi începu.

26

Spitalul Bispebjerg. Ora 23:02

În pădure. Niels coborî în fugă treptele. Îl sună pe Casper care fie îşi închisese telefonul, fie vorbea cu altcineva, fiindcă intra direct căsuța vocală.

— Casper, e o chestie într-o pădure. O casă la țară. Trebuie că are o casă în pădure. Sau poate o fi a părinților. Ai ei sau ai lui. Vezi ce poți găsi. O cabană de vânătoare. Ce altceva poți face în pădure decât să vânezi?

Închise, dar ezită să se întoarcă la maşină. Unde să se ducă? Simțea că îl podidesc lacrimile. Lacrimi de disperare. Tresări când auzi telefonul sunându-i în buzunar.

— Casper, mi-ai ascultat mesajul?

Tăcere.

— Alo?

Din nou tăcere. Niels însă auzea că era cineva la celălalt capăt. Ridică tonul.

— Niels Bentzon sunt. Cu cine vorbesc?

Îi răspunse o voce îndepărtată, a unui tânăr care vorbea engleza cu accent american.

— *Hello!*

— Niels la telefon. Cine sunteți?

— Niels? *Do you speak english*? întrebă vocea.

— Da, răspunse polițistul în engleză. Cu cine vorbesc? Cine sunteți?

— Anthony. Anthony Gibson. Vă sun din Coldwell, din Idaho. Unde sunteți?

Niels era tentat să închidă. Simți însă un soi de angoasă în vocea americanului.

— În Danemarca. În Europa. Ce doriți de la mine?

— Nu prea ştiu. În clasa noastră lucrăm în acest moment la un proiect pentru cursul de fizică. Trebuie să ne facem

singuri un manipulator morse. Înțelegeți?

Ce să înțeleagă? înțelegea că avea de-a face cu un adolescent. Cu un băiat care îl suna de la el de la şcoală, de undeva, din Statele Unite, şi că băiatul ăsta lucra la un manipulator morse. Auzi voci în spatele interlocutorului. Să fie colegi de-ai lui? Glasul profesorului, probabil, sunet de sonerie, râsete.

— Mai sunteți la aparat?

— Da, răspunse Niels. De ce m-ați sunat?

— Tocmai am primit un semnal de ajutor. Un SOS.

— Poftim?

— În sfârşit, cineva tocmai a trimis un SOS şi...

— Adică ați primit un telefon?

— Nu chiar, mai degrabă un mesaj în morse.

— În morse?

— Da, în morse. L-am prins la aparatul meu de radio.

— Un mesaj cu numărul meu de telefon?

— Da, cu numărul la care am sunat acum. Mai întâi a fost SOS-ul. Apoi numărul de telefon. Şi apoi un altul.

— Doar atât a scris ea?

— „Ea”? Mesajul spune doar: *caught.*

— Şi celălalt număr? L-ați notat?

— O clipă, răspunse băiatul.

Pauză. Zgomot. Din nou vocea americanului:

— Aveți cu ce scrie?

— Da, confirmă Niels.

— OK, numărul pe care l-am primit este 5-6-1-1. Apoi litera *N.*

Niels nu avea nimic de scris. Era singur. Afară. În întuneric. Disperat. Cu cheia de la maşină?

— Vă rog să repetați.

Înfipse cheia în vopseaua maşinii, pe tabla de deasupra.

— 5-6-1-1-N.

Zgârie cifrele şi litera pe vopsea.

— OK. Mai departe.

— Asta a fost tot.

— Păi...

— Îmi pare rău. Ulterior am pierdut contactul.

— Mai încercați, vă rog.

— Dar...

— Anthony! Vă rog mult să mai încercați şi să mă sunați dacă aveți noutăți.

Tăcere. Niels auzi un adult adresându-i-se adolescentului şi spunându-i ceva de genul: „Asta se întâmplă când comunici în morse – dai de responsabilități".

— Anthony!

— Da.

— Mulțumesc.

Niels închise. Transpiră. Hannah. Habar nu avea cum de reuşise, dar tocmai îi trimisese un mesaj cu un şir de cifre. Nu era de mirare. Cifrele erau universul, erau limbajul ei. Le privi. Ai fi zis că erau nişte coordonate GPS. Nu cumva o longitudine şi o latitudine? Un semnal disperat: *Caught!* De unde ar fi putut trimite un mesaj în alfabetul morse?

27

Undeva, la nord de Copenhaga. Ora 23:04

Îl auzea apropiindu-se. Idaho, se gândi Hannah. Mi-am lăsat ultimele speranțe în mâinile unui necunoscut care locuieşte în Idaho. Ce o făcea să creadă că era vorba despre un bărbat? Şi de ce ar avea încredere, indiferent despre cine ar fi fost vorba? Nici măcar nu ştia unde se găsea Idaho. Pe lângă Colorado? Pe lângă Munții Stâncoşi? O fi un stat deşertic? *My Own Private Idaho.* Nu era acesta titlul unui film pe care îl văzuse cu Gustav? Ba da. Cu deşert peste tot şi cu actorul acela care a murit atât de tânăr. Prea tânăr. Ca Johannes pe care nu peste mult îl va reîntâlni.

Bergman era aproape de uşă. Nu mai era decât o chestiune de secunde până când va intra în încăpere. Hannah mai trase o dată de cătuşe. Fără convingere. Şi, dintr-odată, uşa se deschise.

— Ce-ai făcut?

Bărbatul se uită la manipulator. Şi la difuzorul care emitea semnale. Semnale de pe celălalt mal al Atlanticului. Câteva secunde, rămase nemişcat. Descumpănit. Confuz. Se gândea la posibilele consecințe.

— Am lansat un semnal de ajutor, anunță Hannah străduindu-se să pară convingătoare.

Bergman scrută micul aparat de pe masă. Apoi codul morse afişat pe perete. Şi difuzorul care emitea continuu semnale.

— Mesajul mi-a fost recepționat. Sunt deja pe drum. Mai bine mi-ai da drumul.

Bergman se apropie de masă şi debranşă aparatul.

— Nu ne pot găsi.

— Ba da. Le-am explicat unde ne...

Bergman o întrerupse:

— Ce să le explici? Nu ai nici cea mai mică idee unde te afli!

— Am văzut luna. Ştiu la ce latitudine ne aflăm. După părerea ta, cât timp le va lua până când ne vor localiza? Mai bine mi-ai da drumul. Nu îți agrava situația.

Îi simți răsuflarea în ureche. Era fierbinte.

— Situația mea nu are nicio importanță. Nu suntem aici pentru mine, ci pentru a-l găsi pe ucigaşul soției mele. Şi a venit vremea să trecem la treabă.

28

În drum spre nord. Ora 23:08

După ce depăşise două sute de kilometri pe oră, volanul începuse să vibreze. În schimb, motorul tot silenţios rămăsese.

— Ultima cifră e 2?

— Nu, 1, corectă Niels strângând mai bine volanul.

— 5-6-1-1 N?

— Da, îi răspunse aspru. Cu ce latitudine corespunde?

— Trebuie să fie pe undeva, prin Nordsjaelland, confirmă Casper.

— Sunt în Nordsjaelland, aproape de latitudinea de 56° 11 N.

— Hellebaek.

— Ce e asta?

— Un sat. Şi alături o pădure.

Niels reflectă. Se gândi la Silke. Şi la pădure. La mica strângere de mână din momentul în care psihiatrul spusese cuvântul „pădure". Poate să fi fost o întâmplare. Una dintre acele piste false pe care poliţia îşi pierde adesea timpul. Numai că tocmai timp nu avea Niels deloc. Trebuia să ia o decizie şi să acţioneze. Rapid.

Casper îl smulse din gânduri.

— Mi-ai spus că a trimis mesajul prin morse?

— În orice caz, un semnal morse a fost recepţionat.

— Cine se mai foloseşte de morse în zilele noastre?

— Aşa e, cine?

— Marinarii.

— Poate.

— Problema rămâne latitudinea. Ar putea fi o oricare alta sau altă longi...

— Concentrează-te asupra pădurii, Casper! Verifică ce se

află pe acolo sau prin împrejurimi. Găseşte o legătură între Adam Bergman şi...

— Şi ce?

Niels trase pe acostament cuprins de disperare. Şi ca să poată raționa corect. Coborî din maşină. Era pe marginea drumului, la intrarea unui sat din Nordsjaelland. Țânțari apatici bâzâiau împrejur şi în aer plutea miros de bălegar. „Şi acum?", se întrebă cu voce tare. Îl auzi pe Casper la celălalt capăt. Degetele îi alergau pe tastatură cu o viteză nebună.

— La ce te gândeşti? îl întrebă informaticianul.

— La morse. Şi la pădure.

— La pădure?

— E prea lung să-ți explic. Dar este o pistă reală. Deşi nu cine ştie ce sigură.

— OK.

Niels se străduia să-şi pună ideile în ordine.

— Ce ştim despre el? întrebă Casper.

— Despre Bergman? Că este cercetător, specializat în problemele somnului.

— Şi tată.

— Şi că nevasta i-a fost omorâtă, adăugă Niels.

Un moment de linişte.

— Ce îmi poți spune despre locul respectiv? întrebă Niels.

— Latitudinea 56° 11, spuse Casper tastând iarăşi. Există o moară veche prin zonă. Hammermolen. Utilizată cândva pentru fabricarea de armament...

— Fabricare de armament? Poate...

— A fost transformată în muzeu.

— Altceva, strigă Niels.

— Regiunea este preferată de ornitologi. Regiunea Hellebaek.

— Altceva.

— În special pentru răpitoare. Zona este cunoscută

fiindcă adăposteşte numeroase specii de păsări de pradă. Sunt şi căprioare.

— Deci şi vânători.

— Nu ştiu.

— Arme, vânători, căprioare şi păsări răpitoare, recapitulă Niels. Ce poate căuta într-o asemenea zonă un cercetător în domeniul somnului?

Iarăşi linişte. Poate că Niels se gândea. Sau poate că renunțase?

— Haide, Casper. Dar lângă mare? Satul se află lângă strâmtoarea Oresund.

— Vapoare, navlu, pescuit, port de plăcere, mormăi informaticianul înainte de a se opri. Pe nave încă se mai utilizează sistemul morse.

— Există cazuri de crimă nerezolvate în regiune?

Pauză. Sunet de tastatură. Paraziți pe rețeaua telefonică.

— Un caz de tâlhărie, anul trecut.

— Mai departe.

— Tot anul trecut, un caz neelucidat de viol. O adolescentă care se întorcea de la călărie.

— Nici asta, Casper.

— Două cazuri de conducere în stare de ebrietate.

— Nu.

Casper nu luă în seamă vorbele lui Niels şi continuă lectura.

— Un rezervist lovit de o maşină. S-a ales doar cu o mână ruptă.

— Un rezervist?

— Da, şoferul pilit a intrat într-un grup de soldați în rezervă. Fără îndoială erau la exerciții. Doar dai de ei peste tot.

— Se fac multe manevre militare în zonă?

— O clipă.

— E vreo cazarmă la Elsinor?

— La Birkered.

— Dar lângă Hellebaek? Doctorul lucra şi în armata de rezervă.

— Cine?

— Adam Bergman e medic la rezervişti. Nu ai dat de informația asta când ai făcut cercetări despre el?

— Nu. Dar...

— Dar ce?

— O clipă.

— Haide, Casper.

— Am găsit în schimb o grămadă de fotografii.

— Unde?

— Pe net, când i-am scris numele.

— Ce fel de fotografii?

— De la armată. Făcute de oameni din regiune. Aşteaptă un pic. Uite, pe un cont de Facebook: „Accesul în pădure este încă o dată interzis. Din cauza unor manevre secrete. Parcă n-ar şti toată lumea unde se găseşte adăpostul antiatomic".

— Poftim?!

— Adăpostul antiatomic. O clipă. Asta e.

Se făcu iarăşi linişte până când Casper o rupse:

— Regan ost.

Niels auzi cuvintele fără a le pricepe sensul.

— Regan ost, repetă Casper. E lângă Hellebaek. Coordonatele nu sunt exact acelea, dar...

— Poate că nu le-a putut stabili cu precizie, se gândi Niels cu voce tare. Regan ost... Aşa se numeşte adăpostul antiatomic?

— Exact. Este un buncăr subteran. Mai e unul în Iutlanda. Regan Vest. Dar e în curs de demolare. Regan ost e întreg. Un vestigiu de pe vremea Războiului Rece. Construit la mare adâncime sub pământ, pentru a adăposti guvernul şi familia regală în caz de atac nuclear ori de

catastrofă naturală.

Niels deja demarase.

— Dar cum poate intra? întrebă Casper.

— Dacă e medic în rezervă, de ce nu?

— Aşa s-ar explica şi mesajul transmis în codul morse.

— Ştii precis unde se găseşte adăpostul?

29

Regan ost. Ora 23:09

Adam Bergman aprinse monitoarele, care se luminară încet, ca şi cum ar fi fost smulse dintr-un somn adânc. Instrumentar modern şi priviri în noapte. Imagini alb-negru ale pădurii, la intrarea în Regan Ost. Sistemul de supraveghere fusese instalat cu doi ani în urmă, cu prilejul marilor lucrări de renovare la care participase şi el. Sarcina lui fusese de a schimba integral materialul medical. Până şi mesele de operaţie ale căror roţi începuseră să rugineascâ fuseseră înlocuite cu altele noi şi mai moderne. Avusese de asemenea grijă şi de stocul de medicamente. După cum alţii supravegheau impozantul stoc de alimente. Lapte praf şi conserve. Era destulă hrană pentru o sută cincizeci de persoane, timp de şase luni. *Şase luni!* Acesta era timpul estimat pentru a se putea rezista în buncărul îngropat foarte adânc în solul danez.

Se uită la Hannah. Încă mai încerca să-şi elibereze mâinile. Se întrebă câtă vreme va mai lupta.

— Credeam că va fi mai uşor cu tine, îi spuse. Fiindcă ai mai făcut-o.

Îl privi lung, respirând numai pe nas fiindcă gura îi era în continuare blocată cu o bucată de scotch negru.

— Nu înţeleg de ce îţi este atât de frică. Doar ştii că există viaţă după moarte.

Hannah scuturâ din cap. Adam se întoarse către monitoare. Va avea nevoie de câteva ore. În orice caz, măcar de una. Şi dacă reuşise să trimită mesajul, aşa cum se lăudase? Furgoneta. Poate era mai bine să o ia de acolo. În cazul în care trecea cineva... Armata era singura care cunoştea amplasamentul adăpostului Regan ost. Atâta doar că furgoneta era parcată exact în faţa intrării. Aruncă o

privire spre monitoare. Nimic.

— Mă întorc.

Se asigură, mai întâi, că femeia nu mai avea scăpare şi că nici cătuşele nu vor mai aluneca de-a lungul ţevii. Hannah mormăi ceva pe sub scotchul negru.

— N-o să stau mult. Pe urmă, vom putea începe.

Urcă alergând scările, iar paşii îi răsunară pe coridoarele goale. Poate că nu era decât un acces de paranoia. Cel mai probabil. Totuşi, prudenţa era mai bună. Trebuia evitat ca vreun trecător să zărească întâmplător furgoneta şi să sune la poliţie părându-i-se că este ceva în neregulă. În definitiv, ce căuta o furgonetă în adâncul pădurii la o oră atât de târzie? Ştia că riscul era minim, dar micile amănunte fac diferenţa. Cele la care nici nu te-ai fi gândit, atât de obişnuite ţi se par. Dar de ce să nu elimini riscul? Nu-i va lua decât cinci minute, adică timpul de a urca la suprafaţă, de a gara maşina într-un loc ferit de privirile altora, la câteva sute de metri mai departe şi apoi de a se întoarce în fugă. Asta era tot ce putea face mai înţelept. Şi era şi în interesul lui Silke. Numai ea conta. Trebuia să obţină răspunsul la întrebare şi să îi aducă liniştea.

— Hai odată! se încurajă.

Urcă scara rapid. Era plin de energie. Cu certitudine, graţie adrenalinei sau, mai exact, a combinaţiei dintre adrenalină, lipsa de somn şi excitante. I se părea că şi vederea i se mai ascuţise, că era mai limpede decât de obicei. De parcă distingea şi mai multe detalii. Cu toate acestea, îl cuprinse îndoiala. Dacă ar schimba planul? Dacă ar lăsa totul baltă? Dacă s-ar întoarce la spital pentru a o lua pe Silke şi a fugi amândoi? Unde? Cât mai departe cu putinţă. Într-un loc unde să fie cald. Şi plaje, în Sicilia. Cu vulcanii şi portocalii ei. Ba nu. Trebuia să-şi vină în fire şi să se concentreze asupra misiunii. Asupra lui Hannah, a planului. Nu trebuia să se gândească acum la Silke. Nici la

doctorii ei cu privirile pline de compătimire. Nici la tovarăşii ei de spital lipsiți de vreun viitor. Odată ajuns în capătul scării, deschise uşa, ieşi la aer, încuie şi alergă spre furgonetă. Unde să o ducă? Porni motorul. Ţânțarii se agitau prin fața farurilor. Pe scaunul din dreapta lăsase seringi şi pipete noi. Începea să dea dovadă de imprudență. Dacă le-ar fi văzut polițiştii... Nu mai conta. Important era că nu văzuseră nimic. Iar acum, ajunsese aproape de țintă.

În timp ce rula printre copaci, zări în oglinda retrovizoare farurile unui alt vehicul. Departe. Să provină lumina de pe drumul național? Nu. Deci nu era singur în pădure. Opri motorul.

30

Hellebaek

Niels trase maşina la marginea pădurii. Aici să fie locul? Coordonatele corespundeau cu cele comunicate de Casper. Coborî din maşină şi păşi pe terenul afânat al pădurii. Observă uşa. Ai fi zis că ieşea din pământ, perfect camuflată, ascunsă în natură. Ierburi şi ramuri crescuseră în jurul blocului de beton. Niels avea totuşi o îndoială: era posibil ca acea uşă simplă să fie intrarea într-un imens complex subteran, capabil de a adăposti câteva sute de persoane? Strânse clanța de oțel. Era înghețată. O apăsă. Uşa nu se mişcă nici măcar un milimetru. În schimb îi tremurară picioarele. Îl pătrunsese frigul. Şi dacă nu era locul căutat? Dacă ajunsese prea târziu? Poate că nu era vorba decât despre un generator. Nu avea nicio fereastră. Dar sistemul de ventilație, de aerisire? Dacă într-adevăr acesta era Regan Ost, trebuia să aibă pe undeva şi guri de aerisire. Dar unde? Poate că venise momentul să ceară întăriri. Niels îşi privi telefonul mobil. Era în afara ariei de acoperire. Încercă prudent solul cu pantofii. Trebuia să ceară ajutor. Imediat. Se întoarse la maşină, porni motorul şi aprinse farurile. Tot nu avea semnal.

Coborî şi ocoli construcția de beton în căutarea unei alte intrări şi a semnalului pentru mobil. Nu găsi însă niciuna, nici alta. Nimic. Şi totuşi. Remarcă un loc în care vegetația părea mai deasă. De parcă arborii şi tufişurile fuseseră plantate unele lângă altele special pentru a ascunde ceva. Niels se apropie. Ramuri mai mari şi mai mici îi trosniră sub tălpi. Era şi un vehicul garat aici. O furgonetă albă. Cu siguranță cea cu care fusese adusă Hannah. Poate că era încă închisă înăuntru. Ba nu, acum trebuia să se afle în buncăr. De acolo trimisese mesajul morse. Era vie. Sau cel

puțin era în momentul în care îl transmisese. Dădu ocol vehiculului. Aruncă o privire prin uşa din spate. Nimic. Nimic altceva decât zgomotele pădurii. Şi atunci?...

Lovitură de amator. Prea violentă, prost plasată, în tâmplă în loc de ceafă. Orice polițist ştia că acolo trebuia lovit. Că, după, un văl negru se aşterne peste ochi, creierul se stinge ca un aparat electric pe care îl scoți din priză şi nu începi să urli de durere, cum o făcea Niels în acel moment, cu vederea întunecată şi picioarele cuprinse de spasme.

— Bergman! Opreşte-te!

Niels încercă să se ridice în genunchi. Agită brațele în direcția agresorului, dar nu reuşi decât să le vânture prin aer. În gură avea gust de vară, de afine şi de pământ uscat de soare.

— Hannah! strigă.

Se ridică, dar căzu imediat la loc. Când se întoarse, Adam Bergman era în fața lui. Doctorul făcu un pas înainte pentru a-l lovi şi Niels încercă să pareze cu brațul.

Degeaba. Încasă o a doua lovitură. Mii de gânduri îi trecură fulgerător prin minte despre Hannah, Leon, Casper, gemeni, însă niciunul dintre ele nu îl putu ajuta să se ridice. Simți o înțepătură în umăr. Vreo albină, conchise creierul înceţoşat. Când ridică ochii, îl văzu pe Bergman cu o seringă în mână.

— Unde e? Unde mi-e soția?

Niels se frecă la ceafă. Bergman avea un aer triumfător. Se dădu înapoi.

— Ce i-ai făcut?

Durerea dispărea repede. Prea repede. Orice substanță i-ar fi injectat Bergman, efectul era deosebit de puternic.

Niels căzu în genunchi. Se ridică. Făcu un pas către Bergman şi întinse mâinile spre fața acestuia. Bergman îl împinse calm, răbdător. De parcă ar fi ştiut că Niels nu mai avea mult până să adoarmă. Sau să moară? Gândul îi trecu

prin minte în momentul în care se prăbuşi şi începu să se zvârcolească pe jos. Sunt ultimele clipe ale vieţii mele, îşi spuse. Dintr-odată, se simţi extrem de liniştit. Avea pământ uscat între degete. *În pământ te vei întoarce.* Nu, senzaţia de bine era provocată de substanţa care i se răspândea în organism. *Rezistă, Bentzon. Nu o poţi părăsi pe Hannah.* Pleoapele îi erau grele, aşa că încercă să-şi pună în mişcare toţi muşchii frunţii, să le ridice. Cu o ultimă tresărire, creierul se pregăti pentru deznodământul fatal: Nu mai poţi face nimic. S-a terminat. Ba nu. Ai copii. Gândeşte-te la ei. Ar fi trebuit să chemi întăriri. Cu siguranţă, nu o să te schimbi niciodată. Mereu îţi închipui că te poţi descurca de unul singur.

— Peste câteva secunde vei adormi, spuse o voce.

Să fie a lui Bergman? Pentru o clipă, Niels deschise ochii şi distinse picioarele goale ale acestuia, băgate direct în pantofi. Maro. Firma Clarks, îşi zise Niels. Haide, revino-ţi!

— Ajutor, murmură, deşi ar fi vrut să strige.

Imposibil. Dă un telefon. Cere ajutoare. Simţi cum îi erau desfăcute pleoapele şi i se fixa lumina unei lanterne în ochi. Totul se albi. Cu preţul unui efort imens reuşi să restabilească legătura cu mâna stângă şi să îi comande să intre în buzunar. Măcar de-ar putea reuşi un apel, dar era peste poate, nici să vorbească nu mai era în stare. Oricum, Bergman şi-ar da seama şi i-ar lua telefonul mobil. Doar dacă ar apăsa, ar putea trimite un SMS. Cu condiţia să aibă semnal. Niels îl auzea pe Bergman mergând în jurul lui, nerăbdător ca un animal sălbatic în jurul prăzii, aşteptând să-şi piardă în sfârşit cunoştinţa. Da, o simplă apăsare şi ar putea trimite un SMS. Erau nouă taste de apăsat. Când va atinge tastele telefonului intuiţia îl va ajuta şi în compunerea mesajului. Trebuie să găsesc cea mai simplă formulă de a cere ajutor, îşi spuse Niels. Care este aceasta? SOS? Ca Hannah. Doar un SOS trimisese. Da. SOS. Cum să

facă? Nouă taste, nouă taste prea mici, ba nu, doar ai trimis deja vreun milion de SMS-uri. Lasă-ți degetele să-şi amintească. Niels se încrezu în degetul mare şi apăsă de trei ori. După care trimise. Dar cui? Bergman îi băgă iarăşi lumina lanternei în ochi.

— E timpul, spuse apucându-l pe Niels de un picior.

Bentzon simți pământul frecându-i spinarea. Nu, invers trebuia procedat. Haide, Bentzon, gândeşte-te. Cui îi trimiți? Lui Leon. Degetul mare descoperi tasta din mijloc. L. Pe urmă deasupra, în dreapta. *E.* Suficient pentru a permite telefonului să găsească numărul lui Leon în agendă? Tasta a şasea plecând de sus. O. Apoi „Trimitere”.

31

Valby. Ora 23:21

Thirty love. Turneul feminin de tenis de la Wimbledon. Nu cumva se uita la reluarea unui meci din vara trecută? Leon habar nu avea şi, la drept vorbind, nici nu-i păsa. Era mort după tenisul feminin: agresivitate, femei, picioare bine făcute, un învins şi un învingător. Stâlpii universului lui. Nevasta îl băga în pat pe cel mic. *Advantage Miss Kvitova.* Seara, lui Leon îi plăcea să se lungească pe parchet ca să-şi mai întindă coloana vertebrală care îl supăra cam tare, cu o pernă sub cap, uitându-se de jos în sus la jucătoarele de tenis. Visa la ziua în care va putea să schimbe unghiul în care era aşezat televizorul. Doar se inventaseră atâtea şmecherii tehnice în ultimii ani. Şi aşa, în timp ce îşi întindea coloana, s-ar putea uita pe sub fustele Carolinei Wozniacki şi Mariei Şarapova. Nu era rău. Un bip al telefonului. Nici să n-aud! Nu mă mişc nici dacă s-a întors din morți Osama bin Laden şi în acest moment e pe aeroportul Kastrup cu ditamai încărcătura de exploziv la brâu.

— Du-te-n mă-ta! înjură întorcându-se pe o parte, pentru a se ridica fără a-şi forța prea tare spatele.

După care se îndreptă şontâc-şontâc spre masă. Primise un mesaj.

— Bentzon!? Deschise şi citi.

— *Pop.* Ce mai e şi rahatul ăsta?

Deuce. Quiet, please. Leon simți cum îl apucă furia. *Pop.* Tipic Bentzon. Insinuant, misterios, abstract. *Pop?* Ca o bulă de săpun care pocneşte? Ca *popstar?*

— Du-te-n mă-ta, Bentzon, murmură Leon întinzându-se la loc.

Game Miss Kvitova.

32

Regan Ost. Ora 23:26

Picioarele goale ale lui Hannah. Fu primul lucru pe care îl văzu Niels când deschise ochii. Şi prima reacţie: să le mângâie, să-şi lase palma să îi alunece încet peste degete, peste glezne şi de-a lungul piciorului spre genunchi. Numai că mâinile îi erau legate la spate şi picioarele tot aşa, cu ceva ce nu putea vedea. Era întins pe jos şi nu se putea mişca.

— Hannah...

Încercă şi ea să se mişte, dar era de asemenea legată de o şină din metal.

— Niels?

Undeva, în încăpere, un bărbat îşi drese glasul.

— De acum îţi vei reveni. Te-am anesteziat.

Niels îi recunoscu vocea. Nu era aceea a unui criminal. Niciun semnal de avertizare nu îi răsunase în minte când îl întâlnise pentru întâia oară, din contră, observase că inspira încredere cu tonul lui plin de solicitudine şi privirea interesată şi grijulie.

— Efectul va mai dura câteva secunde. E normal să fii confuz.

— Hannah?

— Este şi soţia ta aici. Nu te aşteptam.

Hannah îl întrerupse:

— Niels, te simţi bine?

— Abia te zăresc. Unde suntem?

— Sub pământ, răspunse Bergman. Nimeni nu vă poate auzi.

De unde se afla, Niels distinse plafonul şi pereţii. Bergman continua monoton descrierea locului, ca un ghid turistic obosit.

— Construcția este integral din beton armat: tavanul, pereții, podeaua. Până şi uşa a fost întărită cu o placă de plumb de cinci centimetri grosime.

Niels înțelese mesajul: nu avea niciun rost să strige după ajutor.

— Pot să stau aşezat? Mă doare spatele.

Cercetătorul se ridică, aşa că îl putu în sfârşit vedea.

Avea fața tumefiată şi Niels se întrebă dacă totuşi una dintre loviturile lui nu îşi atinsese ținta.

— O să te ajut. În capul oaselor va fi favorizată circulația sanguină, explică Bergman apucându-l pe Niels de subsuori.

Polițistul se îndreptă cu greu şi se sprijini cu spatele de perete.

— E mai bine acum?

Nici vorbă, îi răspunse Niels în gând. Ba e chiar şi mai puțin comod. Încheieturile legate se striveau de zid, dar, cel puțin, o putea vedea pe Hannah.

— Nu, îi scăpă fără să vrea, observând imaginea.

Lacrimile începură să îi curgă şi inima să bată mai repede. Era întinsă pe un fel de grătar din metal. Fiecare parte a corpului îi era legată: picioarele, genunchii, coapsele şi, mai sus, bazinul şi brațele. Dar nu acest lucru era cel mai rău. Capul îi atârna la cincizeci de centimetri deasupra podelei şi, sub față, o aştepta un bazin, probabil un acvariu plin cu o apă de un albastru-deschis, transparentă şi scânteietoare. Grătarul era mobil şi putea pivota în sus şi în jos.

— Niels...

Vocea lui Hannah era slabă şi resemnată. Nu îl vedea şi nu putea întoarce capul din cauza unui dispozitiv care i-l strângea.

— Ştiu că poate părea o metodă cam barbară, explică Bergman, dar este un instrument care era utilizat pentru

operațiile pe creier.

— Mă simt bine, Niels, spuse Hannah fără nici cea mai mică urmă de convingere în glas.

— Te rog, nu face asta, îl imploră Niels în timp ce bătăile inimii o luau razna.

— La drept vorbind, nu ai de ce te teme. Toate persoanele cu care am stat de vorbă mi-au povestit acelaşi lucru. Se pare că trupul ne este părăsit de conştiința care se ridică în aer.

— N-o să scapi uşor, strigă Niels pe un ton amenințător.

Mintea încă nu i se limpezise. Trebuia să schimbe tactica. Ai face mai bine să-l ții de vorbă decât să-l amenințe, îi şopti polițistul soțului îngrozit. Da, ține-l de vorbă. Fă-l să înțeleagă că nu e cazul să facă lucrul ăsta, că mai există şi alte soluții. Priveşte-l ca pe oricare alt biet ins disperat, ca pe indiferent ce individ care a luat ostatici.

— N-o să scap uşor... repetă Bergman de parcă ar fi cântărit fiecare cuvânt. N-o să scap. Dar el scapă... Iese... Sufletul ne iese din corp, şopti.

— Aşa este. Cu toții vom muri într-o zi, constată Niels. Dar de ce acum?

— Trebuie să-mi găsească soția. Ştiu că e pe aici pe undeva.

— Soția ta a murit. A fost ucisă.

Bergman ridică ochii. Pentru prima dată, Niels reuşi să îi prindă privirea.

— De unde ştii?

— Nu contează. Ştiu şi gata. Cum am ştiut şi că eşti aici. Cum ştiu şi că nimic din tot ce se întâmplă în încăperea asta nu poate rămâne nepedepsit.

Bergman scutură din cap.

— Dacă colegii tăi ar fi ştiut unde eşti, de mult ar fi ajuns aici.

— Poate. Aşa e. Poate că nu vor ajunge acum. Dar mâine?

Când îşi vor da seama că am dispărut?

— Vor considera că este vorba despre o sinucidere.

— Chiar aşa? Deja am descoperit motivul pentru care şi-a pus capăt zilelor Diete Van Hauen. Tu ai împins-o la sinucidere.

Bergman dădu iarăşi din cap.

— Pentru ce faci aşa ceva? întrebă Niels.

— Pentru a afla. Pentru ca fata mea să afle în sfârşit cine i-a ucis mama şi astfel să se facă dreptate.

— Şi pentru asta trebuie să moară soția mea? Nu e logic raționamentul. Unde este dreptatea, în cazul ăsta?

— Nu se pune problema să moară. Sunt medic şi o voi reanima.

— Şi dacă lucrurile nu merg conform planului?

— Nu e niciun motiv să nu iasă bine. Am făcut-o de multe ori.

— Şi Diete?

— A sărit singură.

— Şi Peter Jensen?

— Dacă sunteți cooperanți, totul va fi în regulă. Peter a refuzat să coopereze.

— Soția mea este însărcinată. Cu gemeni.

Bergman se uită stupefiat la Niels. Era limpede că făcea în minte calculul consecințelor: fără oxigen, timp de cinci minute, fetuşii vor fi grav afectați. Ba chiar era foarte probabil că vor muri.

— În câte săptămâni eşti?

— Nouă, răspunse Hannah. Fetuşii nu au deja de suferit în urma anesteziei?

— Nu. Numai că un fetus nu poate supraviețui cinci minute fără oxigen. Aşa că luați-o ca pe un avort, o sfătui Bergman şi adăugă: trebuie să ştiți că în Danemarca se practică anual câteva mii.

— Nu înțelegi nimic, murmură Hannah. Nu putem avea copii.

— E un adevărat miracol că a rămas gravidă, confirmă Niels.

— Eşti sigur că tu eşti tatăl?

— Jigodie! şuieră Hannah.

— Cu femeile nu poți fi niciodată sigur. Nu trebuie să ai încredere în ele...

Bergman se întrerupse şi începu să gâfâie. În general era un bărbat rezervat, neobişnuit să-şi exhibe sentimentele.

— Spune-mi ceva despre fosta ta soție... zise Niels.

— Ea... Ea...

— Avea un amant?

— Avea un amant, repetă Bergman înainte de a se întrerupe iarăşi.

Niels era decis să nu slăbească presiunea. Singura modalitate de a-l readuce pe Bergman în limitele raționalului era să-l oblige să-şi exprime măcar parțial durerea şi furia.

— Soția ta avea un amant, dar nu ştiai nimic.

— Da.

— O iubeai.

— Da.

— Şi totuşi?...

Niels îl privi atent. Era rândul lui să-şi spună povestea. Altfel, metoda nu va funcționa. Cercetătorul respira din ce în ce mai greu. Era evident că trăia o suferință cumplită. În unele clipe, Niels aproape că uită de Hannah. Uită că avea mâinile legate la spate şi că, probabil, nu vor mai ieşi vii din locul acesta sinistru. Numai că, acum, era concentrat asupra scopului urmărit, era atent şi la cel mai mic semn din partea celui care-i luase ostatici, la respirația acestuia, la pupile, la mâini, la mărul lui Adam, la fiorii generați de nervozitate. Cât mai dă semne de agitație, negocierea încă

mai este posibilă. Imediat ce respirația ar redeveni normală, mâinile ar înceta să mai tremure, privirea s-ar stinge, ar însemna că a venit momentul ca negociatorul să se retragă.

— Totuşi, avea un amant.

— Avea unul...

— Da...

— Se întâmplă deseori în momentul în care, după câțiva ani de căsnicie, simți nevoia să mai vezi ce se întâmplă şi în afara casei, spuse dintr-odată Bergman, mecanic, o frază pe care probabil că şi-o tot repetase pentru a se linişti, pentru a reuşi să se mai ridice dimineţile din pat, pentru a nu se spânzura de primul stâlp.

— Toate cuplurile traversează perioade dificile, admise Niels cu sinceritate.

— Toate cuplurile, se auzi Bergman ca un ecou.

Niels şi-ar fi dorit să o vadă un pic mai bine pe Hannah, măcar să îi distingă privirea.

— Aşadar, problema nu a fost infidelitatea?

— A omorât-o.

— Amantul...

— Da. Îl cunoştea. Ea l-a primit în casă. Fata mea...

Scutură din cap. Trecuseră ani de când nu mai vorbise despre asta, de când păstra subiectul ascuns adânc în el. Şi nu era deloc plăcut când ieşea la suprafață. Nimeni nu o ştia mai bine decât Niels. Dar trebuia să iasă. Niels se gândi la o frază pe care o învățase în timpul cursului de pregătire: „Disperarea nu este amară decât dacă o înghiți". Aparținea unui general sau unui politician, nu mai ținea minte. Sigur era că Bergman îşi înghițise durerea, disperarea, dorința de răzbunare, le mestecase bine şi le înghițise, iar acestea se clociseră în străfundurile lui până când luaseră proporții monstruoase.

— Şi fetița?

— Dormea.

Trase cu ochiul spre Hannah. Observă o picătură care i se scurse pe vârful nasului şi căzu în acvariul de sub ea. În acest moment, Niels pricepu că soția lui îşi putea vedea chipul reflectat în apă. Picătura să fi fost o lacrimă? Sau transpirație? Preferă să creadă că fusese vorba despre transpirație.

— Dormea când...

— Dormea?

— Da. Dormea. În camera alăturată. În dormitorul ei.

Bergman îşi scutură iarăşi capul.

— Dormea în timp ce soția şi amantul erau în camera de alături?

— Nu a fost găsit nimic care să indice că relația nu a fost liber consimțită, preciză detaşat Bergman, de parcă ar fi citit din raportul poliției.

Se ridică şi se uită la Niels.

— Se cunoşteau. Ea l-a invitat să intre. Şi, drept mulțumire, el i-a luat viața. Cu o simplă tăietură, adăugă Bergman arătând cu un gest profesional locul unde fusese făcută, la nivelul carotidei. Cum se tăiau pe vremuri animalele. Secționându-le o arteră. Cine poate să facă aşa ceva?

— Un bolnav, răspunse Niels.

Cercetătorul dădu din cap. Nu era suficient. Numai medicina nu avea cum explica o astfel de crimă monstruoasă.

— Stabiliseră să se vadă, continuă medicul. Soția mea i-a administrat copilului o doză uşoară de somnifer amestecat în ciocolata cu lapte. Pentru a nu se trezi cât erau împreună. Dar tot s-a deşteptat. Doamne Dumnezeule! suspină Bergman prinzându-şi fața în palme.

Începu să plângă. Fără zgomot. I se scuturau doar umerii. Niels se uită la Hannah şi la acvariu.

— Bergman, nu aşa o să-ți rezolvi problema. Sunt gata să

te ajut să găseşti criminalul.

Medicul clătină din cap.

— Ba da. Ascultă-mă bine. Îți promit că voi consacra tot timpul meu liber, ceas de ceas, pentru asta.

— Ce te face să crezi că vei reuşi, acolo unde cei mai buni anchetatori ai poliției din Copenhaga au eşuat?

Ancheta a durat mai bine de un an. Au mers cu cercetările până în vremea copilăriei şi au interogat toate persoanele pe care le cunoscuse soția mea încă din clasa întâi. Pe toți cei care...

— Numai că nu aşa vei reuşi să afli, îl întrerupse Niels cu duritate.

— Ba da. Ştiu că se poate. Cu Diete am fost foarte aproape. Doar o singură ființă ştie identitatea criminalului: soția mea. La drept vorbind, îmi pierdusem orice speranță... Până când a venit să mă vadă.

Bergman se ridică. Conversația începuse să-l deranjeze, iar Niels era pe cale de a pierde controlul.

— Cine a venit să te vadă?

— Nu a fost ideea mea. Dacă Diete nu mi-ar fi vorbit despre experiențele ei, nu mi-ar fi dat niciodată prin cap aşa ceva, explică Bergman rânjind. Renunțasem. Pe urmă, într-o bună zi, o balerină s-a prezentat la clinică. Mi-a spus că suferă de grave tulburări ale somnului. Că nopțile îi sunt un infern. Puțin câte puțin, am reuşit să o fac să mărturisească şi aşa mi-a povestit că îşi provocase mai multe stopuri cardiace şi că, de fiecare dată, fusese reanimată.

Bergman scoase o hârtie din buzunarul din spate al pantalonilor. O desfăcu. Niels recunoscu imediat pagina lipsă din *Phaidon.*

— Gândeşte-te şi singur. Acestea sunt pasajele subliniate de către Diete: „Nu ai spus că moartea este contrariul vieții?”

Bergman ridică privirea:

— Vorbeşte Socrate, iar ucenicul răspunde: „Ba da, asta am afirmat”.

Medicul continuă lectura cu voce tare:

„— Şi că se nasc una dintr-alta? întreabă Socrate.

— Ba da.

— În cazul acesta, ce se naşte din viaţă?

— Moartea, răspunde ucenicul.

— Şi din moarte? continuă Socrate.

— Sunt obligat să recunosc că viaţa.

— Aşadar, din moarte se nasc toate cele vii, printre care şi fiinţele omeneşti?

— Se pare că da”.

Niels îl întrerupse:

— Bergman, asta a spus-o un filosof care a murit acum două mii de ani. Astea nu sunt dovezi. Totuşi, eşti medic!

— Într-adevăr, sunt medic. Însă în lumea întreagă, colegii mei au făcut aceeaşi constatare: conştiinţa este independentă de corp. Este o realitate, iar dovezile sunt extrem de numeroase. În fiecare zi sunt reanimaţi oameni care o confirmă.

Bergman ridică tonul.

— Şi eu îmi ascult pacienţii. Tot ceea ce Diete a trăit...

Niels fu surprins de calmul cu care interveni Hannah.

De parcă ar fi acceptat ideea călătoriei pe care doctorul îşi dorea să o întreprindă. Ca un astronaut cu centura de siguranţă prinsă, în carlinga lui, cu motoarele de propulsie aprinse.

— Ce a trăit? îl întrebă ea pe Bergman.

— Acelaşi lucru ca şi tine, presupun. Bergman făcea tot ce putea ca să nu se uite la Niels. Ceea ce povestiţi mai toţi cei care aţi trecut printr-o asemenea experienţă. Despre firul care înconjoară pământul, despre lumină şi despre graniţa dintre trup şi suflet care dispare. Despre pierderea noţiunii timpului. Despre întâlnirile cu persoane decedate de mult,

persoane pe care le-au cunoscut, dar, uneori, şi unele necunoscute, a căror conştiinţă plutea în aceeaşi încăpere.

— Crezi că soţia ta este acum aici? întrebă sarcastic Niels.

— Ştiu că este posibil. Aşa am citit.

— Ai citit?

Niels clătină din cap cu neîncredere.

— Experienţele morţii iminente fac nu de multă vreme obiectul unor studii ştiinţifice cât se poate de serioase, sub egida Naţiunilor Unite. La început, ca orice persoană cu scaun la cap, şi eu am crezut că-i vorba despre fleacuri. Despre nişte prostii, explică Bergman ducându-se până foarte aproape de Hannah şi adresându-i-se ca un om de ştiinţă unui coleg. Până la urmă, i-am telefonat marelui specialist american.

— Lui Bruce Greyson, spuse Hannah.

— Exact. Am discutat îndelung, de mai multe ori.

— Şi ce ţi-a zis?

— Că, din punct de vedere ştiinţific, nu mai e niciun dubiu că există anumite aspecte ale conştiinţei care ne sunt în întregime necunoscute. Sau pe care preferăm să le ignorăm. Însă diferite studii întreprinse în întreaga lume demonstrează acelaşi lucru: conştiinţa continuă să trăiască şi după ce inima a încetat să mai bată. Ba chiar în absenţa totală a activităţii cerebrale. Şi că putem intra în comunicare cu cei morţi. Fiindcă sunt aici, în jurul nostru.

Bergman râse scurt şi se întoarse spre Niels.

— Ştii ce spun pacienţii care au fost reanimaţi?

— Nu.

— Că au un mesaj pentru doctor din partea mamei sau a tatălui care a decedat. Sunt foarte multe cazuri dovedite ca adevărate. Atunci, de ce să nu fie posibil?

— De ce să nu fie posibil ce? întrebă Niels.

— Să vorbesc cu ea. Cu Maria. Să o întreb cine a omorât-o.

Vocea lui Bergman se pierdu încă o dată. Era o voce pe care Niels o cunoştea foarte bine, cea a omului care renunțase la tot, care se pregătea să treacă la acțiune. Aşadar, discuția era închisă. Trebuie să fac ceva neaşteptat, se gândi Niels. Să-l surprind, să-l oblig să judece în alt fel.

— Bergman, nu eşti decât un laş! îi strigă dintr-odată. Îi faci rău fetei tale! După părerea ta, cum se vor termina toate astea? O să aterizezi în puşcărie şi copilul o să fie lipsit şi de tată după ce deja şi-a pierdut mama.

Furia lui Bergman se aprinse la fel de repede ca praful de puşcă bine uscat. Se aruncă spre Niels şi se lăsă în genunchi în fața lui.

— O să-ți spun eu cum se vor termina toate, murmură medicul. Vom identifica asasinul. Soția ta se va duce să o întrebe pe a mea despre cine este vorba.

— Şi după?

— După, fata mea îşi va regăsi liniştea. Va putea trăi normal. Sunt gata să mă sacrific pentru ea.

— Şi să sacrifici şi nişte ființe nevinovate cu aceeaşi ocazie? Pe soția mea? Pe mine? Pe Diete? câți oameni eşti pregătit să sacrifici?

Bergman se ridică şi se întoarse spre Hannah. Îşi reluă controlul asupra respirației.

— Ai mai fost dincolo, nu-i aşa?

Hannah îşi drese glasul. Pe Niels îl impresionă încă o dată calmul ei.

— Dacă asta vrei să spui, într-adevăr am făcut stop cardiac timp de mai multe minute. Cum foarte bine ştii. De altfel, din acest motiv suntem acum aici.

— Ei bine, vei reface călătoria.

— Nu, Bergman. Te implor, murmură Niels încercând să-şi elibereze mâinile.

Legăturile erau însă bine strânse. Măcar de şi-ar putea tăia încheieturile.

— Cât timp ai de gând să mă ții în stop cardiac? îl întrebă Hannah.

— Zece minute. Diete a avut dreptul la opt. Dar tu eşti mai puternică. Lichidul în care am să te înec este o...

— Soluție salină, îl întrerupse sec Hannah.

— Îi cunoşti caracteristicile?

— Favorizează reanimarea.

— Ba chiar în condiții optime, adăugă cercetătorul.

Niels îl ascultă pe Bergman descriind procedura medicală până în cele mai mici amănunte. Era întrerupt regulat de Hannah care îi adresa rece observații şi întrebări. *Conversație ca de la cercetător la cercetător.* Numai că unul dintre ei era legat de un grătar metalic pe când celălalt pierduse orice contact cu realitatea. Altfel, totul era normal.

— Este important să nu te îndrepți către lumină, o avertiză Bergman. Diete a fost extrem de aproape. I-a văzut chipul. Era înconjurat de raze.

— Şi dacă voi vedea şi eu acelaşi lucru?

— Atunci te duci direct spre ea şi te apropii cât mai mult cu putință. Îi spui că te-am trimis eu. Că ştiu că încă mă iubeşte, pe urmă o întrebi cine a omorât-o.

33

Valby. Ora 23:28

Pop. Leon se dusese la culcare, dar nu reuşea să adoarmă. Era prea agitat şi simţea furnicături în picioare. Până la urmă se ridică şi se aşeză pe marginea patului. *Pop.*

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă soţia.

— Sunt nervos.

Femeia ştia perfect că nu folosea la nimic să îi pună mâna pe umăr pentru a încerca să-l calmeze. Pentru bărbatul ei enervarea era, în general, prima fază a înţelegerii unui lucru. Leon se sculă din pat şi luă telefonul mobil de pe noptieră. Deschise SMS-ul de la Niels, pe care îl lăsase baltă când se uita la meciul de tenis. *Pop.* Un mesaj de la Bentzon, în stil personal, pentru a-i reproşa că nu încerca să fie mai pop. Mai popular? Doar ştia exact ce credea Bentzon despre el: că nu era decât un oportunist, interesat în primul rând să le facă pe plac superiorilor şi să-l lingă undeva pe Sommersted, în loc să se comporte ca un adevărat agent de poliţie. *Agent.* Cuvântul îi făcea silă. I se părea la fel de ridicol şi de anacronic ca şi Bentzon, poliţistul ăsta care nu pricepea că timpurile se schimbaseră. *Pop.*

— Ţi-e mai bine? îl întrebă, prudentă, soţia.

— Nu mai avem prin casă vreun mobil vechi?

— Cum adică vechi?

— Ştii ce vreau să zic: unul cu taste! Cu taste adevărate.

— S-ar putea să mai fie vreunul prin camerele băieţilor.

Nevasta se ţinu după el, iritată la rândul ei că Leon se hotărâse să caute un telefon mobil cu taste în miez de noapte. Aleseră fiecare câte o cameră şi se apucară să scotocească prin sertare. Leon îşi aminti că citise pe undeva că fiecare familie daneză cu venit mediu ţinea în casă între

patru şi douăsprezece telefoane mobile vechi şi între trei şi cinci computere. După câte se vedea, s-ar fi zis că nu făceau parte dintre familiile daneze cu venit mediu...

— Ce mai harababură! mormăi Leon după ce goli primul sertar în care dădu de medalii ale unor echipe de fotbal, cartoline Pokemon, titirezi şi opt încărcătoare diferite, însă de niciun telefon mobil.

— Ce faci, tati? îl întrebă băiatul ajuns în spatele lui.

Leon îşi văzu mai departe de treabă, fără a se întoarce.

— Am nevoie de un mobil vechi.

— Acum?

— Da, acum, ce naiba! Altfel, nu te-aş fi deranjat în miez de noapte!

— Găseşti în sertarul de jos, îl sfătui vocea subțirică, speriată şi adormită.

Leon scoase sertarul şi îl vărsă pe jos. Uite-l! Un Nokia. Un telefon din vremea în care se fabricau încă lucruri de calitate, în care finlandezii care inventaseră SMS-ul nu ieşeau din casă fără un cuțit pitit în mâneca hainei. Soția stătea în cadrul uşii, alături de băiatul cel mare care se trezise şi el.

— Ce s-a-ntâmplat, tati?

— Ia vino un pic, Einstein. Ia uite-aci, comandă Leon aprinzând lumina.

Toată familia făcu ochii mici când polițistul arătă tastele 7 şi 8.

— *Pqrs* şi *mno,* spuse.

— Adică?

— Cele două taste folosite pentru a scrie cuvântul *pop.*

— Pop?

Nevasta nu înțelegea unde voia să ajungă. Fiul cel mare avea însă mintea mai ageră.

— Vrei să ştii ce s-ar mai putea scrie cu tastele astea?

— Exact.

— Ror[15], propuse soția.

— Şi *pos,* sugeră băiatul.

— Altceva?

— *Sop,* anunță cel mic de pe marginea patului, aplecându-se spre tatăl lui.

— Ba nu! exclamă cel mare. Acum ştiu: SOS.

Mii de gânduri explodară în creierul lui Leon în clipa în care se repezi afară din încăpere pentru a-şi lua propriul telefon: era deja prea târziu, ar fi trebuit să înțeleagă mai devreme. Acum, Bentzon era probabil mort. Se grăbi să-l sune, dar dădu peste căsuța vocală. Exact de ce se temea: telefonul ori era închis, ori avea acumulatorul descărcat, între timp, soția se dusese să îi aducă haina şi cheile de la maşină, rămânând lângă uşă. Leon ieşi în trombă. După care familia îl auzi urlând în telefon, până să ajungă la maşină:

— Mi se rupe că trebuie să te scoli! Vreau să ştiu ultimele coordonate ale lui Bentzon. Şi cu cine a vorbit în ultimele două ore. Şi grupul de intervenție să fie gata de decolare... Poftim? Nu, sună atunci la antitero şi mi se rupe cum dai de jafurile alea de coordonate rapid. Ai băgat la cutiuță? Ori mâine-dimineață îți promit că deja ai trecut la control paşapoarte, strigă în telefon în clipa în care urcă în maşină.

Trânti portiera şi demară cu toată viteza. Băiatul cel mare zâmbi.

— Mami! zise cel mic.

— Ce e?

— Tati e pe bune super-cool!

---

[15] *Timonă,* în daneză. *(N.t.).*

34

Regan ost. Ora 23:30

Adam Bergman desfăcu lanțul care ținea grătarul legat cu un inel de tavan pentru a-i putea regla înclinarea. Niels nu își dădea seama dacă era o instalație pe care medicul o construise special pentru această ocazie sau se găsea aici de mai înainte, încă din anii ’50, din vremea în care lumea era speriată că iarna nucleară ne va șterge de pe fața pământului.

— O să te bag încet.

— Nu, Bergman! Dă-i drumul! strigă Niels.

— Nu ai putea cel puțin să mă anesteziezi înainte? întrebă Hannah.

Niels îi ghici lacrimile după voce, deși nu îi putea vedea fața.

— Nu, trebuie să ai mintea limpede. Nu durează decât un minut.

— Bergman, nu face asta. Ascultă-mă: Numai o clipă, îl rugă polițistul fără să aibă nici cea mai mică idee despre cuvintele care ar fi putut să-l oprească.

Lacrimile îi inundară obrajii și buzele.

— Nu va muri.

— Poate că nu, dar copiii da.

— Nu sunt decât niște embrioni. Juridic vorbind, nu sunt încă ființe omenești.

— Nu sunt ființe omenești? repetă Niels.

— Revino-ți, strigă pe neașteptate medicul. Nu trebuie să exagerezi! Nu este altceva decât un avort. Știi câte mii de avorturi se fac anual în întreaga lume? Pur și simplu, încerc să-mi salvez fata! Să demasc un criminal. Își scuipă cuvintele: Cine știe, poate va recidiva? Ce preferi? Un avort legal sau oprirea unui ucigaș?

— Nu înțelegi, protestă Niels.

O spuse ca şi cum acestea i-ar fi fost ultimele cuvinte. Poate că aşa şi erau: ultimele cuvinte pe care i le adresa lui Hannah.

Bergman aplecă grătarul spre suprafața apei. Încet.

— Hannah, mă auzi? strigă Niels.

— Da, îi răspunse ea resemnată.

— Te iubesc. Mă auzi?

— Da.

Din glas se înțelegea că se împăcase cu soarta, că renunțase să mai trăiască. Îşi va pierde cel de-al doilea copil. Şi pe al treilea. Nimic nu o va mai putea întoarce la viață odată ce medicul îi va băga capul în soluția salină.

— Te vei întoarce, nu-i aşa? mai strigă Niels.

Hannah nu îi răspunse. Bergman înclină grătarul încă puțin. Părul femeii atinse apa.

— Ia-mă pe mine în locul ei, propuse Niels.

De ce nu se gândise la asta mai devreme?

— Gândeşte-te. Fii rațional. Cine este cel mai indicat pentru a rezolva cazul? Un astrofizician sau un polițist cu experiență?

În sfârşit, contactul vizual.

— Cine poate spune că o să o găseşti mai uşor?

— Te-am găsit eu şi pe tine, nu?

Hannah interveni.

— Niels...

— Taci, Hannah! Pentru aşa ceva trebuie lăsați profesioniştii. Dacă trebuie cineva să se ducă dincolo şi să găsească pe indiferent cine, atunci eu sunt acela. Toate informațiile de care am făcut rost anchetând crimele de acum...

Niels îşi regretă cuvintele, mai ales *crimele.* Bergman era pe punctul de a ceda, aşa că nu era momentul să-l supere.

— Ascultă cel puțin ce vreau să-ți spun. Ştiu unde trebuie

să caut. Am fost şi la Acheron. M-ai lăsat să ascult conversația cu Diete. I-am înțeles raționamentul.

Medicul tăcea.

— Las-o şi îți voi găsi soția. Mă voi duce eu să o întreb în numele tău.

Bergman reflecta.

— Poate. Dar soția ta este mai experimentată. A mai făcut călătoria asta.

— De câte ori ai încercat cu Diete? De opt ori?

— De şase.

— Lasă-mă să mă duc. Dacă eşuez, tot îți rămâne posibilitatea de a-mi trimite soția.

— Pot să te trimit şi după ea, constată Bergman sec.

— Ba nu. Dacă mă laşi primul, poți să fii sigur că sunt motivat. Că voi face tot ce se poate. Promit. Ascultă-mă, îmi cunosc bine soția, dacă o trimiți pe Hannah acolo, nu vei mai reuşi niciodată să o faci să se întoarcă. Se va lăsa să moară. Eu nu. În schimb, îți voi găsi soția. Dacă e ceva adevărat în ce spui.

— E purul adevăr! se indignă Bergman.

— În cazul ăsta, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să mă trimiți pe mine. Sunt polițist. Sunt în stare să elucidez o crimă. Mai mult, plec de bunăvoie. Exact invers decât ceilalți. Sunt gata să mă sacrific. Haide, Bergman, ştii că este cea mai bună soluție.

Bergman mai stătu pe gânduri câteva secunde, după care se ridică hotărât, eliberă capul lui Hannah şi lăsă grătarul jos. Pentru prima dată Niels o putea privi în ochi. Aceştia îi spuneau: Niels, n-ar fi trebuit să faci un asemenea lucru! încercă să surâdă.

— Nu îți dezleg mâinile, îl preveni doctorul târându-l pe podea.

Niels se trezi nas în nas cu Hannah care încă mai era fixată pe grătar.

— Ştii că te iubesc? o întrebă.

Hannah nu se putea mişca nici măcar un milimetru. Peste puțin, soțul ei avea să fie întins în locul ei, pe aparatul mecanic utilizat de medici pentru operațiile pe creier, gata să fie trimis în lumea tenebrelor, în necunoscut. Sau, cum ar fi zis Diete: „Cam asta trebuie să fi simțit şi cei dintâi astronauți”. Da, aşa trebuia să vadă lucrurile. Gândul îl relaxă uşor. Era un astronaut în drum spre necunoscut, un explorator, un Cristofor Columb al timpurilor moderne.

— Acum îți voi desface capul, îl anunță Bergman. Nu ai voie să te mişti decât când îți spun eu.

35

Pe autostradă. Ora 23:40

— Într-o pădure?

Leon clătină din cap.

— Ce mă-sa caută Bentzon în pădure?

— De acolo a venit ultimul semnal, se justifică polițistul de la volan.

Pe autostradă erau puține mașini, iar sirena era oprită. Doar lumina albastră a girofarului strălucea în noaptea de vară. Albastru pe fond albastru, își zise Leon – considerație neobișnuit de poetică pentru el.

— Poliția din Nordsjaelland e pregătită?

— Cu douăzeci de oameni. Cum ați cerut.

— Și câini?

— Două patrule. Ne așteaptă.

— Nu poți să mergi mai repede?

Polițistul își privi scurt superiorul. Chiar vorbea serios?

— Avem deja două sute zece, observă.

Leon țâșni afară din mașină înainte ca aceasta să se fi oprit de tot. Cei douăzeci de polițiști din Nordsjaelland erau răspândiți împrejur, unii fumând, alții stând de vorbă. Leon era turbat.

— Ia ascultați-mă! se răsti.

Țigările fură stinse imediat, iar discuțiile se întrerupseră. Leon nu mai avea nevoie să se prezinte, reputația de dur i se cunoștea de mult.

— Avem un coleg în mare belea! urlă. Ultima localizare cunoscută e la doi kilometri de aici, în mijlocul pădurii. Coordonatele precise vi s-au comunicat deja. A trimis un SOS la ora 23:20.

— De ce acționăm tocmai acum? întrebă o voce tânără.

Leon căută din ochi obraznicul. Ținea să vadă cum arată

idiotul.

— Fiindcă nu este uşor să decodezi un mesaj trimis de Bentzon la disperare, şuieră. Gata cu discuțiile! Unde e patrula canină?

Doi de „da” rostiți cu zel răsunară în întuneric.

— V-am adus vesta antiglonț şi alte lucruri găsite în dulapul lui. Dați-le câinilor să le adulmece şi puneți-i la căutat la interval de două sute de metri. Înțeles?

— Da, să trăiți!

— Ceilalți, rapid, în maşini, până la coordonatele exacte şi vedem ce ne rezervă noaptea asta. Acum.

— Înțeles!

— Nimeni nu cunoaşte bine noaptea, mormăi Leon aşezându-se pe locul din dreapta.

Deschise GPS-ul în timp ce subordonatul trecu înapoi, la volan.

— Ați spus ceva, şefu’?

— Am zis: Bagă mare!

36

Regan Ost. Ora 23:55

Niels era imobilizat într-o poziție inconfortabilă. Îl dureau mâinile care continuau să-i fie legate la spate. Bergman nu îndrăznise să i le desfacă pentru a i le fixa apoi corect pe grătarul metalic. Şi pe bună dreptate, fiindcă Niels nu ar fi stat degeaba. Hannah îşi reluase locul dinainte, lângă perete. Poliţistul simţi mirosul de soluție salină care se găsea la doar câțiva centimetri sub capul lui, amintindu-i de mare. De Marea Nordului. Chipul lui Hannah sub soarele de vară. Nisipul...

— Eşti gata? întrebă Bergman arătându-i o fotografie veche. Să nu te temi, în primul rând să nu te temi de nimic. Te voi reanima.

— Niels, zise Hannah. Încearcă să faci abstracție de frica de moarte. Încheind fraza, plânse: Aşa vei avea mai multe şanse de reuşită.

— Se numeşte Maria, repetă Bergman. Deseori, persoanele decedate la care ținem sunt în jurul nostru. Şi se uită la noi.

— Maria, repetă Niels.

— Îi dăm drumul.

— Nu, murmură Hannah.

Niels încercă să îi prindă privirea, dar nu putu face nicio mişcare a capului.

— Mai am ceva de spus, interveni Hannah.

Doctorul aşteptă câteva secunde, până când ea îşi găsi cuvintele.

— Să te întorci la noi, Niels, spuse printre suspine. Mă auzi?

— Hai acum! aproape comandă Niels.

Hannah țipă. Cercetătorul lăsă mecanismul să culiseze.

Niels se gândi la modul în care reacționează omul când știe că va muri. Din acest punct de vedere, indivizii pot fi de trei feluri: cei care leșină, care își pierd cunoștința; cei care cedează nervos, care încearcă să negocieze, care imploră să fie lăsați în viață; în sfârșit, cei care primesc moartea cu un calm absolut, cu fatalism. Ei bine, dacă asta trebuie să se întâmple, atunci să se întâmple. Oricum, toți trebuie să murim într-o zi.

Bergman îl lăsă pe Niels încet spre acvariu. Când nasul îi dispăru în apă, Hannah începu să urle. Dacă măcar ar putea să tacă, își zise Niels. Instinctiv închise ochii atunci când aceștia atinseră suprafața apei, dar îi deschise imediat. Ar fi preferat ca Bergman să utilizeze un bazin mai adânc, în care să îi poată intra tot capul, nu doar fața. Așa, cel puțin, nu ar fi trebuit să suporte și urletele lui Hannah. Își ținu respirația.

— Niels! Nu! țipă Hannah cu voce răgușită.

Probabil că acum îmi vede figura și cum îmi țin răsuflarea, se gândi Niels. Cum să se comporte ca să-i atenueze ei șocul cât mai mult? Ca să-i reducă la maximum suferința? Da, așa: trebuia să deschidă gura și să lase lichidul să intre, să îi invadeze plămânii și totul să se termine cât mai repede. Dintr-odată, îi veni o idee nebunească: ar putea încerca să bea. Simți pulsul crescându-i, mai ales în încheieturile mâinilor.

— Niels? Mă auzi?

Acum. Acum avea nevoie de aer. Gura i se deschise pentru a primi ceea ce voia. Apa îi umplu traheea și reacționă vomând. Auzea sunetele disperate pe care le emitea. Inima îi bătea de să îi sară din piept. Vederea i se împăienjeni fiindcă apa se tulburase. Poate din această cauză îl duse gândul la fiordul Roskilde. Și la mama lui. La ziua în care trebuiau să plece în Germania, dar el se îmbolnăvise, așa că fuseseră nevoiți să se întoarcă acasă din

apropiere de frontieră. Se gândi la mama lui...

— Niels? Mă auzi?

— Lasă-l în pace.

Se gândi la mama lui. La mâinile ei...

— Niels!

Hannah lăsă să îi scape un urlet ascuțit, dar de data asta Niels nu o mai auzi.

Se gândi la străzile copilăriei. La Valby. Mama era pe celălalt trotuar. În stația de autobuz. Îl chema: „Vino!”

Nu-i mai simt pulsul.

Ce frumoasă era. Şi ce tânără. Nu-şi amintea să o fi cunoscut atât de tânără.

Peste câteva secunde, totul se va sfârşi.

Cineva trecu prin fața lui cu o pâine la subsuoară. Se întoarse şi văzu vechea brutărie, de unde obişnuiau să cumpere prăjituri vinerea. Prăjituri Napoléon. Sau preferata lui: „Piept de gâscă”. Nu îi plăcea cum se chema, aşa că mama trebuia să o ceară pentru el.

— Niels!

Cineva îl striga. Se întoarse. Traficul se oprise. Mama îi făcea semn să vină lângă ea.

37

Hellebaek. Ora 23:57

Leon strigă:

— Cine e?

— Vrei să ştii cu cine a vorbit Niels?

— Da! Cu cine?

Leon îşi pierdea răbdarea. Se aplecă şi smulse telefonul din mâna şoferului. Afară: lumina slabă a nopții, asfaltul, liniile albe, pădurea deasă.

— Da! spuse aspru. Cu cine vorbesc?

— Cu Casper. De la departamentul de informatică.

— Te-a sunat Bentzon, mârâi Leon. În seara asta.

— A pățit ceva?

— Răspunde-mi doar la întrebări, Casper. De ce te-a sunat?

— A cerut un aviz de căutare pentru soția lui, pentru Hannah. Crede că este prizonieră într-un buncăr vechi, pe undeva prin Noedsjaelland.

— Într-un buncăr?

— Da. Regan Ost. Ştii unde vine?

— Sigur că da. Războiul Rece şi toate mizeriile alea.

— Nu sunt prea sigur, dar, în orice caz, ştiu că s-a hotărât să se ducă acolo, iar acum nu mai reuşesc să dau de el...

— Poți să faci rost de un plan al buncărului? îl întrerupse Leon.

— Poate. De la Ministerul Apărării.

— Atunci, mişcă-te! conchise Leon înainte de a striga la şofer: Regan ost! Buncărul Hellebaek!

38

Pe lumea cealaltă. Ora 0:00

Mai întâi, întuneric. Voci. O auzi pe Hannah strigând un nume: Niels. El era. Nu simțea nicio teamă. Era de parcă şi-ar fi părăsit frica în corp, alături de toate celelalte sentimente. Ce s-a întâmplat cu dragostea mea pentru Hannah? se întrebă în secunda în care o sclipire argintie îi trecu prin fața ochilor învârtindu-se. Coborî privirea şi constată că lumina provenea de la un filament prelung, un fel de frânghie de argint şi abia în acest moment realiză că filamentul îl lega de propriul trup. Îl privi o clipă. Era fin, poros. L-ar fi putut rupe cu degetele. Numai că nu şi le zărea. Nu îşi mai simțea corpul. De ce oare nu îl încerca altceva decât o curiozitate fără margini? Unde să fi dispărut toate sentimentele care îl călăuziseră de-a lungul întregii vieți?

În schimb, memoria îi era în stare perfectă. Şi îşi amintea: Hannah, soția lui Bergman, crima. Ei, doar nu era treaba lui. Până la urmă, moartea nu are nimic înfricoşător. Socrate avea dreptate. Ba din contră, niciodată nu se simțise atât de bine, atât de uşor. De liniştit. Grijile, ambițiile, dorințele şi ura îl părăsiseră. Deci toate aceste lucruri locuiesc în trupul nostru, îşi zise. Nu în suflet. Dintr-odată, gândurile îi fură întrerupte de apariția unui spectru luminos, în nuanțe fantastice de roşu şi de verde cum nu mai văzuse nicicând. Să-i joace văzul o festă? Lumini scânteietoare îi ieşiră în întâmpinare. Erau vii şi păreau să-l cântărească, să-l analizeze, de parcă pătrundeau în el, îl atrăgeau, îl încercuiau.

— Niels!

Percepu un strigăt sosit din altă lume. Un strigăt de femeie. Se întoarse. Da. Erau acolo, dedesubt. Însă nu mai

însemnau nimic. Durerea lor nu îl mai atingea. De ce să fi avut cineva ideea absurdă de a ne lăsa o vreme în corp omenesc?

— Niels!

Acum observă şi drumul. Calea. Calea asta era el. Era în acelaşi timp calea şi călătorul. Calea îi asigura avântul, îl călăuzea, îşi conducea drumeţul în sine însuşi. În ceea ce, poate, era o încăpere. În orice caz, existau patru pereţi. Şi deasupra lor, Terra. Clocotind de viaţă. Un întreg univers conţinut într-un spaţiu minuscul.

— Niels!

O putea vedea. Era Hannah. Ochii îi exprimau o infinită tristeţe. Şi inima îi strălucea. Îl înfioră uşor un sentiment necunoscut şi familiar, totodată. Iubirea.

Plutea pe deasupra unei încăperi fără tavan. Brusc fu înhăţat de un val de lumină care îl ridică şi îl duse în spaţiu. Şi atunci văzu vălul care înconjura Pământul. De acolo provenea şi filamentul lui. Din locul în care se împletea cu alte filamente asemănătoare care, toate laolaltă, alcătuiau un soi de pânză de păianjen uriaşă, formată din viaţă şi din lumină.

— Niels!

Se trezi iarăşi între cei patru pereţi. Zări un corp: era Niels Bentzon.

Niels!

De acum, femeia urla.

Remarcă o mişcare puţin mai departe, alături de bărbatul aplecat deasupra lui Niels Bentzon. O siluetă ghemuită într-un colţ. Cu spatele la el. Umerii îi erau goi. Nu reuşi să o distingă bine. În schimb, dincolo de cei patru pereţi, pe coridor, zări nişte bărbaţi îmbrăcaţi în negru, care alergau în întuneric. Pe unul dintre ei îl recunoscu. Se întâlniseră într-o viaţă anterioară. Leon. Mergea singur în fruntea grupului.

Singur.

Nu, nu suntem singuri. Niciodată nu suntem singuri. Leon se izbi cu capul de un panou. Se întoarse. Pe întuneric, cei care îl urmau nu observaseră nimic. Leon le făcu semn să vină lângă el. Se adunară în fața unei uşi a unei încăperi cu patru pereți.

— Niels!

Încăperea cu patru pereți. Bărbatul care încerca să-l reanimeze pe Niels Bentzon. Şi cele două femei. Hannah. Şi cea de lângă Bergman. Dând pe-afară de dragoste. Şi de milă.

39

Regan ost. Ora 0:01

Luminile lanternelor examinau zidurile şi podeaua ca nişte bastoane de orb, conducându-le paşii în timp ce treceau prin faţa camerelor destinate membrilor guvernului: ministrul Justiţiei, prim-ministrul... Nici urmă de ministrul Culturii, observă Leon înainte de a le face semn oamenilor să înainteze. El era cel care deschide calea. Ceea ce avea şi avantaje, dar şi unele inconveniente. Ca în clipa în care se izbi puternic cu capul de un panou pe care nu îl observase din cauza întunericului. Dar era un avantaj sau un dezavantaj? Dacă nu s-ar fi lovit el, i s-ar fi întâmplat fără îndoială unuia dintre oamenii lui. Or, cine era cel mai indicat pentru a încasa loviturile? Leon şopti:

— Un panou!

După care lumină obstacolul cu lanterna.

— Sunt două coridoare, remarcă adjunctul, care era în spatele lui.

Şi acesta vorbea încet, pe ton agresiv. Adrenalina era pe cale să-şi facă efectul şi asta era exact ce le trebuia.

— Care unde duc?

— Primul la sălile comune: sala de mese, bucătărie...

Leon îl întrerupse:

— Grupa unu după mine. Grupa doi, cu Michael.

Arătă cu degetul coridorul care ducea spre spaţiile comune. Grupul se împărţi în două.

— Înainte, şopti Leon.

Se acopereau reciproc şi nu aveau nevoie de cuvinte pentru a şti ce aveau de făcut. De fiecare dată când ajungeau în faţa unei uşi sau a unei deschideri susceptibile să adăpostească inamicul, se opreau. Cei doi din spatele lui se poziţionau de o parte şi de cealaltă a uşii, în timp ce alţi

doi se apropiau. Cel de lângă Leon îi şoptea informaţiile de care avea nevoie.

— Câte încăperi există?

— Şaizeci.

— Şi câte ieşiri?

— Doar una. Cea pe unde am intrat.

— Gurile de aerisire?

— Obturate pe timp de pace.

Leon se adresă poliţiştilor care îi aşteptau ordinele:

— Mai departe.

Deschise uşa şi înaintă pe coridor. Spre adâncul pământului. Sosesc, Bentzon, spuse în gând. Eu sunt, bătrânul Leon. Ştiu că nu poţi să mă suferi, dar, ce dracu', chestia asta n-o să mă împiedice să te salvez, crede-mă.

40

Pe lumea cealaltă. Ora 0:03

Simți o durere.

Pentru prima oară după foarte mult timp. În piept. I se părea ceva îndepărtat. Nici nu era sigur că îi aparținea. Putea foarte bine să fie a altcuiva. Fără îndoială că era a altcuiva.

— Niels!

Încă un țipăt. Tocul uşii se făcu țăndări când aceasta fu forțată. Noi dureri, vii, înfiorătoare, de o brutalitate nemaipomenită. Întunericul se făcu lumină. Explozie de lumină. Senzația de lume care se prăbuşea. Universul care îl înconjura dispăru într-o fracțiune de secundă, înlocuit de un altul. Mor, se gândi Niels. De data asta, chiar mor. Deci asta simți când mori.

Moartea.

Şi o văzu iar pe femeia aceea, care stătea în fața lui. Şi un bărbat. Leon. Durerea dispăruse. Şi nu se va mai întoarce. Nu era a lui. Din îndepărtata sa ascunzătoare, îl vedea pe Leon dând de pământ cu bărbatul acela şi punându-i cătuşele.

Femeia țipă:

— Nu! Nu faceți asta!

Leon se întoarse.

— Haide, Bentzon!

— Dați-i drumul! E singurul care îl poate face să-şi revină.

— Aduceți doctorii! urlă Leon.

Niels îi privea pe toți.

— Lăsați-l! îi imploră Hannah.

Turbat, cu privirea înnebunită de furie, Leon îi scoase cătuşele lui Bergman. Cercetătorul se ridică.

Din nou dureri. Şi un ţipăt. Dureri în piept. Şi un văl negru.

— Bentzon, mă auzi?

Iar. O fulgerare. Un infern. Nu vreau.

— Niels, haide Niels!

Vocea de femeie. Vocea lui Hannah? Sau a celeilalte? A celei care era aici încă de la început? O străfulgerare dureroasă. Chipul îi era aproape de al lui Niels. Înfricoşător de aproape. Privirile îi erau disperate.

Durerile erau tot mai vii, strigătele tot mai asurzitoare.

— Niels!

Nu era în stare să le răspundă acelor voci. Nici măcar nu era convins că pe el îl strigau. Unul dintre ţipete răsună mai tare decât celelalte:

— Niels!

Un perete negru se ridică încet în faţa lui. Obscuritatea îl acoperi ca un tsunami, aruncându-i peste ochi un văl dureros. Avu senzaţia că gâtul îi va face implozie din lipsă de oxigen. Că lumea era pe cale de a dispărea.

Senzaţie de umezeală pe faţă. Lacrimi.

— Niels! Niels...

Să dispari. Să te îneci în suferinţă.

— Niels! Hai, măi, bătrâne... Poţi s-o faci.

O voce încă şi mai îndepărtată.

Să te îneci... Viaţa care se apropie de sfârşit... Lumina care se goleşte pe sine...

Renunţă. Fu o decizie conştientă. Nu mai avea putere. Nici chef. Era lipsit de speranţă. Şi din ce în ce mai întunecat. Sunetele începeau să se evapore.

Apoi ţâşniră deodată din nou.

Multe. Voci care umpleau încăperea. Ţipete.

— Îi simt pulsul!

Cineva începu să plângă.

Primul lucru pe care îl recunoscu fu mirosul gurii lui

Leon. Caracteristic. Metalic.

— Bun venit înapoi, printre noi, Niels.

Acum, chipul poliţistului. Urmele de vărsat de vânt, ochii albaştri, bărbia pătrată.

Apoi, un necunoscut. Ridică ochii şi spre acest chip. Fire de păr îi ieşeau din nas.

— Vă simţiţi bine? Medicii sunt pe drum.

Urmă Hannah. Era aplecată deasupra lui. Cu ochii plini de lacrimi. Lacrimi care îi cădeau peste faţă şi îl ardeau.

— Una mai puţin, se auzi o voce.

Era ceva legat de medici.

Poate în momentul în care Leon îl ridică pe Niels, poate în cel în care Hannah îşi lăsă mâna rece pe pieptul lui gol, acolo unde defibrilatorul îi apăsase pielea pentru a-i reactiva inima, poate doar atunci când ieşiră pe culoar, Niels îşi încrucişă privirile cu ale lui Bergman. Scurt. Timp de o secundă. Sau un pic mai mult. Suficient totuşi ca să constate că medicul ştia, că, probabil, ştiuse dintotdeauna. Ceea ce nu-l împiedicase să-l întrebe:

— Cine?

Niels îşi întoarse privirea. Bergman era întins pe jos, pe burtă, cu cătuşele la încheieturile mâinilor întoarse la spate. Înconjurat de opt poliţişti dintre care unul îl apăsa cu genunchiul pe spinare.

— Cine?

— Scoate-mă de aici, Leon, murmură Niels.

— Nu-ţi face griji, te scoate el, Leon, de aici. Aşteptăm doar brancarda.

— Nu pot...

— Ce-ai spus, Bentzon? Leon se aplecă spre el, apropiindu-şi urechea de gura lui Niels: Repetă.

— Nu mai pot rămâne aici nici măcar o secundă, dădu să spună Niels, numai că urletul lui Bergman acoperi şi glasul lui, şi pe ale celorlalţi. Era urletul unui suflet gata să se

descompună. Urmă un al doilea. Un „nu” sfâşietor. Un geamăt.

41

În împrejurimile de la Regan ost. Ora 0:25

Hannah ridică ochii spre cer, în timp ce medicul îi bandaja mâna. Privi stelele care dispărură curând după nori. Pe urmă se duse lângă poliţişti. Îl înlănţui pe Niels după mijloc, iar el făcu la fel cu ea. Era greu să spui care pe care se susţinea.

— Grăbiţi-vă, spuse Leon, vă aşteaptă un cardiolog la spitalul din Elsinor...

Niels îl întrerupse:

— Leon, nu merg la spital.

— Când trezeşti din somn pe cel mai bun cardiolog al ţării, în miez de noapte, cel mai frumos lucru...

— Mă duc şi eu acasă. Cu soţia. Las că n-o să mor. În niciun caz în noaptea asta.

Lui Leon mai că îi venea să-l ia pe sus şi să-l bage în ambulanţă. Niels i-o citea în privire. Poliţistul îşi alungă iritarea oftând adânc, pe nas. Poate că mai şi clătină din cap, dar era greu de văzut pe întuneric.

— Nu, Bentzon, n-o să mori şi a doua oară în noaptea asta. Dar lasă măcar doctorul să te examineze înainte să pleci.

— Şi pe tine, i-o întoarse Niels.

Leon îl privi uluit.

— Doar te-ai lovit la cap de panou. Chiar înainte de a intra pe coridor. Nu-ţi mai aminteşti?

Leon încremeni.

— De unde?... încercă să spună, dar cuvintele îi rămaseră înţepenite în gât.

Niels îi ghici gândurile. Nimeni nu îl văzuse pe întuneric. Oamenii lui aşteptau câţiva metri mai în spate. De unde ar fi putut Niels să afle?

Lui Hannah, care se uita la ei, nu îi scăpă reacția lui Leon. Reacție mai întâi admirativă, apoi de respingere. Era imposibil ca Niels să-l fi văzut. Hannah îi zâmbi. Mereu la fel, îşi spuse. Oamenii reacționează întotdeauna în acelaşi fel atunci când sunt martorii unui eveniment care le pune în cauză concepția despre viață: mai devreme sau mai târziu sfârşesc prin a-l nega, prin a-l trimite în străfundurile memoriei. De parcă niciodată nu s-ar fi întâmplat. În fond, poate că aceasta chiar este cea mai bună atitudine pe care o pot adopta. Poate că anumite adevăruri ne depăşesc atât de mult, încât este preferabil să nu ne fie niciodată relevate.

— Ce e de râs? întrebă Leon.

— Doar zâmbeam, îi răspunse Hannah.

Leon îl bătu pe Niels pe umăr.

— Du-te în ambulanță.

Şi se întoarse cu spatele înainte ca Niels să mai aibă timp să protesteze.

— Haide, n-o să dureze decât un minut, murmură Hannah.

Niels îi simțea răsuflarea fierbinte în ureche, mâna ei o strângea pe a lui. Viața. Plină de arome, de senzații, de impresii. Ca humusul, se gândi Niels. Şi ca foşnetul frunzelor. De acum, va şti să le aprecieze la adevărata lor valoare. Niels era gata să facă un comentariu despre frumusețea vieții, dar şi despre contrariul ei. Cum să-l numească? Moarte? Simți însă deodată mâna lui Hannah strângând-o pe a lui. Bergman tocmai apăruse în capul scării. Încadrat de şase polițişti.

— Nu te uita.

Dar Hannah nu se putu opri. Dorința îi era mai puternică. Niels, în schimb, întoarse ochii. Asistase la acest gen de scenă de un număr incalculabil de ori. Sfârşitul poveştii. Un individ căruia i se interzice brusc viitorul. Un destin făcut țăndări. Da, mult prea des văzuse aşa ceva. Ştia

că, dacă Hannah se uita, imaginea avea să-i rămână gravată pentru totdeauna în memorie.

— Nu trebuie să te uiți, repetă Niels.

— De ce a strigat: „Nu”?

Niels se prefăcu a nu fi auzit întrebarea şi se duse să se aşeze în ambulanță, lăsând medicul să-l examineze. Hannah răspunse în locul lui:

— A zărit ceva. În ochii tăi. A citit ce ai văzut tu... dincolo.

— Hannah...

— Ba nu! Vreau să ştiu.

Niels ezită. Cedă. Se răzgândi.

— Putem face o învoială?

— Da.

— Răspund la o singură întrebare. Doar la una. Pe urmă nu mai deschidem niciodată subiectul ăsta.

— De ce?

— Asta este întrebarea?

Hannah se gândi.

— Cât de încăpățânat poți fi, Niels! Eşti conştient?

— Asta este, atunci, întrebarea?

— Nu.

— Până la urmă, ce vrei să mă întrebi?

— Ce ai văzut acolo ca să îi provoci o asemenea reacție?

— Am văzut ceea ce el a ştiut dintotdeauna.

— Şi ce a ştiut dintotdeauna?

Niels întinse brațul pentru a-i permite medicului să-i ia tensiunea.

— Pentru un geniu al matematicii eşti mai degrabă o dezamăgire când vine vorba să numeri până la unu...

LUNI, 20 IUNIE 2011

42

Cartierul general al poliției din Nordsjaelland,
Centofte. Ora 10

Niels fu asaltat de o mulțime de întrebări despre ceea ce trăise în cele câteva minute în care inima încetase să-i mai bată. Una dintre secretarele de la comisariat îi arătase niște articole despre lumea de dincolo, pentru a-l ispiti să se lase tras de limbă și să dezvăluie ce văzuse. Nici măcar Sommersted nu se putu abține:

— Cum a fost?

— Cum a fost ce?

— Haide, Bentzon, dă-o naibii! Marele mister. Momentul de care tuturor ne e frică.

Niels ridică din umeri și se duse în biroul lui. Auzi șoptindu-se, pe la spate, că nu mai era același dinainte, că fusese în moarte clinică timp de cinci minute și că, de atunci, nu-i mai puteai smulge o vorbă, că se închisese cu totul în el. Prostii! Niels Bentzon fusese întotdeauna un taciturn.

Hannah îl tachina zicându-i că își dă aere misterioase ca să atragă atenția, iar Niels se mulțumea să surâdă, scuturându-și capul și fredonând un cântec al lui Elvis pentru cele două ființe mici care creșteau în pântecele soției lui.

Sommersted, Leon și Niels fură invitați să ia parte la o întâlnire menită să permită închiderea cazului Adam Bergman. Leon și Niels fiindcă fuseseră direct implicați, Sommersted din cauza caracterului delicat al dosarului. Dezvăluirea anumitor secrete militare, tentativele de omucidere și dublul asasinat avuseseră ca efect

transformarea cazului într-unul extrem de sensibil. Drept care era prezent şi un ofiţer al serviciilor de informaţii, care reprezenta Ministerul Apărării. Lui Niels nu-i plăcea deloc individul. Eforturile pe care le făcea pentru a-şi ascunde aroganţa sub masca unei prea evidente curtoazii îl făceau încă şi mai antipatic. Cu totul altfel stăteau lucrurile cu poliţistul pensionar care, la timpul respectiv, anchetase uciderea Mariei Bergman. Acesta nu disimula nimic, era pur şi simplu un om cinstit, un poliţist tenace. Crima neelucidată era cazul vieţii lui. Mai toţi poliţiştii ajungeau, în profesie, la un caz care îi marca în mod deosebit şi care nu le ieşea din minte nici pe patul de moarte. Nu rareori îi dedicau şi o carte, pe care o scriau ca să-şi mai omoare timpul, când ajungeau în vreo casă de bătrâni. El despre ce caz va scrie? Niels fu smuls din visare de unul dintre ofiţerii poliţiei locale.

— Bentzon, cum a fost... Se întrerupse, îşi drese vocea, apoi continuă: Am înţeles, citind raportul, că Bergman a făcut o criză de nervi după ce te-a reanimat.

Niels aprobă din cap. Se uită prin încăperea cu pereţii goi care, de obicei, era utilizată ca sală de interogatoriu. O masă din lemn lustruit, scaune... Dinspre gara de vizavi răsună un scârţâit ascuţit de frâne. Soseşte un tren, îşi zise Niels. Diete Van Hauen se aruncă în faţa lui. Cercul se închide. Ridică privirea. Şase perechi de ochi îl urmăreau cu atenţie. Cei prezenţi aşteptau un răspuns din partea lui.

— Totul a fost extrem de confuz, încercă el să scape. Mai mult, nu îmi prea venisem în fire.

Ofiţerul nu avea de gând să renunţe.

— Înţeleg. Totuşi, după părerea dumneavoastră, ce i s-a întâmplat? Sau, mai bine zis, ce s-a petrecut în el însuşi?

Niels ridică din umeri şi se întoarse spre Leon, care tuşi.

— Nu era prea surprins, spuse, coborându-şi privirea spre masă.

Şeful poliției locale insistă:

— Am auzit spunându-se că Bergman s-a uitat drept în ochii lui Bentzon şi a priceput dintr-odată cine îi omorâse nevasta.

Leon îşi arcui sprâncenele.

— Cine a spus aşa ceva?

— Tinerii agenți prezenți în noaptea aceea...

Niels se uită la Sommersted, care înțelese pe loc mesajul.

— Sunt doar speculații. Dacă nu aveți nimic mai serios de atât, v-aş sugera ca unul dintre dumneavoastră să mă invite la micul dejun.

Acestea fiind zise, se ridică.

Râsete în jurul mesei.

Leon pufni pe nas şi se ridică şi el. Ofițerul de informații ezită o clipă, dar, într-un final, le urmă exemplul. Pentru Sommersted şi Leon cazul era închis şi venise timpul să treacă la altceva. Primul la şedințele lui cu ministrul şi la mesele lui rotunde, al doilea să intervină la locul săvârşirii altor crime. Niels se întrebă cum de mai reuşea să-şi iubească meseria. Polițistul pensionar se ridică şi veni pe scaunul de lângă el. Rămăseseră doar ei în încăpere.

— Înțeleg perfect faptul că nu aveți niciun chef să povestiți, începu, înainte de a se întrerupe.

Niels se gândi să îi vină în ajutor. Voia să-i spună că moartea nu era chiar atât de înfricoşătoare, dar consideră că observația ar fi fost deplasată. Şi că, poate, nici nu era chiar adevărată. Habar nu mai avea. Îi era greu să-şi aleagă vorbele pentru a relata ceea ce trăise. Poate că limbile în care vorbeşte omul nu permit decât descrierea a ceea ce trăim doar pe acest pământ. Poate ar trebui inventat un nou limbaj pentru a relata ceea ce se află dincolo.

— Pe vremea când anchetam cazul...

Niels se uită la bătrânul polițist. Ridurile de pe fruntea lui încremeniseră într-o expresie îngrijorată.

— Pe vremea când anchetam cazul, reluă cel de lângă el, m-am interesat mai întâi de apropiații ei.

— Normal, aprobă Niels.

— Adică Bergman şi...

Îl privi țintă pe Niels, de parcă i-ar fi cerut aprobarea pentru a continua.

— Şi?

— Şi fata lor.

Niels dădu din cap.

— E un punct de plecare firesc.

— Bergman a ieşit rapid din calcul. Mai rămăsese copilul închis în camera lui. Vă voi spune acum o teorie care îmi tot umblă prin creier de o bună bucată de timp. Ca de obicei, mama i-a adus ciocolata cu lapte în care dizolvase somniferul. Numai că fetița varsă cana cu lapte într-un ghiveci, în aşa fel încât, la sosirea amantului, este perfect trează. Îi spionează şi îi surprinde certându-se. Aude strigăte.

— Din ce cauză să se fi certat? vru Niels să ştie.

Pensionarul ridică din sprâncene.

— Sunt prea multe motive posibile. Poate el îşi dorea ca femeia să-şi părăsească bărbatul. Poate că ea l-a anunțat că nu trebuiau să se mai vadă. Sau el pe ea. În sfârşit, pe scurt, cearta izbucneşte. Femeia începe să țipe. Poate că bărbatul o şi loveşte înainte de a da să plece.

Niels simți un gust neplăcut în gură. De parcă soluția sărată a lui Bergman îi venea pe gât.

— După care iese din casă trântind uşa, iar vecinul îl vede urcându-se în maşină şi demarând în viteză, înainte de a dispărea definitiv.

Niels se uită adânc în ochii bătrânului polițist.

— Este momentul în care fetița reuşeşte să deschidă uşa.

— Cum aşa?

Pensionarul ridică din umeri.

— Poate că pur şi simplu mama uitase, în ziua respectivă, să învârtă cheia în broască. Doriți să continui?

Niels nu avea nicio reacție.

— Fetița ajunge lângă mamă. Aceasta este copleşită de... cum să zic? De amărăciune? De furie? De amândouă? Sau poate că se duce direct la bucătărie. Ori poate că Maria Bergman se întorsese în dormitor? Trecuse ceva timp de la plecarea amantului. Vreo douăzeci de minute. Ne putem închipui că s-a aruncat pe pat, că a tot plâns şi, până la urmă, a adormit. Fetița se duce să ia ceva din bucătărie. Un cuțit. Cel mai mare din casă şi cel mai bine ascuțit. Ştim că îşi văzuse deseori tatăl, față de care manifesta o admirație nemărginită, tăind pui de găină în curte. Se obişnuise să vadă moartea. Îi devenise familiară.

Şi dintr-odată e cuprinsă de un val de emoție pe care nu o pricepe. Ştie că e nevoie doar de o simplă tăietură pentru a omorî un pui, chiar dacă acesta reuşeşte să se zbată şi să mai şi alerge un pic. După care îl mâncau. Şi toată lumea era fericită. Pur şi simplu. Cine ştie dacă aşa ceva nu provoacă o anume confuzie în mintea unui copil? Avorturile, animalele tăiate, crimele, războaiele... Dacă sunt toate acelaşi lucru? Poate că din acest motiv nici nu a fost conştientă de gravitatea gestului în clipa în care i-a retezat carotida mamei sale adormite. Cuțitul era atât de greu şi de bine ascuțit, încât nici nu a avut nevoie să apese prea tare. Să i se fi trezit mama? Poate a avut chiar timp să alerge în jurul casei înainte ca hemoragia să o doboare. Ce părere aveți, domnule Bentzon? Asta ați văzut dincolo?...

Niels simți cum mâna îi tremură uşor. De parcă el ar fi ținut cuțitul.

— Cine vă spune că am văzut ceva?

— Bergman. Vi se citeşte în privire...

Niels îşi dorea din tot sufletul să-l ajute pe bătrânul polițist să-şi regăsească liniştea. Îşi drese glasul.

— Să ne închipuim pentru moment că într-adevăr lumea de dincolo există.

— Da.

— Ceea ce ar însemna că există un rost pentru absolut orice. De acord?

— Da.

— Prin urmare, există un rost şi în faptul că viaţa şi moartea sunt despărţite de un perete ermetic. Atâta vreme cât suntem pe pământ, trebuie să ne preocupăm de ceea ce se întâmplă aici, nu de ceea ce urmează.

Tăcerea domnea în toată încăperea. Se auzi zgomotul unui tren. Bătrânul surâse, se ridică şi îşi luă scurta impermeabilă de pe spătarul scaunului. Îşi strânseră mâinile.

— E drept, s-ar putea ca dumneavoastră să vedeţi corect lucrurile, continuă Niels, ţinând mâna poliţistului pensionar într-a sa. Ipoteza ar explica de ce fata s-a refugiat în muţenie.

Bătrânul poliţist îl privi direct în ochi.

— Pentru a nu denunţa criminalul, conchise Niels.

După sunet, trenul intra în gară.

O LUNĂ MAI TÂRZIU

43

Spitalul Bispebjerg, secția de pedopsihiatrie. Ora 9:50

Peste o jumătate de ceas, Hannah îl va aştepta cu tot cu valize în fața Muzeului Thorvaldsen. După cum o rugase. Înainte de asta însă, mai avea de pus la punct un detaliu. Să-i ducă lui Silke un mesaj. Din partea mamei ei. Venise momentul să i-l transmită.

— Iertați-mă, o caut pe Silke Bergman, îi spuse Niels bărbatului în halat alb. Ştiți dacă este la ea în cameră?

— Despre ce este vorba?

— O simplă vizită, ocoli polițistul răspunsul, prezentându-şi legitimația.

— Da, Silke este ca de obicei în camera ei.

Niels o luă pe coridor, merse până la uşă şi bătu.

Despre ce este vorba?

Aşteptă câteva secunde, înainte de a împinge uşa întredeschisă. Silke era în pat şi se uita spre parc, cu privirea fixată într-un punct, undeva între leagăn şi cei doi stejari centenari. Părul îi era încă ud şi pieptănat pe spate. Tocmai ieşise de la duş. În aer plutea o aromă de brad şi de miere.

— Bună ziua, Silke. Niels se lăsă pe marginea mesei, în fața ei. Mă recunoşti? Eu sunt cel care...

Fu nevoit să se deplaseze pentru a-i surprinde privirea şi, până la urmă, se aşeză lângă ea, pe pat.

— Ştiu că au venit nişte oameni care să-ți vorbească despre tatăl tău şi să-ți explice că vei mai avea ocazia să-l revezi. Te va putea vizita.

Ezită. Ce dorea să îi spună? Cum avea s-o facă? Până la urmă, se hotărî să continue. Fără a sta prea mult pe

gânduri. Să se încreadă în puterea cuvintelor.

— Tatăl tău m-a trimis în lumea de dincolo, începu el. Ca să vorbesc cu mama ta. Era rău, foarte rău. Ştii şi tu.

Niels pândi o reacţie. Cel puţin una infimă. Un freamăt măcar. O mişcare a mâinii. Însă nimic.

— Am un mesaj pentru tine, Silke. Din partea mamei tale. Îi este dor de tine. Ar vrea să ştii că nu este supărată. Şi că te iubeşte. Indiferent de ce s-a întâmplat în ziua aceea. Indiferent de...

Niels realiză că o luase de mână. Sau invers?

— Indiferent de ce s-a întâmplat în ziua aceea, repetă. Indiferent de ce ai făcut. Nu e supărată pe tine. Te iartă. Şi te iubeşte. Înţelegi, Silke?

Tot aceeaşi lipsă de reacţie.

— Eşti fetiţa ei dragă. Şi aşa vei rămâne întotdeauna. Niels se uită la Silke. O privi adânc în ochi. Căuta un semn care să-i spună că îl auzea, că îl înţelegea. Degeaba. Până la urmă renunţă şi îi mai strânse o dată mâna, gata să plece. În momentul în care trecu pragul uşii, se întoarse şi mai aruncă o ultimă privire spre fata aşezată pe pat, privind cu încăpăţânare ceva ce numai ea putea să vadă.

44

Muzeul Thorvaldsen. Ora 10:30

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici?

După cum se înțeleseseră, Hannah îl aştepta la intrarea în muzeu cu cele două valize mici. Ai fi zis că era o turistă rătăcită.

— Voiam să-ți arăt ceva, răspunse Niels, sărutând-o grăbit.

— Eşti sigur că avem timp?

— Avionul decolează abia peste două ore.

— Da, dar...

Hannah îi vorbea despre check-in, despre duty free-uri şi despre cum vor ajunge ei de la aeroportul din Veneția până în oraş. Abia aştepta să plece.

Muzeul era parcă numai al lor. Cine mai avea chef să admire operele unui sculptor mort de multă vreme într-o asemenea zi minunată, în care soarele strălucea pe bolta de azur a cerului?

— Doar o clipă ne va lua, insistă Niels, trăgând-o de mână. E chiar în capătul coridorului.

Intrară în sala în care era expusă *Noaptea.* Înăuntru nu mai era nimeni în afară de ei doi.

— Thorvaldsen a realizat basorelieful la comandă, îi explică Niels. Însă l-a inspirat moartea propriului fiu.

Hannah îi aruncă o privire mai întâi lui Niels, apoi spre basorelief. Impresionată, dar şi înfricoşată.

— De ce ai ținut să mi-l arăți? îl întrebă. Ca să mă sprijini în doliul după Johannes?

— Nu exact asta doream să-ți arăt.

Niels o luă de umeri şi o întoarse încetişor.

— Asta intenționam să-ți arăt.

Pe peretele din față era un alt basorelief. Cel realizat de

Thorvaldsen imediat după *Noaptea.*

— Se numeşte *Ziua,* explică Niels.

Hannah rămase fără cuvinte, admirând în tăcere îngerul care-l ducea pe fiul Luminii în spinare. Treaz. Cu ochii deschişi. Strălucitor. Viața. Îşi petrecu brațul pe după mijlocul lui Niels şi îl trase spre ea, în timp ce inima i se umplea de speranță.

MULȚUMIRI

Pentru a ne fi ghidat încă o dată pe calea stelelor: Anjei C. Andersen, astrofiziciană de la Institutul Niels-Bohr.

Pentru introducerea completă în arta anesteziei: lui Lars Kjeldsen, medic-şef la Spitalul Amăger.

Pentru discuțiile înviorătoare despre somn: lui Soren Berg, cercetător specializat în problemele somnului şi medic-şef la Clinica Somnului Scansleep.

Pentru a ne fi făcut să descoperim ungherele cele mai secrete ale Teatrului Regal: lui David Drachmann, pictor al teatrului, şi Camillei Hoy-Jensen, responsabil cu comunicarea.

Pentru a ne fi împărtăşit viața fantastică, fascinantă şi dureroasă de balerină: lui Amy Watson, solistă a Baletului Regal.

Pentru discuțiile despre autopsie: lui Hans Petter Hougen, medic legist de la Institutul Medico-Legal.

Pentru a ne fi lăsat cu generozitate să profităm de cercetările sale asupra originii vieții: lui Este Willerslev, cercetătoare specialistă în ADN şi profesor la Centrul pentru Geogenetică al Universității Copenhaga.

Pentru a ne fi dat posibilitatea de a descoperi cele mai întunecate colțuri ale creierului omenesc: Annei Horup, supervizor la secția de pedopsihiatrie a Spitalului Bispebjerg.

Imense mulțumiri Annei-Marie Christensen, Lenei Juul, Charlottei Weiss şi tuturor celorlalți angajați ai Editurii Politikens. Unde am fi fără voi?